

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
ஸ்ரீமத், வரகர முந்யே நம :

ரஹஸ்யத்ரயவிவரணம்

ஆசிரியர்:—

ஸ்ரீ உ. வெ. S. கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார், M.A., B.L.,
ஆசிரியர்: "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்"
8-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

உரஸ்டிகள்:—

S கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், M A., B. L. அட்வகேட்,
S. ராமய்யங்கார், B Sc., B.L., அட்வகேட்.

1999

விலை ரூ. 24 40/- தபால் கூலி தனி

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17

ரஹஸ்யத்ரய விவரணம் - முகவுரை

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் (ஸுதர்சனர்)
ஆசிரியர்: ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்,
8-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர், திருச்சி - 620 017.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவர்க்கும் பஞ்சஸம்ஸ்கார காலத்தில் திருமந்திரம், த்யாயம், சரம ஸ்ரீலோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களும் ஆசார்யனாலே சிஷ்யனுக்கு உப தேசிக்கப்படுகின்றன. இம் மூன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருளை ஒவ்வொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும் எப்போதும் தெஞ்சில் தரித்திருக்க வேண்டும். இதனாலேயே இந்த ரஹஸ்யங்களின் பொருளை விளக்கி நம் பூர்வாசார்யர்கள் பல நூல்களை அருளிச் செய்தனர். பட்டர் அருளிச்செய்த எட்டு ஸ்ரீலோகங்கள் கொண்ட 'அஷ்டஸ்ரீலோகீ' இவற்றில் முதன்மையானது. இதன் விவரணமாகவே பெரிய லாச்சான் பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தையடி, பிள்ளை லோகாசார்யர் பரந்தபடி, யாதுருச்சிகப்படி, ஸ்ரியாபதிப் படி, முழுஷுப்படி முதலான பல ரஹஸ்யக்ரந்தங்களையும் அருளிச்செய்தனர்.

இவற்றுள் முழுஷுப்படி பெண்ணுக்கும், பேதைக்கும் அறியலாய்படியான எளிய தமிழ் தடையில் இருப்பதாலும், பல ஆழ்பொருள்களை அறிவிப்பதாலும் மணவாள மாமுனிகள் அதற்கு வ்யாக்யானமிட்டார். அதனாலேயே அது தென்கலை ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த அஸ்வராலும் கால சேஷபக்ரந்தமுமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆயினும், மாமுனிகளின் வ்யாக்யானம் மணிப்ரவாள தடையில் அமைந்திருப்பதால் இக்காலத்திலுள்ள பல

ருக்குப் பொருள் விளங்காததாய் இருக்கிறது. இக்குறை தீர, எளிய நடையில் இந்த சஹஸ்ரத்தாய விவரணத்தை அடியேன் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

இதில் முழுஊர்ப்படி, அதன் வ்யாக்யானங்களை விவரிப்பதோடொலாமல், பாந்தரஹஸ்யம் பாந்தபடி முதலான மற்ற சஹஸ்ர க்ரந்தங்களிலிருந்தும் பல அரும்பொருள்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பட்டருடைய அஷ்டஸ்லோகிக்கும் பொழிப்புரை தரப்பட்டுள்ளது. சரமஸ்லோக விவரணத்தில் பட்டர் பெரிவலாச்சான் பிள்ளை, பிள்ளை வேகரசார்யர் முதலான தென்னாசார்யர்களுக்கும், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகருக்கும் உள்ள கருத்து வேற்றுமைகள் மிகத் தெளிவாகவும், வீரிவாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. நம்முடைய கீதா வ்யாக்யானத்தில் சரமஸ்லோக விவரணத்தில் கீதா பூஷ்யத்தில் காட்டியபடி சரமஸ்லோகத்தின் பொருளும் மிக வீரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பஞ்சலக்ஷகாரம் செய்து கொண்டுள்ள ஒவ்வொருவரும் இந்த எளியநடை விவரணத்தைப் படித்துத் தன் ஸ்வரூபத்தையும், தான் இருக்கவேண்டிய நிலையையும் உணர்வதற்கு இந்த நூல் மிகவும் பயன்படும்.

பூஷ்யத்யாய
மாசிப்புனர்பூசம்
26-2-1999

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்
ஸ்ரீ சிதஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்
[ஸுதர்சனர்]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே சாமாந்ஜாய நம:

சஹஸ்ரத்தாய விவரணம்

இயற்றியவர்: ஸ்ரீ S சிதஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்,
(ஸுதர்சனர்)

ஆசிரியர்: ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம், 3 B புத்தூர்
அக்ரஹாரம் புத்தூர் தி.த.சி.ரா.ப.பள்ளி-620017

அவதாரிகை

திருவிடை நாயக்கராய், ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தில் வீற்றிருப்பவராய், திய நூத்தர்சனாக எகலாக்ஷங்களிலும் அநுபவிக்கப்படுகிறவராய், எட்டியற்ற ஆனந்த மூடையவராயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வராய், அந்த தியஸூரிகளைப் போலே தன்னை அநுபவித்து எப்போதும் ஹைக்கல்யாணத்தம் பெற்று வாழ்வதற்குத் தகுதியுண்டாயிருந்த போதிலும் அப்பேற்றை இழந்து

அஸத்தேஷ ஸ பூவதி அஸத், ப்ரஹ்மேதி வேத, சேத் |
அஸதி ப்ரஹ்மேதி சேத், வேத, ஸத்தமேநம் ததேந விது: ||
[தை-ஆத்-6]

[ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் என்பது (ஒருவனுக்கு) இடையாகிவிட, அவன் (இருந்தும்) இடலாதவனாகவே ஆகும். 'ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில்' என்பது (ஒருவனுக்கு) உன்னதத்தில் அந்நூல் இயலான உன்னவனாக (நடலோனாக) அறிவிருக்கள்.] என்கிற உபநிஷத் வாக்கியத்தின்படியே இடலாதபொருள் போலே 'கிடக' லும் ஸர்ஸாரிசேதநருடைய துத்தநசையை அநுஸத்தித்து மிகவும் கலங்கிய மனத்தைபுகுடையவராய், இவர்கன் பிரளய காலத்தில் ஸர்சேத்த்ரிரியங்கல் இடலாமல் இறகொடித்த பறவை போலே கிடக்கிற நசையில் ஸர்சேத்த்ரிரியங்களைக்கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு ஸப்ரூதீ, விஷயங்களிலேயே மண்டித்திரியாமல் தன்னையடைத்து உய்வதற்கு உறுப்பாக-எவராலும் இயற்றப் படாததாய், குற்றமற்றதாக எப்போதும் உன்னதாய், இயல்கான பிரமணமான வேதத்தையும், அதை விளக்கும் ஸ்ரீசூத்ரி, இதி ஹாஸம், புராணம் முதலானவற்றையும் வெளியிட்ட பின்பும் அந்த

சாஸ்திரங்களைக் கற்பதற்குப் பல தகுதிகள் வேண்டுமாயினால் அவற்றைக் கற்று அறிவுபெறத்து ஐக்கீகக் உயர்ந்து போகது அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, எல்லா சாஸ்திரங்களின் ஸாரமான அரித்தங்களுக்கும் எனினும் இவர்கள் அறிபலாய்ப்படி செய்வதற்குரிய ஸ்கூலம், உபாயம், புதுஷாங்கம் ஆகியவற்றை உன்னப்படி அறிவிக்கும் திருமந்திரம், த்யவயம், சரபஸ்யோகம் எனினும் மூன்று ரஹஸ்யங்களையும், தானே ஆசாரியனாக நின்று வெளிவிட்டருளினார்.

இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களில் முதல் ரஹஸ்யமான 'ஓம் நமோ நாராயணாய' எனினும் எட்டெழுத்துக்கள் கொண்ட திருமண்டலக்ஷரமான திருமந்திரத்தை ஸ்ரீபுத்தூரிகாசர்மத்தில் நாராயணர்ஷியாயிருந்து தன் அர்ச்சமான நரானுகிற சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்தான். இரண்டாவது ரஹஸ்யமான "தீமந்தாராயண சரணெள ஸரணம் ப்ராபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" எனினும் த்யவயத்தை இந்த லீலா விநாயகியுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே எப்பெருமான் தன் பட்ட மஹிஷியும் சிஷ்யையுமுள்ள பெரிய பிராட்டியாருக்கு உபதேசித்தான். "ஸம்ஸாரமாத் யரிதா த்ய மாமேகம் ஈரணம் வ்யஜ | அஹம் தவ ஸர்வபாபேய்யே மோக்ஷயிஷ்யாமி மா மஸி ||" எனினும் மூன்றாவது ரஹஸ்யமான சரம ஸ்லோகத்தை, பாரதப்போர் தொடங்கும் போது பாசித்தன் தன் தேரிலே பசித்த ஸாரதியாயிருந்து, தன்னைச் சரணடைந்த அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தான். இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களை இப்படி உபதேசிப்பதன் மூலம் நாடு வளங்கதற்காக இவற்றை வெளிவிட்டான் எப்பெருமான். இதனாலேயே உருபரப்பரையை அது ஸத்திக்கும் போது 'லக்ஷ்மிநாத்ய ஸமாசர்ப்பாயம்' என்று எப்பெருமானை முதல் ஆசாரியனாக அது ஸத்திக்கிறது.

இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முறையே 8, 25, 32 அக்ஷரங்கள் கொண்டவையாய் எனினும் கற்று உச்சரிக்கக் கூடியவையாய் இருந்தபோதிலும் ஆழ்ந்த பொருளை உடைக்கலை. அப்பொருளையும் பரப்பரை மூலம் அஹம் என்ற பெற்ற ஆசாரியனிடமிருந்து உபதேச மூலமாகப் பெறவேண்டு. அப்பொருளை நின்று அதன்படி நடந்தாக் தாக் அனைகருகூர் சஜ்ஜீவான் உண்டாகும் அதனாலேயே நம்முடைய ஸ்ரீகாசாரியர்கள் பலர் உருபரப்பரை மூலம் பெற்ற இந்த ரஹஸ்யத்தின் அரித்தத்தைப் பல கர்த்தவர்களால் பொறித்து வைத்தார்கள். முதன் முதலில் ஸ்ரீ நாராயணர் இந்த

ரஹஸ்யத்தின் அரித்தத்தை எட்டு விலாகங்கள் கொண்ட 'அஷ்டலீலாக்' மூலம் விவரித்தார். அதற்குப் பிறகு பெரிய வாக்சாக் பிள்ளை 'பரந்த ரஹஸ்யம்' முதலான சில கர்த்தவர்களிலும், பிள்ளைலோகாசாரியர் முழுஷூர்ப்படி, பரத்தபடி, சீரியபதிப்படி, யாத்ருச்சிஷ்யப்படி, தனிப்ரணவம், தனித்யவயம், தனிசரமம், ஸ்ரீவசதநுஷணம் ஆகிய கர்த்தவர்களிலும், மணவையாமுனிகள் முழுஷூர்ப்படி ஸ்ரீ வசதநுஷண வ்யாக்யானங்களிலும் இந்த ரஹஸ்யங்களில் பொருளை வெளிவிட்டார்கள். இந்த கர்த்தவ்களை, குறிப்பாக முழுஷூர்ப்படியையும்கூட - அதன் வ்யாக்யானத்தையும் அதுவரித்து 'ரஹஸ்யத்ரய விவரணம்' எனினும் இத்தாலில் ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கும் விவரணம் எழுதப்படுகிறது.

திருமந்திர விவரணம்

(முழுஷூர்ப்படி, ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் அஹத்தின் மாமுனிகள் வ்யாக்யானத்தின் எனிய நடை விவரணமும் அளிக்கப்படுகிறது. ஆங்காங்கு மற்ற ரஹஸ்யங்களிலிருந்து சில விவரணாதித்தங்களும் கொடுக்கப்படும்.)

மூலம் 1:- முழுஷூர்ப்படிக்கு அறிவவேண்டுகில் ரஹஸ்யம் மூன்று.

விவரணம்:- (முழுஷூர்ப்படி)மோக்ஷத்தில் இச்சை (விருப்பம்) உடைபவன் முழுஷூர்ப்படி எனப்படுகிறான். "மூர்ஷ் மோக்ஷணை" எனினும் நரஹஸ்யமிருந்து இப்பகம் தோக்திபது, ஆகையால் 'முழுஷூர்ப்படி' எனினும் பதம் "ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை பெறவதற்கு விருப்பம் பிறத்தவனுக்கு" என்று பொருள்படுகிறது. தன் ஆத்மாவைத் தான் அதுபவிக்கும் கைவல்யத்தைப் பெறவிருப்புகிறவனுக்கும் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திலிருந்து விடுதலை பெற்ற விஜ்ஜாதநியைத் தானடிய பிறகே அது கிட்டும்மாதையாலே அதுவும் ஒருவகைத் தாழ்ந்த மோக்ஷமேயாகும். ஆகையாலே அக்கவலிய நிஷ்டையுக்கும் முழுஷூர்ப்படி (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடவேண்டு. எனினும் விருப்பம்) உண்டு என்பது உண்மையே அவன் இங்கு இப்பதம் தாக் கருதப்படவில்லை, அகனாக்கு பகவததுபமமோ கைவல்யமோ இல்லாமையாலே அவற்றைத் தெரிவிக்கும் இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களிப்பற்றிய அறிவு அகனாக்குத் தேகையிக்குயக்தே. ஆகையால் இங்கு இவர் 'முழுஷூர்ப்படி' எனப்பது எப்பெருமானையுடைய விருப்பம் அகற்ற உறுப்பாக இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலைபெற விருப்பம் பிறத்தவனாலே. (அறிவவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று) இந்த

அதிகாரிக்கு அளசியம் அறிவேண்டியபடியை ஸ்வரூபமும் உபாயமும் புறக்கரிக்காதுமே அம்முன்றாயும் இந்த முன்று நணஸ்யம் களும் உள் எயடி கொளிப்படுபவைகளைவாயே இந்த முன்று நணஸ்யம் களும் முழுவுக்கு அறிவேண்டிபுவை என்று கருத்து.

ஸ்வஜ்ஞாநம்ப்ராபதஜ்ஞாதம் ப்ராப்யஜ்ஞாதம் முபுஷாபி: |
ஜ்ஞாநந்ரய முபாதேயம் ஏதத்யந்யந்ந கிஞ்சந ||

[தன் (ஆத்மஸ்வரூப) ஜ்ஞாதமும், உபாய ஜ்ஞாதமும், புருஷார்த்தஜ்ஞாதமும் ஆகிய மூன்று வகை அறிவுகள் முழுவுக் களால் கொள்ளத்தக்கவை, வேறெதுவு? வேண்டியதில்லை] என்றும் பிரமணம் இக்கு அருஸந்திக்கத்தக்கது. (நணஸ்யம் மூன்று) திருமத்தரம், த்யவயி, சராமலோகம் ஆகிய மூன்று நணஸ்யம் களையே இவரீ திருவுள்ளம் யதனுக்குள் என்பது மேல் குறிப்புகளினிந்து தெளிவாகும். இம்முன்றாயும் "நணஸ்யம்" என்பது - ஏகஸ வேதங்களில் ஸாரார்த்தத்தகைத் தெரிவிக்கையாலே. இவற்றைத் தக்க அறிவுகளின் தவிர மற்றவர்களுக்கு கொளிப்படுத்தக்கூடாது என்றும் திருவுள்ளத்தாலே - ஆக, இந்த வாக்வித்தால் மோஷத்தில் விருப்பம் உடையவளே அதிகாரி என்பதும், அவனால் அறிவத்தக்கவை நணஸ்யத்தரயம் என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இவரி அடுத்த குறிப்பில் முதல் நணஸ்யம் எது என்பதைக் காட்டுகிறார்.

மு 2 அநில ப்ரத்யம நணஸ்யம்-திருமத்தரம்.

விவரணம்: - இந்த மூன்று நணஸ்யங்களுக்குள் மோஷத்தில் விருப்பமுடையவர்களுக்கு முதலில் அறிவ வேண்டிய நணஸ்யம் - தக்க ஸ்வரூபத்தை உள்எயடி அறிவிப்பதாய், நமக்கு விவக்கத் தக்கது எது, விவக்கொள்ளத்தக்கது எது? என்றும் அறிவலயி பரிபூரணமாக விளம்பரமான திருமத்தரமேவாகும் என்று கருத்து மற்ற இரண்டு நணஸ்யங்களுக்கும் வேண்டிய உபாயம், மோஷத்தில் பெறும் புருஷார்த்தத்தகை உபேயம் ஆகியவற்றை உள்எயடி தெரிவிக்கின்றன. அவற்றை அறிவத்தகுமுன் இவ்வதிகாரி தன் ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

அதத்யார்த்தமேஷதவம் (எப்பெருமான் ஒருவனுக்கே அடிமையி பட்டிருக்கை), அதத்யாரணதவம் (எப்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கை), அததவ பேர்த்தவதவம் (எகக் கரியத்தால் உகத்த அவ்வெப்பெருமானையே பேர்த்தவமாகக் கொண்டிருக்கை) என்ற மூன்று ஆகாரங்களையும் (நன்மைகளையும்) துதிக்கும் திறத்தின் மூன்று பதங்களில் அறிவிக்கையாலே ஸ்வரூபத்தை உள்எயடி அறிவிக்கும் இந்த நணஸ்யம் உபாய புருஷார்த்தத்தகை அறிவிக்கும் அவற்றக்குமுன் அறிவத்தக்க தகையாலே, முதலில் அறிவத்தக்கது என்பது.

மேலும், இதில் முதல் பதமான ப்ரணவத்துக்கு "நமோ நமோயணுய" எனும் மத்தரமேஷம் (திருமத்தரத்தின் எஞ்சிய பகுதி விவரணமாய் இருக்கிறது. அதுபோலே அந்த மத்தர மேஷத்தில் இருப்பதங்களையும் முறையே த்யவயத்தின் இரண்டு கண்டங்களும் விவரிக்கின்றன. த்யவயத்தில் மறைபொருளாக இருக்கும் அத்ததய்களைக் கடை வினோகம் விவரிக்கிறதகையாலே அது த்யவயத்திற்கு விவரணமாகிறது. ஆக இப்படி மற்ற இரண்டு நணஸ்யங்களும் இதை விவரிக்கையாலே இதை முதலில் அறிவவேண்டும் என்பது மிகப் பொருத்தம். இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பிறகு வேகாசாரீவர் "ப்ரத்யம நணஸ்யம் திருமத்தரம்" என்று அருவிச்செய்தார். இதை மத்தரம் என்கையாலே 'மத்தாரம் த்யவயத இதி மத்தரம்' எனும் வ்யுத்தத்தியாலே, "மனனம் செய்ய வேக கப்பாற்றுவது" எனும் காரணத்தாலே மத்தரம் எனப்படுகிறது. எப்படி கப்பாற்றுகிறது? எனில்: இதன் ஸப்யத்தகை ஐயம் நமோயம் முதலானவற்றின் மூலம் அருஸந்திக்கும் உபாயங்களுக்கு ஆகிகள் விருப்பிய ப்ரணவக் கொடுக்கும். இதன் அத்தத்தகை அருஸந்திக்கும் ப்ரபத்தர்களுக்கு எய்மெருமனை அடையத் தகடப விருப்பவற்றை தீக்குவதன் மூலம் அகண்கண்டப உதவிபுமேய். ப்ரபாசரபட்டி அஷ்டஸ்வோகியின் தாலாவது ஸ்வோகத்தியே

தேவஜாஸக்தாத்மபூத்யிர் யதி, ஸக்தி
பத்யி ஸக்து, வித்யாதத்தரீயம்
ஸ்வாதத்தக்யாத்மேய யதி, ஸயாத
ப்ரத்யமயிதரமேஷதவதீ, ஸசே த்யத்யவித்யம் |

மூ 4 மந்திரத்தினும், மந்திரத்துக்கு உள்விடான வஸ்துவத்தினும், மந்திரப்படிபடி ஆசாரியன் பக்கவி லுதல் பரேமம் எனக்க உண்டானால் வாய்க்காமலாவது.

விவரணம்:—அநாதது (1) ஆதிபயன்முடி அந்தரங்கம் அறிவிக்கும் இயற்கையினை இயற்கையு அகிய மிகவும் இந்நக யென்றும். (2) மூலகதிய ஜியனுக்கு மூன்று ஆசாரியன் சொல்லுவது போலே, மோஷிதவம் (சுவாமியயிருக்கை), மரண யதவம் (தஞ்சமையிருக்கை), ப்ராப்யதவம் (அடைபயப்படும் பொரு ளாயிருக்கை) என்றும் மூன்று ஆசாரியன் எம்பெருமானுக்கும் இந்நக மந்திரம் வெளிவிடுகையாலே இயமந்திரத்தாக சொல்லப்படும் எம்பெருமான் விஷயத்திலும் இவனுக்கு அகிய மிகவும் இந்நக யென்றும்.

(3) தத்யவாதீதம் ஜகத ஸ்வம் மந்திராதிநம் து தத்யவாதீதம் | தம்மந்திரம் ப்ராப்யமணாதிநம் தம்மந்திரம் ப்ராப்யமண தத்யவாதீதம் || விஷயமந்திரமணாதிநம் படலம்-22

[எல்லாவற்றும் தெய்வத்திற்கு ஸாப்பட்டது தெய்வமே வெளிக் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்படுவது அந்த மந்திரம் ஆசாரியவாதீதி வீடுப்பது ஆகையாக ஆசாரியனே (சேதவனுக்கு) தெய்வவாதீதி] என்கிறபடியே இத்த மந்திரம் ஆசாரியன் மூலமாகவே பெற வேண்டியிருப்பதென்கருகையாலே இதைப் பரமேசுவரையுடன் தனக்கு உபதேசித்த ஆசாரியன் விஷயத்திலும் அனுகூலப பரம ஂருணக்குத் தக்கபடி பேரளி யுமிகவும் இருக்கவேண்டும். இப்படி இம்மூன்றிலும் இவனுக்கு அகிய மிகவும் இந்நகமாக இம்மந்திரம் இவனுக்கு விருப்பியதைக் கொடுக்கும் என்று கருத்து.

மந்திரே தத்யவாதீதவாதீதா தத்ய மந்திராதீதே லாரென | த்ரிஷா ப்ரந்தி தத்ய காரியா ஸா ஹி ப்ரத்யமணாதீதம் || [விஷயமந்திரம்]

[மந்திரத்தினிடத்தும், அதன் தேய்வதையிடமும் அப்படியே அம் மந்திரத்தையளித்த ஆசாரியனிடமும் (ஒக்கொழியாமல்) இம் மூன்றினிடமும் எப்போதும் பகதி செய்யப்படவேண்டும்; அந்த படித்தியே (படிக்காத ப்ராப்திக்கு) மூலக் உபாயமாகும்.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு ததவத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்கீழ்.

இனி இம்மந்திரம் எப்படி அவதரித்தது என்று கருவதன் மூலம் இதன் ஒப்பற்ற பெருமையை அருளிச்செய்கிறார் அந்நக ளுக்கையில.

மூ 5 மந்திரமாதிரிக்வி தான்கீழையுமி மந்திரமாதிரி க்விதந்து மந்திர வகையினை வதந்தியும் இந்நகது, இந்நக தேசமென்கிற இந்நகயினினை திகிலே மந்திரமாதிரி தி யிருக்கிடையிலே | திருத்தி தேசமாதிரி, மந்திரமாதிரி தன் கருவாய்ப்பாதி திருத்தி மந்திரமாதிரி திருத்தி கந்திர மாதிரி சேதமாதிரி, தானே மந்திரமாதிரி ஆசாரிய ன்மாதிரி திருத்தி திருத்திரததை வெளிவிட்டிருக்கி ள்ளார்.

விவரணம்: (ஸர்வாரிசுகி) அநாதீதவாதீதம் உள்வி டிசேதத்திசு (சீரத்திசு) தோடியாலே தொடர்ந்து வருகிற அவித்யை எனப்படும் அந்நகமும், முன்வ பாயகமக்கள், வாலிசை சுவப்படுகதரம், மூலகதிய அநாதீததோடீயகிசு மென்றேயே அதிலேயே மூட்டுகதரன் ஒரு ஸம்ஸாரம்; மூ ளி எனப்படும் மந்திரமாதிரி விஷயமென்கிற விருப்பக் ஆகியவற்றிற்கு கச்சப்பட்டவர்களால், சீத்ய இந்நக மூப்ப மூலகதிய களென்வ மந்திரமாதிரிகளால், இந்நக மந்திரமாதிரி உயத்திக் கட்டுப்பட்டுத் திரிசு ஜிவக்கி. (தவகியையும் மந்திரமாதிரி மந்திரம்)

தத்யவாதீதா தத்ய ஸர்வம மந்திரமாதிரி ப்ராப்யமணாதிநம் | தம்மந்திரம் மந்திரமாதிரி தேசமாதிரி ப்ராப்யமணாதீதம் || [விஷயமந்திரம்]

[எல்லா ஆதமாகின்ற இயற்கையாகவே பரமாத்மாவிற்கு அடி மையப்பட்டவர்கள்கீழே, ஸம்ஸாரத்திலும் மோஷத்திலும் அவர் களுக்கு வேறுவகை லக்ஷணமில்லை] என்கிறபடியே எம்பெருமா னுக்கு அடிமையப்பட்டிருக்கையையே லக்ஷணமாக உடையா யிருக்கிற தவகியையும்,

பதின் விவ்வஸாயாதமென்மரம் [தத்ய-தா] [உலகித்தடுப் பதியும், தனக்குத்தானே ஸர்வமணமாயிருப்பவன் தாராயணன்.]

ஸர்வமணமாதிரி விஷயமாதிரி மந்திரமாதிரி மந்திரமாதிரி உய்யமாதிரி ஸம்மந்திரமாதிரி தத்யவாதீதமாதிரி [விஷயமந்திரம்]

[உடையவையிடுக்கும் தன்மை ஆதலால் இயற்கையாயிடுப்பது உடையவையிடுக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்திடம் இயற்கையாயிடுப்பது. இதுவர்க்கும் இதுவே ஸம்பந்தம்; வேறொன்றும் தான் ஒப்பவில்லை.] என்கிறபடியே தங்களுக்கு இயற்கையான ஸ்வாயிபாயிடுக்கிற சகலவரையும் அநியாமவிடுக்கிறீர்கள் என்று கருத்து. "அநியாமல்" என்று சொல்லாமல் 'மறத்து' என்று கூறாமல் பொருந்தவில்லையே, முன்னொரு காலத்தில் நினைத்திருந்து பின்னர் அந்த நினைவு தழுவிப்போனவிடத்திலுக்கு 'மறத்து' என்று கூறலாம்" என்கிற கேள்வி இங்கு எழக்கூடும். எம்பெருமானுக்கும் ஜீவனுக்கும் உச்ச ஸம்பந்தம் இயற்கையானதாகையாலே அதை உணர்ந்த பின்பு முன்பு நினைத்திருந்ததை மறத்ததுபோலே இடுக்கையாலே இந்த ஸம்பந்தத்தில் உறைப்பை நினைத்து 'மறத்து' என்று அருளிச்சொய்திருர். "மறத்தேன் உன்னை முன்னம்" [பெரிய திரு 6-2-2] என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்சொய்தாராக்கீரே. (சர்வவர்க்கங்கல்யத்தையும் இழந்து) முன் சொன்ன அஜ்ஞானத்தாலே, இயற்கையான ஸ்வாயிபாயிற் றம்பெருமான் விஷயத்தில் மெய்நீண்டு செய்தலாகிற மேலான புருஷரீத்தத்ததை அடையப்பெருந்தே என்று கருத்து. இங்கும் 'அடையாமல்' என்று கூறாமல் பேற்றினுடைய சீர்மைமையும், அதற்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்துக் கிட்டப்பெருமல் அநாதிகாலமாக இடுத்தபடியையும் நினைத்து 'இழந்து' என்கிறீர். (இழந்தீதாம் என்கிற இழவுமின்றிக்கே) தன் ஸ்வரூபம், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், பெறவேண்டிய பேற ஆகியவற்றைப்பற்றிய அநிலே இல்லாதமையாலே. "அடிமையாயிடுக்கும் நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்கபடி" ஸ்வாயிபாயிடுக்கும் ஏப்பெருமான் விஷயத்தில் செய்ய வேண்டிய கைக்கர்யமாகிற பேற்றை அநாதிகாலமாக இழத்திருக்கிறீரும்" என்கிற கருத்தும் இல்லாமல் என்று கருத்து. (ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட)

ஸம்ஸார ஸைக்யம் கேடாரமந்தத் த்வேஸ்யபூஜஸம் |
 த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி ம்ரிஷிணாம் ||
 [இந்ததே 1-4]

[சொடியதாய், அளவற்ற துன்பத்திற்கு இழுப்பிடமான ஸம்ஸாரக் கடலை உன்னை ஸரணபடைத்தே மனிதர்கள் தாண்டுகிறீர்கள்] என்கிறபடியே அளவற்ற துன்பத்திற்கு இழுப்பிடமாய், ஒருவராலும் தனது முயற்சியாக கரையைக் காணவும் ஒன்றாதபடி

இடுக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய கடலுக்குள்ளே விழுந்து, மனத்தையும் சீர்தனையும் பற்றிகளும் நோய் முதலான ஆத்யாத்மிகம், பார்ப்பு, தீயனினிதர் முதலான மற்ற ஜீவராசிகளாகலமும் ஆதிபெயுஷதிகம, நெய்ச்சொடலாக வரும் இடி முதலான ஆதிசூத்யகம் என்கிற மூக்கு உடைக்கப்பட்ட துகிலுக்கும் தரபங்களாலே ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுத் துன்பப்பட என்று கருத்து. இவ்வளவாக தங்கையும் சர்வவரையும் அநியாமமயாலும், கைக்கர்யமாகிற பேற்றை அநியாமமயாலும், ஸம்ஸாரமாகிற கடலுக்குள்ளே கிடந்து துக்கப்படுப்போதே அது பேற்றை அடையத் தடையானது என்பதையும் [அதைக் கடக்கும் உபாயத்தையும் அநியாமமயாலும் உயிர்தலை, இறைநிலை, கைக்கர்யமாகிற வாய்வு, ஊழ்வினைவாகிற தடை, தடைவைக் கடப்பதற்குத் தக்கதெளி ஆகிய அநிய வேண்டிய ஐந்து அத்தியங்களில் ஒன்றையும் அநியாமக் கிடத்தார்கள் என்று சொன்னதாயிற்று.

ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஸா ப்ரத்யக்யாத்மநா |
 ப்ராப்த்யுபாயம் ப்யுலம் ப்ராப்தேஃ தத்ய ப்ராப்தினிரோதி ||
 வந்நந்தி ஸகல வேத்யஸ் வேதிஸூஸைபுராணகா |
 ருநயஸா மறாத்மாத்நோ வேத்யவேத்யரீத்த்யவேதிநா ||
 [ஸாரீதஸங்குதி 8-141]

[அடையத்தக்க பரம்பொருளின்தன்மை, அடையவனான ஜீவாத்மாவின் தன்மை, அடையும் வழி, அடைந்து பெறும் பயன், அடையவற்றிடுத் தடை ஆகியவற்றை நினைந்துஸுபுராணங்களோடு கூடிய எல்லா வேத்யங்களும், வேத்யாப்யந்த்யங்களின் அறியும் மறையுருஷர்களான முனிவர்களும் உரைக்கின்றனர்.] என்கிற படியே எல்லா சாஸ்திரங்களும் சொல்லுவது இந்த ஐந்து அத்தியங்களையாக்கீரே. இந்த அத்தியங்களை இயக்களுக்கு எளிய முறையில் அறிவிப்பதற்காக எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் சொன்ன அத்தியங்களைக் கருக்கச் சொல்லும் திருவஷ்டாங்கரமான திருமந்திரத்தை ஸர்வேஸ்வரன் வெளியிட்ட முறைமையச் சொல்லுகிறீர் மேற்பகுதியாலே (ஸர்வேஸ்வரன் தன் கருமையாலே)

சமோதேய்ய ஸம்பந்த்யாத்நித்யம்ப்ரத்யமாதுபி |
 ரஷிஷ்யாயநுகூலாத்ந: இதி யா ஸாந்த்யுடய மதி: ||
 ஸ விஸ்வாஸே ப்யனேத் [ஸங்கீர்த்தத்யம் 17-70]

[அநாதியாயிடுக்கும் உடையவனுக்கும் உடையமைக்குமுள்ள உடையவர்க், அன்புடைய தன்மை அவசியம் ரஷித்தே திருவாசர் கின்

னும் உறுதிபட என்கையே மறையில்காணம் எனப்படுகிறது.]
என்கிறபடியே அநாதிகாலமாக உடைமைகளான எல்லாச் சேத
ளகூடும் உடையவனுக்குக்கும் பெருமைபயனுடைய எம்பெருமான்

ஏனெ னம்ஸ்குநிசர்ந்தே, ப்ராய்மனாரணே லவகம்மபி: |

ஜீவே ந்யுக்க்யாகுவே விஷ்ணு: க்ருபா காய்யுஜாயதே ||

[அபிஷேகம், ந்யுஜாயதே 14-28]

[ஸம்ஸார சக்கரத்தில் நன் கருமங்களால் இவ்வண்ணம் கழன்று
மூலபுற்ற ஜீவனிடத்தில் விஷ்ணுவுக்கு விவரிக்க முடியாததொரு
கருணை உண்டாகிறது.] என்கிறபடியே இவர்கள் படுகிற மூன்
பத்தைக் கண்டதனால் உண்டான தன்னுடைய நிர்ணயகமான்
(இயல்வான) கருணையாலே என்று கருத்து (இவர்கள் தன்னை
யறிந்து கரை மரம் சேருப்படி) இப்படி ஸம்ஸாரக்கடலிலேகிடந்து
மூலபுறகிற இவர்கள் 10-வது பக்கத்திலுள்ள தீர்த்தநே ஸலோகத்
திலும்,

ஸம்ஸாரச்சேவயக், தாநாயி விஷ்ணுச்சர்ந்த சேதஸாம் |

விஷ்ணுபோதம் விநா நரந்யுத் திஸ்தித்யுஸ்தி பராயணம் ||

[விஷ்ணு ந்யுஜாய 1-59]

[ஸம்ஸாரக்கடலில் முழுதி. (முதலான போன்ற) விஷயங்களாலே
பிடிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்களுக்கு விஷ்ணுவாகிற (ஸர்வ
வ்யாபியான) ஓடத்தைத்தவிர, கரை சேர்ச் சிறந்த உபாயம் வேறு
இல்லை.] என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்த ஸம்ஸாரக் கடலைக்
கடப்பதற்கு உபாயமாயிருக்கும் தன்னை அறிந்து அக்கடலைக்
கடந்து அக்கரை ஏறுப்படி என்று கருத்து. (தானே ஸிஷ்யனு
மரம் ஆசார்யனுமாய் தின்று) "நாநாயணாய உல்கதநானல்
சிவகாம விசித்தவாக்" [பெரிய திரு 10-6-1] என்கிறபடியே நான்
தாராயணச் என்று இரு விஷயமாக அவதரித்து, தானான தானே
ஸிஷ்யனாய், நாநாயணான தானே ஆசார்யனாய் தின்று என்று
சொல்லும். (திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான்) எல்லா சாஸி
நிர்வகனாகும் கருக்கமாய் அந்த ச ஸ்திரவர்களின் பொருளான
அத்தே, பஞ்சகத்தையும் (ஐந்து அத்தவகையையும்) மிகத் தெளி
வாக அறிவிக்கும் திருவடிடகாரத்தை உலகீகார்க்கு வெளியிட்
டருளினான் என்று கருத்து. 'அருளிச்செய்தான்' என்று சொல்லா
மல் 'வெளியிட்டருளினான்' என்றதற்கு இ. ஸ். கு. கருத்து உண்டு.
(1) 'அருளிச்செய்தான்' என்கூட இப்பேர்து புதியாக இவ்வாற
வகையாக இயற்கை சொல்லினான் என்று தெரிகிறது. அப்படி

யில்லாமல் அநாதியாக இருந்ததை வெளிப்படுத்தினான் என்பது
தோற்றுவதற்காகவே 'வெளியிட்டருளினான்' என்கிறார். (2) மிக
ரமையமாக உடைய திருமந்தரத்தை இவர்களுடைய கருத்தத்
தக்க நிலையைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் வெளியிட்டான்
என்று தோற்றுவதற்காகவும் 'வெளியிட்டருளினான்' என்கிறார்.

அப்படியானால் ஆசார்யனாய் தின்று வெளியிட்டாலே போதும்,
சிஷ்யனாய் தின்று எதற்காக? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்
ணியில் பதிலுரைக்கிறார்—

ஓ ஶ் ஶிஷ்யனாவே தின்று விஷ்யானிருக்கருமிருபு
நாட்டாரநிவாணாவாஸலே அத்தநத அறிவிக்கவகக்
காக.

விவரணம்: அநாவது -- நாநாயண விஷ்யாகிற ஆசார்ய
னாய் தின்று திருமந்தரத்தை உபதேசிப்பதோடல்லாமல் தானே
தவிஷ்டாகிய சிஷ்யனுமாயிருந்து உபதேசம் பெற்றது—

ஆஸ்திசேக க்யுமயேயே விஷ்ணுந் வைஷ்ணவ: ஸ:சி |
ஆப்யாசக் சதுவே தீய விஷ்ய தீத்யபி: தீய:தே ||

[ஸம்ஸாரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், (அறித்சொன்ன) தீய
குண்டானத்தில் கடுபட விருப்பமுள்ளவனும், (அதற்குத்தக்க)
நடத்தைநாயுடையவனும், விஷ்ணு பக்தியுடையவனும், தற்பெருமை
யில்லாத பரிசுத்தனும், (ஆசார்ய பக்தியில்) ஆழக்காணமுடியா
தவனும், (ஆசார்ய ஸார்ருகஸையில்) வலுவனும், (ஆசார்ய கருவ
கர்பத்திக்) மனே மத்யுபனுகளவனுமானவனே விஷ்யன் எனப்
படுகிறான்.]

ஸிரம் வஸ- விஜ்ஞாநம் வரண கம்ம குணநஸூத |
சூர்வர்த்தநம் தாரயேத்யஸந்து ஸ ஸிஷ்யே நேதா: ஸ்ம்கு த: ||
[ஜயஸம் ஸிவத]

[ஸீர்த்தையும், பொருளையும், அறிவையும், வலிக்குமிடத்தையும்,
செயல்வியையும், சூனக்கூறியும், பிரணைகளையும் ஆசார்யனுக்க
காக வலி க்கூறிக்ருகே அனே ஸிஷ்யனெனத்தக்கவன்.
வேறுவிதமாக இதுப்பலக் ிடகல்வன்.]

ஸத்யப்யந்தி: ஸிஸாரணு: ஸிஸாரணு: ஸிஸாரணு: ஸிஸாரணு: ஸிஸாரணு:
ஸார்ருஷு: ஸிஸாரணு: ஸிஸாரணு: ஸிஸாரணு: ஸிஸாரணு:
ஸாந்தோ த்யுந்தோ 5 தஸைய: ஸாண முபக்ய: ஸாஸ்தா
விவரண ஸாஸாரி

விஷ்யப் ப்யாஸ்தா ஸிஸாரணம் க்ருதவித்யுபிதஸு தத்வத:
ஸிஷ்யணிய: || [ந்யுஜாய 1-59]

[நல்லதிருவாயுடையவனும், நல்லோர்நீர் அருகித்தீர்ப்பவனும் அறிவுக்கேற்ற நடத்தைமுடையவனும், தத்துவஞானம் பெறுவதில் விருப்பமுடையவனும், ஆசாரிய வேதவையை விரும்பியிருப்பவனும், அறங்காரமற்றவனும், (ஆசாரியன்) அடிவணங்குவதில் ஈடுபட்டவனும், கேள்வி கேட்கும் சமயத்தையறிந்து கேட்பவனும், மன உடக்கமும் புலனடக்கமுமுள்ளவனும், பொருமைவற்றவனும், ஆசாரியக்குறணித்த அடைந்தவனும், மானத்தரத்தல் தம்பிக்கை யுள்ளவனும், (குறிக்கறிய விஷயங்களில்) பரிணை செய்யப்பட்டவனும், (ஆசாரியன் செய்த) உபகாரத்தை மறவாத மறவாக்களுக்கு இனிப்பவனுமான விஷயம் உண்மையை உபதேசிக்கத்தக்கவன்.] எனது ஸ்ரீமான்மங்கலம் சொல்லுகிற சிஷ்யனுக்குரிய தன்மைகளும், புகழ் வந்த கையாள்வம் தவிர் மற்ற சைத்யங்களிலிருந்து நீங்கி திறமைகள், புகழ் இன்னது, ஸாத்யம் இன்னது என்பதைக் கேட்பதில் விருப்பமும் புகழினைப் பெறுவதில் தவறாமல் (வேறாமல்), ஆர்வமும் ஆசாரியனுடைய பெருமையில் பெருமைவின்மைமும் உடையவனுயிருக்கவேண்டுகிற சிஷ்யனுடைய லக்ஷணம் இவ்வாறுகிண்கிணர் அறிவாமையாலே அடைந்த தன்மையுடைய அனுஷ்டியானதாலே அறிவிக்கக்கொடுவே என்று கருத்து. சிஷ்ய பல வகைகள் உபதேசத்தாலே அறிவித்தால் தனக்கு ஆசாரியன் என்றும் பெருமைவைத் தேடிக்கொள்வதற்காக இவ்வாறெல்லாமிருக்க என்று எண்ணவும் கூடு. தன்மையுடைய அனுஷ்டியானதாலே சிஷ்யலக்ஷணத்தை அறிவித்தால் மற்றவர்களும் 'நமக்கும் இது வேண்டும்' என்று தம்பிக்கையுடன் கைக்கொள்வதற்கு உறுப்பாயிருக்கும்படிக்கு.

இதற்குமேல் ஒரு கேள்விபெறுகிறது. அதாவது— "இப்படி சிஷ்யனுய் இருந்து இந்த மந்திரத்தைக் கற்று இந்த வழியிலே தான் தீவிரானம் பிறக்கவேண்டுமோ? 'ஞானக்கவிகள்' [திருவாய் 1-8-8] என்கிறபடியே எல்லா சாஸ்திரங்களும் ஞானத்திற்கு ஸாத்யமாகவன்றே இருக்கின்றன; அவற்றைக் கற்று அதன் மூலம் தீவிரானம் பிறக்கக்கூடாதோ?" என்று எழக்கூடிய கேள்விக்கு அந்த சாஸ்திரங்களால் உண்டாகக்கூடிய தீவிரானத்திற்கும் இந்த மந்திரத்தால் உண்டாகக்கூடிய தீவிரானத்திற்கும் உண்டான வித்தியாசத்தை உதாரணம் காட்டி அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த ஞானியில்.

சூ 7 ஸகல மானந்திரங்களாலும் பிறக்கும் தீவிரானம் ஸகலமான்ந்திரம்போலே; திருமந்திரத்தால்பிறக்கும் தீவிரானம் பைத்திரகத, நம்போலே.

விவரணம்: அதாவது— உண்மையான விவரணம் கருதி, விருதி முதலான எல்லா சாஸ்திரங்களாலும் தீவிரானக்குப் பிறக்கும் அறிவு தானே சம்பாதிக்கும் சொல்லப்போலே மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பெறுவதாயிருக்கும். ஆசாரியனிடமிருந்து உபதேசம் பெறும் திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் அறிவு தந்தை சம்பாதித்து வைத்த சொல்லப்போலே சிரமமேயில்லாமல் பெறுவதாயிருக்கும்.

மான்ந்திரஞானம் புகழ்க்கலேனம் புகழ்தேன் சவுந்தரானந்தி | உபதேசாத ஹரிர் புகழ்தியா விரமேத் ஸங்கம்மஸு ||

[சாஸ்திரங்களாலுண்டாகும் அறிவு யிருந்த சிரமத்தை உண்டாக்கக்கூடியது. புகழ்தியக்குக் கைக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. (ஆகையால்) உபதேசத்தால் பரமபுகழான (உபாயமாக) அறிந்து, (மானந்திர தீவிரானத்தை சம்பாதிக்கும்) எல்லாக் கருமங்களையும் கைவிடக்கூடியவன்] என்று சாஸ்திரங்களிலிருந்து பெறும் தீவிரானம் பல குறைவின உடையது என்றும், ஆசாரியனிடமிருந்து திருமந்திர உபதேசத்தைப் பெற்றும் பெறும் தீவிரானம் சிரமப்பானது என்றும் சொல்லப்பட்டதன்றே. இந்தக் ஞானியால் சாஸ்திரங்களைக் காட்டிலும் அவற்றின் கருக்கமான திருமந்திரத்திற்கு உள்ள பெருமை சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இனி 'சாஸ்திரங்கள் போகட்டும்; பகவானிச் சொல்லும் மந்திரம் திருமந்திரம் ஒன்றமட்டுமன்றே, மேலும் பல உள்ளனவே. அவற்றைக்கொண்டு அறிவு பெறலாமே' என்று கேள்வியெழு, மேலே பதின்மூன்றுவது ஞானியின் கையாள்வம் மற்ற புகழ்வத் மந்திரங்களைக் காட்டிலும் திருமந்திரத்திற்குள்ள பெருமைவை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளப்பற்றி, அடுத்த ஞானியில் "புகழ்வானிச் சொல்லும் மந்திரங்கள் பல்வுள்ளன" என்கிறார்.

சூ 8 புகழ்வத் மந்திரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

விவரணம்: அதாவது— ஆஸ்தானத்தே ஞானசாஸ்திர, ஞானபரிவரணாத்மநாய் ஜந்மநாய் ஸங்கல்பம் வெண்கலிசுந்தரேஷுஷி குடிசுருஞ்சேஷுஷு புகழ்வாஸிவர | அச்சுஷாஸி ஸங்கலிசுஷுஷுஷிசகபராத், நாகி, ஸாத்யஸித்தி, பரிணைசேஷுஷிசுஷுஷுஷி, தவ, தந:ஸிவரத் ஜ1-3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

[அரங்கநகரப்படை (எக்ஸ்பீலாட்) உமது குணங்களுக்கெனப் போகவே குணங்களை வெளிக்கும் அவதாரங்களில் எண்ணிக்கையும் (ஒருபுறம்) திருக்கட்டும். பூமிமீதுள்ள நிலக்கோயில்களையும், வீடுகளையும், குகைகளையும் அகிலவரலும் அச்சிக்கத் தக்கவராய், எல்லா அபாரங்கங்களையும் போற்றப்பெறாய், எல்லா நிலங்களும் அச்சுக்குக்குப் பரிசீலனையிருக்கப்பெற்றவராய் உலகமீதி. அந்த சிவகுணத்தைக் கண்டு தன் மனமுண்ட போர் மயக்கமடைகிறார்கள.]

புறநகர நீர்ப் பாய்ச்சுகு, குணாபித்தரண வந்திதே
[ரா-அ 2-86]

[அரசனே! உன்னுடைய பிள்ளைக்குப் பறந்தகுணங்களை உன்னால் தவறத்தகுணமாய்பி லுடைய ப்ரத்யே குணா
[விஷ்ணு தீர்மான.]

[எக்ஸ்பீலாட் குணங்களை உடையவரான திருத்த போதிலும் உலகக்கு ஆற குணங்களே முதன்மையானவை.]

புறநகர நீர்ப் பாய்ச்சுகு தந்தகந்தி தவ சகிஜாந!
நாநவணை வேறு வகிணைநி த தகன் வெற்றி ப்ரத்தயா!
[கூறல் 4-5]

[விஷ்ணு! எனக்கு அளவிறத்த பிறப்புக்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. உலகமும் அப்படிதான். நான் அளவற்றத்தையும் அறிவேன். நீ ஆதிபாய்] என்றும், "எண்ணில் தொப்புளும்" [திருவாய் 3-1-3] என்றும், "எத்தின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" [திருவிருத்தம் 1] என்றும் மத்தும் பல ப்ரமணங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே எம் பெருமானுடைய குணங்களும் குணவெள்ளத்தின் போக்கு வீட்கள இருக்கும் அவதாரங்களும் எண்ணற்ற வாதனவையிருப்பது போலே அவற்றில் ஒவ்வொரு குணத்தையும் ஒவ்வொரு ஓசையையும் சொல்லும் மத்திரங்களும்

அநந்தா வை புகுவந் மத்திர!

[பலவந் மத்திரங்கள் கணக்கற்றவை] என்கிறபடியே பலவாயிருக்கும் என்று கருத்து.

அம்மத்திரங்கள் அனைத்தும் திரே வகையின் சொத்ததிரை? என்கிற கேள்வியெழு. அவை உபாசனையின் உபாசனையாக, "அவ்யயாபகங்கள்" என்றும் இருக்கவென்பவகையானவற்றை அடுத்த குறிப்பாக.

மு 9 அவ்வதான் வ்யாபகங்களென்றாலும், அவ்யயாபகங்களென்றும் திரண்டு வரக்கூடும்.

விவரணை:—அதாவது -எக்ஸ்பீலாட் போருள்களையும் விவாதித்திருக்கும் புகுவந் மத்திரத்தைச் சொல்லுகையானே வ்யாபக மத்திரங்கள் என்றும், எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களில் குணம், செயல் ஆகிய ஒவ்வொன்றைச் சொல்லுவதாயே அவ்யயாபக மத்திரங்கள் என்றும் புகுவந் மத்திரங்கள் இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும் என்று கருத்து.

'இந்த இரண்டு வகைகளும் ஒவ்வொன்று ஒத்தவையாயிருக்கையே' என்றும் கேள்வியெழு. 'அவ்யயாபக மத்திரங்களைக் காட்டிலும் வ்யாபக மத்திரங்கள் மூன்றும் சிறத்தவை' என்கிறார் அடுத்த குறிப்பாக.

மு 10 அவ்யயாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் மிரேஷ், உயர்கள்.

விவரணை: அதாவது - அவ்யயாபக மத்திரங்களாயிருக்கும் எல்லா மத்திரங்களைக்காட்டிலும்

நாராயணய வித்துமனே வாஸுதேவாய தீமநி
நந்தேந விஷ்ணு ப்ரதோத்யுமநத்
[தைத்-நாராயணவல்லி]

[நாராயணனை அடைய விருப்புகிறோம்: (அதன்பொருட்டு)வாஸுதேவனாகிற அளவின் உபாசிக்கிறோம்: அந்த உபாசனையை விஷ்ணுவானவர் வளரச் செயலட்டும்] என்று விஷ்ணு த்யாயத்திரியில் ஒதப்படுகிறவையாய், எங்கும் விவாதித்திருக்கும் புகுவந் மத்திரத்தைச் சொல்லும் நாராயண சப்தத்தை உள்ளடக்கிய திருமத்திரமும், அத்தமையை வாஸுதேவ சப்தத்தை உள்ளடக்கிய 'ஓம் நமோ புகுவநே வாஸுதேவாய' என்றும் த்யாயநாராயணமும், அத்தமையை விஷ்ணு சப்தத்தை உள்ளடக்கிய "ஓம் நமோ விஷ்ணவே" என்றும் ஷடாஷரியும் ஆகிய வ்யாபக மத்திரங்களும் மூன்றும் சிறத்தவையாயிருக்கும் என்று கருத்து.

இந்த விஷ்ணு சூரயத்ரிசிக் அந்த மூன்று மந்திரங்களுக்கும் ப்ரத்யானமாயிருக்கும் நாராயண வாலுதேவ விஷ்ணு ஸப்ரத்யக் களே சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும் பொதுவான ப்ரணவ நமஸ்கூடையோடே கூடிய இந்த மூன்று மந்திரங்களுக்கும் இந்த மூன்று நாமங்கள் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த மூன்று வ்யாபகமந்திரங்களுக்கும் ஒன்றோடொன்று ஒத்த கையோ? என்னும் கேள்வியெழ, இவை மூன்றுக்குள்ளும் பெரிய திருமந்திரமான திருவஷ்டாக்காரம் முக்கியமானது என்கிறார் அடுத்த சூட்ணியில்.

கு 11 இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டிருப்பெரிய திருமந்திரம் ப்ரத்யானம்.

விவரணம்: அதாவது — அவ்யாபகங்களாகிற மற்ற மந்திரங்களைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்தவைகளாகையாலே விஷ்ணு சூரயத்ரிசிக் படிக்கப்பட்ட இந்த மூன்று மந்திரங்களிலும் 'நாராயணய வித்ரமணே' என்று விஷ்ணுசூரயத்ரிசிக் முதலில் எடுக்கப்பட்டதாகையாலும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், ஸர்வவ்யாபகத்வம், ஸர்வாத்யார்தம், ஜீவர்கள் அனைவருக்கும் ப்ரப்யமாகவும் ப்ரபலமாகவும் இதுக்கை ஆகிய குணங்கள், அவனுடைய சொல்வம் ஆகிய பல அந்தந்தகளைக் கூறிறதாகையாலும்,

யத்ய ஸர்வேஷு தேயேஷு நான்தி நாராயணாத் பர: |
 தத்ய ஸர்வேஷு மந்திரேஷு நான்தி ஷஷ்டாக்காராத் பர: ||
 [நாரத்யம் அஷ்டாக்காரப்ரஹ்மவித்ரயை 1-41]

[எல்லா தேவர்கள்களுக்கும் நாராயணனைக்காட்டிலும் மேலானவை ஸர்வவ்யாபகமாயே எல்லா மந்திரங்களுக்கும் அஷ்டாக்காரத்தைக் காட்டிலும் மேலானதிலும்]

பூத்ரணேர்த்யாயாத்ர சுத்யபூர்வம் ப்ரவிர்வா |
 ஹே புத்ரணேஷ்வர: ஸ்ருணாத ந மந்திரேஷ்டாக்காராத் பர: ||
 [நாரணிம்ஹபுராணம் 18-81]

[பூத்ர ஸர்வேர்களே! இக்கே இப்போதே கைதூக்கி, சத்தியம் சீர்ப்பு சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். திருவஷ்டாக்காரத்தைக் காட்டிலும் மேலான மந்திரம்கூடும்.] என்று சொந்திரங்களில் சிறந்த மந்திரமாகச் சொல்லப்பட்ட திருமந்திரமே முக்கியமானதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

'வாலுதேவமந்திரம் விஷ்ணுமந்திரம் ஆகிய மற்ற இரண்டு மந்திரங்களுக்கும் குறையென்ன?' என்னும் கேள்வியெழ, இரண்டு குறையகளைச் சொல்லுகிற அடுத்த சூட்ணியில்.

கு 12: மற்றையவை இரண்டுக்கும் அளவீட்டபரிசு, நாமமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

விவரணம்:— அதாவது— வாலுதேவ விஷ்ணு ஸப்ரத்யக்களை யுடைய மற்ற வ்யாபகமந்திரங்கள் இரண்டுக்கும் வேதங்களுக்கு அவப்பொருள் கூறும் அத்தவைதிகள் முதலானவர்களால் ஆதரிக்கப்படுகையாகிற அசிஷ்டபரிசு, நாமமும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் தவிர அவனுடைய ரூபகுணவிபூதிகளை வெளிப்படை யாகச் சொல்லாமலிருக்கையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டு என்று கருத்து. "வாலுதேவ" ஸப்ரத்யமும் "விஷ்ணு" ஸப்ரத்யமும் ஸர்வ வ்யாபகமான ஸ்வரூபத்தை மந்திரமே சொல்லுகின்றன. அதனால் "அந்த ஸ்வரூபமே உண்மை; ரூப குணவிபூதிகள் போல்" என்று கூறர் அத்தவைதிகள் இவ்விரண்டு மந்திரங்களையும் மிகவும் ஆதரிக்கிறார்கள். 'நாராயண' ஸப்ரத்யத்தில் 'நார' ஸப்ரத்யத்தையே ரூபகுணவிபூதிகளால் சொல்லப்படுகையாலே அந்த மந்திரத்தை "எந்த பேசும்முற்ற அறிவொன்றே உண்மை" என்று கூறும் அடிகள் ஆதரிப்பதிலும் ஆக, அசிஷ்டர்களான புறமதத்தவர்களால் ஆதரிக்கப்படுகை இந்த திருமந்திரங்களுக்குமுள்ள ஒரு குற்றம் என்றதாயிற்று. அப்படியில்லாமல் ஸிஷ்டபரிசு, நாமம் இல்லாமலே இவற்றுக்கு ஒரு குற்றம் என்றும் சொன்னாலும், அதாவது— ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் அனைத்தையும் சொல்லுகையாலே நம்முடைய ஆழ்வர்களும் ஆசார்களும் ஸிஷ்டர்கள் 'நாராயண' மந்திரத்தையே மிகவும் ஆதரித்தார்கள். மற்ற திருமந்திரங்களையும் அப்படி ஆதரிக்கவில்லை என்று கருத்து. மேலும் 'நாராயண' மந்திரத்துக்குள்ள அந்த மந்திர வாலுதேவ விஷ்ணுமந்திரங்களுக்கிடிலும் என்றும் மற்றொரு குறை. எப்படியெனில்: இந்த மூன்று மந்திரங்களும் வ்யாப்திவைச் சொன்ன போதிலும் நாராயண மந்திரத்தில் வ்யாபிக்கப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் 'நார' ஸப்ரத்யத்தால் சொன்னதுபோலே மற்ற திருமந்திரங்களும் சொல்லவில்லை. அதற்காக "ஸர்வத்ர வஸதி" [எங்கும் வசிக்கிறது] "ஸர்வத்ர வேஷிஷ்டே" [எங்கும் திறைத்திருக்கிறது] என்று "ஸர்வத்ர" என்னும் ஸப்ரத்யத்தை வகுவித்துக்கொண்டு

பொருள்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மேலும் நாராயண ஸப்ரத்யைத் தில் 'நார' பத்யத்தினாலே குணங்களைச் சொல்லியிருப்பதுபோலே விஷ்ணு வாலு-தேவ ஸப்ரத்யைகளில் குணங்களைச் சொல்லவில்லை, வாலு-தேவ ஸப்ரத்யைத்தில் இக்குறை திருவநற்காக "புலத" ஸப்ரத்யைதைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. மேலும் 'நாராயண' ஸப்ரத்யைத்தில் [எப்பெருமான் அந்தர்யாமியாக வியாபித்திருக்கிறான் என்று சொன்னதுபோலே விஷ்ணு மந்திரத்தில் வியாபித்திருக்கும் முறைமைச் சொல்லவில்லை என்றும் அபூர்வத்தி யும் உண்டு. மேலும் 'நாராயண' ஸப்ரத்யைத்தில் தத்புருஷ ஸமாஸத்தில் 'எவ்லாப்பேருள்வையு சூரித்து தித்திருக்' என்று கூறையாலே, 'வ்யாபித்தகுப் பலன் ஓவ்வொரு பொருளினுடைய ஸத்தைடையும் திவ்வநிப்பது என்று வ்யாபித்தகுப்பலனும் சொல்லப்பட்டது. மற்ற இரண்டு மந்திரங்களிலும் வ்யாபிதி பூலன் சொல்லப்படவில்லை என்று குஷ்டமும் உண்டு இவ்விஷயங்க ளைத்தும் "ஷட்யுஷ்டரி வ்யாப்ய பத்யைத்தவங்களையும், வ்யாபந ப்ரகாரத்தையும், வ்யாபிதி பூலத்தையும், வ்யாபகனுடைய குணங் களையும் சொல்லாதே, வ்யாபிதிமாத்ர ப்ரகாரமகையாலே அபூர்ணம், வ்யாபந ப்ரகாரத்தைச் சொல்லாததாச் செய்தேயும் வ்யாப்ய பத்யைத்தவங்களுக்கு வரக்க ஸப்ரத்யை இல்லாமையாலும் 'ஸர்வம் வஸதி' என்று அபூர்வ பூலத்தாலே ஸர்வ ஸப்ரத்யை புரும் தாலும் அதில் குணம் அந்ரவியாமையாலும், இனி, குணவிர்த்திக் கவதி பூலதவச்யப்ரத்யைதைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமாயாலும், வ்யாபிதிபூலத்தைச் சொல்லாமையாலும் திருத்துவத்யுஷ்டரியும் அபூர்ணம். இம்மந்திரம் அகாலபேலன்றிலே வ்யாப்யபத்யைத்த வங்களேண்டு, வ்யாபந ப்ரகாரத்தேண்டு, வ்யாபிதி பூலத்தேண்டு, வ்யா பகனுடைய குணங்களேண்டு வசியுற ஸப்ரத்யைமாகக் காட்டுகை யூரே அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு அபூர்வ பௌஷ்டிக்ய திபூந த்யுறமண ஆ சூக்யம் உண்டு' என்று பரத்யை ஹஸ்யத்தில் பெரிய லாச்யாண்டினை மிகத்தொளியாக அருளிச்செய்தது இக்கு அனுஸந் தித்தத்தக்கது.

சொந்த குணங்களில் மற்ற இரண்டு மந்திரங்களுக்கும் நல் விவரங்களின் ஆதரவாகிற ஸ்ரீஷ்டபுதிக்ரஹம் மிகுதிராக இல்லை குணங்களைப்படுத்தது. 'இந்த நாராயண மந்திரத்திற்கு ஸ்ரீஷ்ட

பரிக்ரஹம் உண்டோ?' என்னும் கேள்வியெழ 'உண்டு' என்று காட்டுகிறார் அடுத்த குணங்களில்,

மு 18 - இத்தை வேத்யங்களுக்கும், குஷ்டிகளுக்கும், ஆழ் வாகங்களும், ஆசாயர்களும் விசும்பினூடிகள்,

விவரணம்: (1) வேத்யங்கள் மற்ற இரண்டு மந்திரங்களைக் காட்டிலும் 'நாராயண' மந்திரத்தையே விசும்பின எனப்பது பின் வரும் உபநிஷத் வாகங்களிலிருந்து விளங்கும். (1) விஷ்ணு வாகங்களில் மற்ற இரண்டு மந்திரங்களைக்காட்டிலும் 'நாராயண' மந்திரம் முதலில் சொல்லப்பட்டது. (2) எல்லாவேத்யத்தங்களிலும் ஸாரமண தைத்திரீய நாராயணனுவாகத்தில்,

விஷயம் நாராயணம் [தை-நாராயண]

[எல்லாமையிருப்பவன் நாராயணனே] என்று தொடக்கி

நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண-பர:
 நாராயணபரே ஶ்யே: திராத்மா நாராயண: பர:
 யாச்ச விஞ்சிஜ்ஜகத்யநாஸ்யித் த்ருஷ்யாதே ஸ்ருயாதே: பி வ:
 அந்தத் ப்ரஹ்மிச்ச தத் ஸ்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி: [தை-நாராயண]

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்; நாராயணனே பரதத்வம்; பரஞ் சோதியும் நாராயணனே; பரமாத்மாவும் நாராயணனே; இவ்வுல கில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான அனைத்தின் உன்னும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] என்று நாராயண மந்திரம் பலகால் ஓதப்பட்டது.

(3) ஏகோ ஹமவ நாராயண ஆஸீக் ந ப்ரஹ்மநே நோநே நேமே த்யுஷ்டயாபுத்திளி [புறோபநிஷத்]

[(ப்ரஹ்மகாலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனேயிருந்தான்; பிரமண மி: சி: சி: ஶ்யமி: சி: சி: இத்த ஆகாச பூமிகளுமில்லை] என்று புறோ பநிஷத்திலும் நாராயணமந்திரமே ஆதரிக்கப்பட்டது.

(4) சக்யூஸ்ச த்யுஷ்டயாபுத்தி நாராயண: |
 வியோத்ரஞ்சு ஶ்யே: த்யுஷ்டயாபுத்தி நாராயண: | [ஸுபரலோபநிஷத்]

[கண்ணும் காண்பனவும் நாராயணனே; காதும் கேட்பனவும் நாராயணனே] என்று தொடங்கி

திருவாய்மொழி நாராயணன்: [ஸுப்யாவேசபதிஷத்]

[திக்குகனும் விதிக்குகனும் நாராயணனே] என்பதற்கு ஆத்யோ டந்தமாக ஸுப்யாவேசபதிஷத்திலும் நாராயண மந்திரமே ஆசை சிக்கப்பட்டது.

(6) யஸ்யாத்மா சரீரம்-யஸ்ய ப்ருத்தீயீ சரீரம் [ஸுப்யாவேசபதிஷத்]

[எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, என்னுக்கு முயி சரீரமோ] என்று தொடங்கி.

யஸ்ய ப்ருத்தியா சரீரம் [ஸுப்யாவேசபதிஷத்]

[எவனுக்கு ம்ருத்தியுபயித்யவாச்யமான மூலப்ருக்குதி சரீரமோ] என பது வரையிலும் உகன் ஒவ்வொரு வாகியத்திலும் சொல்லப் பட்ட பரம்பொருள் நாராயணனே என்னும் விஷயம்

ஏஷ ஸர்வ ப்ருத்யாத்மாநா அபுஹுவாயம்மா த்யுப்யோ தேவ ஓதோ நாராயணா: [ஸுப்யாவேசபதிஷத்]

[எல்லா ப்ருதங்களிலும் ஆத்தாத்தமாவாகவும், தேவாஜாதிறவனாகவும், பரமபத்யத்திலிருப்பவனாகவும் உகன் தேவ உகன் நாராயணன் ஒருவனே.] என்று ஸுப்யாவேசபதிஷத்திக் ஆத்தாத்தமாயி ப்ருதம் மணத்திலும் முழங்கப்பட்டது. இயக்கணமாகப் பலவயதிஷத் வாகியங்களிலும் வாக்யாவேசமே ஸுப்யாவேசமே நாராயண ஸுப்யாவேசமே எனப்பெருமானுடைய ஸுப்யாவேசம் முதலானவற்றைக் குறிக்கவாய், ஒருபுறமுள்ள செயல்பட்டததாய் என்றும் இருப்பதாய் இருக்க, துயக்கு, மயக்கு, மறப்பு முதலான குற்றங்களற்றதாய் இயற்கையான பிரமாணமான வேத்யங்களும் இந்த 'நாராயண' மந்திரத்தையே மீடவும் விஞ்சின.

(ii) யத்ய ஸர்வேஷு தேவேஷு நால்தி நாராயணுதி மரீர்- தத்ய ஸர்வேஷு மத்தேஷு நால்தி ஸர்வாஷுரீத்யரீ [நாராயண அஷ்டாஷ்டாப்ரஹ்மவித்யை 1-41]

[எல்லா தேவர்களிலும் நாராயணனாகட்டிலும் மேலான வளிகளாததுபோலே எல்லா மந்திரங்களிலும் அஷ்டாஷ்டாஷ்ட ததக்கட்டிலும் மேலான திங்கி.]

ஸர்வ வேத்யந்த ஸாராரீத்தயி ஸம்ஸாரகீணவத்யாக:|
கயிரஷ்டாஷ்டே ந்ருணம் அபுநிப்பயவ காயகிணம்||
[நாராயண அஷ்டாஷ்டாப்ரஹ்மவித்யை 1-42]

[மறுபிறப்பின்மைவை விரும்பும் மனிதர்களுக்கு எல்லா வேத்யத் தங்களின் ஸாரப்பொருளும், ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டிப்பது மான அஷ்டாஷ்டாமே புசலாகும்.]

ஆதித்ய விஷ்வண்ணா: சித்யிஸர்வ ப்ருதா:
கேரேஷு ச ஸ்யாதியேஷு வகீத்தமாதா: |
ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஸப்ருத்ய மாதீரம்
விமுத்த துஷக்க்யா: ஸுக்யுதோ ப்யவந்தி ||
[புராதம் ஸாதஸீரநாமாத்யவாயம்]

[செல்வமிறந்து கருத்துமவர்களும், செல்வம் பெருமல் துன்புறுமவர்களும், ஆத்ம-துப்யவிக்லாமக சிதைகிற்றவர்களும், புகழ்வத ந்யுபவம் பெருமல் பயப்படுமவர்களும், கேரமான விவாதிகளில் துன்புறுகின்றவர்களும் நாராயண ஸப்ருத்யமாத மாதிரம் ஸங்கீர்த தனம் செய்தவுடன்துன்பம் நீங்கி இன்புறுகிறார்கள்.]

நாராயணேதி ஸப்ருதேஸஸ்தி வாக்யஸ்தி வாகவந்திதி|
தத்யாய் நுகே கேரே ராதத்தீதி கிமத்த்யுபுநம் ||
[விஷுவேஷுரீத்யாஸர்வநிதை 24-18, க்யுருடபுரணர் 1220-8]

[நாராயணனெனும் சொல் உகன்னது; வாக்கெனும் இத்திரியம் வாதத்திலுன்னது. அப்படியும் கொடிய நரகில் வீழ்கின்றனரே! எகன் ஆச்சீயம்!]

கிம் தத்ய ப்ருத்யாபுரீ மத்திரை: கிம் தத்ய ப்ருத்யாபுரீ வ்ரதை:|
நமோ நாராயணேதி மந்த்யஸ ஸர்வகீத்தய ஸாத்யாக: ||
[நாராயண அஷ்டாஷ்டாப்ரஹ்மவித்யை 1-40]

[பல மந்திரங்களாக எகன் பயல்? பல விதங்களாக எகன் பயல்? 'நமோ நாராயண' என்னும் மந்திரமே எகன் பயல் கரியும் விதத்திறவகிகிற்றதே!] முதலான இடங்களிலே வேத்யங்களின் பொருளை விளக்க வந்த தம்முடைய இத்திராயபுரணக் களில் பலவிடங்களிலும், 'நாராயண' மந்திரத்தை மீடவும் புழந்தது

பேசுகையாலே வேதங்களை விளக்குவதிலேயே கருபட்டவர்களான விவரணப் பராசரர் முதலான மந்திரிகளும் இந்த நாராயண மந்திரத்தையே மிகவும் விருப்பினராகினர்.

(iii) ஆழ்வார்களும் ஒரு மீடருக இம்மந்திரத்தையே பின்பற்ற மாறு மிகவும் ஆதரித்தார்கள். (1) "உண்புகழ் நாரணன்" [திருவாய் 1-2-10] "செல்வ நாரணன்" [திருவாய் 1-10-5] என்று தொடங்கி "வாழ்புகழ் நாரணன்" [திருவாய் 10-9-1] என்று ஆடிவாக தொடக்கம், நடுவு, இறுதியாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். (2) "நாடு நகரமும் நன்சிறிய நமோ நாரணாய" [திருப்பல்-4] என்று தொடங்கி "ஓவாதே நமோ நாரணவேன்பன்" [பெரியாழ் திரு 5-1-3] என்று பெரியாழ்வாரும், (3) "நாதநமும்பெழ நாரண" [பெருமாள் திரு 2-4] என்று தொடங்கி "நலத்திகழ்நாரணன்" [பெருமாள் திரு 10-11] என்று குலசேகரபுலவாரும், (4) "நான் முகனை நாரணன் படைத்தான்" [நான் திருவாய் 1] என்று தொடங்கி "எட்டெழுத்தும் ஓவார்களே உகலர் வர்ணமுள்ளே" [திருச்சந்த 77] என்று திருமுடிசெய்யிராரும், (5) "நான் கண்டு கொண்டேன் நாரணனே பெருமான் நாமம்" [பெரியாழ்வாரும் 1-1-1] என்று தொடக்கத்தில் ஒருமுறை சொன்னதுபோலே பல தடவை சொல்லி, இறுதியில் "நாரணனுவே! மணி உண்ண! நாகணியாய் வாராய்" [சித்திபதிருமடல் 50] என்று தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை பலவிடங்களிலும் திருமகன்கையாழ்வாரும் அருளிச் செய்தார்கள். (6) "நகமாவே செண்டு நமோ நாரணவேன்பனும் சொன்மாவே கற்றேன்" [முதல் திருவாய் 57] என்றும், "நாரணன் என்று ஓவாது உரைக்கும் உரையுண்டே" [முதல் திருவாய் 85] என்றும், "ஞானசகடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு" [இரண்டாம் திருவாய் 1] என்றும், "நாரணன் நன் நாமங்கள்" [இரண்டாம் திருவாய் 2] என்றும், "பகற்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன்" [இர-திருவாய்-51] என்றும், "நாமம் படைசொல்லி நாரணனாய்" [முன்றாம் திருவாய் 8] என்றும் முதலாழ்வார்களும் அருளிச் செய்தனர். இவ்வண்ணமாக 'மயல்கற மதிதலம் அருளினன்' [திருவாய் 1-1-1] என்கிறபடியே ஒருகைக்குடைய எழிப்பாராமல் விளத்த எம்பெருமானுடைய உட்கைத்தையே எழுப்பப்போகுகளினில் உண்மைகளையும் அறிந்தவர்களான ஆழ்வார்களே அனைவரும் இம்மந்திரத்தையே விருப்பினர்.

iv மற்ற இரு மந்திரங்களையும் அநாதரித்து இம்மந்திரத்தையே நமக்கு நமக்கு அனுஸந்தித்து, உபதேசம் செய்யும் போதும். தங்கையப்பற்றியவர்களுக்கு இம்மந்திரத்தையே உய்யுபயமாக உபதேசிக்கையாலே அவ்வாழ்வார்களைப் பின்பற்றிய ஆசாயர்கள் அனைவரும் இம்மந்திரத்தையே விருப்பினராகினர் என்று கருத்து. ஆக 8 முகல் 18 கருண குணிகளாக மந்திரங்களாக காட்டிலும் இம்மந்திரத்திற்குள்ள பெருமை சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இனி இந்த மந்திரத்தால் சொல்லப்படுபவான எம்பெருமானைக் காட்டிலும், இந்த மந்திரத்துக்குள்ள பெருமையை அடுத்த ஞானியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 14: வாசக வரம்பு, அவன் போலன்று வாசக வரம்பு.

விவரணம்: அதாவது—இந்த மந்திரத்துக்குப் பொருளாயிருக்கும் சம்பவனுடைய பெருமையைக்காட்டிலும் அவனைச் சொல்லும் இந்த மந்திரம் பெருமைபெற்றது என்று கருத்து.

இந்தப்பெருமை யாத? என்னும் கேள்வியெழு அப்பெருமையை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த ஞானியில்.

மு 15: அவன் தூரஸ்த, மூன்றுகள் தீது விட்டின்று உதவும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த நாரணன் நாமத்துக்குப் பொருளாயிருக்கும் எம்பெருமானை அருகிலில்லாமல் தூரத்திலிருந்து போதிலும் அவனைச் சொல்லும் பெயரான இந்த நாமம் அருகிலிருந்து தன்னைச் சொன்னவர்களுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றித்தரும் என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக அவன் தூரத்திலிருக்கும்போது அவன் பெயர் உதவின இடமுண்டோ? என்னும் கேள்வியெழு, உண்டு என்று காட்டுகிறார் அடுத்த ஞானியில்.

மு 16: துன்புறுத்திக்கு ஆபத்திலே புட்க்கை கரந்தது திதநாமமிதே.

விவரணம்: அதாவது—துரியோதனனுடைய பெரிய சபையிலே துர்சாதனது திரென்பதியில் துகிலை உரித்தபோது

மறநயாபதி, ஸர்ப்பாப்தே ஸமீர்த்தவீலோ ப, க, வாந் ஹரி:
[புரா-ஸபுர-தி, த, ப, 90-42]

[பேர்ப்பத்து வந்தபோது ஹரியை நினைக்கவேண்டும்.] என்கிற
படியே ஸர்ப்பொருகாக் ஸ்ரீகணேசுட மறநயி "அம்மா! உனக்கு,
பிதகாலத்தில் ஒரு பேர்ப்பத்து வரும். உனக்கு ஒருவரும் உதவா
திருக்கும் அத்தனையிட நீ ஸர்வலோக ஈரண்பனான கண்ண
லையே தஞ்சையாகக் கொள்" என்று உபதேசித்து கைத்தலை நினைவு
கூர்ந்து திரௌபதியானவள்

ஸங்குச்சக்ர க, த, ப, ப, ய, ணே த், வ, ர, க, ா, த், ல, ய, ஶ, ச், ப, த, |
கோவிந்த, புண்டரீகாஷா ஶ, ஶ, ம, பி, ஶ, ற, ண, க, த, ந, ம, ||
[புரா-ஸபுர-தி, த, ப, 80-43]

[ஸங்குச்சக்ரம் க, த, ப, ஆகிய ஆயுதங்களைக் கையிலுடையவனே!
துவாரகையில் வாழ்பவனே! அச்சதனே! கோவிந்த, யே! தாமரைக்
கண்ணா! ஈரணமடைந்த கண்ணி ராஜிப்பாய்.] என்கிறபடியே
கண்ணகிச் சரணம் புத்திதான். புரநாதி தனி சகலகத்தில்
இந்த திரௌபதி ஈரணக, தி ஸ்ரீலோகத்தை விவரித்த பெரிய
வகைகள் பின்னை ஒய்வொரு பதத்திற்கும் கருத்துரைக்கும்
போது திரௌபதியானவள் "ஸங்குச்சக்ர க, த, ப, ய, ணே" என்ற
நாடு துஷ்டர்களான துரியோதனாதியரைக் கண்ணக் ஆயுதம்
களாலே அழிக்க விரும்பினாள் என்றும், "துவாரகாதலயா" என்
றும் பதத்தாலே "நீ துவாரகையில் ஆட்சி புரிவது போலே என்க
றும் அகலட்சிமையர் பெற்றத்தாலேயுண்டு". என்று விருப்பி
னாள் என்றும், "அம்மது" என்கிறபோது 'அடியவரை தழுவ விடா
வாயால் அச்சதன் என்ன பெயர் பெற்ற நீ என்க உடை தழுவா
யால் பர்த்துவர்கொள்ள வேண்டும்' என்று விருப்பினாள் என்றும்,
"கோவிந்த" என்றும் பதத்திற்கு 'ஆழிய திருக்குழறி கந்தரையை
உடையவனே' என்று பொருள் கொண்டு, "நீ குழல் பேணி
யிருப்பது போலே என்க விசித்த குழலையும் முடிபிடுக்கவேண்டும்"
என்று விருப்பினாள் என்றும், "புண்டரீகாஷா" என்றும் பதத்
தாலே "இகலவொன்றும் செய்பாவிடலும் இக்கோ தேரில் வந்து
கொடு நாயது அழிக்கின்ற தந்திரமறாக்க கண்ணையில குளிர்
தொக்கி என்க ஆறநல் அடைவிக்க வேண்டும்" என்று விருப்
பினாள் என்றும் விவாக்கியானம் செய்தார். ஆனால், 'கோவிந்த,
நாமம் ஒன்றே புடைவை சரத்தது என்கும், "மற்ற ப, வ, ண, க, ன்
அவருக்கு அப்போது கிடைக்கவில்லை; பதிக் குன்ற வகுடக்க

குக்குப் பிறகு மறாபுராத யுக்தம் முடித்தபின்பே கிடைக்கக்
கொய்தான் ஏம்பெருமான்' என்று விவாக்கியானம் செய்தார்.

கோவிந்தோரி யாத்ராத் தந்தித் திருஷ்ணா ஸம் துரணாஸிதம்
குணம் ப்ரஸ்தத்தாயிவ ிவ ன் துத்யாயந் நாபஸர்ப்பதி ||
[புரா-உத் 47-39]

[வெகுதூரத்திலிருந்து கண்ண திரௌபதியானவள் 'கோவிந்த'யா
என்று கூப்பிட்டது கிருத்தியுடைந்த கடல் போலே என்க தெரு
விலிருந்து அகல்கின்றதில்லை.] என்கிற மறாபுராத ஸ்ரீலோகத்தி
லும் கண்ணக் திரௌபதி கக்குரவிட்டபோது தன் குழல் உதவ
முடியவில்லை என்றும், தான் துரத்திலிருக்க நேர்த்துவிட்டது
என்றும், "கோவிந்த" என்று திரௌபதி கதறிபது தன் தெரு
வரைப் புன்படுத்தியது" என்றும் அருளிச்சொய்திருக்கிறது. இப்படி
திரௌபதி ஆர்ந்த ப்ரபத்திக்கு விரும்பின ப, வ, ண, க, ன் உடனே
கிடைக்காமலாயினார், கிடைத்த ஒரு ப, வ, ண, க, ன் வந்தா கிருத்தி,
கோவிந்த நாமத்தாலே வினைத்தது என்று கண்ணக் சொல்லு
கையாலும், திரௌபதி சரணமடைத்தபின்பு ஆபத்தின்கணத்தாலே
"ஆர்ந்த கோவிந்த நாமமாவது நம் மாணத்தைக் காப்பாற்றுக"
என்று கோவிந்த நாமத்தைச் சொல்லிக் கதறியிருக்கிறது என்றும்,
அதனுலேயே சரணாகியிருக்க உட பிர்வமால்திர தியாயத்
தாலே மற்ற சரணக, தி ப, வ, ண, க, ன் கிடைக்கவில்லை என்றும்,
கோவிந்தநாமம் ஸங்குச்சத்தியாலே புடைவை களரும்படி செய்து
விட்டது என்றும் விவாதிக்கிறது. ஆக, ஏம்பெருமான் "துர
ணாஸிதம்" என்று துரத்திலிருந்து உதவாத நிலையிலும், கோவிந்த
நாமம் உதவியதிலிருந்து இவ்விஷயத்தை அறிந்து கொள்ளலாம்
என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தில் விரிவு வேண்டுகார் புரநாதி,
தனி ச்ரீலோகத்தில்—திரௌபதி ஈரணகதி ஸ்ரீலோகவிவரணத்திலும்,
அதற்கு வினக்கமாளேந்த திரௌபதி, ப்ரபத்தி வித்தாருணம்,
வித்தியாருண ஸம்ரகணம் ஆகிய நமது துங்கனிலும் கொண்டு
கொண்டலாம்.

துரவணநாமத்தின் பெருமையைக்கூறும் ப்ரஈணத்தின்
கோவிந்த நாமத்தின் பெருமையைக் கூறியது பொருத்ததா?
எனில், 'துரவண' நாமத்தில் அடங்கிய பல அத்தவங்களில்
ஒரு சிலவற்றையே தன் குழல் கொண்டிருக்கும் கோவிந்த நாமத்
திற்கே இந்தகைய பெருமையிருத்தால் துரவண நாமத்தின்
பெருமை சொல்லாமலே விவாக்கும் என்று கருத்து. ஆகையாலே
பொருத்தும்.

மற்றும் ஒரு வழியாலே திருநாமத்தின் பெருமையை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்,

மு 17: சொல்லும் கீழகம் ஒழிவச்சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நிலைவரது.

விவரணம்: அதாவது—புகழ்வந்தநாமம் தவிர மற்ற மந்திரங்கள் அனைத்தும் தன்னைத் தஞ்சமாக நம்பிக்கொள்ளவர்களுக்கே காரியம் செய்யுமென்பவழிய மற்றவர்களுக்குச் செய்யாது. புகழ்வந்த நாமமே வெளி:

ஸாங்கேத்யம் பாசீஹாஸ்யம் ச ஸ்தோப்யம் நோஹநமேவ வர |
கைகுண்டநாமக்ரமணமஸேஷாக்ரமணம் விது: ||

[புகழ்வந்தம் 6-8-14]

[(வேறெருவருடைய) பெயரிட்டதற்கும் போதும், பரிணாமத்திற்காகவும், அத்தகையவிலாமலும், ஏனையவையும் கைகுண்டினுடைய பெயரைச் சொல்லுவதுக்கூட எல்லாப் பரபல்களையும் போக்குவதென்று அறிவிக்கிறார்.] என்கிறபடியே அஜயினனைப் போலே மகன் பெயரைச்சொல்லி அழைத்தாலும், சிவபாலாதிகளைப் போலே பரிணாமமாகவோ, அத்தமயிலாமலோ, ஏனையவையோ சொன்னாலும் சொன்னவர்களை தண்டிக்கிற தன் தன்மைவைக் கைவிடாது என்று கருத்து.

இனி, இது எல்லாப் பரபல்களையும் அளிக்கும் என்னும் இதன் பெருமையை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்,

மு 18: இதுதான் "குலந்தகம்" என்கிறபடியே எல்லா அபேஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த நாராயண மந்திரம்

"குலந்தகம் சொல்லி நந்திரும் அடியார் படுதுயராயின வெல்லாந்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீன்விடம்பருதும் அதனொடு பெருநிலமளிக்கும்
வலத்தகும் மற்றுந்தத்திடுர் பெற்றதாயினும் ஆயின. செய்யுள்
தலந்தகும் சொல்லி நான் கண்டுசென்றேன் நாராயண என்னும் நாமம்?"
[பெரிய திரு 1-1-9]

என்று திருமங்கைபாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே அவரவர் விருப்பத்துக்கும் தகுதிக்கும் தக்கபடி விருப்பியது அனைத்தையும் கொடுக்கும் என்று கருத்து.

இந்தச் சூர்ணியை அடுத்த சூர்ணியில் விவரிக்கிறார்,

மு 19: ஸூரியார்ய கைகலிய புகழ்வல்லாராயினனை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—

ஐஹலொஸிதகபரவார்யம் ஸ்வர்க்குசத்யம் பரலொஸிதகம் |
கைகலியம் புகழ்வந்தகஞ் ச மந்திரோயம் ஸாதஸீஷ்யதி ||

[வஞ்சுநாமாநீதஸம்ருதி 6-60]

[இவ்வுலகச் செல்வத்தையும் சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும் ஆத்மாத்மாவாகிற கைகலியத்தையும் புகழ்வந்து புகழ்வந்தையும் (அதையதை விருப்புவார்க்கு) இந்த மந்திரம் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்]. என்கிறபடியே இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், ஸ்வர்க்கும் முதலான மறுமைச்செல்வத்தையும், தன் ஆத்மாவைத் தவிர அடைந்து அதுபுரிப்பதாகிற கைகலியத்தையும் மேலான புருஷார்த்தமான புகழ்வந்த பிராப்தியையும் ஆசைப்பட்ட அநிகாரிகளுக்கு, இந்த 'நாராயண' மந்திரமானது ஐயம், நோயம் முதலானவற்றிலே தானே ஸாத்யமான நிலை அந்தப் புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கும் என்று கருத்து.

அடுத்தபடியாக "கர்மயோக்யம் முதலான உபாயங்களினை நடுபடுவேர்க்கு இந்த மந்திரமானது அடற்றுக்கூடாத தடைகளைப் போக்கி அங்குபாயங்களை திறைவடைபச் செய்யும்" என்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 20: கர்மஜ்ஞான புக்திகளினாலே இழிந்தவர்களுக்கு விசேஷதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக் கட்டிக் கொடுக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—கர்மயோகத்தில் நடுபடுவேர்க்கு ஐயம், நோயம் முதலானவற்றில் இந்த மந்திரத்தை அங்கொரு (சூர்ணியாக) உபயோகிப்பவர்களும் இந்த மந்திரமே கர்மயோக்யம் தொடங்குவதற்குத் தடையான பரபலத்தைப் போக்கி, கர்மயோக்யத்தை இடைவிடாமல் வளரும்படி செய்து அதனை திறை

தாம் வேற்றுகையாலே 'புல' ஸம்ஸ்கிருபத்தையும் தெரிவிக்கையாலே இந்த மந்திரத்தில் ஐந்து அத்தகையனும் அதிவிக்கப்பட்டுள்ளமை தெளிவாய் விளங்குகிறது.

இதுவரையில் இந்த மந்திரத்தின் ஸம்ஸ்கிருபப் பெருமையை அருளிச்செய்தார். அடுத்த ஞானியில் மந்திரத்தின் அத்தகையப் பெருமையை அருளிச்செய்தார்.

சூ 24: பூர்வாசாரியர்கள். இதில் அத்தகைய அநிவாதற்கு முன்பு, தங்கையப் பிறந்தார்களாக ஞானத்திராரர்கள்; இதில் அத்தகைய பிறந்தாடம் பிறந்தபின்பு, "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிறபடியே இத்தை யொழிய வேறொன்றும் காலகேடும் பண்ணியறியார்கள்.

விவரணம்: அதாவது—நாதமுனி, யாமுனமுனி, மந்திரஜ்ஞானிய தம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் "அன்று நான் பிறந்திலேன்" [திருச்சந்த 64] என்கிறபடியே இந்த மந்திரத்தின் அத்தகைய அநிவாதற்கு முன்பு தங்கையப் பிறந்தவர்களாக பிறந்ததிருப்பதிகம். இதில் அத்தகைய பிறந்த பின்மறந்தபின்பு "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" [திருச்சந்த 64] என்ற திருமுழிவையாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே, இம்மந்திரத்தின் பொருளை யொழிய வேறொன்றும் போதுபோக்கி அறிவார்கள் என்று கருத்து.

வேற சாத்திரங்கள், ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்கள் ஆகிய வற்றால் போது போக்கும் போதும் இம்மந்திரப் பொருளைச் சேர்த்தே அனுஸந்திக்கையாலே (இத்தையொழிய வேறொன்றும் காலகேடும் பண்ணியறியார்கள்) என்று அருள்புது பொருத்தியே.

இம்மந்திரத்தின் ஸம்ஸ்கிருபத்தியே மோஷும் உண்ணிட்ட எல்லாப்பயன்களையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவல்லதாயிருக்க, இம்மந்திரத்தின் பொருளிலே இவ்வாசாரியர்கள் ஊன்றி நித்பநற்குக் காரணத்தை அடுத்த ஞானியில் அருளிச்செய்தார்.

சூ 25: வாய்க்கத்திற்காட்டில் வாய்க்கத்திலே ஊன்றுகக்கடி, எல்லாருளே உபாயோபேகமென்று நினைத்திருக்கை.

விவரணம்: அதாவது—எல்லாப்பயன்களுக்கும் இம்மந்திரத்தின் சப்தம் தானே ஸாத்யமாயி, மற்ற ஸாத்யங்களுக்குத் துணையாகவும்ருந்து புலனை வினைத்துக்கொடுக்க வல்லதாயிருந்த போதிலும், அந்த சப்தத்தை ஐயம் நேராமல் முதலாநவந்தைச் செய்து பயல் பெறுவதில் ஊன்றியிருக்காமல், அந்த மந்திரத்தின் அத்தகையதிலே பூர்வாசாரியர்கள் ஊன்றியிருத்ததற்குக் காரணம், தம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் மற்ற பயன்களை விளும்பும் உபாயாதரபரிகளாகவும் மற்ற ஸாத்யங்களை அனுஷ்டிக்கும் உபாயாதரபரிகளாகவும் இல்லாமல் இருப்பதே ஆகும். மற்ற பயன்களை விளும்புகிறவர்கள் இம்மந்திரத்தின் சப்தத்தை ஸாத்யமாக்கக்கொண்டு அப்பயன்களை ஸாதித்துக்கொள்வார்கள். மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடும் உபாயாதர பரிகளும் இதைத் துணையாக்கக்கொண்டு மோஷும் உண்ணிட்ட பயன்களை ஸாதித்துக்கொள்வார்கள். தம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் இவர்களைப்போல் அகலாமல் 'உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானே' என்று அறியப்பட்டிருக்கும் பரமமகாந்திகளான பூர்வாசாரிகளையாலே இவர்கள் இந்த மந்திரத்தின் சப்தத்தில் ஊன்றியிராமல் அத்தகைய மான எம்பெருமானிடத்திலேயே ஊன்றியிருப்பார்கள் என்று கருத்து.

இதுவரையில் திருமந்திரத்தினுடைய பலவகையான பெருமைகள் எட்டப்பட்டன. அவையாவன:—(1) முன்னுயது, நான்காவது ஞானங்களாலே வாய்க்குவந்தபடி அனுஸந்திக்கத்தக்காதபடியான இம்மந்திரத்தின் மதிப்பையும், (2) ஐந்தாவது, ஆறாவது ஞானங்களாலே எல்லாருளே தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசாரியனுமாய் திகழ் கொளியிட்டருளுகையாலே கத்த சிறப்பையும், (3) ஏழு முதல் பதினாறு வரையிலுள்ள ஞானங்களாலே எல்லா சாத்திரங்களைக்காட்டிலும், எல்லா மந்திரங்களைக்காட்டிலும், மந்திரத்தால் சொல்லப்படும் எம்பெருமானைக்காட்டிலும் கூட இம்மந்திரத்திற்கு உண்டான சிறப்பையும், (4) பதினேழாவது ஞானியில் இம்மந்திரம் முறைகெடச் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் காரியம் செய்யும் சிறப்பையும், (5) பதினெட்டு, பத்தொன்பது ஞானங்களாலே விளும்பும் எல்லாப் பயன்களையும் கொடுக்கவல்லதாயிருக்கிற சிறப்பையும், (6) இருபதாவது ஞானியாலே கரியப்பீட்டிய முதலான மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாயிருக்கும் சிறப்பையும், (7) இருபத்தொன்ற முதல் இருபத்துமூன்றுவரையிலுள்ள ஞான

கவாலே அறிபவேண்டிய எல்லா அர்த்தங்களையும் அறிவிக்கையால் வந்த சிறப்பையும், (8) இருபத்துநான்கு, இருபத்து ஐந்து தாவது சூர்ணிகளாலே இம்மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களில் சீர்மைபயம் அனைவரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்தி ஞானியிற்று.

இனிமேல் இந்த மந்திரத்திற்கு இரண்டு வகையாக வாக்கியரீதியும் சொல்லலாம் என்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு. 26. திது தன்வீல் சொல்லுகிற அர்த்தம் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பிராயமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பழமும் என்னவுமாம்.

விவரணம்: அதாவது—இத்திருவெட்டெழுத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தம் ஜீவாத்மாவிற்கு உடைய ஸ்வரூபமான (ஸ்வரூபத்திருபகதரீமமான) சேஷத்வ பரதத்தரீயங்களும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க பிராயமான கைலசீயமுமாகும், அப்படியல்லாமல் இம்மந்திரத்தில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதான உபாயமும், அவ்வுபாயத்தால் பெறப்படும் பயனும் என்றும் சொல்லலாம். இதில் முதல் யோஜனையில் முதலிரண்டு பதங்களான பிரணவ நமஸ்காரங்களாலே முறையே சொல்லப்படும் சேஷத்வ பரதத்தரீயங்களாகிற ஸ்வரூபமும் மூன்றாம் பதத்தாலே சொல்லப்படும் கைலசீயமாகிற பிராயமும் சொல்லப்படுகிறது. இரண்டாவது யோஜனையில் பிரணவத்தாலே சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்காராலே உபாயமும், நாராயண பதத்தாலே பழமும் சொல்லப்படுகிறது.

பழம் எத்தகையது என்றும் கேள்வியெழ, அடுத்த சூர்ணியில் அதற்குப் பதிலளிக்கிறார்.

மு. 27. பழமிகுக்குப்படி ப்ரமேயஸோகரத்திலும், அர்த்திரதிகத்திலும் சொன்னோம்.

விவரணம்: அதாவது—ஜீவாத்மாவிற்கு அடையத்தக்க பழம்—அர்த்திரதிக வழியாலே ப்ரமேயத்திற்குச் சென்று பரிபூர்ணமாக எம்பெருமானை அனுபவித்து அந்த அனுபவத்தால் உண்டான உகப்பினால் ஞாண்டப்பட்டவனாய்ச் செய்யும் பல

வகைக் கைலசீயங்களையாகையாலே, அது எத்தகையது என்பதைச் சுருக்கமாக "ப்ரமேயஸோகரம்" என்றும் நமது கிரந்தத்திலும், விரிவாக "அர்த்திரதிகத்திலும்" என்றும் நமது கிரந்தத்திலும் தெளிவாகச் சொன்னோம். அங்கு கண்டு கொள்வது என்று கருத்து. [இவைபிரண்டும் அஷ்டாத்யாயஸ்யத்தில் சேர்த்தவை]

இனி, மேல் சூர்ணிகளிலே இந்த மந்திரத்திற்கு ஒவ்வொரு பதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, முதலில் இதிலுள்ள எழுத்துக்கள் எவ்வளவு, பதங்கள் எவ்வளவு என்பதை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு. 28. திது தன் எட்டுத் திருவகூரமாய் மூன்று பதங்களாகியும்.

விவரணம்: அதாவது—இம்மந்திரமானது

ஒமித்யேகாகாரம் | நம தீதி த்யவே அகாரே | நாராயணயேதி பஞ்சாகாரணி | இத்யஷ்டாகாரா சந்த்யஸா க்யயத்ரி சேதி |

[நாராயணேபதிஷத்]

['ஒ' என்பது ஓகாரம்; 'நம:' என்பது இரண்டகாரங்கள்; 'நாராயணய' எனப்பது ஐக்காரங்கள்; இப்படி இம்மந்திரம் எட்டு அகாரமாகிறது. க்யயத்ரி சந்த்யஸஸையுடையதாகவுமாகிறது.]

ஒமித்யக்யவே வ்யயணயேதி | நம தீதி பம்சாதி |

நாராயணயேத்யுபரிஷ்டாத் || [நாராயணேபதிஷத்]

['ஒம்' என்று முதலில் சொல்லக்கடவன்; 'மே:' என்று அடுத்த படியாகவும், அதற்குமேல் 'நாராயணய' என்றும் சொல்லக்கடவன்] என்று நாராயண உபதிஷத்தில் ஒதியபடியே எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்டதாய் மூன்று பதங்கள் கொண்டதாய் இருக்கும் என்று கருத்து. இது எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்டது என்று திருபிக்கும் போது " 'ஒம்' என்பது ஓகாரம்" என்று ப்ரணவத்தை ஓர் அகாரமாகவும், " 'நம:' என்பது இரண்டகாரம்" என்று நமஸ்கார இரண்டகாரமாகவும், " 'நாராயணய' என்று ஐந்து அகாரங்கள்" என்று மூன்றாம் பதத்தை ஐந்து அகாரமாகவும் நாராயண உபதிஷத்தில் சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்த பதமாயிருக்கும் மூன்றாம் பதமான நாராயண பதத்தை "நார" "அபந" என்று பிரித்து ஆறு

அகாரமாகி ப்ரணவயில்லாமலே சிலர் ஏட்டுடையுத்தாகக் கணக்கிடுவது வேதத்தோடு ஞானப்பட்டநாகையாலே ஆதரிக்கத் தக்கதன்று.

இம்மந்திரத்தில் மூன்று பதங்களும் எவ்வளவு அரித்தல் களைச் சொல்லுகின்றன என்னும் கேள்வியொழி, அடுத்த சூட்ணையில் பதிலளிக்கிறார்.

மு. 29. மூன்று பதங்களும் மூன்று அரித்தல்தைச் சொல்லுகின்றது.

விவரணம்: அதாவது—மூன்று பதங்களும் தனித்தனிவாக மூன்று அரித்தல்களைச் சொல்லுகின்றன என்று கருத்து.

அந்த அரித்தல்கள் சாலை என்பதைத் தெளிவாக அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூட்ணையில்.

மு. 30. அதாவது—ஸேஷத்வமும், பாரதந்தம் மும், கைவகர்வமும்.

விவரணம்: முதல் பதமான ப்ரணவம் அவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கக்கூடிய சிற ஸேஷத்வத்தையும், இரண்டாம் பதமான நம்:பதம் அவனிட்டவழக்கையிருக்கக்கூடிய பாரதந்திரியத்தையும், மூன்றாவதான 'நாராயணம்' பதம் கைவகர்வத்தையும் சொல்லுகிறது. 36வது சூட்ணையில் முதல் யோஜனைகைய ஓட்டியது இச்சூட்ணை.

இந்த மூன்று பதத்திலும் முதல் பதம் யது என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூட்ணையில் பதிலளிக்கிறார்.

மு. 31. இதில் முதல் பதம் ப்ரணவம்.

விவரணம்: பக்கம் 35ல் எடுத்த ப்ரணவத்தில் "முதலில் ஓம் என்று ஓதவேண்டும்" என்று வேதவாக்கியமே ப்ரணவத்தை முதல் பதமாகச் சொல்லிற்று.

ப்ரணவவத்யாயர் நமோமத்யாயர் நாராயணபத்யாந்திரயம் |
 மந்திரமய்யுடாகாரம் விந்யாந் ஸர்வவிந்யதிகாரம் திருமும் ||

[ஓம்:பதத்தை முதற்பதமாகவும், நமோமத்யாந்திரயம் நடுப்பதமாகவும், நாராயண பதத்தைக் கடைசியிலும் கொண்டதே அண்டாகாரமென்ற அறிவுக்கடவளம் இது மனிதர்களுக்கு எல்லா விதத்திலும் கணியும் அளிப்பது] என்று விருத்தியும் இப்படியே சொல்லுகிறது.

இனி, 74வது சூட்ணையளையில் ப்ரணவத்தின் பொருளை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரணவம் மூன்று எழுத்துக்கள் கொண்டது என்று அடுத்த சூட்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு. 32. இது "அ" என்னும் "உ" என்னும் "ம" என்னும் மூன்று திருவகாரம்.

விவரணம்: இந்த ப்ரணவம் பிரித்துப் பார்க்கும்போது 'அ, உ, ம' என்று மூன்று அகாரமாய், மூன்று பதமாய், மூன்று பொருளைச் சொல்லுவதாயும், கேத்துப் பார்க்கும்போது ஓர் அகாரமாய் ஒரு பதமாய் ஒரு பொருளைச் சொல்லுவதாயும் இருக்கிற தங்கீது.

பிரித்திருக்கும் நிலையில் இந்த மூன்று எழுத்துக்கள் ஏப்படி உண்டாயின என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டி விளக்குகிறார் அடுத்த சூட்ணையில்.

மு. 33: மூன்று நாயுடையே தயீரை நிறைத்துக் கடைத்து வெண்ணெய் திரட்டினுற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அகாரத்தையும் எடுத்தது.

விவரணம்:

பூரிதி குக்வேத்யாராயத | புல இதியஜாந்வேத்யாத் |
 ஸாவரிதி ஸாமவேத்யாத் | தாநி ஸாக்ரணயப்யதபத் |
 தேப்யோடிரிதப்தேப்யாஸ் த்ரபோ வ்ணு அஜாயந்த |
 அகார உகார மகார இதி | நாதேகதா ஸம்பயாத் |
 தக்வேதவேத்யாயிதி ||

[அதர்வவேதம் கோபத்யப்ரணமணம் பூர்வபாகம்
 ப்ரபா 1. ப்ரணமணம் 8]

['பூ:' என்பது குக்வேத்யாராயமாக உண்டாயிற்று: 'புல:' என்பது உஜாந்வேத்யாராயமாக உண்டாயிற்று: 'ஸா:' என்பது ஸாம வேத்யாராயமாக உண்டாயிற்று: 'மூ:புல: ஸா:' என்னும் மூன்று வ்யாணிகூறிகளாக அந்தப் பரிசுத்தமான பொறியட்டிகளை உருக்கினும் ப்ரணவத்தி் உருக்கின அவற்றிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ உ ம' என்னும் எழுத்துக்கள் உண்டாயின.

அவற்றை ஒன்று கூட்டினான். அதுதான் இந்த ஒங்காரமாயிற்று.] என்ற அந்நவமேதந்திலும்.

அநாரஞ்சய்யுநாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: |
வேதந்திரயாந் நிர்ப்புருஷத் துர்ப்புலம் ஸாவரிதி ச ||

[மது 2-76]

[பிரஜாபதி மூன்று வேதங்களிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான்) துர்ப்புலம் ஸாவா என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும் (அவற்றின் ஸாரமான்) 'அ உ ம' என்னும் எழுத்துக்களையும் எடுத்தான்] என்று மது சீட்டுதலிலும் சொல்லுகிறபடியே. ருக்வேதம், யஜுர் வேதம், ஸாமவேதம் எனும் மூன்று வேதங்களிலிருந்தும் முறையே 'துர்ப்புலம் ஸாவா' என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும் உண்டாக்கி, பொன்னைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்காக உருக்கி ஓடவைப்பதுபோலே இந்த மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும் தன் ஸக்கிபத்தாலே ஓடவைத்து, அவற்றிலிருந்து முறையே அகாரம் மகாரம், உகாரம் என்னும் மூன்று எழுத்துக்களும் படிப்படியாக உண்டாகும்படி பண்ணி, இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் மூன்று வேதங்களில் ஸாரத்தைத் திரட்டிவதைத் திருவுள்ளம் பற்றி மூன்று பாத திரவுகளிலும் உள்ள தயிரைத் தனித்தனியே வைத்து அவற்றின் ஸாரமான வெண்ணெயை எடுத்து ஒன்றுகூட்டுவதுபோலே (மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அகாரங்களையும் "இடத்து" என்கூறி.

முந்திய சூர்ணியாக் தேதம் அத்தந்தவத் அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 34: ஆகையால் இது ஸகல வேதாஸாரம்.

விவரணம்: இந்த மூன்று எழுத்துகளும், ஒவ்வொரு வேதத்தின் ஸாரமாகத் திரட்டப்பட்டவையாகையாலே இந்த மூன்று எழுத்துக்களும் சேர்த்த ப்ரணவம் எக்லாவேதங்களுக்கும் ஸாரம் என்று கருத்து.

ஆக 28 வது சூர்ணியிலிருந்து இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களாகன:— (1) 26 வது 27 வது சூர்ணிகளில் திருமந்திரத்தின் வாக்யாத்தமும் (2) 28 வது சூர்ணியில் இம்மந்திரத்தின் அகார எண்ணிக்கையும், 'பத' எண்ணிக்கையும் (3) 29, 30 சூர்ணிகளில் திருமந்திரத்தின் மூன்று பதங்களும் மூன்று பொருள் களைச் சொல்லுகின்றன என்பதும். (4) மூன்று பதங்களில் முதல்

பதம் இன்னது எட்பதும், (5) 32 வது சூர்ணியில் அந்த முதல் பதம் மூன்று எழுத்துக்கள் கொண்டதாயிருக்கும் என்பதும், (6) 33, 34 சூர்ணிகளில், அந்த மூன்று எழுத்துக்களும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாக உண்டானவையாகையாலே அவ்வெழுத்துக்களின் சேர்த்தியான ப்ரணவம் எக்லாவேதங்களின் ஸாரம் என்பதும் சொல்லப்பட்டது.

இனி இந்த ப்ரணவத்தின் மூன்று எழுத்துக்களுக்கும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பொருள் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி முறையில் முதல் எழுத்தான 'அ' காரத்தின் அத்தந்தை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 35: இதில் அகாரக் — ஸகல ஸர்வதந்தித்துக்கும் காரணமாய், நாராயண பதந்தித்துக்கு ஸங்க்யரணமாய் இதுக்லாயாகையாலே ஸகல ஜகதந்தித்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வ ரகசுகஞான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறார்.

விவரணம்: அதாவது—ப்ரணவத்தில் அடங்கிய இந்தமூன்று எழுத்துக்களுக்கும் முதல் எழுத்தான அகாரம் எக்லாச் சேர்த்துக்கும் காரணமாயிருக்கிறது, எப்படியெனினர்;

நாமருபஞ்ச துர்தநாமம் க்ருத்யநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் |
வேதாஸ்ப்தேய்ய ஶண்மேத்யா தேவாந்யநாமம் சகார ஸ: ||
[ஸ்பு 1-5-83]

[ஸுருஷ்டிகாலத்தில் தேவமந்திய திவ்யக் ஸந்தரவர்களைகிற நாலுவகை யோனிகளிற பிறத்த ஜீவராசிகளுக்கும் நாமருபங்களையும் தொழில் முறைகளையும் வேதஸ்ப்தங்களிலிருந்தே ப்ரஜாபதி படைத்தான்] என்கிறபடியே உலகில் வழக்கும் எக்லாச் சேர்த்துக்கும் வேதம் காரணம் என்று விளங்குகிறது.

ப்ரணவாந்யபாஸ் தந்தா வேதா: ப்ரணவே ப்ரமவஸ்திநா: ||
ஸங்கமயா ப்ரணவஸ் ஸர்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவமப்யஸேத் ||
[ஸ்க்யவதரிஸாருதி 1-9]

[எக்லாவேதங்களும் ப்ரணவத்தை முதலிற்கொண்டவை; ப்ரணவத்தில் முடிவிலான. எக்லாச் சேர்த்தும் ப்ரணவமாயிருக்கும்; ஆகையால் ப்ரணவத்தைக் கற்கவேண்டும்.]

விந்ஜக்யமுர் ஸுதேய்யஸ்து ப்ரஹ்மணோத்யக்தஜநநா |
ஓங்காரப்ரபுஷா வேத்யா ஜக்யமுல் தே ச ஸகலஸம் ||

[விஷ்ணுத்யாயம் 67-8]

[காண்பரிய நாராயணனிடமிருந்து பிறந்த பிரமனின் நாலு மூகங்கள் இருந்து ஓங்காரத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட நான்கு வேதங்களும் தோன்றின. (பிறகு) அவை 'ஊர்'தலத்தை அடைந்தன.] முதலான ப்ரமாணங்களின்படியே வேதங்களுக்கு ப்ரணவமாகிற ஓங்காரம் காரணமாகிறது.

யத்யவேத்யாதொன ஸ்வரா ப்ரோக்தேத வேத்யந்தே ச
ப்ரதிஷ்டயதி: |

தஸ்யப்ரக்துதிஸ்தஸ்ய சா பர: ஸ மணேஸ்வர: ||

[தை-நா 10-24]

[யாதோரு ஸ்வரமாகிய ஓங்காரம் வேத்யத்தின் முதலில் ஓதப்படுகிறதோ, வேத்யத்தின் முடிவிலும் திணுதிற்கிறதோ, தன் காரணத்தில் (அகாரத்தில்) அடங்கிய அந்த ஓங்காரத்திற்குப் பொருளாகியிருப்பவனே 'மணேஸ்வரன்' என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி அந்த ப்ரணவத்திற்கு அந்நிலை முதல் எழுத்தான அகாரம் காரணமாயிருக்கிறது. இப்படி அகாரம் எல்லாச் சொற்களுக்கும் காரணமாயிருக்கும் விஷயம்

அகாரேவ ஸை ஸர்வா ஸர்: [சு:குட:3]

[எல்லா வார்த்தைகளும் 'அ' என்களும் எழுத்தேயாம். (அதன் விவரமாம் என்றபடி)]

ஸமஸ்த ஸப்ரத்யமுலத்வாத்நாகாரஸ்ய ஸிஷ்யுஷதா |
ஸமஸ்த ஸர்வா மூலத்வாத் ப்ரஹ்மணோத்யி ஸ்வபுஷதா: |
ஸர்வஸாரக ஸப்ரத்யுல தவேத்யந்தேத ப்ரத்யயதே ||

[வாமநம்]

[இவ்வகையே அகாரம் எல்லாச்சொற்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கையாலும், இவ்வகையே பரம்பொருளும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கையாலும், அய்வகாரத்திற்கும், அப்பரம்பொருளுக்கும் சொல்லும் (அதன்) பொருளுமாயிருக்கும் ஸம்பந்தம் சொற்பொருள் தன்மையால் தேவர்க்கிந்தி.] என்கிற ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்பட்டது. இப்படி எல்லாச்சொற்களுக்கும் காரணமாய், எப்பொருளை எல்லாப் பொருள்களையும் சீரமாகக்

கொண்டு அனைத்தையும் சாஷிப்பவனாயிருக்கையால் சொல்லும் நாராயணபத்யத்திற்குச் சருக்கமாயிருக்கையாலே

யாதே வா திமதி யுதாத் ஜாயந்தே | யேந ஜாதாதி
ஜீவந்தி |
யத்ப்ரயக்த்யபி, ஸம்ஸிஸந்தி | கத்யஜீஜ்யுநா ஸஸ்வ
தத் ப்ரஹ்மணே || [தை ப்ரகு: 1-1]

[இத்தப் பொருள்கள் யாதொன்றினிடமிருந்து தோன்றுகின்றனபோ, தோன்றியவை யாதொன்றினால் வாழ்வின்றனவோ, அழியுபபோது யாதொன்றை அடைகின்றனவோ அதிலே ப்ரஹ்ம மாகையால் அதை அதிவாய்.]

ஸ ஏவ ஸ்ருத்யா ஸ ச ஸக்தக்யகத்தா
ஸ ஏவ பாத்யந்தி ச பால்யதே ச |
ப்ரஹ்மாத்யவஸ்த்யாபிரஸேஷஸூர்த்திர்
விஷ்ணுர் வர்ஷ்டேதா வரதேதா வரேஸ்யா ||

[வி பு 1-2-70]

[ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுமாறும் விஷ்ணுவின் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவனுமாய் அகனே அகனே (இவற்றைக்க) காப்பாற்றுகிறான். அவனே (ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றை) உண்டின்றுன். அவனே காப்பாற்றவும் படுகிறான். (உண்ணவும் படுகிறான்). மிகச் சிறந்தவனும், வரமளிப்பவனும், எரிக்கப்படுபவனுமான விஷ்ணுவே பிரமன் முதலான நிலைகளாலே எல்லா உலகையும் ஸீரமாகக்கொண்டிருக்கிறான்.] முதலான ப்ரமாணங்களில் சொல்லுகிறபடியே எல்வாவுலகிற்கும் காரணமாய், அனைத்துக்கும் சாஷகனாயிருக்கும் எம்பொருளைச் சொல்லுகிறது அகாரம் என்று கருத்து. "அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு" [திருக்குறள் 1] என்று திருக்குறளும் தொடங்கும்போதே இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிவாகப்பேசியிரு. சொற்களுக்குக்காரணமாயிருக்கையால் பொருள்களுக்குக்காரணமான ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்வதையிட்டு இந்த அகாரத்தில் காரணத்வம் சொல்லப்படுகிறது.

'அவரக்யனே'என்றும் நானுவினிருந்து இவ்வகாரத்தோன்றுகையாலே இதில் சககரத்வமும் சொல்லப்படுகிறது. 'நா' ஸப்ரத்யுத் தால் சொல்லப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் விவாதிப்பவனாயும்

அவற்றிற்கு ஆதாரமாயும் இருப்பவன் என்று சொல்லுகையாலே 'நாராயண' சப்தத்திலும் காரணாத்வம் சொல்லப்படுகிறது. 'நா' ஸப்ரத்தத்தால் சொல்லப்படும் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் இருப்பவன் என்றும் நாராயண ஸப்ரத்தம் கூறுகையாலே அது சங்கதவத்தையும் சொல்லுகிறது. அந்த 'நாராயண' பதத்திற்கு ஸகிக்யாத்மாயிருக்கையாலே இந்த 'அ'காரமும் காரணாத்வத்தையும் சங்கதவத்தையும் சொல்லுகிறது என்பது தன்னடையே நேறும்.

"சங்கதிகை என்பது என்ன" என்னும் கேள்வியெழ, அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 36: சங்கதிகையாவது-விரோதியைப் போக்குகையும் அபேஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

விவரணம்: அதாவது சங்கதிகையாவது—சேதனர்களுக்கு வரும் அநிஷ்டங்களை (விருப்பத்தகாரணகளை)ப் போக்குகையும் இஷ்டங்களை அடைவிக்கையுமாக இருக்கையாயிருக்கும். ஸர்வரவி ஜீவர்களை சங்கதிகையாவது—அவர்களுக்குத் துன்பத்தை அளிக்கும் விரோதியைப் போக்குகையும், இன்பத்தை அளிக்கும் விருப்பங்களைக் கொடுக்கையுமாகும் என்று கருத்து.

"ஜீவர்களுக்கு எப்பெருமான் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக்கும் விருப்பத்தக்கது எது?" என்கும் கேள்வியெழ, அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 37: திவைவிரண்டும் சேதநர் நின்று நின்று அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

விவரணம்: "சேதநர் தின்ற நின்று அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்" என்றது அவரவர் விருப்பத்தையும் தகுதியையும் ஒட்டியிருக்கும் என்றபடி.

இதைக் கெளரியாக அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 38: ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி-எதற்கு விடயாதிகைகள். அபேஷிதம்—அந்தபாநாதிகைகள்; முழுக்ஷயக் கருத்து விரோதி-ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், அபேஷி

தம்—பாமபத ப்ராப்தி: ஸக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி-கைங்கர்யமாநி அபேஷிதம் கைங்கர்ய வ்ரத்ததி.

விவரணம்: அதாவது—"தேஹத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுகையையும், தேஹத்தோடு தொடர்புடைய பொருள்களில் பற்றையும் ஸப்ரத்ததி விஷயங்களில் அனுபவத்தையும் போது போக்காகக் கொண்ட ஸம்ஸாரிகளுக்குப் போக்கவேண்டிய விரோதி—எதிரிகளாக வரும் தலிஷு முதலானவை, அவர்களுக்கு அடையத்தக்கதாய் (விருப்பப்படுவதாய்) இருப்பது சேறு தண்ணீர் முதலானவை" என்பது முதல் இரண்டு வாகியங்களுக்குக் கருத்து முதல் வாகியத்தில் 'ஸக்து பீடயாதிகை' என்கிற விடத்தில் 'ஆதி' ஸப்ரத்தத்தாலே மனதோயாதிர 'ஆதி', உடல் நோயாதிர 'விபாதி' முதலானவற்றாலே வரும் துன்பங்களைச் சொல்லுகிறது. 'அந்தபாநாதிகை' என்கிற விடத்தில் 'ஆதி' ஸப்ரத்தத்தாலே, மானி, வஸ்திரம், ஆபரணம், சந்தனம் முதலான உடற் பூச்சுக்கள், ஸ்திரீகளை அடையப்பது முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

"முழுக்ஷயக்கருத்து" என்று தொடங்கும் இரு வாகியங்களின் கருத்து பின்வருமாறு— இவ்வுலக வாழ்க்கையில் வெறுப்பு விளைந்து ப்ராபத்தத்திற்குச் செல்ல விருப்பம் முழுக்ஷயக்கருத்து (மோஷத்தின் ஆசையடையவர்களுக்கு)ப் போக்கவேண்டிய விரோதி—"பெய்த் தின்ற ஞானமும் பெரில்லாவெழுக்கும் அழுக்குடையும்" [திருவிருத்தம் 1] என்று சொல்லப்படும் இவ்வுலக விருக்கையாகிற ஸம்ஸாரஸம்பந்தம், அடையத்தக்க ப்ராப்யம்—எப்பெருமனை அனுபவித்துக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு உறுப்பாகப் ப்ராபத்தத்தை அடைகை என்றபடி.

"முக்கர்க்கும்" என்று தொடங்கும் இரு வாகியங்களுக்குக் கருத்து பின்வருமாறு— ஒருகாலத்தில் ஸம்ஸாரத் தொடர்பு இருந்து அது நீங்கப்பெற்று புகுவதனுபவம் செய்யும் முக்கர்க்குக்கும், ஸம்ஸாரத்தொடர்பின் வாஸனையும் இல்லாமல் எப்பெருமனை அனுபவிப்பதாக உண்டான உகப்பாலே செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தினையே ஈடுபடும் நித்யர்க்குக்கும் விரோதி-ஸம்ஸாரபதத்துக்கத்தக்க சேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸம்ஸாரபாறுருபமாகச் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு வரும் இடை

வெளி; அவர்களுக்கு வேண்டுவது-மேகமேலும் அடிமை செய்வதாகிற கையகீயத்தின் வளர்ச்சி என்றபடி.

ஆக, இவ்வண்ணமாக அவரவர் விருப்பத்திற்கும் நகுதிக் கும் தக்கபடி விசேஷியைப்போக்கி அபேஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் சரீரரணே அணைவரையும் சாஷிப்பவன் என்னும் விஷயத்தை விளக்கியதாயிற்று.

“இவ்வண்ணமாக சரீரரணே அணைவரையும் சாஷிப்பவன் என்று சொல்லுவது பொருத்தமென்று உலகில் நாய் நத்தை தொடக்கமாக மற்ற தெய்வங்கள் சரூகப் பலரும் சாஷகர்களாய் இருக்கிறார்களே” என்னும் கேள்வியெழ, அதற்குப் பதில் கூறுகிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

சூ 39: 'சரீரரணே யொரநித்தவர்கன் சாஷகரால் லர்' என்னுமிடம் பிரபந்த பரிதிரணத்திலே சொன்னோம்.

விவரணம்: அகாவது—இயற்கையான உறவினராய், எல்லாக்காலத்திலும் அணைவரையும் சாஷித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனைத்தவிர, கர்மம் காரணமாசச் செயற்கை உறவினராயிருக்கும் நாய் நத்தை முதலான மற்றவர்களும், மோஷும் கொடுக்க வல்லமைமற்ற மற்ற தெய்வங்களும் சாஷிப்பவரல்லர் என்னும் விஷயத்தைப் பிரமாணம் காட்டி, “பிரபந்த பரிதிரணம்” என்னும் எம்முடைய கிரந்தத்திலே சொன்னோம், அதிலே கண்டுக்கொள்ளலாம் என்று கருத்து. (இந்தால் அஷ்டாத்யாய நாய்வத்தில் ஒன்று.)

அடுத்தபடியாக, தாத்தைய பூலத்தாயே இந்த அகாரத்தில் எம்பெருமான் திருவிடில் நாயகனாகவே சொல்லப்படுகிறான் என்னும் விஷயத்தை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

சூ 40: சாஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்திதி, வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்தமும் அரு ஸந்தேயம்.

விவரணம்: அகாவது—

ஸந்தியா உதூ ஸ்ரீஷீரேண தேவ்யா காருண்யநாயா |
சாஷகன் ஸர்-ஸித்ததாந்தே மேதாந்தேயி ச கீயதே |

[கருணையே உருவெடுத்தவனான வண்பீதேவியோடு கூடிய இடம்கேசலே (பாஞ்சராத்திரத்திலுள்ள மந்திர ஆகும் தந்திர தந்திர தந்திர எனப்படும்) எல்லா வித்தாந்தங்களிலும் வேதாந்தம் களிலும் சகலகாலக் கூறப்படுகிறது.] என்று வண்பீதத்திரத்தில் சொல்லியபடியே சகலகால எம்பெருமான் ஜீவர்களை சாஷிக்கும் போது அவர்களுடைய குற்றங்களைக் கண்டோ, தனது ஸ்வாதந்திரியத்தாலோ அவர்களை ஒதுக்காமலிருப்பதற்கு உறுப்பாக எம்பெருமானுடைய கிருபையைத் தூண்டிவிட்டுப் புருஷாரமாய் இருக்கும் பிராட்டியின் சேர்த்தி அவசியம் வேண்டியதாகையாலே, சகலகால எம்பெருமனைச் சொல்லுகிற 'அ' என்னும் எழுத்தில் அவனுக்கு வண்பீதேவியோடு உள்ள தொடர்பும் அழலத்திக்காத தக்கது. மூலத்தில் 'வண்பீ' என்னும் பதத்தைவிடாமல் 'ஸ்ரீ' என்னும் பதத்தைவிட்டது—

பிரயத திதி ஸ்ரீ: [ஸ்ரீஸம்பந்தவ்யுத்பத்தி]

[எம்பெருமானை (எப்போதும்) ஆர்வமிக்கப்படுகிறானாகையால் 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறான்.] என்கிறபடியே அவனை எப்போதும் ஆர்வமிக்கிறப்பவனாகையாலே அவனோடு இவனுக்கு உண்டான மிக்க மூடியாத சேர்த்தியும்

ஸ்ரீயத திதி ஸ்ரீ: [ஸ்ரீஸம்பந்தவ்யுத்பத்தி]

[(அணைவராயும்) ஆர்வமிக்கப்படுகிறானாகையால் 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறான்.] என்கிறபடியே ஜீவர்கள் எப்போதும் இவனை ஆர்வமிக்கிறப்பார்களே என்பதும் விளங்குகக்காக அந்த ஸ்ரீஸம்பந்தம் பவ்யுத்பத்திகளாலே பிராட்டியின் புருஷாரத்தனைத் தாட்டுகிறதெழு.

மேலும் இந்த 'அ' என்னும் எழுத்தில் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீ தேவியோடு உள்ள சேர்த்தி தவறாமல் தொடர்றம் என்னும் விஷயத்தை உள்ளதை உயன்படி உரைக்கும் பெரியவர் ஒருவருடைய வர்த்தனையைக் கொண்டு முதலிக்கிறார் கருந்த சூர்ணியில்.

சூ 41: அதிர பூவ்யத் தோநாபதீயீஸர் வாக்யம் |— அநான் மார்பு விட்டுப்பயிசிக் இவ்வாய்க் விட்டுப்பயிசியது

விவரணம்: அதாவது—இவ்விடத்தில் அதிசய சிந்தனைகளான ஸ்ரீஸேநாபதி ஜீவர அருளிச்செய்யும், "அகலகிகியேன இறை யும்" [திருவாய் 6-10-10] என்று அவன் திருமார்பிலே நித்ய லாசனம் பண்ணும் இவன் அந்த மார்பைவிட்டுப் பிரிந்தால் நான் அவனைச் சொல்லும் இவ்வகாரத்தைவிட்டுப் பிரியாக" என்னும் வாக்கியம் அனுஸந்திக்கத்தக்கது. மூலத்தில் கடைசியில் "என்று" என்னும் பதத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இப்படி கூறியதால் அவன் திருமார்பில் சேர்த்தி இவளுக்கு என்றயிருப்பதாகவாலே அவன் நேற்றடிடத்தில் இவளும் நேற்றடை உறுதியானதாகவாலே, அவன் திருமார்பில் சேர்த்தியோலே அவனைச் சொல்லும் அகாரத்தில் சேர்த்தியும் இவளுக்கு எப்போதும் உள்ளது என்று அருளிச்செய்தாராயிற்று. இவ்விடத்தில், "வரிய: பதி:" என்கிறபடியே பிராட்டி புகழ்வந் ஸ்வரூப திருபகையாகவாலே.....வக்யமீஸம்பந்தமும் ஆத்தம மாக இவ்விடத்தில் சொல்லிற்றாயிற்று" என்று பந்த நடைபயத்தில் பெரியவாச்சான்பின்னை அருளியதும் இவ்ரு அனுஸந்திக்கத் தக்கது.

மேலும் இவ்வீர்த்தத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, ஸர்வரணைக் குறிக்கும் 'அ' என்னும் எழுத்திலும், ஜீவனைக் குறிக்கும் 'ம' என்னும் எழுத்திலும் இவளுக்கு எப்போதும் உள்ள சேர்த்தியை, ஒரு திருஷ்டாந்தம் காட்டி அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த ஞானியில்.

மு 42: புகீர்த்தா வினுடைய படுக்கையையும் ப்ரணவநினுடைய தொட்டியையும் விடாதே தீக்கும் நாதானவாய்போலே ப்ரநமசரம பத்யங்களை விடாதே யிருக்கும் திருப்பு.

விவரணம்: அதாவது—கணவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் தன் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருத்தும்படி அவனைத் தன் அழகை அனுபவிக்கச் செய்வதற்காக அவனுடைய படுக்கையையும் விடாமல், குழந்தையை சாஷிப்பவனான தன் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருத் தும்படி அதை சாஷிப்பதற்காக அக்குழந்தையின் தொட்டியையும் விடாதேயிருக்கும் நாயைப்போலே, ஸர்வலோகமாதாலான இப் பிராட்டியும், தன்புகீர்த்தாவான ஸர்வரணைச் சொல்லும் முதல் எழுத் தான அகாரத்தையும், தன் குழந்தைகளான ஜீவர்களைச் சொல்

லும் மூன்றும் எழுத்தான மகாரத்தையும், அகார வாய்மனான எப்பெருமான அனுபவிக்கக்காரவும், மகாரவாய்மனான ஜீவனை சாஷிக்கக்காரவும் விடாதே இருக்கும் இருப்பு என்று கருத்து.

இச் ஞானியில் சொன்ன திருஷ்டாந்தத்தைக் குறிப்பிட்ட சில விஷயமாக ஆக்கி விளக்குகிறார் அடுத்த ஞானியில்.

மு 43: ப்ரநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியையப்போய்ல.

விவரணம்: அதாவது—மனைவியான தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி அனுபவிக்கக்காரகக் கணவனான ஸ்ரீநந்தகோபரையும், நாயான தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி சாஷிப்பதற்காகப் பின் னாயான க்ருஷ்ணனையும் விடாமல் "அம்பரமே" [திருப்பாவை 17] என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே நடுவிலே இருக்கும் யசோதைப் பிராட்டியையப்போலே முதல் மூன்றும் எழுத்துக்களால் சொல்லப் படும் ஸர்வர ஜீவர்கள் இருவரையும் விடாமல் இவளும் ப்ரணைத் தில் அய்வெழுத்துக்களில் அனுஸந்திக்கப்படுகிறார் என்று கருத்து.

"அகாரவாய்மனுக்கே அடிமைப்பட்டவன் மகாரவாய்மனான ஜீவன்" என்று சொல்லும் இப்பிரணவத்தில், ஜீவன் ஸர்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறதெயொழிய, பிராட்டிக்கு அடிமைப்பட்டதாகக் கூறவில்லையே, அப்படி இருக்கும்போது அகாரத்தில் எப்பெருமானுக்கு இவளுடைய ஸம்பந்தத்தை அனு ஸந்திப்பதால் மாத்நிரம ஜீவன் இவளுக்கும் அடிமைப்பட்டவன் என்று எப்படித் தேறு?" என்னும் கேள்வியெழ, அடுத்த ஞானியில் பதிக் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 44: ஒருவனடிமைகொள்ளுந் போது க்ருஷ்ண னீகிகொன்றன்றே ஆவனாவோலை எழுதுவது ஆவிஷும், யணிசெய்வது க்ருஷ்ணநிகிகிறே; அது போலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

விவரணம்:—அதாவது—உலகத்தில் ஒருவன் வேலைக்காரி கையு, வேலைக்காரியைப் படி அடிமையாகக் கொள்ளப்போது அடிமைப் பததிரத்தில் தனக்கடிமையாக எழுதிக்கொள்ளப்போ யொழிய, தான் மனைவிக்கு அடிமை என்று எழுதிக்கொள்ள தில்லை, ஆனபோதிலும், வேலைபாள் உறுமையினிற் மனைவிகே

மிருதியாக அடிமைத்தொழில் செய்யவேண்டியிருக்கும். அது போலவே சரஸ்வதியை அடிமைப்பட்டவன் ஜீவன் என்று பிரணவத்தில் இந்த ஆசாரம் சொன்னதாகிலும், ஜீவன் என்ற நாம பிரசாத்திக்கும் அடிமை என்பது தன்னடையே தேறாதது என்று கருத்து.

இதுவரையில் சொன்ன எல்லாத் காரணங்களாலும் சரஸ்வதியுக்கும், பிரசாத்திக்கும் எல்லா நிலையிலும் மிடுகிலாமைமையே அருளிச்செய்திருக்கின்ற அடுத்த ஞானியில்.

ஞ. 45 ஆக, விசித்திர நிலையில்கி.

விவரணம்: ஆக, எம்பெருமான் மோக்யபுலத்தை அளிக்கும் சகலகருமப்போது பிரசாத்தி புருஷகாரமாயிருந்து சகலக் கிருணாகையாலே சகலக்கும் நிலையிலும் இருவரும் பிரித்திருப்பதில்லை என்று கருத்து.

இப்படி எம்பெருமானும் பிரசாத்தியும் எந்த நிலையிலும் பிரித்திராமலிருக்கக்கூடு இரண்டு திருஷ்டாந்தங்கள் அருளிச்செய்திருக்கின்ற அடுத்த ஞானியில்.

ஞ. 46 பிரபலகையையும் பிரயாசனமையும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும்போலே.

விவரணம்:—அதாவது—ஒளியும், அதை உடைய விளக்கு, சூரியன் போன்ற சோதிப்பொருள்களும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரித்திராதப்போலவும், பூவும் அதனுடைய மணமும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரித்திராதப்போலவும் எம்பெருமானும் பிரசாத்தியும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரித்திராத்கள் என்று கருத்து.

அநந்தா ஷாக்யேண ஸ்தா பூஷ்கரேண ப்ரபூ யதா
ரா-ஸா 21-15

[சூரியனைவிட்டுப் பிரியாத ஒளிபோலே நான் ஸ்ரீராமபிரானைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பவன்] என்று பிரசாத்தியும்

அநந்தா ஷி மயா ஸ்தா பூஷ்கரேண ப்ரபூ யதா
ரா-ய 121-15

[சூரியனைவிட்டுப் பிரியாத ஒளிபோல, சீதை என்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பவன்] என்று பெருமானும் ஸரஸ்வதியும் அதன் ஒளியை புர்போலே நான்கள் தனித்திருப்பதில்லையென்று ஒருபடிப்பட்ட அருளிச்செய்தார்களாகிறோ.

தவ ஸ்பர்ஸாதீஸம் ஸ்ப்ருவதி கமலே மங்க்யஸயதும்
தவேதம் நோபாதேருபநிபதிதம் ஸ்ரீரஸி யத: |
ப்ரஸுலிதம் புஷ்யந்தீமயீ பரிமளந்தீம் ஜீக்யதீஷூர்
ந சைவந்த்வாதேயம் ஸ்வதூத இதி கர்சித கவயதே ||
[ஸ்ரீகுணரத்னகோசம்-29]

[கமலையே! உன்னுடைய உறவாலே சரஸ்வதி மங்க்யஸம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகிறாள். 'ஸ்ரீ' என்னும் பெயரையே உடையவளாயிருப்பதால் உன்னை மங்க்யஸயதும் ஒரு காரணத்தால் குறிப்பதன்று: (இயற்கையாகவே குறிப்பது). பூவுக்குப் பெருமை பளிக்கும் நறுமணச் சிறப்பைக் களிபாட முற்பட்ட எவனும் (மணத்தாலே பூ இளியதாகிறது என்பதுபோலே). இன்னத்தாலே மணம் இளியதாகிறது என்று களிபாடுவதில்லை.] என்கிற நிலோகத்தில் சரஸ்வதியைப் பூவினிடத்திலும், பிரசாத்தியை அதன் மணத்தினிடத்திலும் வைத்து பூட்டர் அருளிச்செய்கையாலே தவும் மணமும் போலே இருவரும் பிரித்திருப்பதில்லை என்பது உன்னடையே தேறும்.

இங்கு ஒரு விஷயம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இருவரும் பிரித்திருப்பதில்லையென்று ஸரஸ்வதியின் மூலகாரிய வசனங்களினால் சொல்லுவது கொண்டு சிலர் பெருமானுக்குள்ள சரஸ்வதிலும், பரப்ரஸம்மதிலும், உலகனைத்துக்கும் மூலகைக் காரணமாயிருக்கக்கூடிய முதலான பெருமைகளைக்கொடும் பிரசாத்திக்கும் உண்டு என்று யாதும் செய்கிறார்கள். பெருமானும் பிரசாத்தியும் அருளிச்செய்தாற்றமுகள் எடுத்த பிரமாணங்கள் இரண்டிலும், இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரித்திருப்பதில்லை என்று சொல்லும்போது பெருமானை ஸரஸ்வதின் ஸ்தானத்திலும் பிரசாத்தியை ஒளியின் ஸ்தானத்திலும் வைத்துப்பேசியிருப்பதைக் குறிக்கொள்ளவேண்டும். அதுபோலவே ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் ஸலோகத்தில் பூட்டரும் பெருமானை மலரின் ஸ்தானத்திலும் பிரசாத்தியை மணத்தின் ஸ்தானத்திலும்

னத்திலும் வைத்துப் பேசியிருப்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஸூட்சன் வினாக்கு ரத்னம் முதலான ஒவியுடைய சேர்திகளுக்கு அவற்றின் ஒளியாலேயே பெருமை என்பது உண்மையே; ஆனால் ஒளியின் ஸத்தைக்கே (Existence) அந்த ஒளியையுடைய சேர்தி காரணமாகும், அதுபோலவே பெருமானுக்குப் பிராட்டியாலேயே பெருமை. ஆனால் 'பிராட்டியின் ஸத்தைக்கே காரணம் பெருமை' என்பது இந்த த்ருஷ்டாங்கங்களிலிருந்தே விளங்குகிறது. மேலும் 'ஏகமேவாத்யநிதீயம்' முதலான ஸூட்சி களைக்கொண்டு விசிஷ்டாத்வாவத ஸூட்சைஷ்ணாமதத்தைச்சேர்த்த ஸூட்சாச்சாரீயர்கள் தன்னைப்பொழிந்த அனைத்தையும் தனக்குப் பரகாரமாகக்கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்று நினைவித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் தாம் பிராட்டியைப் பெருமானுக்குப் பரகாரமாய், ஸீரமாய், சேஷத்வ பாரதந்தீயங்களையுடையவனாய் இருப்பவன் என்று கொண்டே தீரவேண்டும். ஸூட்சாமகணம் முதலான ஸாஸ்திரங்களும் இவ்வாறே முழங்குகின்றன. இப்படிக்கொண்டாயால் "பிராட்டியும் பெருமானுக்குத் துல்யமான ஈஸ்வரியே, பரம்பிரேமமே, உலகிற்கு மூலமாகக் காரணமுமாயிருப்பவளே" என்று கூறினால் அது விசிஷ்டாத்வாவதமாகிவிடும் விசிஷ்டாத்வாதத்திற்குப் பொருத்தமானது. அத்துனித்ய ஸூட்சி, ஸூட்சாமாயணியை ஸாஸ்திரங்கள் ஆகிய அனைத்துக்கும் விசேர்திக்கும், இவ்வாறாக "விசிஷ்டாத்வாவத ஸூட்சைஷ்ணம்—விதவாக்ஷிணி மனஸ் ஸாஷ்ணியக் குறித்துச் சில கேள்விகள்" முதலான கட்டுரைகள் அடங்கிய 'ஸ்ரீதத்வஸர்வஸ்வம்' என்னும் நானூறாவில் கண்டுகொள்க.

இந்த விட்டுப்பிரிவாமையை அநுவாதம் செய்துகொண்டு பெருமானும் பிராட்டியுமான இச்சேர்தியே ஜீவர்களுக்கு உத தேசியமாகத் தேறினபடியை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 47: ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய் விட்டது.

விவரணம்: 'இச்சேர்த்தி உத்தேச்யம்' என்கையாலே இவர்களைத் தனித்தனியே விருப்புவது ஏற்புடையது என்று என்றதாகிறது. இருவரையும் பிரித்து விடுப்பினால் (அங்கமான) பெருமானை விட்டுப் பிராட்டியை விடுவிய இரண்டினுக்குத் தலை போனது போலவும், (அங்கமான) பிராட்டியை விட்டுப் பெருமானை விடுவிய குறிப்பண்கைக்கு அங்கப்பங்கம் தேர்த்தது போலவும்

தீக்கே வினையும். பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு பெருமானைப் பற்றினால் தான் ஸூட்சைஷ்ணம்வாளைப் போலே வாழலாம் என்று இதிலிருந்து தேறுகிறது.

இதுவரையில் ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான அகாரத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது; இனி இந்த அகாரத்தின் மேலே ஏறிக்கழிந்திருக்கும் வேற்றுமையின் அத்தத்தை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, முதலில் அது நாலாம் வேற்றுமை என்று குறிப்பிடுகிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 48: இதிலே, சதுர்த்தி, யேழிக்கழியும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த அகாரத்திலே நான்காம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு "ஸ"பாம் ஸ"லுக்" என்னும் வ்யாகரணஸூட்சரத்தாலே அதுலோபமடைந்து கெட்டிருக்கிறது என்று கருத்து.

மற்ற வேற்றுமைகளுக்குப் போது இந்த அகாரத்தில் நான்காம் வேற்றுமையே ஏறிக் கழிந்திருக்கிறது என்று கூறுவது எப்படி? என்கிற ஐயத்தை கெளிப்படுத்துகிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 49: 'சதுர்த்தி, யேழினபடியென்'? என்னில்—

விவரணம்: மற்ற வேற்றுமைகள் இருக்கும்போது நான்காம் வேற்றுமையின் புணர்ச்சியே இவ்வகாரத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன?—எனில்:

இந்த ஐயத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 50: நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்யரஹமாயிகுக்கையாலே.

விவரணம்: அதாவது—ப்ரணவத்தை மந்திரஸேஷமாகிற 'றமோ நாராயணய' என்னும் இரண்டு பதங்களில் விவரிக்கின்றன, அதில் அகாரத்தை 'நாராயணய' என்னும் பதம் விவரிப்பது அகாரவாச்யானுவகன் நாராயணன் என்பதாலேயே தெளிவாகிறது; ஆகையால் 'நாராயணய' என்னும் பதத்துக்குச் சருக்கமே அகாரம். எனவே அதில் 'ஆய' என்னும் நாலாம் வேற்றுமை தெளிவாயிருக்கையாலே, இதிலும் நாலாம் வேற்றுமை புணர்ந்து கெட்டிருக்கிறது என்று கருத்து. இப்படிக்கொள்ளாவிடில் அகா

ரத்திற்கு 'நாராயணய' என்னும் பதம் விவரணம் என்பது நேரது.

அந்த நாலாம் வேற்றுமையால் சொல்லுகிற தீர்த்தம் என்ன? என்னும் கேள்விக்குப்பதில் அருளிச்செய்திருர் அடுத்த சூரியியில்
 மூ 51: இத்தால் எல்லாவுக்கு வேஷமென் கிறது.

விவரணம்: அதாவது—

நாகூர்த்தியே சதுர்த்தீ [இலக்கண நூலார் வழக்கு]

[நான்காம் வேற்றுமையுரையு 'அதற்காக' என்னும்பொருளுடையது.] என்கிறபடியே இத்த நாலாவது வேற்றுமை, ஒன்று மற்றொன்றுக்கு வேஷமுடையானது என்று காட்டுமாக்கையாலே இங்கு மேலே மகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஜீவஸமுதாயம் கீழே அகாரத்தால் சொல்லப்படும் எல்லாவுக்கு வேஷமானது (அடிமைப்பட்டது) என்கிறது என்கை.

ஸர்வம் பரவாரம் துர்க்கூர் ஸர்வவாத்மவஸம் ஸுகூர் |
 இதி வித்துயாத் ஸமஸேந வஷணம் ஸுகூதுர்க்கூயே: ||

[மது 4-160]

[பிறர்க்கு வஸப்பட்டிருப்பது எல்லாவகையிலும் துன்பமளிப்பது; தன் வசத்திலிருப்பது எல்லாவகையிலும் இன்பமளிப்பது; இன்ப துன்பமளிப்பவற்றின் லக்ஷணத்தை இவ்வாறு சுருக்கமாக அறிவலாம்.]

வேஷம் சர்வஞத்திராகூயாதா தஸ்மாந் தாம் பரிவர்த்தயேத் |
 [மது 4-8]

[அடிமை செய்தல் நாய்த்சொழில் எனப்படுகிறது; ஆகையால் அதை அடியோடு விலக்கவேண்டும்] என்கிற உலகப் பொது வழக்கைக் கொண்டு ஒருவருக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையைத் துன்பமாக நினைக்கும் லௌகிகர்கள் கேட்கும் கேள்வியை வெளியிடுகிறார் அடுத்த சூரியியில்.

மூ 52: 'வேஷத்தவம் துர்க்கூருயமாகவாஸ்தே நாகூர்த்திகாணகிறது' என்னில்:

விவரணம்: மூர் அடுத்தானு ஸங்குதி ந்வேகங்களில் சொல்லியபடி ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது துன்ப

மயமானதாகவன்றே உலகில்காண்கிறோம். அப்படியிருக்குப்போது இங்கு எல்லாவுக்கு ஜீவன் அடிமைப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லுவது பொருத்தமோ என்பது கேள்வியின் தீர்ண்ட பொருள்.

இத்தக் கேள்விக்குப்பதில் அருளிச்செய்திருர் அடுத்த சூரியியில்.

மூ 53: அந்த நியமம் இல்லை; உலகத்த விஷயத்துக்கு வேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகூமாகக் காண்கையாலே.

விவரணம்: "பணியின் திருவருளென்னும் அர்ச்சிதப்பைப் பும் பள்ளி. அணிமெல்லமுலாச் இன்பக்கலையமுதுண்டார்" [திருமாய் 4-1-5] என்று ஆழ்வார் அருளியபடியே, பெரிய அரசர்களும் தாங்கள் உலகத்த ஸ்தர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தது அதில் இன்பம் காண்பதைப் பார்க்கிறோமாகையாலே, அடிமைப்பட்டிருப்பதெல்லாம் துன்பமில்லை என்று கருத்து.

இத்த ஸ்தர்கள் விஷயத்தில் அடிமைப்பட்டிருப்பது இன்பமாயிருப்பதற்குக் காரணம் அவர்களிடத்தில் அழகு முதலான குணங்கள் இருப்பதாலன்றே. இங்கு அது பொருத்தமோ? என்று கேள்வியெழு. இங்குப் பொருத்தம் என்று அருளிச் செய்திருர் அடுத்த சூரியியில்.

மூ 54: அகாரத்திலே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த வேஷத்தவமும் குணத்தாலே வந்தது.

விவரணம்: அதாவது—எப்பொருமானுடைய லக்ஷணத்தைச் சொல்லும் அகாரத்திலே அந்த லக்ஷணத்திற்கு உற்ப்பான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே எப்பொருளை விஷயமான இத்த வேஷத்தவமும் அந்த குணங்கள் காரணமாக வந்தது என்று கருத்து. ஆகையால் இதுவும் இன்பமயமாய் இருக்கத்தக்கது. என்று தாற்பார்யம்.

'இத்த வேஷத்தவம் குணம் காரணமாக உருவானது செயற்கையாய், இயல்பான ஸுகூபம் ஆகாமல் போய்விடுமே' என்னும் ஐயம் எழ அடுத்த சூரியியில் பதில் அருளிச்செய்திருர்.

மு 55: ஸோஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

விவரணம்: அதாவது—மற்ற விஷயங்களில் துன்பமயமாயிருக்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கை உகந்த விஷயத்தில் இன்பமயமாயிருக்குமென்று நிரூபிப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஸ்தலீகள் விஷயத்தில் அடிமைப்பட்டிருக்கை இன்பமாய் இருப்பதைச் சொன்னோமேயொழிய, அங்விஷயத்திற் போலே இங்கு எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை சூனம் காரணமாகச் செயற்கையாய் வருதல் பிரமாணங்களினை ஆராய்ந்துபார்த்தால்

ஸ்வத்யமாந்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி
ஸ்திதம் |
உபயோஜேஷு ஸம்பந்தேந பரோ஽பிமதோ மம ||

[ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம்]

[உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவில் இயற்கையாயிருப்பது; உடையவனுமிருக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்திடம் இயற்கையாயிருப்பது. இருவர்க்கும் இதுவே ஸம்பந்தம்; வேறெதையும் தான் ஒப்பவில்லை.]

ஸ்வோஜ்ஜீனதேச்சுயத்யே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹை
யத் |
ஆத்மத்யாயம் ஹரே: ஸ்வஸ்த்யம் ஸ்வரூபம் ச ஸத்ய ஸ்மர ||
[விஷ்ணுதத்வம்]

[நீ உய்வதில் உனக்கு விருப்பமுள்ளதாகில், உன் இருப்பிலே இஷ்டமிருந்ததாகில், ஆத்மாவின் அடிமைத் தன்மையையும் ஹரியின் தலைமையையும் இயற்கையானதாக எப்போதும் நினைப்பாயாக.]

த்யாஸுப்த்யா: ஸ்வத: ஸரிலே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: |
நாத்யத்ய லக்ஷணம் தேஷாம் ப்ரந்தே மோஷே
ததைய ச || [ஹரீதஸ்யிசுதி]

[எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ, ஸம்ஸாரத்திலும் மோஷத்திலும் அவர்களுக்கு வேறுவகை லக்ஷணமில்லை,] முதலன் பிரமாணங்களிலே எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையை ஆத்மாவுக்கு இயல்வாகச் சொல்லுகையாலே, ஸோஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் [இயல்வான தன்மை] என்று கருத்து.

'ஸோஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்று ஏகாரமிடவாமோ? தீஞானம் ஆனதம் ஆய்வற்றை இயல்வான தன்மைகளாகக் கொண்ட ஆத்மஸ்துவுக்கு இந்த ஸோஷத்வம் இல்லாமற்போனாலும், ஸ்வரூபம் எதெதிலுள்ளுமே' என்னும் கேள்வியெழ, அடுத்த சூட்டியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 56: ஸோஷத்வம் இல்லாதபோது ஸ்வரூபம் சூல்லை.

விவரணம்: ஸோஷத்வம் இல்லாவிடில் ஆத்மாவையே திருவுகையெய்தாத 'ஸ்வதத்தரூப' என்னும் தினைவு உண்டாகி விடுமாய்கையாலே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்றுகருத்து.

இங்விஷயத்தை இரண்டு வாக்கியங்கள் கொண்ட அடுத்த சூட்டியில் விளக்குகிறார்.

மு 57: ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்ற நிகைவு; ஸ்வதந்த்ரமாய்போது இல்லையாய்விடும்.

விவரணம்: அதாவது—

யோ஽ந்யத்ய ஸந்தமாத்மாநமந்யத்ய ப்ரதிபத்யதே |
சிம் தேத ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரினா ||

[புரா-ஆதி, 74-26]

[பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவைத் தன்வசப்பட்டதாக எவன் அறிகிறானோ, ஆத்மாவைத் திருடும் அத்தத் திருடனும் என்ன பாவத்தான் செய்யப்படவில்லை?] எனது எல்லாப் பாவங்களுக்கும் மூலகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஆத்மஸ்வரூபம் சுதந்திரமானது என்னும் நிகைவு. இந்த தினைவு உண்டாகிவிட்டால்,

அஸந்தேவ ஸ புவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத-சேத் |
அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் கோக | ஸந்தமேநம் ததோ வித்ய: |
[தை-ஆத 5]

[ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்' என்பது (ஒரு-னுக்கு) இல்லையாகில் அவன் (திருத்தும்) இல்லாதவனுடையே ஆகிறான். 'ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்' என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாகில், அானும் இரண்டு உள்ளவனாக (நாலோனாக) அறிகிறார்கள்.] என்கிறபடியே இவனுடைய ஸ்வரூபம் இல்லையென்றே சொல்லத் தக்கதாகின்றும் என்று கருத்து. ஆகையால் ஸோஷத்வம் இல்லாதபோது ஸ்வ

ருபம் இல்லையென்று சென்ற சூரிணியில் சொன்னது குறையிலும் என்று தாப்பீயம்.

85 வது சூரிணியிலிருந்து இதுவரையில் லுப்த சதுர்த்தியேட்டு வடிய அகாரத்தின் பொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டது. அதில் அகாரம் சொற்களுக்குக்காரணமாயிருக்கையாலே அவ்வெழுத்தால் சொல்லப்படும் எம்பெருமான் பொருள்களுக்குக் காரணம் என்னும் முறையில் எம்பெருமானுடைய காரணத்வமும், 'அவ-ரணே' என்னும் தூதுவிலிருந்து அகாரம் தோன்றியதாகையாலே எம்பெருமானுடைய ரணகத்வமும் சொல்லப்பட்டதென்பது 85 முதல் 89 வது சூரிணியரையில் விளக்கப்பட்டது. பிரட்டி எம்பெருமானுடைய எவகுபத்தை நிரூபிப்பவனாயிருக்கையால் அவனும் அகாரத்தில் சேர்த்திருக்கையாலே அகாரத்திற்கு வரியப்பதித்வமும் (திருவிள் நாயகனாயிருக்கையும்) பொருள் என்பது 40 முதல் 47 வரையிலுள்ள சூரிணிகளில் விளக்கப்பட்டது. 48 முதல் 57 வரையிலுள்ள சூரிணிகளாலே லுப்தமான (புணர்த்து கெட்ட) நான்காம் வேற்றமையால் ஜீவனுடைய வேஷத்வம் சொல்லப்படுகிறதாகையாலே அதேட்டு தொடர்புடைய எம்பெருமானுடைய வேஷத்வமும் அகாரத்தின் பொருள் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆக இவ்வண்ணமாக இதுவரையில் அகாரத்தின் பொருள் விளக்கப்பட்டது.

அடுத்தபடியாக ப்ரணவத்தின் இரண்டாம் எழுத்தான உகாரத்துக்குப்பொருள் அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார் அடுத்த சூரிணியில்.

மு 58: ஸ்தூரந ப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதூரணம் த்தும்.

விவரணம்: அதாவது -

ததேவ பூதம் ததுபுய்யமா இதும் ததுஷுரே பரமே
வ்யோமந் [தை-நா 2]

[பரம்பொருளே இறந்தகாலப் பொருள்: அதுவே வ்ருவ்காலப் பொருளாகவும், திகழ்காலப்பொருளாகவுயிருக்கும். அது அழியாத ப்ரமாதாவத்தில் (ப்ரமபதத்தில்) உள்ளது.]

ததேவாக்யநிஸ் தது வாயஸ் தத் ஸூர்யஸ் தது,
சந்த்ரமா: [தை-நா 3]

[பரம்பொருளே அக்னியாலும்; அதுவே வாயு; அதுவே ஸூர்யன்; அதுவே சந்திரன்.] முதலான வேதவாக்கியங்களில் 'ததேவ பூதம்' 'ததேவாக்யநி:' என்று ஏவகாரத்தைப் பிரயோகம் செய்து, 'ததுபுய்யம்' 'ததுசந்த்ரமா:' என்று அடுத்தபடியாக ஏவகாரத்தினிடத்தில் உகாரத்தை வழங்கக் காண்கையாலே, இந்த ஸ்தூரந ப்ரமாணத்தைவிட்டு உகாரம் ஏவகாரப்பொருளை உடையதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

ஏவகாரத்திற்கு இடுவகையான பொருள் உண்டு. 'சந்த்ரவெணுப்பே' என்றவிடத்தில் 'சங்கில் வெண்மையிறம் இல்லாமற்போவத்திலு' என்று வலியுறுத்துகையாலே, இது "அத்யேக்ய வ்யவக்சேத்யம்" என்று வழங்கப்படும். "பர்த்தத்யேன வில்லாவி" என்னுமிடத்தில் ஏகாரம் பர்த்தத்யன் தவிச மற்றவர்கள் அவனைப் போன்ற வில்லாளிகளடலி என்று வலியுறுத்துகையாலே, இது "அத்யபேக்ய வ்யவக்சேத்யம்" எனப்படும். இங்கு ஏகாரப் பொருளுடைய உகாரம் எப்பொருளைச் சொல்லுகிறது என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூரிணியில் பதிக் அருளிச் செய்திருர்.

மு 59: இத்தால் பிறர்க்கு மேஷம் அன்று என்கிறது.

விவரணம்: அதாவது ஏகாரத்தைச் சொல்லும் இவ்வகாரத்தால் அகாரத்தில் ஈஸ்வரனுக்கு அடிமைப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் இந்த ஆத்மவஸ்து மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டதன்று என்று அத்யபேக்ய வ்யவக்சேத்யத்தையே சொல்லுகிறது என்று கருத்து. லுப்தசதுர்த்தியாலே "ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டது" என்று சொல்லும் போது மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டதா இல்லையா என்னும் ஆராய்ச்சி இங்கு வரக் காரணமென்ன? எனில்: உலகத்தில் ஒருவனுக்கு உடைமையான வீடு, வாகல், பிள்ளை, வேலைக்காரர் முதலானவர்கள் வேற சிலருக்கும் உடைமையாயிருப்பதைக் காண்கிறோம்கையாலே அதுபோலே எம்பெருமானுக்கு வேஷமான இந்த ஆத்மா வேற சிலருக்கும் வேஷமாயிருக்கிறதா? என்னும் ஐயம் உண்டாகுமன்றே. ஆகையால் அவ்வண்ணமாக வேற எவருக்கும் அடிமைப்பட்டிருப்பதில்லை இவ்வாத்மா என்று காட்டுகிறது உகாரம்.

உகாரத்திற்கு இப்பொருளைக் கொள்ளாமல், உகாரத்தாலே லக்ஷ்மீதேவியைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டு "அவனுக்கும் அடிமைப்பட்டதாயிருக்கும் இவ்வாதம்" என்று சொல்லுகிறது உகாரம் என்றும் சில ஆசாயிகள் பொருள் கூறுவார்கள் என்று அடுத்த ஞானியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 60: பெரிய பிராட்டியார்க்கு ரோஷமென்ற கிறது என்றும் சொல்லுவார்கள்.

விவரணம்: அதாவது—

அகாரஸித்தீஸ்வரூபாய விஷ்ணுர் வாசக இஷ்யதே |
உகாரஸித்தீஸ்வரூபாயா: ஸரியோ வாச் ததா விது: ||
மகாரஸ்து தயோர் து:ஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் ||

[பாஞ்சராதரம்]

[அகாரம் ஞானமயான விஷ்ணுகைச் சொல்லுவதெனப்படுகிறது. அப்படியே உகாரம் ஞானஸ்வரூபினியான ஸ்ரீதேவியைச் சொல்லுவதென அறிகிறார்கள். மகாரம் அவ்விருவர்க்கும் அடிமைமான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது; இதுவே ப்ரணவ லக்ஷணம்]

அகாரேணோச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஸ்வரே: ஹரி: |
உத்த்ரூகா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீதகாரேணோச்யதே ஸதா |
மகாரஸ்து தயோர் விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ் ஸதா ||
ஆத்மந: ரோஷபூதஸ்ய வாசக: ஸகுத்திரோதிப: ||

[பாஞ்சராதரம்]

[ஸர்வலோகேஸ்வராய ஸர்வவாயியான ஹரி அகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறார்; விஷ்ணுகளுக்கு (திருமார்பில்) தூரிகைப்பட்ட லக்ஷ்மீதேவி உகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறார்; அத்தனரே! ஸ்ரீநாராயணர்களான அவர்களுக்கு எப்போதும் அடிமை யாயிருக்கும் ஜீவனுக்கு மகாரம் வாசகம் என்று வேதத்தின் சொல்லப்பட்டுள்ளது.] என்று ஸ்ரீபாஞ்சராதர சாஸ்தரத்தில் அகாரம் எப்பொருளைச் சொல்லுவதாகவும், உகாரம் லக்ஷ்மீதேவியைச் சொல்லுவதாகவும், மகாரம் அவ்விருவருக்கும் அடிமைப்பட்ட ஜீவனைச் சொல்லுவதாகவும் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை மேலே கொள்ளப்படி ஏகாரப்பொருளைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளாமல், ஸ்ரீதேவியைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டு, இந்த உகாரத்தாலே 'பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஜீவன் அடிமைப்பட்ட

டவன்' என்று சொல்லப்படுவதாகப் பொருள் கூறுவர் சில ஆசாயிகள் என்று கருத்து.

'உகாரம் லக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது' என்றும் இந்த நிர்வாணத்தைக் காட்டிலும், 'உகாரம் ஏகாரப் பொருளைச் சொல்லுகிறது' என்றும் மூத்திய நிர்வாணமே முக்கியமானது என்று அடுத்த ஞானியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 61: அதிலும் அந்நய ரோஷத்தவம் கழிகையே ப்ரதாரதம்.

விவரணம்: அதாவது—பெரியபிராட்டியார்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற அதைக்காட்டிலும் கீழே அகாரத்தில்சொன்ன ப்ரகாஷச்சேஷத்தவத்திற்கு (எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கைக்கு) விரோதியான அந்நயரோஷத்தவம் (பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை) நீங்குகையே ஆத்மாவிற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது என்று கருத்து.

பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை இவ்வளவு கொடியதே? என்றும் கேள்வியெழ. அதன் கொடுமையை ஒரு த்ரூஷ்டரத்தம் காட்டி விளக்குகிறார் அடுத்த ஞானியில்,

மு 62: தேவயங்களுக்கு ரோஷமான புரோடாஸத்தை நாய்க்கு த்ருமாயேலே. ஈஸ்வரரோஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரோஷமாக்குமை.

விவரணம்: அதாவது—பாகங்களில் ஆராதிக்கப்படுபவர்களான இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு இனிய உணவாகையாலே, அவர்களுக்குரியதாக வைக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸை, பாசீப்பதற்கும் கொடுவதற்கும் தகாததாய்ப்படி மிகத் தாழ்ந்ததான தாய்க்கு இருவதுபோலே, வகுத்த ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட ஆத்ம வஸ்துவை எக்ஸவகையிலும் தாழ்ந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அடிமைப்படுத்துகை மிகவும் தகாதது என்று கருத்து.

இப்படி மிகக்கொடியதான பிறர்க்கு அடிமைப்படுத்துகை நீங்குவதே ஆத்மாவிற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது என்று மூன் சொன்னதை உறுதிப்படுத்துகிறார் அடுத்த ஞானியில்.

மு 63: புகுவச்சேஷுத்வத்திலும் அந்ய மேஷுத்வம் கழிகையே பிரத்யாநம்.

விவரணம்: அதாவது—கண்டிதேயிக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதைக் காட்டிலும் பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதிலிருந்து நீங்கியிருப்பதே முக்யமென்று முன்சொன்ன அளவு மாத்திரமல்ல; அந்த கண்டிதேயிக்கும் நாயகனான அந்த எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையைக் காட்டிலும், பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையிலிருந்து நீங்கியிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது என்று கருத்து. அகாரத்திலேயே கண்டிதேயி என்பதும் கொள்ளப்படுகிறதாயினாலும், கண்டிதேயி என்பதும், அங்கேயே அநுஸந்திக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இவ்விஷயத்திற்கு அருளிச்செய்யலில் பிரமணம் காட்டுகிறார் அடுத்த சூகியில்.

மு 64: "மறந்துப் புறந்தொழா மரத்தர்" என்கையாலே,

விவரணம்: அதாவது ஸ்ரீஷ்ணு புராணத்தில் உள்பட பம்புகளும் அவனுடைய கிங்கானுகளும் நடந்த பேச்சைக் குறிப்பிடும் போது திருமழிசைப்பிரசாதி, "புரபுரஹமந்பந்ருணாம் க கைஷ்ணவாதாம்" [வி.பு. 8-7-14] [நான் மறந்தவர்களுக்கு ஸ்வாமியே பொழிய வைஷ்ணவர்களுக்கு அல்ல] என்ற விடத்தை,

தீரநீயன்யன் கண்டிதேயி திருவடிதன் நாமம்
மறந்துப் புறந்தொழா மரத்தர்—ஐயறஞ்சியும்
சாவுவரையப் போதுளின்கள் என்ருன்—நமனுர் தன்
துதுவரைக் கூ. விச் செவிக்கு. [நான் திருவ-68]

என்று மொழிபெயர்க்கும்போது ஷ்ணு புராணத்தில் 'கைஷ்ணவாதாம்' என்றும் பதத்திற்கு 'திருவடி' தன் நாமம் மறந்துப் புறந்தொழா மரத்தர்' என்று பொருள் அருளிச்செய்கையாலே, எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை மறந்தவர்களுக்கும் மறந்தவர்களுக்கும் அடிமைப்பட்டவர்களுடையவை வைஷ்ணவர்கள் என்று தேவரீரது, ஆகையாலே, 'புகுவச்சேஷுத்வத்தினதக் காட்டிலும், பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையிலிருந்து தவிருகை முக்கியம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது என்று கருத்து.

எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட ஜீவஸ்வரூபத்திற்கு, தனக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை, பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை ஆகிற இரண்டுமே அந்யமேஷுத்வத்தில் சேர்த்ததாகையாலே இரண்டையும் இந்த உகாரம் வழிக்கிறது என்று சொல்லி உகாரத்தின் பொருளைக் கூறுவதை நிறைவுபடுத்துகிறார் அடுத்த சூகியில்.

மு 65: இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்கிறது.

விவரணம்: அதாவது—பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையைத் தவிர்க்கும் இவ்வுகாரத்தாலே, 'பிறர்' என்னும் சொல்லில் தானும் சேர்த்தவனுக்கையாலே 'இந்த ஆத்ம வஸ்து தனக்கும் உடமை யானதன்று, தன்னிலும் வேறுபட்ட ஸர்வாரிகளுக்கும் உடமை யானதன்று' என்னும் விஷயத்தை இவ்வுகாரம் சொல்லுகிறது என்று கருத்து.

ஆக, இதுவரை உகாரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தாரயிற்று. இனி அடுத்த சூகியைத் தொடக்கமாக மூன்றாம் எழுத்தான மகாரத்தின் பொருளை விளக்குகிறார். அதில் அடுத்த சூகியில் மகாரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

மு 66: மகாரம் இருபத்தஞ்சால் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாத வாக்ஷியமாய் திருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

விவரணம்: அதாவது—

புகாதிரிச கவர்க்கே, ஸ சயர்க்கே, ஸே ந்த்யிரியானி. ச |
உவர்க்கே, ஸ தவர்க்கே, ஸ ஜ்ஞாதகந்தாத்யஸ்தத்யா ||
மற: பகாரேணவோக்தம்: புகாரேண த்வணஸ்சுருதி: |
புகாரேண புகாரேண மஹாத் ப்ரக்ருத்த்யாதே ||
ஆத்மாவது ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஸ: ப்ரகீர்த்த: ||
[பாக்யமோத்தரபுராணம் 254-26, 26, 27]

['க', 'ஸ', 'ஸ', 'ஸ', 'ஸ', 'ஸ'] என்னும் கவர்க்கும் ஐந்தினாலும் புகாதிரிச கவர்க்கும், உவர்க்கும் ஐந்தினாலும் ஐந்து சர்க்கே, ஸ தவர்க்கே, ஸ ஜ்ஞாதகந்தாத்யஸ்தத்யா. மற: பகாரேணவோக்தம்: புகாரேண த்வணஸ்சுருதி: | புகாரேண புகாரேண மஹாத் ப்ரக்ருத்த்யாதே || ஆத்மாவது ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஸ: ப்ரகீர்த்த: || [பாக்யமோத்தரபுராணம் 254-26, 26, 27]

யது தத்துவமான ஜீவன் (இருபத்தைத்தாம் அக்ஷரமான) மகாரகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது.) என்று மாத்யமோத்தமபுராணத்தில் மகாரம் தொடங்கி புகாரம் வரையில் 24 உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் மூன்றையே பிழி தொடக்கமாக மூலபரக்குதிகவையிலுள்ள 24 அசோதநதத்துவங்களைச் சொல்லுவதாகக் கூறப்பட்டது. அந்த இருபத்துநாலு அக்ஷரங்களுக்கும் அப்பாவிருப்பதான 25th அக்ஷரமாக இருக்கக்கூடாது மகாரம் இருபத்தைத்தமவது தத்துவமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. மேலும், 'மந-ஜ்ஜாதே' என்கிற தத்துவவிஞ்சுந்தேச, 'மந-அவயேதாதே' என்கிற தத்துவவிஞ்சுந்தேச இந்த மகாரம் உண்டானதாகையாலே, ஜ்ஜாதஸ்வரூபமாய் ஜ்ஜாதநதை சூண்மாகக் கொண்ட ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து.

பஞ்சவீர்மோத்யம் புதய:

[இந்தப் புறமன் இருபத்தைத்தமவன்]

பஞ்சவீர்ம ஆத்மா மயத [பஜா அஷ்டகம் 1-2-47]

[ஆத்மா இருபத்தைத்தாம் தத்துவமாவான்] என்றும் ப்ரமாணங்களில் ஜீவந்தமா இருபத்தைத்தமவது தத்துவம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

விஜ்ஞானநாதமா புதய: [ப்யஸ்தோபநிஷத் 4-9]

[ஜீவன் ஜ்ஞான ஸ்வரூபன்] என்றும் ப்ரமாணத்தில் 'ஜீவன் ஜ்ஞான ஸ்வரூபன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டதும்.

விஜ்ஞானநாமஜே நேந விஜ்ஜந்யாத் [ப்யஸ்தம 6-5-15]

[சீடமே! அறிபவனான ஜீவனை எதனால் அறியவன்?] என்றும் ப்ரமாணத்தில் 'ஜீவன் அறிபவனாகவும் இருப்பவன்' என்று கூறியிருப்பதும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

அகாரத்தில் சொன்ன ஸேஷத்தம் புகார்தர், மூக்தர், நிதர் என்றும் மூலகைப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாகையாலே, அந்த எல்லா ஆத்மாக்களையும் இந்த மகாரத்திற்குப் பெருகாகச் சொல்ல வேண்டுமென்பதை அடுத்த குரீணையில் அருளிச்சொல்கிறார்.

மு 67: இது தான் ஸாமஷ்டி வசதம்.

விவரணம்: அதாவது—இவ்வண்ணமாக ஆத்மாவைச் சொல்லும் இந்த மகாரம், ஆத்மாக்களையெல்லாம் அடக்கிய ஆத்ம ஸாமஷ்டியைச் சொல்லும் என்று கருத்து.

மகாரம் ஒருமை (Singular) யாய்க்க ஆத்மாக்களை வளரவும் சொல்லமுடியுமா? என்றும் ஐயத்திற்குப் பதில் கூறுகிறார் அடுத்த குரீணையில்.

மு 68: ஜாத்யே கவசதம்

விவரணம்: அதாவது—ஒரு நெத்தியை மூப்பற்றிப் பேசுகிறவன் 'இது உடம்புதான்' என்று கூறினால் அந்த ஒருமை அக்குவியலில் உள்ள அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த தெல் அனைத்துதயும் குறிப்பது போல இது ஆத்ம ஜாதியைச் சேர்ந்த அனைவரையும் குறிக்கும் என்று கருத்து.

இம்மகாரத்தால் ஆத்மாவின் எத்தன்மையாகக் குறிக்கிறது என்றும் கேள்விகளுக்குப் பதில் அருளிச்சொல்கிறார் அடுத்த குரீணையில்.

மு 69: இத்தாக், ஆத்மா ஜ்ஜாதாமென்று தேவமயத்தில் வ்யாயாந்யத்தி சொல்லிற்றயிற்றா.

விவரணம்: அதாவது—இருபத்தைத்தாம் அக்ஷரமாய், முந் கூறியபடி தத்துவக்கிரமமே ஜ்ஜாதத்தைச் சொல்லுவதால் இருபத்தும் இந்த மகாரத்தால். "ஸேஷத்தவத்திற்கு இருப்பிடமான ஆத்மா ஜ்ஜாதத்திற்கும் இருப்பிடமாய் இருப்பவன்" என்று காட்டுகையாலே, ஜ்ஜாதத்திற்கு இருப்பிடமாயிராத நேசத்தவதக் காட்டிலும் ஆத்மாவிற்குள்ளே வேறுபாடு சொன்னதாகிறது என்று கருத்து. இது இருபத்தைத்தாம் அக்ஷரமாகையாலே முதல் இருபத்துநாலு அக்ஷரங்களால் சொல்லப்படும் ப்ரகிருதமான அசிக்குக்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டது என விவகரிக்க. தத்துவத்தவாலே முந்கூறியபடி ஜ்ஜாதஸ்வரூபமாயிருக்கிறது என்றும் ஜ்ஜாதத்திற்கு இருப்பிடமாய் (அறிபவனாய்) இருக்கிறது என்றும் விளக்கும். (வறிகாழித்த) நல்லாம் வேற்றுமைகளைத் தொடர்பாலே இது எப்பெருமானாகத் தயித்து என்றும் விளக்கும். இப்படி ஜ்ஜாதத்தாம் (ஜ்ஜாதஸ்வரூபம்), ஸேஷத்தம் (எப்பெருமானாகத் தயித்தவாயிருக்கவக), ஜ்ஜாதக்குவமம் (அறிவுடைமையாய் இருக்கவக), என்று முந் துணையாக ஆத்மாவிற்குந்த போதிலும், எப்பெருமானாகத் தயித்தவாயிருக்கவகவகிற ஸேஷத்தம் சேர்த்திற்றும்

உண்டு; தானே பிரகாசிக்கையாகிற ஜ்ஞானநாமம் பிரகருதமான அசித்திரிற் று இம்மாதிரியும் அப்பிரகருதமான அசித்தான கந்த ணவத்திற்கும் உண்டு. ஆகையாக ஆதநிமைகள் அசித்திரி றுத்து ஆதமாவை வேறுபடுத்திக் காட்டமாட்டா. அறிவுடையது விருக்கையாகிற ஜ்ஞானருத்வமே எனில் எந்ததேஹத்திற்கும் விடை யாது. இஹாவேயே மூலத்தில் குரீணையில் "ஆதமா ஜ்ஞானா வென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று" என்று அருளிச் செய்தார்,

"நான் தேவன்" "நான் மனிதன்" "நான் பருத்தவன்" "நான் மெலித்தவன்" என்று தேவனாகவோ, மனிதனாகவோ, பருத்தவனாகவோ, மெலித்தவனாகவோ இருக்கும்போதெல்லாம் 'நான்' என்பதற்கு வழுக்கு காணப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது 'நான்' என்பதற்குப் பொருளான ஆதமா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டது என்று மூன்று குரீணையில் சொன்னது எப்படிப் பொந்தது? என்னும் கேள்வியெழ அதற்கு அடுத்த குரீணையில் பதில் அளிக்கிறார்.

மு 70: தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வ வேண்டாததிலே சொன்னோம்.

விவரணம்: அதாவது-பல காரணங்களாலே தேஹம் ஆதமா வல்ல என்று நிரூபிப்பதன் மூலம் ஆதமாதேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்னும் விஷயத்தை (அஷ்டாதச சஹஸ்யக் களில் ஒன்றான) "தத்வமேகநாம்" என்னும் க்ரந்தத்திலே தெளி வாகச்சொன்னோம். அநிலே கண்டுக்கொள்வது என்று வருத்தும். "நான் தேவன், நான் மனிதன், நான் பருத்தவன், நான் மெலித்த வன்" என்னும் வழக்குகளில் ஜ்ஞானமயமான ஆதமாவையும், தேஹத்தையும் ஒன்றாக வழங்குவதற்குக் காரணம், தேஹம் நான் இருக்கும் வரையில் ஆதமாவை விட்டுப்பிரிவாமல் இருக்கையே யாகும். இதுகொண்டு இரண்டையும் ஒன்று என்னல் இயலாது என்பதும் அறியத்தக்கது.

இந்த ப்ரணவத்தில் முதலில் உகாரத்தாலே ஆதமாவின் குணமான மோஷத்தத்தைச் சொல்லி, அதற்குப்பின் அந்த குணத்தையுடைய ஆதமாவை மகாரத்தாலே சொல்லிற்று. குணத்தையுடைய பொருளைச் சொல்லி அதற்குப்பின் குணத்தைச் சொல்லுவதுதானே மூன்றாம் இதைமாதிரிச் சொல்லுகைக்குக் கருத் தென்ன? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குரீணையிலே பதில் அளிக்கிறார்.

மு 71: மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, நூலையையும், சந்தத்தையுமீ றுமடியுமாயேயே, மோஷ டையன்று ஆதமாவை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது "உயிரினுற் குறைவில்லை" என்கிறபடியே தயாஜ்யம்; அதுதேவான்று மோஷத்வத்தைச் சொல்லி, மின்னை ஆத் மாவைச் சொல்லுகிறது.

விவரணம்: அதாவது—மணத்தை உடையது என்னும் கார ணத்தாலே முதல விருப்புலது போலவும், ஒளியையுடையது என் னும் காரணத்தாலே சந்தினத்தை விருப்புலது போலவும் மோஷ த்வத்தை உடையது என்னும் காரணத்தாலேயே ஆதமாவை அறி வாளிகள் ஆதரிக்கிறார்கள்.

"தடம்புளல சடைமுடியன் தனியொரு கருமர்நீதுறையும் உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவிலேமே"

[திருவாய் 4-8-10]

என்று ஆழ்வாரும் 'என்பெருமானுக்கு ஆட்பட்ட ஆதமா நமக்குத் தேவையிலலை; அது கைவிடத்தக்கதே' என்று அருளிச்செய்தா ளன்றோ. இப்படி மோஷத்வம் முக்கியமாக இருப்பதைக் கருதி, ப்ரணவத்தில் இப்படிப்பட்டமோஷத்வத்தை உகாரத்தாலே முதலில் சொல்லி, பிறகு மகாரத்தாலே ஆதமாவைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து. இவ்விடத்தில் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கூரத்தாழ்வானுக்கு ஞானத்தைக்காட்டிலும், மோஷத்வம் ஆதமாவிற்கு அந்நரக்க நிரு பகம் என விளக்கிய (திருவாய்மொழியீட்டில் 8-8-2-ல் எடுக்கப் பட்ட) ஐதிற்பம் அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

இப்படி அ, உ, ம என்று மூன்று பதங்களி கொண்ட இந்த ப்ரணவத்தால் சொல்லப்படும் திரண்டபொருளை அருளிச்செய்க றார் அடுத்த குரீணையில்.

மு 72: ஆக, ப்ரணவத்தால் "கண்ணாபுரமொன் றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவபரவம்பந்தம் சொல்லிற்று.

விவரணம்: அதாவது—இதுவரையில் விளக்கப்பட்ட ப்ரண வத்தின் பதப்பொருள்களிலிருந்து தேறிய அத்தந்தை— திருமக் கையாழ்வார் ஒரு திருக்கண்ணாபுரப்பாசரத்திலே "கண்ணாபு ர

மொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனே" [பெரிய திரு 8-9-3] என்று அருளிச்செய்தார். "கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கு" என்று நாலாம் வேற்றுமையை இறநியில் கொண்ட அகாரத்தின் பொருளையும், "அடியேன்" என்று மேஷைத்வத்தை உடைய ஜீவனைச் சொல்லும் மகாரத்தின் பொருளையும், "ஒருவர்க்குரியேனே" என்று பிறர்க்கடியமைப் படுவதைத் தவிர்க்கும் உகாரத்தின் பொருளையும் சொல்லிக்கொண்டு ப்ரணவத்தின் பொருளை அனுஸந்தித்த இத்தக திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியின் படி ஜீவன்எம்பெருமானுக்குமேஷைபுடவன் (உடைமை)-என்பெருமான் அவனுக்கு மேஷி (உடையவன், ஸ்வாமி) என்று இருவர்க்கு முள்ள தொடர்பு சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து.

இதற்கு மேல் பெய்கையாழ்வாருடைய அருளிச்செயலில் ஜீவன் பெரியபிரா'டியாரோடு கூடிய எம்பெருமானான ஒரு மீதுனத்தித்திரியவன் என்று சொல்லியிருப்பதைக் காட்டி, ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

சூ 73: இத்தநால், "தாமரையான் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்றுதாயிற்று.

விவரணம்: அகாலது—இந்த ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்ட அத்தத்ததை "தாமரையான் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு" [முதல் திருவ 87] என்று பெய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார். அதில் "தாமரையான் கேள்வன்" என்று அகாரத்தின் பொருளாய், கைக்கர்யம் கொள்பவனான திருமகன்நாதனையும், "ஒருவனையே நோக்கும்" என்று நாலாம் வேற்றுமையாலும் உகாரத்தாலும் சொல்லப்படும் அந்தயாந்நாமேஷைத்வத்தால் (வேறுவகைக்கும் ஆகாதபடி எப்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையால்) உண்டாகும் ஆத்மாவின்னிடைய ததேகபரமையைடையும் (எம்பெருமானையே தன் அறிவுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டமைடையுடைய) "உணர்வு" என்று அந்த மேஷைத்வத்தை உடையவரான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்டவனாய், அறிவையிட்டே திருநிக்கவேண்டும் படியிருப்பவனான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறதாகையாலே ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று என்று கருத்து.

71, 72, 73 சூர்ணிகளால் அகாரத்தில் ஏறிமறைத்திருக்கும் நான்காம் வேற்றுமையை முக்கியமாகக் கொண்டு ப்ரணவத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார். அடுத்த சூர்ணியில் "அவ-ரணுணே"

என்று த₂ துணியிருந்து நோன்றிய அகாரத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு ப்ரணவத்திற்கு மற்றொரு விதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார்.

சூ 74: அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும், ரகசுணையையும், ரகசுயத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரகசுணையேயதுவான ப்ரணவத்தினையையும், ப₂லத்தையும் சொல்லிற்று.

விவரணம்: அகாலது—"அவ-ரணுணே" என்னும் த₂ துணியிருந்து நோன்றிய அகாரத்தாலே ரகிப்பவனான எம்பெருமானைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே அவனால் ரகிப்பபடும் ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று. இப்படி எம்பெருமான் ஜீவனை ரகிப்பதற்குக் காரணம் ஜீவன் அவனுக்கு உடைமையாயிருக்கையேயாகையாலே நான்காம் வேற்றுமையாலே ரகிப்பக்கைக்காரணமான அந்த மேஷைத்வத்தைச் சொல்லிற்று. ஜீவாத்மா எம்பெருமான் ஒருவனைத் தவிர வேறு எவர்க்கும் மேஷைபுடவனல்லவன் என்று தெரிவிக்கும் உகாரத்தாலே, மற்றொருவர்க்கும் ஆகாமல் எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே தன்னிஷ்டப்படி ஆளவாய்ப்புடையிருக்கையாகிற ரகசுணை ப₂லத்தைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து.

ஆக, இத்தமந்திரத்தில் முதல்பதமான ப்ரணவத்தின் பொருளை இதுவரையில் அருளிச்செய்தாயிற்று.

இனி, ப்ரணவத்தை விவரிக்கும் மற்ற இரண்டு பதங்களுக்கும் பொருள் அருளிச்செய்யத் தொடங்கி மற்றமேஷும் (திருமத்திரத்தின் பின்னிர்ண்டு பதங்களும் அடங்கிய எஞ்சியபகுதி) இந்த ப்ரணவத்திற்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

சூ 75: இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கவிறது.

விவரணம்: விவரணமாவது—விவரிக்கப்படும் அத்தத்தத்திற்குத் தேவையான அத்தத்ததைச் சொல்லிக்கொண்டு அதில் சொல்லப்பட்ட அத்தத்தத்தைத் தெளிவுபடுத்துகையாலும், இவ்விஷயத்தை, "இவ்விடத்தில்விவரணமாகிறது, ப்ரணவமான அத்தத்தத்துக்கு உபயுக்தமான அத்தத்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு ப்ரணவத்தான அத்தத்தத்தை விவரிக்கவொ" என்று தீயப் ப்ரணவத்திலும்.

உத்தார்த்த, விமல்தீகார யுக்தார்த்த, நகர போதாநம் |
மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மதீஷிணா ||

[வாதிக்கேஸரிசாரிமை]

[சொல்லப்படும் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தி, தக்க பொருள்களை உணர்த்துவதே விவரணமாகும் என்று மேன்மைமிக்க பெரியோர்களின் கொள்கை] என்று தலைநாயகர் விவரணநூலிலும் வாதிக்கேஸரி ஜீயர் அருளிச்செய்தாரன்ருே.

பரணவத்தை மற்ற இரண்டு பதங்களி லிவரிப்பது எப்படி? என்றும் கேள்விக்கு அடுத்த சூரியியில் விடை அருளிச் செய்கிறார்.

மு 76: உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸஸா; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதம் மென்றுங் சொல்லுவார்கள்.

விவரணம்: அதாவது—(1) ஏகாரப்பொருளையுடைய உகாரம் ஜீவன் எம்பெருமானைத் தவிர வேறு எவருக்கும் அடிமைப்பட்டவன் அல்லன் என்று காட்டுகிறது. 'நிறீ'க்கு அடிமைப்பட்டவன் அல்லன்' என்று கூறும்போது 'நிறீ' என்பதில் தானும் சேர்த்திருக்கையாலே "தனக்குத்தானே வசப்பட்டவன், அதாவது ஸ்வதந்திரமானவன்" எனினும் எண்ணத்தையும் இவ்வுகாரம் தனித்தனியே திரும்பும், "நம" எனினும் இரண்டாவது பதம் இதை வெளிப்படையாகச் சொல்லிக்கழிக்கிறதாகையாலே உகாரத்தை 'நம' எனினும் பதம் விவரிக்கிறது. (2) அகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட சைவான எம்பெருமான் யார் என்பதை அறியுமடைய தனிப்பெயரைச் சொல்லிக் காட்டுகையாலும், 'நார' ஸப்ரத்தாலே சாஷிக்கப்படும் சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகையாலும், 'அயந' ஸப்ரத்தாலே சாஷிப்பதற்குத் துணியுரியும் வாதஸலியம், சௌஸப்ரியம் முதலான நீர்மைக் குணங்களையும் ஜ்ஞானம், எக்தி முதலான மேன்மைக்குணங்களையும் சொல்லுகையாலும், 'நாராயண' ஸப்ரத்தின் ஸமாஸங்களாலே 'அந்தரீகாயியாகவும், உபாயமாகவும் எல்லா உறவாகவும் இருந்து சாஷிப்பவன்' என்று கூறுகையால் சாஷிக்கும் முறையையும் வெளிக்கேள் சொல்லுகையாலும் அகாரத்தை நாராயணபதம் விவரிக்கிறது.

(3) நாகிஞ்சிக்குர்வத: ஸேஷத்வம் [மீமாம்ஸகர் வழக்கு]

[கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வமில்லை]

அகிஞ்சிக்குர்வத ஸேஷத்வாநுபபத்தி: [மீமாம்ஸகர் வழக்கு]

[கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வம் பொருந்தாது] என்கிற மீமாம்ஸகர்களுடைய வழக்கின்படி கைங்கர்யம் செய்யாதபோது ஸேஷத்வம் எரித்திக்காதாகையாலே அந்த ஸேஷத்வம் எரித்திப்பதற்கு உதவியுரியும் கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிற "ஆய" என்கிற நாலாம் வேற்றுமை அந்த ஸேஷத்வத்திற்கு இருப்பிடமான ஜீயாத்மாவைச் சொல்லும் 'ம'காரத்தை விவரிக்கிறது. (1) மகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஆத்மா தித்யமானது என்பதையும், ஒரு படிப்பட்டிருப்பது என்பதையும், ஆத்மாக்கள் பலர் முதலான விஷயங்களையும் சொல்லுகையாலே நானாறுகங்களிற் சொல்லும் 'நாரபதம்' மகாரத்தை விவரிக்கிறது என்றும் சொல்லுவார்கள் என்று கருத்து.

பரணவத்தில் 'அ' 'உ' 'ம' எனினும் வரிசையிலே எழுத்துக்கள் அமைந்திருக்கிறபோது மற்ற இரண்டு பதங்களையும் அதே வரிசையில் விவரிக்காமல் மாறாக வரிசையில் விவரிப்பதற்குக் கருத்து என்ன என்பதை அடுத்த சூரியியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 77: அஸாடவே விவரிப்பா நொழிவறு- விரோதி, போய் அனுபயிக்கவேண்டுகையாலே.

விவரணம்: அதாவது—முறைப்படி விவரிப்பதையிருந்தால் முதலில் அகாரத்தில் விவரணமான நாராயணபதத்தைச் சொல்லவேண்டும். அப்படி விவரிக்காமல், முதலில் அடுத்தபதமான உகாரத்தை இரண்டாவது பதமான நமஸஸாலே விவரித்ததற்குக் கருத்து பின்வருமாறு:— அகாரவிவரணமான நாராயணபதத்தில் எம்பெருமானை அனுபவித்துக் கைங்கர்யம் செய்கவேண்டும் எனினும் விஷயம் சொல்லப்பட்டது, அந்த அநுபுகைங்கர்யங்களுக்குத் தடையான அஹங்காரம் மமகாரம் முதலானவை 'நம' எனினும் இரண்டாவது பதத்தாலே கழிக்கப்பட்ட பின்பே அந்த அநுபுகைங்கர்யங்கள் நடக்கவேண்டும். அதற்காகவே அந்த அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கும் உகார விவரணமான ஸுஸ்ஸஸ முறையில் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு அகார விவரணமான நாராயணபதத்தைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து.

இனி திருமந்திரத்தின் நடுப்பதமான நமஸ்ஸுக்குப் பொருள் அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, அந்தப் பதத்திற்குள் இரண்டு பதங்கள் இருப்பதை அடுத்த சூட்டினையில் அருளிச்செய்திருர்.

— ஆறா 78: நமஸ்ஸு "ந" என்றும் "ம:" என்றும் இரண்டு பதம்.

விவரணம்: 'நம:' என்னும் இரண்டாவது பதம் 'ந' என்றும் 'ம:' என்றும் இரண்டு பதங்களைத் தனக்குள் கொண்டது என்று கருத்து.

இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தம் என்ன என்னும் கேள்விக்கு விடையருளிச்செய்திருர் அடுத்த சூட்டினையில்.

— ஆ 78: 'ம:' என்கிற இத்தாய் 'தனக்கு உரியன்' என்கிறது; 'ந' என்று அத்வதத் தவிர்க்கிறது.

விவரணம்: அதாவது ஆறாம் வேற்றுமையுடைய 'ம:' என்றும் பதம் — 'ஜீவன் ஸர்வானுக்கே உரியவன்' என்று கூறும் (அகாரத்தில் தொக்கு நிற்கும்) நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளுக்கு மாறாகத் 'தனக்குத் தான் உரியவன்' என்னும் பொருளைக் கூறுகிறது. ஆனால் 'ந' என்றும் பதமே எதிர்மறைப் பொருளைச் சொல்லுவதாகையாலே 'தனக்குரியன்' என்னும் பொருளைத் தடுத்து, 'தனக்குத் தான் உரியவன் அல்லன்' என்று தெரிவிக்கிறது.

இவ்விரண்டு பதங்களாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேர்த்து அருளிச்செய்திருர் அடுத்த சூட்டினையில்.

— ஆ 80: ஆக 'நம:' என்கிற இத்தாய், 'தனக்கு உரியவன்' என்கிறது.

விவரணம்: ஆக 'நம:' என்னும் இவ்விரண்டாவது பதம் சேரனைத் தனக்குத் தான் உரியவனல்லன் என்பதை அறிவிக்கிறது என்று கருத்து. 'நம:' என்னும் இப்பதத்தில் அடங்கிய 'ந' 'ம:' என்னும் இரு எழுத்துக்களுக்கும் அவை அமைத்திருக்கும் வரிசைப்படி பொருள் கூறாமல், மாற்றிக் கூறியதற்குக்கருத்து என்னவெனில், ஒரு பொருளை இக்கூறப்பெற்று உள்ளும்போது தள்ளப்படும் அப்பொருளை முதலில் சொல்லி அதற்குப்பிறகே அதை இக்கூறப்பெற்று தள்ளுவது பொருத்துமாகையாலே இப்படி மாற்றி அர்த்தம் கூறுகிறார். இப்படியல்லாமல் வரிசைப்படியே பொருள் கூறவதும் உண்டு. "விடுமீன் முதறவும்" [திருவாய் 1-2-1]

என்னுமிடத்தில் ஆழ்வார் முதலில் "விடுமீன்" என்று தள்ளச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு 'முற்றவும்' என்று தள்ளப்படும் விஷயத்தைச் சொன்னது போலே, விடவேண்டியது மிக முக்கியம் என்று கையிறுத்துவதற்காக 'ந' என்னும் பதத்தை முதலிலும் 'ம:' என்பதை அடுத்தபடியும் 'நம:' ஸப்தத்தில் கூறுகிறது என்றும் தீர்வறிக்கலாம். இந்த நீர்வாரத்தைப் பிண்ணிலோகாசாயசே நம்முடைய 'பரந்தபடி'யில் அருளிச்செய்துள்ளார்.

'நம:' என்னும் பதம் ப்ரணவத்திலுள்ள உகாரத்தை விவரிக்கிறது என்று முதன்மே கூறப்பட்டது. உகாரமும் 'ஜீவன் பிறக்கும் தனக்கும் உரியவனல்லன்' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த 'நம:' பதம் பிறர்க்கு உரியவனல்லன்' என்பதை விவரிக்காமல் 'தனக்கு, உரியவனல்லன்' என்பதை மாத்திரம் விவரிப்பதற்கு என்ன காரணம் என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூட்டினையில் பதில் அருளிச்செய்திருர்.

— ஆ 81: பிறர்க்கு உரியான அன்று தன் ஸ்வலக்ஷணத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்று மன்று போகும்படிவாதையுட்கூட அழியும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த ஜீவன் மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டபோது ஒருவனுக்கு அடிமைப்படுவதற்கு இயைக்கிறக்கையாலே அந்த மற்றவர்களைக்காட்டிலும் தனக்கு உள்ளான ஸர்வ காரணதவம் (அனைவருக்கும் காரணமாயிருக்கை) ஸர்வ கடிசக்தம் (அனைவரையும் காப்பாற்றுவானாயிருக்கை) ஸர்வ வேஷிதவம் (அனைவருக்கும் ஸகாயியாயிருக்கை) முதலான தன்னுடைய சிறப்புக்களைக் காட்டி எம்பெருமான் அவனை மற்றவர்களுக்கு அடிமைமாயிருக்கும் நிலையை நீக்கித் தனக்கு அடிமை யாகும்படி செய்யலாம்.

தவம் மேஹும் மே குதஸ்தத் தத்யே குத இத்யம் வேத்ய
முலப்ரமாணாத்

ஏதர்சாநாதீ, ஸித்தீ, தீ, த்யு, ப, ஸி, ப, ஸ, த் லேபாய்

ஸாக்ஷோஸ ஏவ |

க்வாந்ரீயா: கஸ்ய கீதாநி, ஸ, மம ஸிநி, த: கோத்ர ஸ்யஸ்த்

ஸுதீ: ஸ்யஸ்த்

ஹந்த த்வத்பகைபாத் ஸ இதி ந்தகவஜேஹ ர்தக்ய-

மத்யஸ்த்வத்வம் || [பட்டச் முத்தம்]

[சுவரன் - நீ எனக்கு (உரியவன்); ஜீவன் - நான் எனக்கு (உரியவன்) ஈச் - அது எப்படி? ஜீவன்:- நீ! சொல்லியதுதான் எப்படி? ஈச்:- நான் சொன்னது வேதநூலமான ஒங்காரமாகிற ப்ரமாணத்தாலே (நிருபிக்கப்படுகிறது); ஜீவன்:- நான் சொல்லியதும் அநாதியான அநுபூவப்பெருமையால் கெட்டித்திகிறது, ஈச்:- அந்த அநுபூவம் ஆணையிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஜீவன்:- யாச் எனக்கு ஆணையித்தாய்கள்? ஈச்:- கீதை முதலிய ஸாஸ்திரங்களில் என் ஆணையும் ஸுப்ரஸித்தும், ஜீவன்:- அதற்கு ஸாஷி யாச்? ஈச்:- ஞானியே ஸாஷியாவான். ஜீவன்:- ஐயோ! உன்னிடம் பறைபாடு முன்ன அவன் எப்படி ஸாஷியாக முடியும்? என்று இவ்வண்ணமாக ஜீவனோடு ஏற்பட்ட வழக்கில் (ஸாஷியில்லாமையால்) ஸத்யம் செய்து உம்கட்சியை ஸ்தாயிததுக் கொள்ளுகிறவர்போலே தேவரீச் (துளஸிமாலையணிந்து திருமந்திரம் செய்து கொள்ளுமவராய்க்) காட்சியளிக்கிறீச்.] என்கிறபடியே 'எனக்கு நானே உரியவன்' என்று இந்த ஜீவன் நினைக்கும்போது நீ என்னுடையவன்' என்று எம்பெருமான் சொன்னால், 'நான் எனக்கே உரியவன்' என்று கூறவானையொழிய அவனுக்கு அடிமைப்பட இசைய மாட்டான். ஆகையால் இவனைத் தன் வசப்படுத்துவதற்குத் தகுதியும் இல்லாமல் போய்விடும் என்று கருத்து.

இந்த நமஸ்ஸைக் செய்யப்படும் காரியம் என்ன? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 82: இத்தாய் விரோதியைக் கழிக்கிறது,

விவரணம்: இந்த 'தம்' என்னும் பதத்தால் ஜீவாத்மாவுக்குள்ள தடையைக் கழிக்கிறது என்று கருத்து.

அத்தடைதான் ஒன்றே பல்வேறு? என்னும் கேள்விக்கு விடைபலிக்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 83: விரோதிதான் மூன்று.

விவரணம்: ஜீவனுக்குள்ள தடை மூன்று என்ற கருத்து.

அந்த மூன்று தடைகளும் எவை? என்னும் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 84: அநாவது --ஸ்வரூபவிரோதியும் உபாயவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்,

விவரணம்: முதல் பதமான ப்ரணவத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது பதமான இந்த நமஸ் ஸப்தத்தில் தாத்பர்யத்தையுடைய 'என் காப்பதைய நானே செய்துகொண்ட உரியவனல்லேன்' என்று கூறுகையாலே. எம்பெருமானே உபாயம் என்றும் அத்தரூப உணர்த்தப்படுகிறது. மூன்றாவது பதத்தில் 'நாசுடன னுக்குக் கைகவர்யம் செய்கதே புலம்' என்று உணர்த்தப்படுகிறது. திருவிட இருக்கும் இந்த நமஸ்ஸப்தம் தான் உபாய விரோதியைக் கழிப்பதோடன்றி மூன்பதத்தோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போது ஸ்வரூப விரோதியையும் பின் பதத்தோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போது ப்ராப்யமாகிற புலத்திற்கு விரோதியையும் கழிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது என்றுகருத்து காக்கையிற் ஒரே கண்மணி அதன் இரண்டு கண்களினால் தொடர்புகொண்டு பாசப்பதுபோலே ஒருபதம் மற்றொருபதத்தோடு தொடர்பு கொள்வதைக் காணாதி தயாயம் என்று கூறலாம்.

இந்த மூன்று விரோதியும் கழிக்கையாவது என்ன? என்னும் கேள்விக்கு வரிசைப்பாக மூன்று வக்கியங்களில் அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 85: ஸ்வரூபவிரோதி, கழிக்கையாவது -- 'யானே நீ என்னுடையமையும் நீயே' என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி, கழிக்கையாவது -- 'களைவாய் துன்பம் களைவாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலைன்' என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி, கழிக்கையாவது -- 'மற்றை நங்கையகண் மாற்று' என்றிருக்கை.

விவரணம்: (1) 'யானே எனக்குரியன்' என்றிருக்கும் அறங்காரமும் 'எந்தனதே இப்பொருள்கள்' என்று என்னும் மமகாரமும் ஸ்வரூபவிரோதியாகும். இதையே தம்மாழ்வார் 'யானே என்னை அறிபகிலாதே யானே எந்தனதே எந்திருத்தேன்' [திருவாய் 2-9-9] என்று அருளிச்செய்தார். அது கழிக்கையையும், அடுத்த அடியில் 'யானே நீ என்னுடையமையும் நீயே' [யானும் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்டவன்; என்னுடையமையும் அனனுக்கே உரிமைப்பட்டது] என்று அருளிச்செய்தகையாலே இதையே ஸ்வரூபவிரோதி, கழிக்கையாகிறது. (2) 'எம்பெருமானே உபாயம்'

என்னும் எண்ணத்திற்கு மாறாகத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளத் தான் முயல்வது உபாய விநோதியாகும். அது உழிகையாகவு இவ்வண்ணம் தன்னைக்காத்துக்கொள்ளத் தான் முயல்வது. "உண வாய் துன்பம் உணவாழ்வாய் உணகண் மறிதிலே" [திரு வாய் 5-8-8] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே "நீ என் றுன்பத்தைப் போக்கினால் சரி; போக்காவிட்டால் சரி. துன் பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்ப பற்றமட்டே" என்று இருக்கை. (9) எம்பெருமான் உகம்பையே உத்தேசித்துக் கைக்காயம் செய்து நாப்பியமாயும்; கைக்காயம் செய்வதைத் தன் டிக்கப்புகும் உறுப்பாக நினைப்பது அதற்கு விநோதியாகும். அது உழிகையாகவு "உனக்கே தாம் ஆட்செய்வோம் மறிநா நம் காமங்கம் மாற்றி" [திருப்பாவை 90] என்று ஆண்டவர் அருளிச்செய்தபடியே "உனக்குக் கைக்காயம் செய்யப்போது உன்னுடைய உகப்புகு மறுபட்ட என்னுடைய ஆசைகளை மாற்றி" என்று இருக்கை என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக, அவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற ஸ்வரூபம். அதனையே தஞ்சமராகக் கொண்டிருக்கையாகிற உபாயம், அவனுக்கப்புகை கைக்காயம் செய்கையாகிற புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றிற்கும் விநோதியாயிருப்பது இந்த ஜீவனுடைய அமைக்காமல்கீரக்களையானையாகியே. அதனுடைய பொருமை மையும் அவை நீக்கிநூல் உண்டாகும் நன்மையென்பும் அடுத்த சூரிணயில் அருளிச்செய்திருர்.

மு 86: "ம: என்னக ஸ்வரூபநாசம். 'நம:' என் கை ஸ்வரூபேசஜிஜீயாதம்.

விவரணம்: ஆகவே—

சேறநலிய யத்யுபாயம் ஸ்வரூபநாசம்விநாய ச ஸ்சித்தி: |

ம: இவ்வண்ணம் தவநாசம் ஸ்வரூபநாசம்.

[அதற்கு, தவநாசம்விநாய ச 52-25]

[அருளிச்செய்ததிலும், தவநாசம்விநாய சிவருக்கும் பொருளினிடத்திலும் என்னுடையது என்னும் எண்ணம் எப்போது ஏற்படுகிறதோ, அப்போது 'மம' (என்னுடையது) என்னும் அவ்விண்ணம், லேசு துக்கமும் (ஜீவனுடைய) (அமைக்கா) மமகாரத்தைக் காட்டு கின்றன.] என்கிறபடியே 'ம:' என்னும் பதத்திலே தான், எனது

என்னும் அமைக்கா மமகாரம் இரண்டும் உண்டாகையாலே அன்றாடம் சேர்த்திருக்கை பரமாத்மாவிற்கு அப்பந்த பரமந்தா மாண இந்த ஆத்மாவை அழிக்கக்கூடியது. 'நம:' என்று அந்த அமைக்கா மமகாரம்களோடு தொடர்பற்றிருப்பது இந்த ஸ்வ ரூபத்தை உயிரிக்கக்கூடியது என்று கருத்து.

தவநாசம் தவநாசம் தவநாசம் தவநாசம்

[புராணம்: பதம்]

மமேதி தவநாசமே தவநாசம் நமமேதி ச ஸ்வரூபம் ||

[புராண சாத்தி 13-4]

[இரண்டு அகாரங்கள் ஆத்மாவிற்கு வாய்; மூன்று அகாரங் களோ அழிவினமையைத் தருவது (அமைக்கையை வெள்ளில்) 'மம' என்னும் இரண்டு அகாரமும் ஆத்மாவை அழிப்பது. 'ந மம' என்னும் மூன்றெழுத்துக்கள் அழிவினமையை அளிப்பது] என்று பதத்திலே சொல்லப்பட்டதற்கே.

இவ்வண்ணமாக ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றிற்கும் விநோதியாகக் கழிப்பதோடல்லாமல் 'நம:' பதம் இந்த மூன்றையும் காட்டுவதையும் செய்கிறது என்று அடுத்த சூரிணயில் அருளிச்செய்திருர்.

மு 87: இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தை யும் பதத்தையும் காட்டும்.

விவரணம்: இந்த 'நம:' பதம் ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார த்தம் ஆகிய மூன்றையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது என்று கருத்து.

இவ்விஷயத்தை அடுத்த சூரிணயில் மூன்று வாக்யங் களாலே விவரிக்கிறார்.

மு 88: "தொலைவில்லி மக்களத்தொழும்" என்கையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. "வேண்டிவந்து உறைவார்க்கு நம" என்கையாலே உபாயம் சொல் லிற்று. "அந்த்தொழும் சொல்" என்கையாலே பதம் சொல்லிற்று.

விவரணம்: இந்த "நம" பதம் ஸ்வரூபம், உபாயம், பூலம் ஆகிய மூன்றையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது என்பது நம் மாழ்வாரின் மூன்று பாகங்களிலிருந்து விளங்குகிறது.

(1) "தொலைவில் மயக்கம் தொழும் இவரீ" [திருவாய் 6-5-1] என்று நமஸ் சப்தத்தில் பொருளிட்சொல்லும் 'தொழும்' என்னும் பதத்தாலே ஆழ்வார்தாம் அனுகூல அடிமைப்பட்டிருப்பதோடல்லாமல், அவன் உகத்தலுள்ள நிலமான தொலைவில் மயக்கத்துக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகையாலே இந்த நம:பதம் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது என விளங்குகிறது.

(2) 'வேங்கடங்கள் மெய்ப்பேரல் விளமுற்றவும் நான்கை நங்கட்டு நலனையே செய்வார் வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ற வாய் கடமை - அது கமத்தார்க்கே"

[திருவாய் 8-3 8]

என்னும் பாட்டிலே ஆழ்வார் முதல் அடியாலே சேதனனுடைய பாயங்கள் நீங்குவதைச் சொல்லி, அதற்கு உபாயத்தைச் சொல்லும் போது "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்றல் ஆங்கடமய" என்று "நமஸ் சப்தத்தாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமைப்பட்ட நான் எனக்குடேனல்லன்" என்று நம:பதம் சொல்லும் கொடுக்கிறது. நான் மூலம் தகுதியில்லாத ஸ்வரூபபாரதந்தர் யத்தைச் சொல்லுகையால் அவனே உபாயம் என்று தேறுகையாலே நமஸ் சப்தம் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது என்று கருத்து.

(3) "உண்டு னீத்தேற்கு உட்பர் என்சுறை? - வேங்கட தொண்டு உடனீத்து அந்நொழா சொல்லுப்பெற்றே" [திருவாய் 10-8-7]

என்னும் பாட்டில் நம்மாழ்வார் "வேங்கடதொண்டு உடனீத்து" என்று எப்பெருமானுக்குக் கைக்காய் செய்வதில் கைவழிகளைத் சொல்லி, அப்பொழுது அது நன்னுடைய ஆணத்திற்கு உட்ப்பாகக் கூடாது என்பதை "முத்தநாய் லக்ஷணம் ஸ்ரீயோதம்... நம இத்தியேவ வாதீந:" ["நம: என்ருசொல்லுவதே முத்தானிக் கண்ணர்] என்கிறபடியே நம் உட்ப்புக்கு உட்ப்பாகத்தை முத்தானிக் 'நம:' என்று தடுப்பதை "அந்நொழும் சொல்" என்

னும் தொடராலே காட்டுகையாலே "தொழுக்சொல்" என்பதும் நமஸ் சப்தம் அனுகூலப்புக்கே உட்ப்பாகும் கைக்காய் மாகிற பூலத்தையும் காட்டுகிறது என்று கருத்து.

இந்த "நம:பதத்திலே எம்பெருமானுடைய அடியார்க்கு ஆட்பட்டிருக்கையும் தாதுபர்வாத் தமாய்க அனுசந்திக்கத்தக்க நாகையலே அதனை அடுத்த சூனியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 89: "உற்றதும் உன் அடியார்க்கடிமை" என்ற நிறபடியே இதிலே பூசுபுதரேஷுந்வரும் அருகாந்தேயம்.

விவரணம்: அநாவது - "உற்றதும் உன் அடியார்க்கடிமை - மற்றெல்லாம் பேசிலும் நினைதிருவெட்டெழுத்து கற்ற" [பெரிய திரு 8-10-3] எனலும் பாகுதலில் திருமங்கையாழ்வார் "திருவெட்டெழுத்தாகிற திருமந்தரத்தில் பல அத்தங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், நான் அதனை மாகக் கைக்கொண்டது உன் அடியார்க்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதே" என்று அருளிச்செய்கையாலே அநாவது மகாரகங்கள் நீக்கி பூசுபுதரேஷுந்வரும் உன் அடியார்க்கடிமை என்று இந்த 'நம:பதத்திலே அதன் எல்லை நிலமிக பூசுபுதரேஷுந்வரும் (அடியார்க்கு ஆட்பட்டிருக்கையும்) தாதுபர்வாத் தமாய்க அனுசந்திக்கத்தக்கது என்று கருத்து.

இப்படி தாதுபர்வாத் தமாய்க அனுசந்திக்கப்படுமும் பூசுபுதரேஷுந்வத்தை இந்த 'நம:பதத்தில் அல்லமக ப்ரணவத்தில் உள்ள அகார உகாரங்களில் அனுசந்திப்பாரும் உண்டு என்பதை அடுத்த சூனியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 90: இது அகாரத்திலே என்னும் சொல்லுவார்கள்: உகாரத்திலே என்னும் சொல்லுவார்கள்.

விவரணம்: அநாவது - ப்ரணவத்தில் அகாரத்தில் தொக்கு திறும் நாலாவேற்றமையாலே ஜீவாத்மா எப்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்று சொல்லுகையாலே அதன் எல்லை நிலமான இந்த பூசுபுதரேஷுந்வரும் அகாரத்தேயே தாதுபர்வாத் தமாய்க அனுசந்திக்கத்தக்கது என்று சிவச் சொல்லுவார்கள். உகாரம் "எப்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டவன்" என்று

அநந்தவாசலம் வேஷத்தவத்தைச் சொல்லுகையாலும், எப்பெருமானுடைய அடியார்க்கும் ஆட்பட்டிருப்பது அந்த அநந்தவாசலம் வேஷத்தவத்திற்கு எகிலை நிலையாகவாயும் இந்த புகழ்வத வேஷத்தவதை உகாரத்திலே தாதுபயாத்தமாத அனுஸந்திக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் சொல்லுபவர்கள் என்ற கருத்து உண்டாகியது. உகாரமல் தாதுபயாத்தமாதக் கருணையுடைய அந்த உகாரங்களிலும் இதை அனுஸந்திக்கவேண்டுமென்றபேர்திறவு அறங்காடி மமகாரங்களைவிட வேராதி, வழித்த இடமாதிரி இந்த 'நமா' பதத்திலே தாதுபயாத்தமாத இதை அனுஸந்திப்பதற்காக என்று கருத்து.

இந்த நமஸஸ்யத்தின் பொருளை அறிவதற்கு முன் ஜீவனுக்கு உள்ள திணைகளை காட்டிலும் அதை அறிக்கையில் புவியையும் நிலையின் சிறப்பை அருளிச்செய்திருக்கிற அருகத குரணியில்

மு 91: 'ஸ்வஸான் தனக்கேயாயிடுக்கும்; அசித்தியுப்பிறக்கேயாயிடுக்கும்; ஆத்மாதனக்கும் திரைக்கும் பொதுவாயிருக்கும்' என்று முற்பட்ட நியமவு அங்கவளர்நிக்க, அசித்தியைப்போலே தனக்கேயாக எகிலக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறது நமஸஸ்யம்.

விவரணம்: அதாவது—

ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தரியம் புகழ்வத இதும் சந்திரவத்யுநீதவத்யாஸலேஷாதகரிஷாத புகழ்தி கரு நிஷ்கர்ஷ ஸமமேய | த்வமாஸீர் மாத: ஸ: கமீதுரித்யமித்தந்தந்நனிபுவ: தத்யந்திர்புகவாத த்வாய் ந ப்ருக்யக்யபிதத்தே ஸிதுதிரபி || [புதுணைத்தமேயும் 28]

[சத்திரிணவொத்த முகமுடைய ஸ்ரீதேவீத்தமாயே! புகழ்வானுடைய இந்த ஸ்வரூபமும் ஸ்வாதந்தரியமும் பரதவநீர்ணய ஸமயத்திக் உகிலேடு சேர்ந்திருக்கும் பெருமைபக்கொண்டு அறதியீடப்படுகிறது. உகக்கு இனியவனுள் பிரானுக்கு நீர் ஸ்வரூபநிருபக புகழ்வாயிருக்கும் பெருமைபயனுடையீர். (இப்படி) அவரோடு ஒன்றி திறையாக தேவீரை வேத்யும் தனித்துப் படிப்பதிலே) என்கிறபடியே ஸ்வாதந்தரியத்தையே இயல்வாகக்கொண்ட ஸர்வேஸ்வரன் அனைத்தையும் தன் விருப்பப்படியே நடத்துபவனாய் இருப்பான். அறிவற்றநாயகவாலே தன் விருப்பம் என்பதற்குத்

நகுதியேயில்கலாமல் பரதந்திரியமே இயல்வர்க்கொண்ட அசித்து பிறக்காமலே இருக்கும். அகாரத்தின் தொக்கு நிதீதும் தர்ணம் வேற்றணவாகக் சொல்லப்பட்ட வேஷத்தவத்தையும் (அடிமைத் தனிமையையு) மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அறிபவனுயிருக்கும் தனிமையையும் உடையவனுள் ஜீவாதமா அறிபவனுயிருக்கையால் தனக்காகவும் இருந்துகொண்டு அடிமைத் தன்மையாலே எம் பெருமானுக்காகவும் இருந்துகொண்டு இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருப்பான்:— என்கிறது நமஸஸ்யத்தின் பொருளை அறிவதற்கு முன்பு ஜீவனுக்குள்ள நிலை அப்படியல்லாமல், பிறக்காமலேயிருக்கும் அசித்தியுப்போலே 'தனக்கேயாக எகிலக்கொள்ளுமீதே' [திருவாய் 2-9-4] என்கிற படியே எப்பெருமானுடைய உகப்புகே ஆம் படி அவை காண ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று ப்ரீர்த்தத்திக்குள் இந்த நமஸஸ்யத்தினாலே; இயல்வண்ணமாக நமஸஸ்யத்தின் பொருளை அறிந்தபின் புவியையும் நிலையு மிக்கிறத்தாயிருக்கும் என்று கருத்து.

முத்தின குரணியில் 'தனக்கேயாக' என்று அருளிவந்த விசைக்குறிப்பு அருகத குரணியில்:

மு 92: அதாவது— பேரகாத்யாயில் ஸ்வஸான் அறிக்காய் பாத நேர்க்காலேணுமென்றும் அறிவாய் தொழின்க.

விவரணம்: முத்தின குரணியில் எப்பெருமானுடைய உகப்புகே ஆம்படி ஜீவனை தனக்கேயாகக்கொள்ளுகையாவது— நம்மோடு சேர்ந்து பரிமாறும் திசையில் தர்ணம் அனுபவிப்பவனுள் கருவன் "ஆக்கொள்ளுகொடுத்த என்னுள்ளுண்ட மாத: [திருவாய் 9-1-7] என்கிறபடியே அடிமைக்கொன்றைப் போலே பற்றிற் சன்னித்ய கண்டித்த கதலாலே தாக்குப் பந்திரானும் தின்று காசினம் செய்தி தர்ணம் ப்ரீர்த்தவ த்வை அழிக்கலும்போது. "நம் வேஷத்தவத்தை தாது காப்பாத்திக்கொள்ளவேண்டு" எனனுப திணைவாலே அடிமைடைய பரிமாற மத்தித்க மாத: நமா தாதுபய அனுஸந்தித்து அவன் புகழ் பரதந்திரிய பரிமாறக்கை இவ்வாறில் அனுடைய அனுபுகழ்வதை அழிக்காமல் இருப்பதையாலும் என்று காத்து.

இப்படி ஜீவன் ஸ்வரூபுடைய பேரகாத்வை அழிப்பதற்குக் காரணமென்ன? எனனுப் கேள்விக்கு அருகத குரணியில் விவடயருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மு 88: அழிக்கக்கூடு நோயது—கீழே சொல்லிற்றது; மேலுஞ்சொல்லும்.

விவரணம்: அதாவது—சர்வரன் வலியவந்து புகுந்த பரதத்தானைப் பரிமாறுப்போது ஜீவன் தன் தாழ்வை அனுஸந்தித்து சர்வரனுடைய பரிமாற்றத்தை இசையாமல் அவனுடைய அனுபவத்தை அழிப்பதற்குக் காரணம்—'அடிமைத் தன்மையே ஆதவாய்க்கு இயல்வு' என்றுகீழ்ப்பதமான பரணவத்திலும் சொல்லிற்று. மேல் பதமான நாராயண பதத்திலும் 'ஆவ' என்கிற நாலாம் வேற்றமைவாலே ஜீவன் கைங்கரியம் செய்வதையே இயல்வாக உடையவன் என்று சொல்லுகையாலே மேல் பதத்திலும் இப்படி அழிக்கக்கூடுக் காரணத்தைச் சொல்லும் என்று கருத்து.

இனி நமஸ்கரணத்தாலே அறிவிக்கப்படுகின்ற பரதத்தால் திணியினுடைய பெருமைமையி் பலவிதமாக அருளிச்செய்து கொண்டு இப்பதத்தின் பொருளை திறவுபடுத்துகிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மு 89: இத்திணைவு பிறந்தபோதே கருதக்கூடியவன்; இத்திணைவின் லாசுதபோது எல்லா துஷ்டக்ருதங்களும் கருதம்; இத்திணைவிலே எல்லா ஸூக்ருதங்களும் உண்டோ, இது இயற்கையே திருக்கம்பண்ணும் யத்யுதிகளும் பிராயசித்தாதி, களும் நிஷ்பரயோ ஜனங்கள்; இது தன்னாலே எல்லாபாபங்களும் யோம், எல்லாபுலங்களும் உண்டாம்.

விவரணம்: 'இத்திணைவு பிறந்த போதே கருதக்கூடியவன்' என்றது—'தனக்கேவாக எண்கொண்ட' [திருவாய் 2-9-1] வேணும்; இந்த அசித்ததைப்போலே பரதத்தாக் தன்' என்ற திணைவு பிறந்தவுடன் தன்னுடைய தன்மைக்கு உறுப்பாக இவன் செய்யவேண்டியது அனைத்தையும் செய்முமுடிந்தவனுவான் என்று கருத்து.

'இத்திணைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்குதங்களும் கருதம்' என்றது—'நான் எம்பெருமானுக்குப் பரதத்தாக்' என்றும் இத்திணைவு இல்லாதபோது.

யோநயநா ஸத்தமாநம் நமநயநா ப்ரதிபத்யதே |
கிம் தேந ந க்ருதம் பஃயம் சோரேணுதமாபஹாரினா ||
[புரா ஆதி, 74-28]

[பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆக்மாலை, தன் வசப்பட்ட தானென் அறிக்கருணை ஆதவாகவாத திருமே அந்தத் திருடனாக எவன் பாபத்தான் செய்யப்படலிக்கூ]

"இது தன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும் போய், எல்லாப்பலங்களும் உண்டாம்" என்றது இந்தப் பரதத்தால் திணைவாலே எம்பெருமானே இவனிடம் மிகச்சிறந்த அருளைப் பொழிக்கையாலே அனுடைய கோபருபமான எல்லாப்பாபங்களும் போய் விடும். "உண்டாயாக்கு என்செய்வது என்றேயிருத்தி தீ" [பெரிய திரு: 58] என்கிறபடியே எம்பெருமான் இவனுக்கு எத்ததைச் செய்யேயும் என்றுமேன்மேலும் தன்மைகளை அளிக்கையாலே, ஸர்வரன் தீங்குவது முதலாக, கைங்கரியம் கிடைப்பது கருக எல்லாப் புலங்களும் உண்டாகும் என்றபடி, ஆக இதுவன்றயிலும் திருமந்திரத்தின் நடுப்பதமான நமஸ்கரணத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி அடுத்த குர்ணை தொடங்கி 104 வது குர்ணை வரையில் மூன்றாவது பதமான 'நாராயண' ஸ்கந்தத்தின் பொருளை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, அடுத்த குர்ணையில் 'நாராயண' என்னும் பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

மு 90. நாராயணனைன்றது நாராயணனுக்கு அயநமென்றபடி.

விவரணம்:—அதாவது—நாராயண பதம் "நாராயணம் அயநம் ய: ஸ: நாராயண:" [நாராயணனுக்கு எவன் இருப்பிடமோ அவன் நாராயணன்] என்று தத்புருஷஸமாஸத்தின் படியும், "நாராய: அயநம் ய: ஸ:" [நாராயணன் எவனுக்கு இருப்பிடமோ அவன் நாராயணன்] என்று ப்ரஹ்மீஸி ஸமாஸத்திப்படியும் இரண்டு விதமான பொருளைத் தருகிறது. அதில் தத்புருஷஸமாஸத்தின் படியான பொருளை 'நாராயணனுக்கு அயநம்' என்று இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

'நாராயணன் எனப்படுபவை எவை?' என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குர்ணையில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 96: நாரங்கனாவல-தித்யவஸ்துக்களிலுடைய திரள்.

விவரணம்:— 'நா' என்னும் பதம் 'நா' என்னும் பதத்திலிருந்து தோன்றியது. 'நா' என்னும் பதம் கடமொழி இலக்கணத்தின்படி 'நா' என்றாகி, அதனுடைய பன்மை 'நாஃ' என்ற ஆகிறது. 'நிங்-ஸ்யே' [நிங் நாது அழிவது என்னும் பொருளையுடையது] என்கிற 'நிங்' தாலுவிருந்து உண்டான 'ந' என்னும் பதம் 'அழியா' பொருளைக் கொல்லுகிறது. நாரம் அதைத்தன்னுகிறதாயினாலே 'நா' என்னும் பதம் அழிவிலாத தித்ய வஸ்துவாகச் சொல்லுகிறது. கடமொழியிலக்கணப்படி 'நா' பதம் நரணமுதல் என்ற பொருள்படுமாகையாலே தித்யவஸ்துக்களின் கூட்டத்தைச்சொல்லுகிறது. 'நாஃ' என்னும் பதம் பன்மைபாகையாலே அந்த தித்ய வஸ்துக்களின் கூட்டம் பல என்று காட்டுகிறது. இவையே "தித்ய வஸ்துக்களினுடைய திரள்" என்கிறார். இதில் தித்ய என்னையால் 'நா' சப்தத்தின் பொருளும், 'ஸ்யே' என்னையாலே 'நா' சப்தத்தின் பொருளும் அகற்றித் திரள் என்கையாலே பன்மையில் பொருளுள் சொல்லப்பட்டது என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இனி, இந்த தித்ய வஸ்துக்களின் திரள் எவை? என்னும் கேள்விக்கு விடைய அடுத்த சூட்டினால் அருளிச்சொப்கிறார்.

மு 97: அலகயாவல-ஜ்ஞாநாநத்தயாமலத்வாநிசுநாநம் ஜ்ஞாநாதநத்தயாநிசுநாநம். கயாந்ஸல்யகெளஸல்யாநிசுநாநம், திசுநாமெனியும், கயாந்நி ஜெனாநாநாயாநிசுநாநம், திசுநாய ஜ்ஞாநாநாயாநிசுநாநம், திசுநாயாநிசுநாநம் கருணம் பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாராநிமாந் கருணம், தித்யவஸ்துநிசுநாநம், சய்தாநாமராதிசுநாநம், திசுநாநாந் கயாந்நம் முதலிகருணம், கருணாநிசுநாநம், மகந்தநம், பிரமாநாநம் பிராந்நிசுநாநம், பக்தாந்நிசுநாநம் காலநம் மகாநாநிசுநாநம், விசுநாநம் கருணம் அண்டாந்நம், அண்டாந்நுக்கு உட்பட்ட தேவாநிசுநாநம் திசுநாநம்.

விவரணம்:— (ஜ்ஞாநாநத்தயாமலத்திசுநாநம்) ன பொருளானுடைய குணங்களில் அலகயாவல ஸ்வரூபத்தை திருபிக்குத்தரும் குணங்கள் ஸ்வரூப திருபக தயாமலங்கள் என்று சொல்லப்

படு. எந்த குணங்களைத் தெரிந்துகொண்டாலன்றி ஒரு பொருளின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதே அந்த குணங்கள். அப்பொருளுக்கு ஸ்வரூப திருபக தயாமலங்கள் எனப்படும். இவை கருக்கமாய ஸ்வரூபம் என்றும் சொல்லப்படும். 'ஜ்ஞாநாநத்தயாமல' [புருஷ 4-4-1] [அறிவே உடையாயிருப்பது பரம பொருள்] 'ஆநந்தியாப்ரஹ்மேதி ய்யஜ்யநாத' [தை-ஆந 6-1] [ஆனந்தத்தை பிரம்மம் என்று அறிந்தான்] 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம' [தை-ஆந 1] [ஸத்யமாகவும் (விசாரமற்றதாகவும்), அறிவாகவும், அனவற்றதாகவும் இருப்பது ப்ரஹ்மம்] 'அது, பரா பரா தத்யுஷ்யம் அதிசுநாயதே யத்தத்யுஷ்யேயம் அய்ரஹ்யம் அகேசுதரம் அலரிணம் அரக்யாயிரோதரம் தத்யுஷ்யம்' [முண்டக 1-1.5, 6] [பரஸ்தவையாலே ஜ்ஞாநேத்திரியங்களுக்கும், கர்மேத்திரியங்களுக்கும்புலப்படாததும், குலமற்றதும், ப்ரஹ்மணர் முதலான வர்ணமற்றதும், கர்மேத்திரியங்களுப, ஜ்ஞாநேத்திரியங்களும இல்லாததுமான அந்த அஷ்டரம் எனப்படுப ப்ரஹ்மம் அடையப்படுகிறது] முதலான வேத்யவாக்யங்கள் முகமேநாம் ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அந்த வேத்யவாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை 'ஜ்ஞாநம்' என்றும் 'ஆநந்தம்' என்றும் 'அநந்தம்' (அளவுபடாதது) என்றும், 'அமலம்' (தாழ்வுகளற்றது) என்றும் தெரிவிக்கையாலே இவை ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப திருபக குணங்கள் எனப்படுகிறது. இக்கு மூலத்தில் ஜ்ஞாநத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம் ஆகிய வற்றைச் சொல்லி ஆதி, ஸப்ரக்தாலே அநந்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாந ஸக்தியாநிசுநாநம்) முதலிய ஸ்வரூப திருபககுணங்களைத் தெரிந்த மற்ற (ப்ரஹ்ம) குணங்கள் திருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்கள். (ஸ்வரூப திருபக குணங்களால் திருபிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தின் மற்ற குணங்கள்) எனப்படும் கணக்கற்ற இந்த குணங்களில் முக்கியமாயிருப்பவை ஆற குணங்கள். அவையே ஜ்ஞாந ஸக்தியாநிசுநாநம் என்று இங்கே எடுக்கப்படுகின்றன. அவையாவன:— ஜ்ஞாநம், ஸக்தி, ப்ரஹ்ம, ஐசுவரியம், வீசியம், தேஜஸ் எனப்படும் ஆற குணங்கள்.

ப்ரஹ்மத்திற்கு மிகவும் சிறப்பை (அளிப்பவையாகையாலே) இவ்வாறு குணங்களும் முக்கியமானவையாகச் சொல்லப்படு

கின்றன. (வாதஸூக்ய ஸௌஸீக்யா கி, 2, 2) முற்கூறிய ஷட்ருணங்
 களை நோக்குமபோது மற்ற சூணங்கள் அழகியவையாகின்றன.
 அகையாவன:— அடிபாக்களின் குற்றங்களையும் குணமாகக்
 கொள்ளும் வாதஸூக்யம், மிகப் பெரியவான எப்பெருமான் மிகத்
 தாழ்த்தவர்களை ஒருதீராகக்கவந்து பரிமாளுகைக்கு உறப்பான
 ஸௌஸீக்யம், அனைவருக்கும் உடையவனுயிருக்கையாகிற ஸ்வா
 மீதவர், அனைவருக்கும் எளிதனுயிருக்கையாகிற ஸௌஸீக்யம்
 முதலான எண்ணிக்கையற்ற கரியான சூணங்கள், (திருமேனி
 யும்) எப்பெருமானுக்கே உரியதான அப்ராக்குதமான தீவ்ய
 மங்குள விக்ரஹம் இங்கு திருமேனி எனப்படுகிறது. திருமேனி
 என்று ஒருமையில் வழங்கியது ஐத்தயேகவசனமானகையாலே பரம்
 பத்யுத்திலே எழிறமே பிரகாசிக்கூர பரமாவானேவல்க்குறந்ததையும்
 அனைவர்க்குப்புகையே எடுத்துக்கொள்ளும் வ்யூஹம் விபலம்
 முதலான மற்ற திருமேனிகளையும் சொல்லுகிறது. இப்படிக்கொள்ளா
 விடும்படியானவ்யுத்தித்திரிசு செவ்வுருவியில், திதவஸிதகங்களின்
 திரிசுபாசுபொருள்கொண்டது பொருத்தது. இவ்விஷயம் தருளிக்
 திருவிதிபட்டி அருளிய ரஹஸ்ய விவரணமான க்யுத்தத்திலும்
 பெரியகாசீசான் பள்ளி அருளிய பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் வெளி
 கையே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (காந்தி ஸௌஸீக்யா தியானம்)
 முற்கூறிய திருமேனியின் சூணக்களான ஸௌஸீக்யம் (அ-ய
 வயங்கனிக் அழகு), ஸௌஸீக்யம் (மென்மை) ஸௌஸீக்யம்
 (தருமணம்), ஸ்வாஸீக்யம் (முழுத்திருமேனியின் அழகு), வெள்கணம்
 (வாஸிப்பருவம்) முதலியவை, (தீவ்யவ்யூஹங்களுள்) சாணாகதி
 கதயத்திக் எப்பெருமானுடைய திருவாயுரணங்களை அடுக்கும்
 (எட்டாகது) சூணியில் பூஷ்யகாசீ அருளிச்செய்தபடியே
 கீரடர், பகடர், சூட்யவதவஸம் எனும் தீவ்யவயங்காசீகங்கள்,
 செனிக்கலங்காரமான மகரஞ்சைடலம், தருக்கூட்யுதில் சாத்தும்
 க்யுத்தவேயகம், திருமேனியில் அணியுற ஹாஸங்கம், பிராணக் அண
 யுற ஹாஸம் (தோஷங்களை), முக்கையில சாதலம் டடகம்
 (பீடங்கள்), ஸ்ரீவாதஸ்ய (தருமார்பிலுள்ளமற), வெள்குப்யம்
 (மகரவ்யூஹம் தீவ்யம்), முக்தா சூடியம் எனப்படுந் முத்துவலை
 கள், வயிற்றிக் சாதலம் உத்யுத்ததா, திருவவயில சாதலம்
 பிராணப்பரம், இந்தப் பிராணப்பரத்திக் மேல் அணியுற அனாதாண
 கயிற், நூபுரம் எனும் திருவாயுதில் புமுலானவை (தீவ்யா
 யுத்தங்களுள்) திருமேனி அழகுக்கும், அடியார்களின் தீவ்யவயிற்

போக்குவதற்கும் உறப்பாயிருக்கும் சங்கம், சகீரம், கதை, லாசீ,
 வில் முதலான எண்ணிக்கையற்ற அப்ராக்குதமான படைக்கலங்
 கள். (பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்க்களும்)

ஸ்வாஸீக்யம் நித்ய தீவ்யவயிற் பூஷ்யவயிற் பூஷ்யவயிற்
 விபூஷ்யவயிற்
 ஸ்வாஸீக்யம் நித்ய தீவ்யவயிற் பூஷ்யவயிற் பூஷ்யவயிற்
 விபூஷ்யவயிற்
 ஸ்வாஸீக்யம் நித்ய தீவ்யவயிற் பூஷ்யவயிற் பூஷ்யவயிற்
 விபூஷ்யவயிற்

[[ஸர்வேஸ்வரனான) தனக்கு இனிமையும், எப்போதுமுள்ளதும்,
 குற்றமற்றதும், தனக்கேற்றதான ஸ்வரூபம், ரூபம், ரூபகுணங்
 கள், விபூஷங்கள், ஹாஸக்யம், ஸ்வாஸீக்யம் முதலான எக்யையற்ற
 பெருமைமையுடைய கணக்கற்ற மங்குள குணக்கூட்டங்கள் ஆகிய
 வந்தவையுடைய பெரிமையிற் பூஷ்யவயிற் இனிமையுமே! இப்படிப்
 பட்டி பூமிப்பிராட்டிக்கும் தடமினைப் பிராட்டிக்குப் தாய்களே!]

பேரக்யம் வாமயி நாந்திரிகதயா புஷ்யங்க்யுராகத்யு வாமம்
 திரிந்தத்த பிரணயா தீவ்யவயிற் பூஷ்யவயிற் தீவ்ய பரிவாஹதாய் |
 தேயி தீவ்யவயிற் தீவ்ய வஹமஹி தேயிய்ய
 வஹமஹி தீவ்ய
 வாமயிஸ்வயம் வந்ததாயுஹம் தீவ்யவயிற் பூஷ்யவயிற்
 பரிவம் வஹமஹி || பூருண 26]

[ஸ்ரீதேவியே! பதிபதனிகளாகிற உங்களிருவர்க்கும் புஷ்ய சந்திர
 தா தீவ்யவயிற் பூஷ்யவயிற் இன்றியமையாதவையிருப்பதினும் இனிமையக்
 களையிருப்பவர்களாய், கரைபுரண்ட காதல் கொள்ளப்பெருக்கிற்கு
 பெட்டிவிட்டப்பட்ட மகடபோல் நிமிக்கப்பட்டிருப்பவர்களாய்
 வினக்குகின்றனர் உக்கிரபொட்டியிருக்கும் தீவ்யவயிற் பூஷ்யவயிற்
 கூடிய பூஷ்யவயிற் மற்றய ஆயிரக்கணக்கான தேயியரும்,
 உற்றுமடைய கொங்கை, திருக்கைகை, திருக்கண்ணோக்கு ஆகிய
 வற்றில் காந்தனை உகப்பிப்பதுபோலே இரக்கணாலம் அனை
 உகப்பிக்கிறீர்.] என்கிறபடியே பட்டயஹிஷிபான பெரிய பிராட்
 டியார் முதலான அனைவர்தம் தீவ்யவயிற் பூஷ்யவயிற், மற்றய பல
 சகக்கொல்லப்படுந் தேவியுள்; "கண்கள் பூஷ்யவயிற் பூஷ்யவயிற்
 கண்களும்" என்று பெரியவர்க்களையினை பரந்த ரஹஸ்யத்திக்
 இவ்விஷயத்தை அருளிச்செய்தார். (நித்ய ஸ்வரூபம்) அந்தந்த,

கருடர், விஷ்வக்ஸேநர் முதலான கணக்கற்ற நித்யஸூரிநூர். (சூத்திர சாமர்த்தியனாய்) அந்த நித்யஸூரிநூர் எம்பெருமானுக்குக் கைவகையர் செய்யக் கருவிகளாயிருக்கும் குடை, சாமரம், விசிறி, வட்டிசி, படிக்கல் முதலானவை. (திருவாரவீரர்க்கும் முதலினாய்) சண்டர், ப்ரகண்டர், ப்ரதாரி, ஸுப்யுத்தர் முதலான சூத்திரபாலக் களும், (கண்ணியுக்கும்) குமுதர், குமுதாசுவர், புண்டரீகர், உாமநர், ஸந்திராசுவர், ஸந்திரேந்தர், ஸுமுகர், ஸுப்யுத்தர் முதலான நித்யஸூரி கணத்தலைவர்கள். (முத்தரும்) "கரைகண்டேர்" [திருவாய் 8-3-10] என்கிறபடியே ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடந்து அக்கரையாகிற பரமபதம் சேர்ந்து நித்யஸூரிகளை யொத்த பெருமைகளை உடையவராய், எம்பெருமானுக்கு ஒழிவிக்க நாலமெல்லாய் உடனாய் மன்னி வழுவின அடிமையெய்யும் என் லிக்கையற்ற ஜீவர்கள். (பரமபதமாய்) பரமேஷ்டி, புமாத் ஸிஸ்பன், தவ்ருத்தன் ஸங்கன் என்னுள் பெருகுடைய ஐந்து உப திஷ்டத்துக்கள் என்று சொல்லப்படுக ஐந்து திரவ்யங்களாலான பரமபதம். இதுவும் பஞ்சோபநிஷ்டத்துக்களால் ஆனதாகையாலே ஸமுஹமாகவே யிருக்கும். ஆகையால் நித்யஸூரிகளான குடைய திரவ்ய நார ஸ்யுத்தப்பெருகையிருக்கக் குறையிடுவது, 'பஞ்சோபநிஷ்டம்மயாகையாலே பரமபதமாய் ஸமுஹாத்மகமாய் இருக்கும்' என்று பெரியவாச்சகன் பின்னாயும் பரந்த தலைவத்தில் அருளிச்செய்தார்.

ஆக இதுவரையில் (1) ஸங்குப திருபக தர்மங்கள், (2) திருபித ஸங்குப விசேஷணங்கள் என இருவகைப்பட்ட கல்யாண குணங்களாய் (3) அக்குணங்களை வெளிக்காட்டும் திருமேனிகளாய் (4) அத்திருமேனியின் குணங்களான ஸௌந்தர்யம் முதலான நிறைய (5) "நுடிச்சேதியாய் உடை முகச்சேதி மலர்த்தவனோ" [திருவாய் 3-1-1] என்கிறபடியே 'அத்தத்திருமேனியழகே இத்தத் திருவாரணங்களாகப் பூத்தவனோ?' என்று எண்ணும்படியான திவ்யபூரணங்களையும், (6) அந்த ஆபூரணங்களோடு சேர்க்கும்படியான திவ்யபூரணங்களையும், (7) இவைகளைத்தும் காட்டில் எரித்த நிலாப்போலே வீணாகாதபடி அருளிலேயே இருந்து அனுபவிக்கிற நர்ச்சிமாரையர், (8) நர்ச்சிமாரையர் பெருமானாகிற இச்சேத்தியிலே அடிமை செய்கிற நித்யஸூரிகளையும், (9) அவர்கள் செய்யும் கைவகையத்திற்குக் கருவிகளாயிருக்கும் குடை சாமரம் முதலானவைகளையும், (10) இச்

சேர்க்கிக்கு எத்திற்கும் தேராய்க்குகவேண்டும் என்னும் அஸ்தா தேப்யஸங்கையாலே பாதுகாவல்களாயிருக்கும் திருவாரணக் காலும் முதலிகளையும், (11) அவ்வண்ணமே பல்வாண்டு பாடுகிறவர்களாய் அவ்வாறண்டுகூடும் முழுமையையும் பாதுகாக்கும் கண்ணத்தலைவர்களையும், (12) ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடந்து சென்று அகல்களோடு ஒத்தவர்களாகி அடிமையெய்யும் முகந்தர்களையும், (13) அந்த அடிமையை உணர்ச்செய்கிற பரமபதத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி 'நார' ஸ்யுத்தத்திற்குப் பெருளாக இந்த ஸீலாவிஷ்டி விஷுள்ளவற்றை அருளிச்செய்குநீ மேலே (புத்திரத்தியும்) ஸங்குப, தலஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களோடு கூடியிருக்கையால் இதுவும் ஸமுஹமாகவேயிருக்கிறது. ஆகவே 'நார' ஸ்யுத்தத்திற்குப் பெருளாகிறது. "சுண்ணாரவீரமிகையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமுஹாத்மிகையாயிருக்கும்" என்று பரந்த தலைவத்தில் பெரியவாச்சகன் பின்ன அருளிச்செய்தார். (புத்திரத்தமாகக் களும்) உணர்மெழுகில் பொதிந்து கட்டாகும் பொன்மேலே இந்த மூலப்ரக்ருதிக்குள்ளே அறிமற்ற ஜடப்பேலே கிடக்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவர்களே. (சாரமாய்) இரவு மலர் முதலான பிரிவுகளோடு கூடிய நாகையாலே ஸமுஹமாயிருக்கும் ஓர் அரித்து, "அரிஹாரத்தாதி, ஸ்யுத்தாதி அநேகமாயையாலே, காலமாய் ஸமுஹாத்மகமாயிருக்கும்" என்று இதையும் பெரியவாச்சகன் பின்ன பரந்த தலைவத்தில் அருளிச்செய்தார்.

இது வரையில் ஸங்குபத்தாலே நித்யமாயிருக்கும் பெருள்களைச் சொன்னார்.

இனிமேல் ப்ரவாஹுருபத்தாலே நித்யமாயிருக்கும் பெருள்களைச் சொல்லுகிறார். ஸங்குபத்தாக நித்யமாயிருக்கையாலே— உன்னதன் ஒருபொருளுக்கும் தேற்றம் அழிவு ஆகியவை அடியோடு இல்லாமல் இருக்கவை. ப்ரவாஹுருபத்தால் நித்யமாயிருக்கையாலே— தேற்றமும் அழிவுக் கூடியதாயிருத்தபோதிலும், முற்காலத்திலுள்ள நாமம் ரூபம் அடையாளம் ஆகியவை மர்மமாயிடுகவை கருக்கக் கூறினார் தேற்றமும் அழிவு இருத்தபோதிலும் ஒவ்வொரு கம்பத்திலும் முன்கல்பத்தின் போலவே பண்டக்கப்படுகிற சூரியன் சத்திரன் முதலானவை ப்ரவாஹுருபத்தால் நித்யம் என்று அறியலாம்.

(மறைதூதர் விசாரங்களும்) மூலப் பரக்குதியிலிருந்து உண்டான (1) மறைத் (2) அறங்காரம் (3) மனம் என்னும் கலைமையிற்ற இத்தீரீயம் (4) முதல் 18 வரை) ஜ்ஞாதேத்தீரீயங்கள் ஐந்தாம் கர்மேத்தீரீயங்கள் ஐந்து (14 முதல் 18 வரை) ஐந்து தன்மாத்கங்கள். (19 முதல் 28 வரை) ஐந்து பூசங்களும் ஆகிய 23 தத்துவங்கள், (அண்டங்களும்) இந்த மறைத் முதலான 23 தத்துவங்களாலே ஆனவையாய்.

அண்டநாந்து ஸஹஸ்ரணாம் ஸஹஸ்ரணாயயதூதி ச |
சுத்யுருணாநாய் ததூத கத்ர கோடி கோடி வதூதி ச ||

[விபு 2-7-27]

[ஆயிரமண்டலங்களின் ஆயிரங்களும் பதினாயிரங்களும் அப்படியே இப்படிப்பட்ட அண்டங்களின் கோடி கோடி ஜ்ஞாதேத்தீரீய மண்டலத்தில் உள்ளன] என்கிறபடியே கணக்கற்றவையாகக் கும் பிரமமண்டலங்கள். (அண்டங்களுக்கு உட்பட்ட தேவதூதர் பதூதீத்யங்களும்) அண்டத்திற்கு உள்மேயுருப்பவர்களான தேவர், பனிவர், குறுக்கே உள்ளும் விலங்கு பறவைகளான தீரீயக் குகை, தாவரங்கள் ஆகியவை, ஆக, 'நா' பதூதீதீன் பொருள் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

அடுத்த குரீணையில் 'அயந' பதூதீதீன் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

பு 98: அயநம் என்றது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி.

விவரணம்: அதாவது 'அயந' ஸப்ரத்யம் இருப்பிடத்தைக்குறிக்க குமாகையாலே 'அயநம்' என்றது 'இந்த நாசங்களுக்கு இருப்பிடம்' என்று பொருள்படுகிறது என்று கருத்து. இது 95 உது குரீணையில் சொன்னபடி தத்புருஷ ஸமாஸத்தின்படி உண்டாகும் பொருள்.

"நாநா: அயநம் யஸ்ய ஸ: நாசயஸா:" என்கிற ப்ரஹ்மீ, நிலமாஸத்தின்படி உண்டாகும் பொருளை அடுத்த குரீணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

பு 99: அயநம் என்றது, தீது தன்னை ஆஸ்ரய மாக அயநம் எனின்னவாகும்.

விவரணம்: அதாவது—'நாசங்களுக்கு இருப்பிடம்' என்று சொன்ற குரீணையில் தத்புருஷ ஸமாஸமாகச் சொன்னதுபோலக் காரால், "நாசங்களை இயப்பிடமாக உடையவன்" என்று ப்ரஹ்மீ ஸமீஹி ஸமாஸமாகவுச் சொல்லலாம் என்று கருத்து.

நாசங்களுக்கு இருப்பிடம் என்னும் தத்புருஷ ஸமாஸத்தில் எம்மெருமான் தன்னுடைய குணங்கள்க்கும் இருப்பிடமாக அதாவது ஆகாரமாக இருக்கையாலே குணங்களும் நாசஸப்ரத்யத்திற்குப் பொருளாகும்; நாசங்களை இருப்பிடமாக உடையவன் என்னும் ப்ரஹ்மீ ஸமீஹி ஸமாஸத்தில், 'நாசங்கள் எம்பெருமானாக விபாதிக்கப்படுகின்றன' என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கு 'நா' ஸப்ரத்யத்தாலே குணங்களைச் சொல்லமுடியுமது. ஏனெனில்: "குணங்களை எம்மெருமான் வியாதித்திருக்கிறான்" என்று சொல்லும் போது குணங்களோடு கூடியவனாகவே வியாதிக்கிறான். குணமற்ற பொருள் இல்லாமையாலே; அப்போது வியாதிக்கப்படும் குணங்களே வியாதிக்கும் குணங்களாகவும், வியாதிக்கும் குணங்களே வியாதிக்கப்படும் குணங்களாகவும் ஆகையாலே குணங்கள் தம்மைத்தாமே வியாதித்திருக்கின்றன என்னும் ஆத்மஸ்ரய தோஷம் உண்டாகும். மேலும் முற்கூறிய தேவதூதத்தைத் தனிப்ப பதற்காக, சிலகுணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் மற்ற குணங்களை வியாதிக்கிறான் என்று கொண்டால், அத்தச் சில குணங்களையும் சில குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் வியாதிக்க வேண்டும்; அத்த குணங்களையும் சில குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் வியாதிக்கவேண்டுமென்று ஓரிடத்தில் தில்லாமல் இப்படியே நீண்டுசெல்வையால் 'அநவஸ்தை' என்னும் தோஷம் உண்டாகும். இவ்விஷயத்தை—"தன் குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வியாதிக்குப்போது குணநிஷ்டையே வியாதிக்கவேணும்; தீர் குணமாய் வஸ்து இராமையாலே. அப்போது, வ்யாப்ய குணங்களே வ்யாபக குணங்களாய், வ்யாபக குணங்களே வ்யாப்ய குணங்களாயற்கையாலே ஆத்மஸ்ரய தோஷமுண்டாம். அதுக்குமேலே தன் குணங்களிலே குணி வ்யாதிக்கவென்று புகாசம், தத்யஸ்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாதிக்க

வேணும்; அந்த வியாபகனுடைய குணங்களையும் சூணி வியாபிக்க வேணும். ஆகையாலே அநவஸ்த்யாது:ஸ்த்யமா' என்று இவ்விஷயத்தை மிகத் தெளிவாகப் பரந்த சமஸ்யத்தில் பெரிய வர்ச்சன் பின்னை அருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப்ரஹ்மவீரீஸ்ரீ ஸமாஸத்தில் நாராயணத்திற்கு குணங்கள் பொருளாக முடியாது.

இந்த இரண்டு ஸமாஸத்தாலும் தேறும் பொருளை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூரியில்.

நா 100; தீவர இரண்டாலும் எழுபத்தாறு பரந்தவ லொளலப்பயங்கன்.

விவரணம்: அதாவது—(1) "நாரங்களுக்கு இருப்பிடம்" (2) "நாரங்களை இருப்பிடமாக உடையவன்" என்கிற இரண்டு ஸமாஸத்தாலும் (1) தனைத் தனித்த எல்லாப் பொருளுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற மேன்மையும் (2) இப்படி மிகப்பெரியவ னான தான் எல்லாச் சேதனசேதனங்களிலும் தனினை அமமத்துக் கொண்டு புருத்திருக்கையாகிற எளிமையும் தேறுகின்றன என்று கருத்து.

மேலும் ஒருவகையாலே இந்த இரு ஸமாஸங்களாலும் தேறும் பொருளை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூரியில்.

நா 101; அத்தர்யாமிதவ்யம், உபாயத்வமும், உமேயத்வமும் ஆகவுமாம்.

விவரணம்: அதாவது—ப்ரஹ்மவீரீஸ்ரீ ஸமாஸத்தாலே எம் பொருளை அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பவன் என்று தேறுகிறது. தத்புருஷ ஸமாஸத்தாலே எப்பெருமான் அனைத்தையும் தரித் திருப்பவன் என்று தேறுகிறது. ப்ரஹ்மக்யரணமாக ஸுப்யாவ உபநிஷத்துக்களில் பறக்கப்படும் அந்தரீட்சாமி ப்ரஹ்மரணம் முகலாவிடங்களில் சொல்லுகிறபடியே, எல்லாச் சேதநாசேதநங் ளினும் அந்தராதமாகாக இருந்துகொண்டு தியமிககையாகிற அந்தரீட்சாமிதவர் இவ்விரு ஸமாஸங்களாலும் தேறுகிறது. 'அயந' பத்யம் 'இண் க்யதென' ஆகலது "அய க்யதென" என்கிற த்யாதுக் களிலிருந்து உத்தராகக்கொண்டால் 'எரணல் அடையப்படுகிறதோ அவ்வுபாயம் அயநாசுகிறது" எனினும் கரணே வ்யுத்பத்தியால் அடையும் வழியாயிருக்கையாகிற உபாயத்வமும், "எது அடையப்

படுகிறதோ அது அயநாசுகிறது" எனினும் கர்மணி வ்யுத்பத்தி யால் அடையப்படுவதாயிருக்கையாகிற உபேயத்வமும் தேறுகிறது என்று கருத்து. ப்ரஹ்மவீரீஸ்ரீ ஸமாஸத்தின்படி பொருள் கொள்ளும் போது நாராயணத்தின் குணங்கள் தனித்த மற்ற பொருள் களையே சொல்லுகிறது என்று 90 வது சூரியினையில் பொருள் கொண்டது போலே, 'அயந' ஸப்ரத்யத்திற்கு 'நாராணும் அயநம் நாராயணா' எனினும் தத்புருஷ ஸமாஸத்திலும் முற்கூறிய படி உபாயத்வ உபேயத்வங்களைப் பொருளாக கொள்ளும்போது எப்பெருமான் அசேதந வஸ்துக்களுக்கு உபாயமோ, உபேயமோ ஆக முடியாதாகையாலே 'நார' ஸப்ரத்யம் அசேதநங்களைக் குறிக்காமல்சேதநர்களை மட்டுமே குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

நாரஸ்தீதி ஸர்வமும்ஸாம் ஸமுதஹ: பரிசுத்த்யதே |
க்யதிராலம்ப்ரநம் தஸ்ய தேந நாராயணா ஸ்ப்குத: ||
[பரத்யமோத்தர புராணம் 254-52]

[நார ஸப்ரத்யத்தாலே (அழிவிலாத) ஜீவஸமுதஹம் முழுவதும் சேகலப்படுகிறது அதற்கு அடையக்கூடும் உபாயமாகவும் அடையப் படும் ப்ரஹ்மமாகவும் இருப்பதால் நாராயணனைப்படுகிறான்.

நாரஸப்ரதேந ஜீவாதாம் ஸமுதஹ: ப்ரேச்யதே புதைத: |
தேஷாமயநக்ரகதாநாத் நாராயண இஷ்டாச்யதே ||
[]

[அறிவாளிகளால் ஜீ: ஸமுதஹம் நாரஸப்ரத்யத்தால் செகலப்படு கிறது: அவர்களுக்கு ரஹ்யமும் ப்ரஹ்மமுகமாகிற அயநமாகதால் நாராயணனைப்படுகிறான்.] முதலான ப்ரமாணங்களிலும் இவ் விஷயம் செகலப் பட்டதற்குே.

முற்கூறிய கர்மணி வ்யுத்பத்தியினால் தேறும் உபேயத்வம் எப்பெருமான் எல்லாவகையாலும் அடையத்தக்கவனுயிருப்பவன் என்று காட்டுகையாலே, அடையத்தக்கவைகளில் உறவினரின் லாபமும் சேர்த்ததாகையாலே, எப்பெருமான் எல்லாவகை உற வாய்மிருப்பான் என்பதையும் 'நாராயண' ஸப்ரத்யம் கூறும் என்பதை அடுத்த சூரியில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு. 102: "எவ்விராவொந்வுத" என்வகையாலே எவ்விராவொந்வுத உறவுமுறையமுென்று சொல்லும்.

விவரணம்: அதாவது 'நாராயண' ஸப்ரத்யத்தில் பொருளை அது ஸத்திக்குகிற திருமங்கலவாழ்வார் "எவ்விராவொந்வுத என்னுடைச் சுற்றம் எனக்கொரு என்னுடை வானுள் நாராயணு வென்னும் நாமம்" [பெரிய திருமொழி 1-1-8] என்று அருளிச்செய்கையாலே, எப்பெருமானே இத்தஆத்மர்க்கணுக்கு எவ்வகையுறவுமாவான் என்று 'நாராயண' ஸப்ரத்யம் சொல்லும் என்று கருத்து.

இப்படி உறவினறையிருந்துகொண்டு இச்சேஷனுக்கு அவன் செய்யும் காரியம் என்ன? என்னும் கேள்விக்கு விடை உருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு. 103: நாம் அறும்க்கொண்ட அன்னும் அவன் நமக்கொருங்கும்.

விவரணம்: அதாவது—நாம் எப்பெருமானோடு தொடர்பில்லாமல் பிரச்சினை உழைத்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்திலும் அவன் நமக்கு ஈடுகொடுக்கவே இருப்பான் என்று கருத்து.

இப்படி நாம் பிரஸிடம் சுருட்டி இருக்கும்போதும் நம்மை காப்ப பன்னாசிருத்து அவன் செய்யும் காரியம் என்ன? என்னும் கேள்விக்கு விடையருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு. 104: இராமடம் ஊட்டுவாரைப் போலே உன்னே பகிவிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போகும்.

விவரணம்: அதாவது—பின்னர்தான் தாய்நகப்பரிடம் கோபித்துக் கொண்டு விட்டால் சாப்பிடாமல் ஆணைத்தட்டன் பட்டினி கிடந்து திரியும்போது, அந்தநகைகொண்டிருப்பவன் ருடி உடைய, தாய்நகையர் எவருக்கும் தெரியாதபடி இரவில் சத்திரத்தில் இருப்பவர்கள் மூலம் அகச்சுருத்து உண்ணிப்படுவதேபோல, எப்பெருமானை உணங்க இலக்யமில்லாதே நாம் சிவந்தாரை" என்னும் எண்ணத்தினால் திரியும்போதும் இவர்களுள்வாதபடி அந்தநகையிப்பயி இருந்து கொண்டு உன்னே மறைந்திருந்து இவர்களுடைய ஸத்தைய ஸத்தியிப் பரவருத்தி ஆகிய அனைத்தையும்தான் அநீனமாய்க்கிக் கொண்டு நமக்கு எவ்வகையுறவுமாவான் என்று சொல்லுகிறார் என்று கருத்து.

ஆ. 95 வது சூர்ணியிலிருந்து தொடங்கி இதுவரைவிலி சேஷ நர்களுடைய கைக்கல்பத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறவனுள் எப்பெருமானுடைய தன்மையை நாராயணபத்யத்தாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, 'ஆய' என்கிற நாலாம் வேற்றுமையாலே கைக்கல்பத்தைப் பிரச்சித்திக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு. 105: ஆய என்கிற இத்தால் "சென்றும் குடையாம்" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செவ்வையேனுமிமன்று அபேஷிக்கிறது.

விவரணம்: அதாவது—'ஆய' என்கிற இந்த நாலாம் வேற்றுமையாலே

சென்றும் குடையாம் இருந்தால் சிக்கலானமாம்
நீருடும் மரவடியாம் நீசுகடலும்—என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூர்ப்பட்டாய் புக்கும்
அணையாம் திருமந்திர அடியு. [முதல் திருவ. 58]

என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே திருவணத்தாழ்வாரைப்போலே எல்லாவிதமான கைக்கல்பங்களையும் செய்யவேண்டுமென்று பிரச்சித்திக்கிறது என்று கருத்து.

"நடுப்பதமான 'நம:' என்னும் சொல்லாலே தனக்கென்று ஒன்றை விருட்டிவந்ததற்கு தகுதியில்லாத அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லித்தக்க, இக்கைக்கல்பத்தைத் தான் விருட்டிக்கேட்பது ஒட்டாதே" என்று சிலர் ஐயமுறக்கூடும்; அவர்களுடைய அந்த ஐயத்தை அடுத்த சூர்ணியில் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

மு. 106: "நமஸ்சாயே தன்னோடு உறவின்கியென்று வைத்து கைக்கல்பத்தைப் பிரச்சித்திக்கக்கூடுமோ" என்னில்:

விவரணம்: அதாவது—"நமஸ்சாயே" தன்னோடு உறவின்கியென்று வைத்து தகுதியில்லை என்று சொன்ன பின்பு, கைக்கல்பத்தைத் தனக்காகப் பிரச்சித்திக்கலாமா? என்பது சிலருக்கு எழக்கூடிய ஐயம் என்று கருத்து.

இவ்வகையத்திற்கு பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

கு 107: "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கீயப் ப்ராசர்த்தனை வந்தேறி யாண்டு; எவ்வருப ப்ரயுக்தம்.

விவரணம்: அதாவது—'படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே' [எப்பொழுது திரு 4-9] என்கிற குலசேகரநாயகர் பாசரத்தில் 'படியாய்க் கிடந்து' என்கையாலே அசேதமான படி போலே அத்வத்த பாரதந்திரியத்துடன் தான் போக்தா என்றும் திணைகற்றிருக்க வேண்டும் என்றும், "பவளவாய் காண்பேனே" என்கையாலே, எப்பொழுதுமே உகப்புக்கான கைங்கீயத்தைப் பிராசர்த்திக்க வேண்டும் என்றும் விளக்குகையாலே, கைங்கீயப் ப்ராசர்த்தனை "நான் போக்தா" என்றும் அறங்காரத்தால் உண்டான வந்தேறியான (இடையில் வந்த) சொல்லாது, கைங்கீயம் கொள்ளும் நிலையான எப்பொழுதுமே உகப்பை விளைததல்லது தன்னார் தரிசுசூழலாய்ப்படி இருக்கும் தன்ஸவருபத்தையப் பற்றி இயல்வாக வந்தது என்று கருத்து தனக்கே இனிபம் உண்டாக வேண்டும் என்றும் அறங்காரக்கலப்போடு எப்பொழுதுமே குசி செய்யும் கைங்கீயமும் கூடாது; தனக்கும் எப்பொழுதுமே இனிபம் உண்டாகவேண்டும் என்றும் பொதுதோக்குடன் செய்யும் கைங்கீயமும் கூடாது, "நான் புரியும் தொண்டு எப்பொழுதுமே இனிபமளிப்பதாய் இருத்தல் வேண்டும்" என்றும் எண்ணத்தோடு செய்யும் கைங்கீயமே தக்கது என்றபடி.

இப்படிக்க கைங்கீயப் ப்ராசர்த்தனை இடையில் வந்ததாயிராமல் தன் நிலைபற்றியத்தாயிருக்கையாலே கைங்கீயப் ப்ராசர்த்தனை எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பதை நாலாம் வேற்றுமை காட்டுகிறது என்கிற அடுத்த சூர்ணியில்.

கு 108: ஆகையால் "வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" என்கிற ப்ராசர்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

விவரணம்: அதாவது — கைங்கீயப் ப்ராசர்த்தனை இடையில் வந்ததல்லாமல், தன் நிலைபற்றியத்தாகையாலே "வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" [திருவாய் 8 8-1] என்று தம் மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே 'அடிமையில் ஒன்றும் விடாதபடி எல்லாவற்றையும் நாம் செய்யவேண்டும்' என்கிற விருப்பத்தை இந்த நாலாம் வேற்றுமை தெரிவிக்கிறது என்று கருத்து.

இனி இந்தக் கைங்கீயப் ப்ராசர்த்தனையை இடைவிடாமல் செய்வதற்கு உறுப்பான வேட்கையை உடையவர்களுடைய தன்மையை அருளிச் செய்கிற அடுத்த சூர்ணியில்.

கு 109: "கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள்துஞ்சுதல்" என்கிற படியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் "ஸத்ய பர்யந்தி" ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

விவரணம்: அதாவது—'இமையோக்கள் குழாம் தொழுவதும் குழுவதும் செய் தொலை மாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள்துஞ்சுதல்' [திருக்குறள் 97] என்றும் பாசரத்தில் "நித்ய ஸுலூகளுடைய ஸமுதரமானது எப்போதும் அனுபவிக்கிற எப்பொழுதுமே கண்கள் நிலைமாழ்ப்படி கண்டால் ஒழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நினை நின்றுக்குக் கண்கள் உறக்குதல் உண்டோ?" என்று தம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே, எப்பொழுதுமே காண்பதற்கு முன்பு அகண்க்காணவேண்டும் என்றும் துடிப்பாலே, அத்துடிப்பற்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கே உண்டாகும் அறிவு கருவிக் கிடக்கையாகிற உறக்கம் இல்லை. மோகமடைந்து அகண்க்கண்ட காலத்தில்,

தத்ய விஷ்ணோ பரமம் பத்யம் | ஸத்ய பர்யந்தி ஸாரயா: |

[பஜ் காண்டம் 4-2-28]

[விஷ்ணுவின்னுடைய அத்தப் பரமபக்ததை நித்யஸுலூகன் எப்போதும் காண்கிறாக்கள்.] என்கிறபடியே நித்யஸுலூகன் போலே எப்போதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையாலே உறக்கமில்லை என்று கருத்து.

மற்றம் ஒரு காரணத்தினாலும் இவனுக்கு உறக்கம் உண்டாகாது என்பதை அருளிச்செய்கிற அடுத்த சூர்ணியில்.

கு 110: "பழுதே பவ பகலார் போயின" என்று திருந்த நாலாக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விடவில்லை.

விவரணை: அதாவது—“செய்கண் அடலோத வண்ணர் அடி
அரவணை மேல் கண்டு தொழுதேன். பலபகலும் பழுதே போயின
என்று அஞ்சி அழுதேன்” [முதல் திருவ 16] என்று பொய்கை
யாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமானைக் கண்டு அனு
பவித்தவுடன் “இப்படி அனுபவித்திருக்க வேண்டிய முற்கால
மெல்லாம் ஷீரிணை போய்விட்டதே” என்று இழந்த நான்குநிற்பது
வருந்திக் கதறகின்றவனுக்கு மேல் உள்ள நான்கு உறங்குவதற்கு
வழியேயேயே என்கு கருத்து.

மேலும் இவ்விஷயத்தில் அறிவு திறத்தவர்களுக்கு இதை
மறக்கொடியாது என்பதைப் பிரமாணத்தைக் காட்டி ஒப்புக்கொள்
சூப்படிசெய்கிறார்.

மு 111: “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறத்தின்
மறத்திலேன்” என்குநின்றுக்கொள்கே.

விவரணை: அதாவது—

நின்றநெய்தலை ஊகத்து இருந்தது எந்தை பாடகத்து
அன்று வெண்கணக்கடந்தது என்விவாத முன்செலாம்
அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறத்தின் மறத்திலேன்
நின்றதாய் இதந்ததாய் கிடந்ததாய் என்நெஞ்சுளே

[திருச்சந்தன்குத்தம் 64]

என்ற பாட்டில் திருமழிசைவாழ்வார் “அவன் என்னைப்பெறவதற்
காக தீவியதேசக்களிலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பது முதலான
செய்க்களைச் செய்ய. அக்காலத்தில் நான் பகவதவிஷயத்தைப்
பற்றிய அறிவைப் பெற்றிருக்கவொக்கிற பிறப்பையு உடையவனாகப்
பெற்றிலேன். அந்தப் பிறப்பு உண்டான பின்பு அகளை ஒரு
காலும் மறத்திலேன்” என்று அருளிச்செய்தாரைநே. ஆக, பர
பயமான கைக்காயத்தின் சிறப்பை அறிந்தவர்கள் இருக்கும்படி
இதுவாகவொழை, இந்தக் கைக்காயத்தைப் பிழைத்திப்பது இடை
விடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

இனி, இந்தக்கைக்காயத்துக்கு தேசம், காலம், நிலை ஆகிய
தீர்ப்பத்தங்கள் இல்லாமைய அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த
குணையிலே.

மு 112: இவ்வடிவமதான் “ஒழிவில் காலமெல்
லாம் உடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேவ
ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அதுவர்த்த
நீக்கும்.

விவரணை: இந்த ஆத்மவினுடைய விவரப்பத்திர்த்த நக்க
தான இந்தக் கைக்காயத்தை “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உட
னாய் மன்னி எழுவின அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” [திரு
வாய் 8-8-1] என்று ‘எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா தேசத்திலும்
எம்பெருமானேடு எல்லா நிலைகளிலும் பிரியாது நின்று முற்ற
மற்ற அடிமைசெய்ய வேண்டும்’ என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்
செய்தபடியே எல்லா தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலும், எல்லா
நிலைகளிலும் நடந்து செல்லும் என்று கருத்து.

மனைக்கு மக்களையுத்தரமாகிற நான்கு தரிப்பது ‘அவன்
கண்களுக்கு ஆட்டம் கொள்’ என்று காட்டுவதுபோலவே, திருமத்
திரத்தைத் தரிப்பது. சேனனர்கள் எம்பெருமானுக்கே ஆட்டம்
வர்கள் என்று காட்டுப் என்கும் விஷயத்தை, திருமத்திரத்தை
ஒரு மக்களையுத்தரமாக உருவகப்படுத்துவதன் மூலம் அருளிச்
செய்கிறார் அடுத்த குணையிலே.

மு 113: எட்டிமுழையாய் முன்னு சரடாயிருப்ப
தொரு மக்களையுத்தரம் போலே திருமந்திரம்.

விவரணை: அதாவது—பதினாறு இழையாய், இரண்டு சரடா
யிருக்கும் உடைகல் வழங்கும் நான்குசரடு போல் அல்லாமல்,
எட்டு இழையாய் முன்னு சரடாய் இருக்கும் நான்கு
சரடு போலே, எட்டு எழுத்துகளோடும் முன்று பக்கங்களோடும்
கூடியிருக்கிறது இந்திருமத்திரம் என்று கருத்து.

‘இப்படி உருவகப்படுத்திச் சொன்னதால் எந்த அக்கத்தலை
உணர்த்துகிறது’ என்கும் கேள்விக்குப் பதிலை அருளிச்செய்கிறார்
அடுத்த குணையிலே.

மு 114: இத்தால் எல்லாவும் ஆத்மக்கருக்கும்
பதியாய் நின்று நன்கிக்கும் என்கிறது.

விவரணை: அதாவது-இந்தத்திருமந்திரத்தை மங்களஸூத்ரமாக (நாஸிச்சுடாக) உருவகப்படுத்தியதால், ஸர்வலோகரக இந்த திருமந்திரத்தோடு தொடர்புடைய ஆதமாக்களுக்குப் பதியாய் தின்று அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறது என்று உணர்த்துகிறது.

இனி, இந்த மந்திரத்தால் சொல்லப்படும் பொருளைக் கருக்கமாகச் சொல்லி இந்தத்திருமந்திர ப்ரகரணத்தை நிறைவுபடுத்துகிறார் அடுத்த சூட்டியில்.

சூ 115: ஆக, திருமந்திரத்தால், "எம்பெருமானுக்கு உரியனான நான் எனக்கு உரியவன் திக்கே ஒழியவேணும்; ஸர்வலோகரகரான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்" என்றுதாவிற்று.

பிரணவோதாசாயன் திருவடிகளே சரணம்

திருமந்திர ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

விவரணை: 'ஆக' என்று மூலத்தில் அருளியதால், இந்தத்திருமந்திரப்ரகரணம் முழுவதிலும் அருளிச்செய்த எல்லா அத்தவங்களையும் இந்தச் சூட்டியில் தொகுத்துக் கூறுகிறார் என்றுதோற்றுகிறது. (எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான்) இதில் 'எம்பெருமானுக்கு' என்று நாலாமவெற்றமுமையோடுகூடிய முதலெழுத்தான 'அ' காரத்தின் பொருளையும், 'ஏ' காரத்தாலே தனொழுத்தான 'உ' காரத்தின் பொருளையும், 'உரியேனான நான்' என்று மூன்றாம் எழுத்தான 'ம' காரத்தின் பொருளையும் சொல்லுகையாலே முதல் பதமான ஓங்காரத்தின் பொருளைக் கருக்கிச் சொன்னதாயிற்று. (எனக்கு உரியவன் திக்கே ஒழியவேணும்) இதில் "எனக்குரியன்" என்று ஆறாம் வேற்றமுமையுடன் கூடிய மகாரத்தின் பொருளையும், 'அன்றிக்கேயொழிய' என்கையாலே நகாரத்தின் பொருளையும், "வேணும்" என்கையாலே இயலிஷயச் சேனானால் பிராந்திக்கத் தக்கது என்பதையும் சொல்லுகையாலே, நடுப்பதமான "நான்" ஸப்பந்தத்தின் பொருளைக் கருக்கிச் சொன்னதாயிற்று. (ஸர்வலோகரகரான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்) இதில் "ஸர்வலோகரகரான நாராயணனுக்கே" என்றகையகையத்தை ஏற்கின்ற மனையும், கைக்கையப்ரார்த்தனைவை வெளிப்படுத்தும் நாலாவது வேற்றமுமையையும்,

'எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்' என்றகையகையத்தைப் பிரகாரத்திக்கும் முறையையும் சொல்லுகையாலே, மூன்றாவது பதமான 'நாராயணய' என்கையும் பதத்தின் பொருளைக் கருக்கிச் சொன்னதாயிற்று. 'என்றதாயிற்று' என்றது "என்று சொன்னதாயிற்று" என்கையும் கருத்துடையது.

இந்தப்ரகரணம் முழுவதும் விரிவாக அருளிச்செய்ததை மறுபடியும் இப்படிச் கருக்கமாக அருளிச்செய்தது இந்தத்திருமந்திரத்தின் பொருளை அனைவரும் அறிந்து அனுஸந்திக்கக்கூடிய ஆகையாலே அனைவருக்கும் இந்தத்திருமந்திரத்தின் பொருள் எப்போதும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது எனக் கட்டுவதற்காக, இந்தத்திருமந்திரப் பொருளையே பரமாசாயரான பட்டி தமது அண்ட ஸலோகியில் முதல் நான்கு மலோகங்களில் அருளிச்செய்தார். அந்தநான்கு மலோகங்களையும் பொழிப்புறையுடன் கொடுத்து, இந்தத்திருமந்திர விவரணையை நிறைவுபடுத்துகிறோம்.

I அகாரமந்திரே ஸிஷ்ணு: ஜீவாத்மாய ரணாப்ரணயக்குத்
மகாரமந்திரே ஜீவாத்மாய பகரணம் வைஷ்ணவமீதம் |
உகாரே S நந்தியாந்மம் திவ்யமயி ஸம்பந்தமநமோ;
தூயீஸாரஸ்தீயாத்மாய ப்ரணவ இமந்தீதம் ஸமந்தீதம் ||

[எல்லா உலகங்களிலும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்யும் ஸர்வலோகரகரான விஷ்ணு (ப்ரணவத்திலுள்ள) அகாரத்தின் பொருளாவான். (ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவும் குணமாகவும் உடைய) ஜீவாத்மாய மகாரத்தின் பொருளாவான். இந்த ஜீவாத்ம ஸத்துவானது எம்பெருமானுக்கே உரித்தான அடிமைப் பொருள் (என்பது மறைத்திருக்கும் நாலாம் வேற்றமுமையின் பொருள்) (ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான) உகாரமானது இந்த ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு உண்டான உறவை, கணவன் மனைவிக்குப்போலே ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கே உரியவன் என்று கட்டுப்படுத்துகிறது ஆக, இப்படி விவரிக்கப்பட்ட பொருளை மூன்று வேதங்களுடைய ஸாரமாகவும் மூன்று எழுத்தாகவும் மூன்று பதமாகவும் இருக்கின்ற ஓங்காரமானது தெரிவித்தது.]

2. மந்திர ப்ரஹ்மணீ மத்யமேந தமஸா புரஸ:

ஸ்வரூபம் கந்தி:
சுர்யம் ஸ்ரீகீர்தம் ஸ்ரீகீர்த்தேந புரத: பஸ்யாத்யபி ஸ்த்யாதத: |
ஸ்வாதந்திர்பாந் நிஜரஹஸ்யம் ஸமுசிதா வ்ருத்திஸா
நாந்யோசிதா
தஸ்ஸையவேந ஹரேக் அகிச்ய கதி: தம் ஸ்வஸ்யாபி
நாந்யம் தத: ||

[யிச்சிறத்த மந்திரமாகிற திருவெட்டெழுத்தில் இடையில் உள்ள தமஸ் ஸப்ரஹ்மணீயக் முன்னேயுள்ள ப்ரணவத்தோடு சேருமபோது ஜீவாத்மாவிலுண்டாய்வுருபம் (எப்பெருமானாகே உரியது என்று) நன்கு காட்டப்பட்டது. தன் ஸ்தானத்திலேயே "நமோ நம:" என்று ஆய்வுத்தி பெற்றபோது உபாயம் (எப்பெருமானே என்று) நன்கு காட்டப்பட்டது. பின்னேயுள்ள "நாஸ்யணய" என்னும் பதத்தோடு சேர்த்தபோது ப்ரஹ்ம (எப்பெருமானாகவேவான கைக் கர்வம் என்று) நன்கு காட்டப்பட்டது. (இதனால் தேறினவை எவை யெனில்) (1) ஸ்வாதந்திரமாயிருக்கும் தன்மை (2) தன்னைக்காத்துக் கொள்வது (3) ஜீவனுடைய ஸேஷத்தவத்திற்குப் பொருத்தமான கைக்கர்வம் ஆகியவை அந்த எப்பெருமானாகே உரியவை. மற்றையோர்க்கு உரியவைவல்ல என்று வகுத்துக் கூறப்பட்டதாயிற்று. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் மற்றையோரில் ஒருவனுடைய தனக்கும் உரியதல்ல (என்பது தேறிற்று.)

3. அகாசரீதந்யாயைவ ஸ்வமஹமத்ய மஹ்யம் ந நிவஹா:

நாஸணம் நித்யாநாம் அயநமிதி நாஸ்யண பத்யம் |
யமாஹாஸ்யைவ காலம் ஸகலமபி ஸர்வதீர ஸகலாஸா
அவஸ்தாஸ்வகலி ஸ்யுந்மம வ ஹஜகைவிகர்ய வித்யு: ||

[மகாசத்தால் சொல்லப்படும் நான் அகாசத்தால் சொல்லப்படும் நாஸ்யணமாகே அடிமைப்பட்டவன். (இது ப்ரணவரீத்தயம்) அகற்றியேல் எனக்கு உரியேன் அல்லேன் (இது தம: பத்யத்தின் அந்தரம்) நாஸ்யண பத்யமானது 'நித்ய உஸ்துக்கனினுடைய நிர்வாகத்திற்கு ஆகாசமாயிருப்பவன் நாஸ்யணன்' என்று உபயோக ஸமஸந்தாலும் 'நித்ய உஸ்துக்கனினுடைய' தர்வ களை இருப்பிடமாக(விவாகிக்கப்படுவனவாக) உடையவன் நாஸ்யணன்' (என்று ப்ரஹ்ம வீரஹி ஸயாஸந்தாலும்) எந்த எப்பெரு மானைச் சொல்லுகிறதோ அந்த எப்பெருமானுக்கு எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும், எல்லா நிலங்களிலும் என்னுடைய இயல்வான அடிமைத் தொழில்கள் விடையக்கடவன. (இது "நாஸ்யணய" என்னும் பதத்தின் பொருள்.)]

4. தேஹாஸக்தாத்ம புந்யதிச்யதி ப்யவதி பத்யம் ஸாத்ய

வித்யாத த்ருதீயம்
ஸ்வாதந்திர்பாந் தேசயதி: ஸ்வாத் ப்ரத்யமம்
இகரஹேஷத்வதி: ஸ்சேந்யதி: வித்யம்
ஆகமத்ய: ஹேந் மக்யம் சேந்நம தீதி ச பத்யம்
ப்யாத்யப்யப்யஸலோல:
ஸப்ரஹ்ம: நாஸ்யணாயம் விஷயசபலதி: ஸ்சேந்
சத்ருத்தீயம் ப்ரபந்தா: ||

[தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று உறுதியாக நினைப்பவனாகிய ப்ரணவத்தில் முன்னேயுடைய பதமாய் (ஆத்மா அறிவு மயமானவன் என்று கரட்டுப) மகாசத்தை நன்கு நினைக்கக்கடவன், ஆத்மா ஸ்வாதந்திரன் என்னும் மயக்கமுடையவனாகிய (அவன் எப்பெரு மானாகவே அடிமைப்பட்டவன் என்று காட்டும் நாஸ்யணய வேற்றுமை யோடு கூடிய) முதல் பத்யமான அகாசத்தை அறியக்கடவன். ஆத்மா மதிநவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டது என்னும் மயக்கமுடைய வனாகிய (எப்பெருமானாகவே அடிமைப் பட்டவன் என்று காட்டும் ஏகாசப்பெருமானுடைய) இரண்டாம் பத்யமான உகாசத்தைச் சித் திக்கக்கடவன்: தன்னைக் கழித்துக்கொள்வதில் ஸகலமுடையவ னாகிய (தன்னைத் தானும் கழித்துக்கொள்ள முடியாது என்று காட்டுக) 'தம: எனினும் தடுப்பத்யத்தை தோக்கக்கடவன் | மேலே முத்தோன்றும் ப்ரஹ்மத்தான உறவினரிடம் பாசமுடையவனாகிய (எல்லா உறவு எப்பெருமானே என்று காட்டும்) "நாஸ்யண" பதத்தைச் சித்திக்கக் கடவன். ஸப்ரஹ்மநிஷயங்களில் இருபட்ட புத்தியை உடையவனாகிய (எப்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதே யின் இனிப்பது என்று காட்டும் நாஸ்யண பதத்தின் மேலுள்ள) நாஸ்ய ணய வேற்றுமைவைச் சித்திக்கக் கடவன். (இப்படி அறிய வேண்டியவன்) ப்ரபந்தாதிசாயாலான்.]

ஆக இவ்வளவாக எட்டித் தொடக்கமாக மண்ணாண்டமுள்ளிக் கையிலுள்ள ஆசாய்வரிசை தீதுவன்னப்படி திருமந்திரத்தின் பொருள் நிறையுற்றது.

முநீவி நஷ்ண ஸ்வாமி தாலன் (ஸுதர்சன) எழுதிய ரஹஸ்யதீரய விவரணத்தில் முதல் பகுதியான திருமந்திர விவரணம் நிறைவுற்றது.

சமஸ்யத்ரயத்தில் முதல் சமஸ்யமான திருமந்திரத்தில் அர்த்தத்தை விவரித்த பிறகு, அதில் நடுப் பதமான நமஸ்தத்தால் சொல்லப்பட்ட உபாயத்தையும், மூன்றாம் பதமான நமஸ்யண பதத்தால் சொல்லப்பட்ட உபேயத்தையும் தெளிவாக்கவும் த்வயத்திறுண்டிய அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரத்த சமஸ்யத்திலும், வாதிகேஸரி ஜீபர் சமஸ்யத்ததை விவரிக்கும் நம ஹங்கனியை திருமந்திரத்தை விவரித்தபின் த்வயத்தையே விவரித்ததும் இத்தக கருத்தாலேயே ஆகும்.

ஆனால் பிள்ளைலோகாச்சார்யர் தான் முழுஷாப்படிக்கு முன் அநுஷாசனம், பாதுகாச்சிவம், பரத்தபடிப்பும், பரிசுபாதிப்படியிலும் திருமந்திரத்தை விவரித்தபிறகு சமஸ்யத்தையே அடற்குப்பிறகு த்வயத்தையே விவரித்தபின் இத்தக கருத்து பிள்ளைலோகாச்சார்யர் —

1. திருமந்திரம் மந்திர சமஸ்யம் எனப்படும் உபாயத்தை விதிக்கும் சமஸ்யமே அந்த பரத்தபடிப்பை எனப்படும் உபாயத்தின் அனுஷ்டானத்தைக் கொட்டும் த்வயம் அனுஷ்டான சமஸ்யம் எனப்படும். முதலில் விதிகைச்சொல்லி அடற்குப்பிறகு அனுஷ்டானத்தைச் சொல்லித் தக்கதாகையாலே, இந்த மூன்று சமஸ்யங்களிலும் முதலில் சமஸ்யமே விவரித்துப் பிறகு த்வயம் விவரிக்கப்படுகிறது.

2. திருமந்திரம் பரப்பமான கைக்காயத்தைச் சொல்லுவதில் நோக்குவது சமஸ்யமே அந்த பரப்பத்தைப் பிழுவதற்கு உபாயம் எப்பெருமாளே என்று சொல்லுவதில் நோக்குவது, 'த்வயம்' அந்த உபாயமான எப்பெருமாளே பற்றி, பரப்பமான கைக்காயத்தை பரரித்திப்பதாகையாலே முதல் இரண்டு சமஸ்யங்களில் சொன்ன பரப்ப பரப்பகைக்காயத்தி அனுஷ்டானத்தைத் தெரிவிப்பதாய் உள்ளது. இக்காரணத்தாலும் திருமந்திரம், சமஸ்யமே, த்வயம் என்னும் சமஸ்யத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது.

முழுஷாப்படி பரத்த சமஸ்யம் முதலானவற்றில் த்வயத்தைச் சமஸ்யமே அடற்கு முன் சொன்னதற்கு மற்கொரு கருத்தும் உண்டு. திருமந்திரத்தில் இரண்டாவது மூன்றாவது பதங்களுக்கு

முறையே த்வயத்தின் முதல் இரண்டு வாக்கியங்களும் விவரணமாய் உள்ளன அவ்விரண்டுக்கும் முறையே சமஸ்யமே அடற்கு முற்பாதியும் பிற்பாதியும் விவரணமாய் உள்ளன. இத்தப் பொருத்தத்தை நோக்கி திருமந்திரம் த்வயம் சமஸ்யமே எனும் வரிசையில் இக்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

இனி த்வய பரகரணம் முழுஷாப்படியும் முழுஷாப்படியில் ஓர் கைக்காய்க்கொடுத்து மாமுனிகளின் வியாக்யானத்தை அனுஷ்டானம் விவரணம் நரப்படுகிறது. ஆங்காக்கு மற்ற சமஸ்யங்களிலிருந்து நோக்கோள் காட்டப்படுகிறது.

த்வய விவரணம் அவதாரிகை நிறைவுற்றது.

த்வய பரகரணத்தின் முதல் தூரணியில் வைஷ்ணவகுயிருக்குள் ஓர் அதிசயரிக்குத் தகுதியை வினைப்பதற்கு அமசியம வேண்டியவையான தன்மைகளைத் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

ஷ 116: புறம்புண்டான பற்றுக்கையெடைய வாலையையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்ற பற்றுக்கையும், பேறுதப்பாதென்று துணித்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், திருக்கும் நான் உகந்தகுயின தலங்களிலே பிரவணனாய் குணநுபவகைக்காயங்களே பரமுது போக்காகையும், தீய்ப்படி திருக்கும் தீயவண்ணவாசன் ஏற்றமறித்து உகந்திருக்கையும், திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் தியதன்கையும், ஆசார்ய பரமம் கைத்தந்தையும் ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் கருதநீஞ்சுறாய்ப் பேருகையும், திருகானமும், விரகதியும், வசந்தியும் உடையனாய் திருக்கும் பரமஸாதவிகேனோடே ஸுறுவாகும் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதி, காரிக்கு அவஸ்யாபேஷிதம்.

வாசார்ய (புறம்புண்டான பற்றுக்கையெடைய வாலையையோடே விடுகையும்)

பிரம் மாதார த்வயத்தபுத்த 116ந்தூ,ந் ஸகீ,ந் குருத் |
ரத்தாதி துத்தாந்பாதி கோத்தரணி ச த்வயமண |
ஸகீவதூ,மாயல் ஸந்தா த்வய வாலையையோ ஸாகுராந் |

லோகவித்ராத் தரணேன ஸரணம் தேசீந்திரம் விபேயா ||

[விடைகொடுத்தாரா? னிகை படலம் 22]

[எம்பிரானே! தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர் ஆசாரியர்கள், ரத்தினங்கள், தனநாணிவங்கள், வயல்கள், வீடுகள், எல்லா உபாயங்கள், கைவலியமுள்ளிட்ட எல்லா உபேயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் வாஸனையோடு விட்டு தேவரீருடைய உலகமளத்த பொன்னடிக்கையே ஸரணமடைந்தேன்] என்கிற படியே ப்ராக்ருதமான வெளிவிஷயங்களில் பற்றைத் திருப்பி வராதபடி வாஸனையோடே விடவேண்டுமென்று கருத்து.

(எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுதையும்) வேறிதழும் தஞ்சமென்ற நினைவு கலக்காதபடி இப்பிறகயான ஸரணான எம்பெருமானையே தஞ்சமாக பற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து. இவ்விரண்டு வாக்யங்களும் சரமஸ்யேகத்தில் குறிப்பாயினுள்ள அத்தத்ததைச் சொல்லுகின்றன. "புறப்புண்டான பற்றுக்கா?" என்பதில் "ஸர்வந்ரீமாந்" என்று பதத்தின் அத்தத்தத்தையும் "ஆடைய வாஸனையோடே விடுகை" என்பதால் "பரித்வஜ்ஜ" என்ற பதத்தில் அத்தத்தத்தையும் "எம்பெருமானே" என்று 'மாம்' என்கிற பதத்தின் அத்தத்தத்தையும் 'ஏ' என்கும் ஏகாதத்தலே "ஏகம்" என்ற பதத்தின் அத்தத்தத்தையும் "தஞ்சம்" என்கை யாலே "ஸரண" பதத்தின் அத்தத்தத்தையும், "பற்றுக்கையும்" என்று 'விரஜ்' பதத்தின் அத்தத்தத்தையும் வரிசையாகச் சொல்லுகையாலே இது தெளிவாகிறது.

(பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையார்) இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ அடிகாரிக்கு முன்று காரணங்களால் தமக்குப்பேறு கிடைக்குமோ என்னும் ஐயம் விளைவ இடமுண்டு அவ்வாறான:— (1) "தேருகிற புகழ்வந்தகைக்காயம் பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் தமது முயற்சியினால் அடைய அரிதாயிருப்பது. எனபெலும்பு னை நமக்கு எப்படிக்கிடைக்கும்?" என்னும் ஐயம். (2) "மிகப் பெரிய பேருள் புகழ்வதற்கு அவகைக்காயங்கள் ஒதுமுறை எம்பெருமானே தஞ்சம் என்று நினைப்பதால் எப்படிக்கிடைக்கும்?" என்னும் ஐயம். (3) "நானே குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொண்கலனாக இருப்பவன், தமக்கு எப்படிப் பேசினபயம் கிட்டும்?" என்னும் ஐயம். இந்த மூன்று ஐயங்களையும் போக்கிக்கொண்டு பேறுதப்பாது என்று துணிந்திருக்கும் வகை பின்வருமாறு:—

(1) பிரமன் முதலானோர் தமதுமுயற்சியாலே எம்பெருமானை அடைய நினைக்கிறார்கள். அதனால் அவனை அடையவது அவர்களுக்கு அரிதாகிறது. நானோ தம்முடைய முயற்சியால் அல்லாமல் எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொண்டு அவனை அடையவிருக்கிறேன். ஆகையால் யசோதை முதலானோர்க்குப்போலே அவன் தமக்கு அடைய எளிதவனே. (2) நாம் ஒரு முறை எம்பெருமானைத் தஞ்சம் என்று நினைக்கும் நினைவு தமது பேற்றுக்குக்காரணமல்ல. இந் நினைவுக்கு விஷயமான எம்பெருமானே பேற்றுக்குக் காரணம். ஆகையால் நாம் பேறு தப்பாது என்று துணிந்திருக்கலாம். (3) இவ்வதிகாரி தன்னிடமுள்ள ஒன்றைக் கொண்டு எம்பெருமானை அடைய நினைப்பவன் அல்லன். எம்பெருமானைக்கொண்டே அவனை அடைய நினைப்பவன். "நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொண்கலமாயிருப்பவன். உன்னைப் பெறுவதற்கு என்னிடம் கைம்முதல் எதுவும் இல்லாதவன். வேறு ஒருவரைப் புகலாகவும் கொள்ளாதவன். நீயே எனக்கு உபாயமாக வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கையாகிற ஸரணாகூதியைச் செய்தவன். இத்தகைய அடிகாரிகள் விஷயத்தில் குற்றங்களைக் கவிரியாமலும், சில குற்றங்களையே குணமாகக்கொண்டும் எம்பெருமான் காரியம் செய்வான் என்று வால்தரங்கள் கூறுகையாலே தன் குற்றங்களைக்கண்டு இவன் ஐயம் கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஆக, "இம்முன்று ஐயங்களையும் நீக்கி, பேறு தப்பாது என்று துணிந்திருக்கையாகிற மஹாவிஸ்வாஸம் இவ்வதிகாரிக்கு இன்றியமையாதது" என்று தேறுகிறது. இது இவனுக்குத் தகுதியாக அமையுமெயொழிய உபாயம் ஆகாது.

இத்தகைய மஹாவிஸ்வாஸத்தைக் கொண்ட ப்ரபத்தன் இருக்க வேண்டிய நிலையைச் சொல்லுகிறது அடுத்த வாக்யம். (பேற்றுக்குத் தவரிக்கையும்) இப்படி மஹாவிஸ்வாஸத்தோடு கூடியவன் "பேறு கிடைத்தபோது கிடைக்கட்டும்" என்று மெத்தன்மாக இல்லாமல் "மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமென்னும்" [திருவாய் 9-8-7] "நாவிவையங்கொண்டதத்தாயிரகட்கே கூணிக்கொன்றும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ" [திருவாய் 8-9-9] என்று பதறவேண்டும் என்று கருத்து. இவ்விரண்டு வாக்யங்களாலும் உபாயத்தைப்பற்றத் தகுதியைக்

காட்டும் மறாவிலிவாலும், உபேயத்தையடையத் தகுதியைக் காட்டும் ப்ராப்யத்வரையும் இவ்வதிக்கார்க்கு வேண்டியவை என்று சொல்லப்பட்டது.

(இருக்கும்நான் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணாய், குணாறுபுல கைங்கரீயங்களே பொழுது போக்காகையும்) சரீரம் விட்டபின் ப்ரமபதும் சென்று எம்பெருமானை அநுபூதித்துக் கைங்கரீயம் செய்கையாகிற பேற்றிலே த்வரை நடந்துகொண்டிருத்தபோதிலும், இந்த சரீரம் இருக்கும் வரையில் "தானுகந்த ளை" [திரு நெடு 6] என்று சொல்லப்படும் எம்பெருமான் உகந்து வரவும் திவ்யதேசங்களிலே "கண்டியூர் அரங்கம் கிழய்யம் கந்திபேர் டிவ்வியென்று மண்டினார்" [திருக்குறு 19] என்கிறபடியே ஈடுபட்டிருப்பவராய், அந்தந்த திவ்யதேசங்களிலே திற்கிடு எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை அநுபூதிப்பதும் ஆதுகாரணமாக மனோவாக்ஷயங்கள் என்னும் முக்ஷணத்தாலும் இவ்வெம்பெருமான் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கரீயமுமே போது போகக்கூடு இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

(இப்படி இருக்கும் ப்ரஹ்மணவர்க்குள் ஏற்றமறித்து உகந்திருக்கையும்கூட) சரீரம் சென்று இத்தன்மைகளைப்பெல்லாம் உடையவர்களுள் ப்ரஹ்மணவர்களைத் தன்ப்ரம் "நெருப்புச்சட்டி யிடுவ துபலையு த்துநாற்பேரலே இந்த லீலா விநியூதியில் இப்படிப்பட்ட திவ்ய இருப்பதே" என்று ஆவர்கள் பெருமையை உணர்ந்து அவர்களுக்கும் மிகவும் ப்ரீதியுடன் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. தீழ்ச்சொன்னதன்மைகளைப்பெல்லாம் உண்டானாலும் தித்தன்மை வருவது அரிதன்றோ.

(திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும்) புகுவத் தந்திரங்களையிருந்தாலும், மற்ற மந்திரங்களின் அருகிலும் மறத்தும் செல்லாமல், நாம் கைகலிட வேண்டியவற்றையும் நாம் கைக்கொள்ள வேண்டியவற்றையும் நமக்குத் தெளிவாக அறிவிக்கின்ற திருமந்திரத்திலும், அதனுடைய பொருளை விவரிக்கும் த்வயத்திலும் உண்மையிருக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

(ஆசார்ய ப்ரேமம் களத்திருக்கையும்) தீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களைப்பெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்கு உணர்த்திய ஆசார்யன் விஷயத்தில்,

யஸ்ய தேவே ப்ராப்யகீர் மத்ய தேயே தத்யா குரென் |
கஸ்பதே கதி, ௧ ஹியர் தத்யா: ப்ர ப்ராததே மறாத்மந: ||
[ஸ்வேதாஸ்கந்தம் 6-28]

[எவனுக்குப் பரதெய்வத்திடம் மேலான பக்தியுள்ளதோ, தெய்வத்திடம் போலே ஆசார்யனிடமும் மேலான பக்தியுள்ளதோ, அந்த மறாபுருஷனுக்கே உபதேசிக்கப்பட்ட இவ்வந்தத்யங்கள் விளங்கும்.] என்கிறபடியே பேரன்பு பொங்க வேண்டும் என்று கருத்து.

(ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞரூபப்போருகையும்) அநாதிகாலமாக எம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருந்த தன்னை திவ்யஸூரிகளின் பேற்றுக்குத் தகுதியுடையனும் படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப் போலே திருத்தின ஆசார்யன் விஷயத்திலும், அநாதிகாலமாகப் படாதபாடுபட்டு இவனுக்கு அத்தவேஷம் (புகுவத்யவிஷயத்தில் த்வேஷயிர்மை) ஆடிமுடியும் (ஈடுபாடு) முதலானவற்றை வினைத்துக்கொண்டு தக்க ஆசார்யனோடு இவனைச்சேர்ந்த எம்பெருமான் விஷயத்திலும் தன் ப்ராப்யத்தேண்டும் என்று கருத்து.

(ஜ்ஞாநமும் வீரக்தியும், ஸாத்தியும் உடையவரையிருக்கும் ப்ரமஸாத்விசனோடே கூட ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும்) ப்ரமஸாத்விசனான ஒரு வைஷ்ணவாதிகாரியோடு இந்த அதிகாரிக்கு ஸஹவாஸம் வேண்டும் என்கிறது. அந்தப் ப்ரமஸாத்விசனின் அதிகாரியிடம் ஜ்ஞாநம், வீரக்தி, ஸாத்தி ஆகிய மூன்று பெருமைகள் இருக்கவேண்டும். (1) ஜ்ஞாநம்—தத்வவறித புருஷார்த்த துங்களைப் பற்றிய உண்மையறிவு. இவ்வறிவு கலக்கம் நேரும் காலங்களிலும், கலங்காமல் இவனைக்காப்பாற்றுவதாய் இருக்கும். மூன்சொன்ன தன்மைகளை இவனுக்கு வளர்ப்பதாகவும் இருக்கும். (2) வீரக்தி—ப்ராக்குத விஷயங்களில் வைராக்யமுள்ளவராய் இருப்பான் இவன். (3) ஸாத்தி—இந்த ஜ்ஞாநமும், ஸாத்தியமும் தனக்கு உண்டென்று கர்வமில்லாமல் இருக்கை யாகிற ஸாத்தியும் இவனிடம் உண்டு. இவற்றையுடைய புகுவதனோடு வைஷ்ணவாதிகாரி ஸஹவாஸம் கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து.

(வைஷ்ணவாதிசாரிக்ரு அவர்யாபேஷிதம்) இவை இத்தனை யும் வைஷ்ணவன் என்று தானும் எம்பெருமானும் அறிய இருப் பவனாகிற ஒரு சான்றோனுக்கு அவசியம் உண்டாத வேண்டும் என்று கருத்து.

இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்ரு அனுஸந்திக்க வேண்டியவை எவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

ஸ்ரீ 117: இந்த அதிகாரிக்ரு ரஹஸ்யாத்ரயமுக அநுஸந்தேயம்.

விவரணம்: அதாவது - 116 வது சூர்ணியில் சொல்லப்பட்ட தன்மைகளை யுடையவனுக்குக்கும் இந்த அதிகாரிக்ரு, அதில் சொன்ன ஜ்ஞானத்தையும் அனுஷ்டானத்தையும் வளர்க்கும் திருமந்திரம் த்வயம் சரமஸ்லோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களும் அனுஸந்திக்கத் தக்கவை என்று கருத்து.

இனி இரண்டாவது ரஹஸ்யமான த்வயத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் சிறப்பைத் தெரிவிக்கக்கூடிய மற்ற சாஸ்திரங்கள் அவற்றின் ஸாரமாக திருமந்திரம் அதை விவரிக்கும் சரமஸ்லோகம் ஆகியவற்றின் ஸாரரீர்த்தங்களே அருளிச்செய்து கொண்டு கடைசியாக த்வயத்தில் ஸாரரீர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

ஸ்ரீ 118: எல்லா ப்ரமணங்களிலும் தேவதத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்திரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஸ்லோகத்தில் ஸர்வரணலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரியிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

விவரணம்: அதாவது வேதம் முதலான மற்ற சாஸ்திரங்கள் இவனுக்கு உய்யுபாயமாக புகுந்தி முதலான ஸாத்யங்களாக விதிக்கின்றன. அந்த ஸாத்யங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கு இந்த ஜீவன் ஆரோக்யமுள்ள சரீரத்தோடு கூடியிருக்கவேண்டும். ஆகையால் சரீரத்தோடு கூடிய ஜீவனைக் குறித்து மோஷ ஸாத்யங்களாக விதிக்கும் அந்த ஸாஸ்திரங்களாலே தேவதத்தாலேயே இவனுக்குப் பேறு கிடைக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டதா

கிறது. அந்த ஸாஸ்திரங்களின் ஸாரமாக ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிப் பேசும் திருமந்திரத்தில் நடுப்பதமான 'நம:' என்னும் சொல் "என்னை நான் ரஷித்துக்கொள்ள முடியாது. எம்பெருமானே ரஷிகள்" என்று கூறுகிறது. இதனால் இந்த ஜீவன் தன்னைத் தான் காத்துக் கொள்வதற்குத் தீங்கினாலொழிய எம்பெருமான் ரஷிக்கமாட்டான் என்று தேறுகிறது. ஆக, ஸர்வரன் அநாதிசாரமாக ஜீவனை ரஷிப்பதற்குச் செய்துவரும் முயற்சிகளுக்குத் தடையான தன்னைத்தான் ரஷித்துக் கொள்ளச் செய்யும் முயற்சியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே பேறு கிடைக்கிறது என்று திருமந்திரத்தால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. சரமஸ்லோகத்தில் சேதனைப் பார்த்து "வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் செய் எனக்கட்டினாயிடும் எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு என்னையே பற்றக் கடவாய். உனக்கு நான் எல்லாத் தடைகளையும் போக்கி நன்மையை உண்டுபண்ணுகிறேன். நீ கலங்கவேண்டியதில்லை" என்று புகுவான் அருளிச்செய்கிறார். இதிலிருந்து எம்பெருமான் ஸ்வதந்திரமாக நின்று எந்தையும் செய்து தலைக்கட்டக் கூடியவன் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால் ஜீவன் எம்பெருமானைப் பற்றுகிற பற்றும் மிகை என்னலாய் படி, நானே இவனைக் கைக்கொண்டு தன்னை இவன் அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப்பாபங்களையும் விலக்கி, இவனைத் தவ் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் சுதந்திரமுடைய ஸர்வரணலே பேறு என்று சரமஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. "ஸ்ரீமத் தாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுக்கிறேன்" என்னும் அனுஸந்தாதமாயிருக்கும் த்வயம் "புருஷகாரமாய் இவனைப் பரிந்துரைக்கும் பிராட்டியோடு கூடியிருக்கும் எம்பெருமானைப் பற்றினால் தான் பேறு கிட்டும் என்று கூறுகிறது. ஆகையால், த்வயத்தில் "பெரியிராட்டியாராலேயே பேறு" என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இத்தச் சூர்ணியில் "தேவதத்தாலே பேறு, ஆத்மாவாலே பேறு, ஸர்வரணலே பேறு, பெரியிராட்டியாராலே பேறு" என்று முறையே தானு வாக்யத்திலும் ஒவ்வொன்றைச் சொன்னது மற்றவற்றைத் தவிர்ப்பதில் நோக்குடையதன்று. ஒவ்வொரு ப்ரமானத்திலும் ஒவ்வொன்றின் முக்யத்துவத்தை லவியுத்துவதிலேயே நோக்குடையது.

பலனைக்கொடுக்கும் உபாயம் எம்பெருமானுக்குக் 'த்வயம் பெரியிராட்டியாராலே பேறு' என்று சொல்லுவது எப்படி? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆ 110: பெரிய பிராட்டியாரைப் புகழுவதற்கு வேண்டுகோள்
 வந்து - இயல்பு புகழ் செய்து கொடுக்க வந்தது. அந்த வரலாறு காண
 வந்த செவ்வாய்க்கிண்டி.

விவரணம்: அதாவது - இந்தச் சேஷனுக்கு அடைக்கலம்
 யதைக் கொடுப்பதற்கும், தவிர்க்கவேண்டியவற்றைப் போக்கு
 வதற்கும் வல்லவன் எம்பெருமானேயாவான். இடுக்கி, இன்னுக்கு
 பெரிய பிராட்டியாரைப் போற்றி கண்டுகிறது என்று சொன்னது.
 இந்த ஜீவனுடைய சந்தர்ப்பத்தைப் பார்ப்பது இவனை எம்பெருமானின்
 சந்தர்ப்பத்தை உறுப்பாக இவன் இவனை எம்பெருமானோடு சேர
 விட்டுப் பரிந்துரைப்பதற்குப் புத்தூக்காச்செயலைச் செய்தாலொ
 ஞர் எம்பெருமான் இந்த ஜீவனுடைய காரியத்தைச் செய்வ
 மார்ட்டன் என்றும் கருத்தாகவே என்று படி.

116-வது குர்ணியில் ஒரு வைஷ்ணவரின் அதிகாரிக்குப்
 பிராதுவாக இருக்கவேண்டிய நன்மைகளைச் சொல்லிற்று. சிறப்
 பாக தவயத்திற்கு அதிகாரியாய் இருப்பவனுக்கு இருக்கவேண்டிய
 நன்மைகளை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆ 120: தவயத்திற்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சுந்வரம்
 அந்தவயத்திலும் உடையவன்.

விவரணம்: அதாவது ஶிஷ்யேதாராயமான எம்பெருமானின்
 வரிப்பதைச் சொல்லும் தவயத்திற்கு அதிகாரி

அதற்குரியவராத நன்மையென்பதே நோக்கம் ||
 தவயமேவோபாயமுதே மே புகேத ப்ராபீத்ததாமதி: ||
 ஶ்ரணுகுந்ரிதயுக்தா ஶா தேஷேயிநித் ப்ரபுஜ்யதாம் ||

[அவிரிப்புத்தவயமம்மலிதை 86-88]

["நான் குற்றங்களுக்கு மெல்லாம் கொடுக்கலமாயிருப்பவன் ;
 (உன்னைத்தவிர) வேறு உபாயமற்றவன், வேறு உபேயமுமற்றவன்.
 தீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக" என்று பிரார்த்திக்கும் அறிவே
 ஶ்ரணுகுந்ரி எனப்படுகிறது. அது இந்த தேஷலகிடத்தில் செய்யப்
 படட்டும்] என்றும்,

ந தவயத்திஷ்டேதேஸ்மி ந சாதமலேதீ
 ந புக்திமலம் தவச்சரணாநிந்தீதீ |
 அகிஞ்சுதேநநயகூதி: ஶரணய
 தவதயத்தமுலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே ||

[ஸ்தே-9-28]

[ஶ்ரணமடையத்தக்கவனே! நான் கர்மயோகத்தில் நிலையுடையே
 னல்லேன்; துறாவயோகத்திலுள்ளபடியே; உன் திருவடிகளில்
 புக்தியோகத்திலும் நிலையுடையே; உன்னைத் தவிர வேறு
 உபாயமில்லாதவன்; வேறு ப்ராப்யமில்லாதவன்; உன் திருவடி
 வாரத்தை ஶ்ரணமடைகிறேன்] என்றும், "புகலொளிநல்லா
 அடியேன்" [திருவாரி 8-10-10] என்றும் சொல்லுகிறபடியே
 தன்விடம் கர்மயோகம் துறாவயோகம் புக்தியோகம் முதலான
 வந்தக் கைமறுத்தும் இல்லாமையாகிற ஆகிஞ்சுந்வரம், தனக்குத்
 தஞ்சமாக வேறொருவரும் இல்லாமையாகிற அநநயகூதித்வஜ்
 மாகிற இரண்டும் உடையவன் என்று கருத்து.

இவ்விரண்டும் வந்தன்மையாமைய என்றுமே கெண்டிக்கு
 அடுத்த குர்ணியில் பதிலளிக்கிறார்.

ஆ 121: இவை இரண்டும் ப்ரபந்த பரிந்தரணத்திலே
 சொல்லினேன்.

விவரணம்: அதாவது மற்ற உபாயங்கள் இல்லாமையாகிற
 ஆகிஞ்சுந்வரம் இருக்கும்படியையும், மற்ற ரக்ஷகர்கள் இல்லா
 மையாகிற அநநயகூதித்வம் இருக்கும்படியையும் தம்முடைய மதி
 யெரு ப்ரபந்தமாகிற ப்ரபந்த பரிந்தரணத்திலே சிகத்தெளி
 வாக்கொண்டினும், அதிய கண்டு கொள்ளலாம் என்று கருத்து.

இனி, தவயத்தின் இரண்டு வாக்தியங்களின் பெருகையும்
 அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

ஆ 122: இவன் குற்றம் முதல் விவரிப்பிராட்டியாரை
 புகழுவதற்கு உபாயத்தை உபாயமாகப்படுத்து
 கிறான்; ப்ரபந்தமுல் அச்சேர்ந்தியிலே அடிமையை
 இரக்கிறது.

விவரணம்: அதாவது - இந்த தவயத்தில் முதல் குண்டித்
 தாவே "புக்திம" என்று பெரிய பிராட்டியாரைப் புகழுகாரமாக
 முனைட்டுக்கொண்டு, "நகரபுரா 9-20-20" என்ற சரவரன்
 திருவடிகளை "புரா 9-20-20" என்று உபாயமாகப் பற்றி
 கிறது. இரண்டாவது குண்டித்வமே "தீயதே" என்று பெரிய
 பிராட்டியாரை எம்பெருமானுமான சேர்ந்தியிலே, "நாராயணம்"
 என்கிற நாமமே வேற்றுமையான நயகூதியத்தைப் பிரார்த்தித்
 கிறது என்று கருத்து. இறுதியிலுள்ள "நய" என்றும் செயல்
 ஶ்ரணுகூதித் தம்முடைய ஆகிந்தத்திற்குப் புரிய என்றும் என்று

மாகிற விசேஷம் போகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறதாகையாலே "அடிமையை இரக்கிறது" என்றும் தொடரிலே அடங்கியிருக்கிறது.

இனி, தவயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் அருளிச்செய்யவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, "ஸ்ரீமத்" என்றும் முதல் பத்துத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச் செய்த தொடங்குநீரார் அடுத்த ஞானியில் [185-வது ஞானியை வரை ஸ்ரீமத் பதார்த்தம்]

மு 128 : ஸ்ரீ என்ற மெரிய பிராட்டியவாருக்குத் திருநாமம்.

விவரணம் : "ஸ்ரீ" என்றும் சொல் 'செல்வம்' முதலான பொருள்களையும் சொல்லுவதாக உலக வழக்கில் காண்கையாலே, அப்பொருள்கள் இங்கு கருதப்படவில்லை என்று காட்டுவதற்காக "ஸ்ரீ" என்றும் சொல் பெரிய பிராட்டியவாருக்குத் திருநாமம் என்று அருளிச்செய்கிறார். "லக்ஷ்மி: பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீ: ஹரிப்ரியா" [அமர 1-1-27] என்று அமரகோசத்தில் இதனாலேயே இத்திருநாமம் லக்ஷ்மிதின் நாமங்களில் ஒன்றாகப் படிக்கப்பட்டது. இது மற்ற திருநாமங்கள் போலல்லாமல்

ஸ்ரீரிதி ப்ரத்யம் நாம லக்ஷ்யம் :

[லக்ஷ்மிதேவிக்கு "ஸ்ரீ" என்பது முதல் திருநாமம்] என்கிற படியே இவளுக்கு முதன்மைபெற்ற முதல் திருநாமமாய் இருக்கும்.

அ இதி புக்யவதோ நாராயணஸ்ய புக்யமாயித்யுதம் அபித்யுத்யா சிம் நாம மங்க்யம் ந க்ருதம்

[மஹாபுராணம்-1]

[புக்யவான் நாராயணஸின் முதல் திருநாமமான அகார்த்தை முதலீற்சொன்ன இவராலே என்ன மங்க்யம்தான் செய்யப்பட வில்லை?] என்கிறபடியே அகாரம் எம்பெருமானுக்கு முதன்மை பெற்ற முதல் திருநாமமாய் இருப்பது போல, இவளுக்கும் இந்த "ஸ்ரீ" என்றும் திருநாமம் முதன்மைபெற்ற முதல் திருநாமமாய் இருக்கிறது. இந்த 'அ'காரம் அவ-ரணுணை என்றும் த்ரது விவிருந்து தோன்றியதாகையாலே, அவனே ரணுகன் என்று காட்டும் தன்மைகளைச் சொல்லுவதாய் இருக்கும். அதுபோல இந்த 'ஸ்ரீ' என்றும் திருநாமம் இவளே புருஷகாரம் என்று காட்டும் தன்மைகளைச் சொல்லுவதாய் இருக்கும்.

இனி, இந்த 'ஸ்ரீ' என்றும் பதத்துக்குப் பொருள் அருளிச் செய்ய விரும்புகிறவராய் அடுத்த ஞானியில் இதற்கு உள்ள இரண்டு வ்யுதிபத்திகளை அருளிச்செய்கிறார்.

மு 124 : ஸ்ரீயதே, ஸ்யயதே

விவரணம் : அதாவது "ஸ்ரீரிதி ஸேஷாயம்" என்கிறபடியே, ஸேஷையைப் பொருளாக உடையதாய்துவினிலே "ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:" [(அனைவராலும்) ஸேஷிக்கப்படுகிறானாகையால் 'ஸ்ரீ' ஆகிறார்] என்கிற கர்மணி வ்யுதிபத்திகளையும், "ஸ்யயதே இதி-ஸ்ரீ:" [(எம் பெருமானை) ஸேஷிக்கிறார் ஆகையாலே 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறார்] என்கிற கர்த்தரி வ்யுதிபத்திகளையும் சொன்னபடி.

இந்த இரண்டு வ்யுதிபத்திகளும் அடுத்த ஞானியில் அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 125 : இதுக்கு அர்த்தம் - ஸ்வரூபலாய, நாய, இவன்தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாய, நாயிருக்கும் என்று.

விவரணம் : அதாவது-இந்த இரண்டு வ்யுதிபத்திகளுக்கும் பொருள் பின்வருமாறு:- "ஸ்ரீயதே" என்று அனைவராலும் ஸேஷிக்கப்படுகிறார் என்று சொல்லுகையாலே, எல்லாச் சேதநர்களுக்கும் இவரைப் பற்றுக்கையாலே தங்களுக்கு வேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபம் உடையிருக்கும் என்று சொல்லுகிறது. "ஸ்யயதே" என்று ஸர்வேஸ்வரனை இவன் ஸேஷிக்கிறார் (ஆஸ்ரயத்திற்குக் கிறார்) என்கையாலே, இவனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரைப் பற்றியிருக்கையாலே தன்னுடைய புக்யவச் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபம் உடையிருக்கும் என்று சொல்லுகிறது. இப்பிராட்டிக்கு மற்ற சேதநர்கள் விஷயத்தில் வேஷத்வம் (கைங்கர்யம் கொள்ளுபவளாயிருக்கை) ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் "ஸேஷத்வம்" (கைங்கர்யம் செய்பவளாயிருக்கை) ஆகிய இரண்டும் என்றமே உள்ளதாயிருக்கும். ஆகையால் இவளுக்கு மற்ற ஜீவர்கவால் ஆஸ்ரயிக்கப்படுபவளாயிருக்கையாகிற ஸேஷத்வமும், எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்பவளாயிருக்கையாகிற ஸேஷத்வமும் ஆகிய இரண்டும் என்றும் உள்ள தன்மைகள்.

எம்பெருமானுக்கு மோஷுபலனை அளிப்பவனாய் இருக்கையாகிற உபாயத்வமும், மோஷுத்தில் பெறப்படும் பயனாய் இருக்கையாகிற உபேயத்வமும் இரண்டு தன்மைகள் உள்ளது போலே, இவனுக்கும் மோஷுபலனை அடைவிப்பவனாய் இருக்கையாகிய புருஷகாரத்வமும், மோஷுத்தில் அடையப்படுபவனாய் இருக்கையாகிற ப்ராப்யத்வமும் இரண்டு தன்மைகளும் உண்டாகையாலே, இவ்விரண்டு தன்மைகளில் எந்தத் தன்மையை தினைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறது என்னும் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

சூ 126: இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

விவரணம்: 'புருஷகாரமாக' என்று கூறுகையாலே, 'உபாயமாய் இருக்கும் எம்பெருமானுக்கு இவளும் விவேஷணமாய் இருக்கையாலே விவேஷணமான ஜ்ஞாநம் ஸக்தி முதலான குணங்களுக்குப் போல இவளுக்கும் உபாயத்வம் உண்டு' என்னும் கொள்கை இவளுக்கு உடன்பாடன்று என்று விளங்குகிறது. இது பற்றிப் பெரியவாச்சான் பின்னை பரந்த ரஹஸ்யத்தில் த்வயப்ரகரணத்தில் விவாக விசாரித்து நிர்ணயம் செய்துள்ளது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணன் எல்லாச் சேதநர்க்கும் இயற்கை உதவினானாகுப்பவன். உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் இருப்பவன். இவையிணைக்கவும் அதிந்து அவனைப்பற்றுகிற இச்சேதநனுக்கு இந்தப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய அவசியமென்ன? என்னும் கேள்விக்கு விவையளிக்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

சூ 127: நீயிலே தென்படும் தன்ருமரபோலே குவிர்த்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சித்தம் பிறத்தால் பெறப்பட்டது த்வனாகாக.

விவரணம்: அதாவது - குவிர்த்த நீயிலே அருகில் தெருங்குருடியாதபடியான உஷணத்தையுடையதெருப்புக்கிவருவது போலே

பேரக்காரம் யஜ்ஞதபஸம் ஸர்வலோகதேஹ்வரம் |

ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாநகாமம்

எந்திய குர். 22 || [கீதை 5-29]

[யஜ்ஞங்களையும் தவங்களையும் அணுபுவிப்பவனும் எல்லாவலகம் உட்கும் பெரிய ஸ்வரஜும், எல்லா உயிர்களுக்கும் நண்பனுமாக என்னை அதிந்து நாத்தியை அடைகிறாய்] என்கிறபடியே எல்லா உயிர்களுக்கும் நண்பனாயும்,

ஸமேஹம் வர்ஷதேஷு - நமே த்வேஷ்யேஸ்தி

ந பரிய: |

யே யஜந்தி நாமம் யுக்தயா மத் தே தேஷு சாயஹம் ||

[கீதை 9-29]

[எல்லா உயிர்க்கும் நான் ஸமமானவன்; எனக்கு விரோதியுமில்லை; பிரியமானவனுமில்லை; என்னை பக்தியோடு உபாஸிப்பவர்கள் என்னிடத்திலுள்ளனர்; அவர்களிடத்திலும் நான் இருக்கிறேன்] என்கிறபடியே ஆர்யர்க்கும்போது அனைவருக்கும் பொதுவாயும் இருக்கையாலே, தெளிந்தும் குளிர்ந்தும் இருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலே,

பிரேகல தவக்ப்யேயாத் ஜநதி பரிபூர்ணாக்ஷரீ ஜநே

நந்தஸ்திரேதேஷந்தத்யா புகுதி சகதாசித கலுஷதீர் |

கிரேதந் நிர்ந்தேஷு: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை:

உபாயை விஸ்மரீய ஸ்வஜநயஸீ மாதா தத்யஸி ந: ||

[ஸ்ரீகுண-52]

[தாயே! குற்றம் நிறைந்த ஜீவன் விஷயத்தில் படிப்படியாகத் திருத்தி நன்மை செய்வதற்காக, உமது நாதுன் சிவசமயம்கோபங்கொள்கின்றார்; "ஏனிந்தக் கோபம்?" என்றுகூறி உசிதமான உபாயங்களின் மூலம் குற்றங்களை அவர் மறக்கும்படி செய்து அவருடைய திருவடியிலே சேர்ப்பிக்கிறீர். அதனாலேயே எங்களுக்குத் தாயாகிறீர்.] என்று பூட்டர் அருளிச்செய்தபடியே இந்த ஜீவன் மனப்பூர்வகமாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் செய்த குற்றங்கள் காரணமாக,

நாதஹம் த்விஷகா க்ருதேந் ஸம்ஸாரேஷு நரதமாத் |

கஸிபாய்ஜஸம்ரமஸுபுநாஸஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

[கீதை 16-19]

[த்வேஷிகளும், கொடியவர்களும், மனிதரிற் கடையாளவர்களும், அமங்குளமானவர்களுமான அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலேயே, (அதிலும்) அஸுரஸம்பந்தமுள்ள பிறப்புக்களிலேயே எப்போதும் தன்னுகிறேன்.]

மத்யபுக் தம் சம்பவசம் வாயி நிந்த்யாம் குரிவத்தி யே நரைய |
பத்மகோடி மதேநாயி ந ஸுமாயி உஸுந்த்யே ||

[வரணபுரணம்]

[நாய்மாயிசம் தின்னும் சண்டாளராயினும் என் புக்தனை எவர்கள் திந்தனை செய்கின்றனரோ அவர்களை நூலுகோடி பத்மகாலங்கள் கழிந்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.] என்னும்படியான கடுங்கோபம் பிறந்தால் அக்குற்றத்தைப் பொறுப்பது - முற்கூறிய புகட்டகுடைய ஸிலோகத்தில் சொன்னபடி தன்னுடைய உபதேசம் முதலானவற்றிலே அக்கோபத்தை ஆறும்படி செய்து எம்பெருமானிடம் கருணையை உண்டாக்கும் இவளுக்காகவே என்று கருத்து. ஆகையால் எம்பெருமான் எல்லா உறவுமாய் இருப்பவன் என்று அறிந்தவனுக்கும், தான் செய்த குற்றத்தைக் காணும் போது உண்டாகும் படியத்தாலே, பரிந்துரைக்கும் (சிபாரிசு செய்யும்) புருஷகாரமாக இவளை முன்னிட வேண்டியது அவசியம் என்று கருத்து.

“சேதனனுடைய காரியத்தைத் தன்காரியமாக ஏற்றுக்கொண்டும், ஸர்வேஸ்வரனைத் தன் வசப்படுத்தியும் இருவரையும் சேர விடுகைக்கு இவள் குறையற்ற புருஷகாரமாய் இருப்பவளோ?” என்றும் கேள்வியெழ, அடுத்த குர்ணையில் பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

கு 128: இவள் தாயாய் இவர்கள் கிலோம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்நியாய் இரிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

விவரணம்: அதாவது—

தவம் மாதா ஸர்வேஸ்வரகாதாச் சேரே தேவதேவான ஹரி: பிதா [வி பு 1-9-1]

[எல்லாவுலகிற்கும் தேவரீர் தாயாகிறீர்; தேவதேவான ஹரி தந்தையாகிறார்.] என்றும்,

அக்ஷணபுந்தமநாய்..... ஸரணமஹம் ப்ர... த்யே [வரணபுரணபுரணம்]

[எல்லாவுலகிற்கும் தாயானபுத்தேவியைய அடியேன் ஸரணமடைகிறேன் [என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஜீவர்களுக்கு இவள் தாயாய்

“தந்தம் மக்கள் அருது சென்றால் நாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்” [பெரியாழ் திரு 2-2-3] என்கிறபடியே அந்த உறவு காரணமாக ஜீவர்களுடைய துன்பம் கண்டால் பொறுக்க முடியாதவளாய் இருக்கிறாள்.

அஸ்யேஸாநா ஜகதே விஷ்ணுபத்நி [யஜுர்-கா 4-4-27]

[விஷ்ணுவுக்குப் பத்நியாயும் (அதனாலேயே) இவ்வுலகிற்குத் தலை விவாகவும் இருப்பவள்.] என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்நியாய், “பித்தர் பனி மலர் மேல் பாயவைக்கு” [திருநெடு 18] என்கிற படியே, எம்பெருமான் தன்னுடைய சிறப்புக்களைக்கண்டு காதல் கொண்டு தான்சொல்லுகிறபடி நடக்கும்படி அவனுக்குத் தான் இனிய மனைவியாயும் இருக்கிறாள். ஆகையால் இருவரையும் சேரவிடுவதற்குக் குறையற்ற புருஷகாரமாயிருக்கிறாள் இவள் என்று கருத்து.

“இவள் சேரவிடுவதற்கு எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் தடையற்ற கதத்திரத் தன்மையை உடைய ஸர்வேஸ்வரன் இந்த ஜீவர்களுடைய குற்றங்கள் ஒவ்வொன்றையும் கணக்கிட்டு அவற்றுக்குத் தண்டனை கொடுக்க நிற்கும்போது இவளாலே அந்தக் கோபத்தை ஆறச் செய்ய முடியுமோ!” என்னும் கேள்விக்கு விடையளிக்கிறார் அடுத்த குர்ணையில்.

கு 129: திருவடியையப் பொறுப்பிக்குமவள், தன் சொல்வழி வகுமவளைப் பொறுப்பிக்குச்சொல்ல வேண்டாள்மே.

விவரணம்: அதாவது—அசோகவனத்தில் தன்னைப் பத்து மாதம் அதட்டியும் பிரட்டியும் துன்புறுத்திய அந்த சாக்ஷரேசுருடைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு அவர்களைச் சித்திரவதை செய்ய வேண்டுமென்று உறுதலாயிருந்து அந்நகுப் பிரட்டியின் அனுமதியைப் பிரார்த்தித்த அனுமனைக்கூட,

ஏவமுநதத் து... தேவஜி ஸந்தாந்தம் வயஸ்ஸிநம் |
ரஹஸ்யஸ்ய ஸர்வேஸாநாய் குர்ந்தந்தம் பராஜ்ஞயா ||
விதேயாதாஞ்ச த்யாஸந்தாய் க: குப்பியத் மாதிரோத்தம || [ரா-யு 116-28]

[இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சீதைபாணவன், புகழ்படைத்த அனுமனை தேவகிக்குச் சொல்லுகிறாள். — வானரர் தலைவர் தர்வணகுடா

அரசனைப்பற்றியிருப்பதால் அவனுக்கு வசப்பட்டிருப்பவர்களும் அவனுடைய ஏவலினால் (எனக்குக் கொடுமை) செய்தவர்களும் அவனால் நியமிக்கப்பட்டவர்களும் (அவனுக்கு) அடிமைகளாய் முன்ன ராஜகுமாரிகளின்மேல் யார்தான் கோபங்கொள்ளுவார்கள்?) என்றும்,

பாபநாசம் வரணாநாசம் வரணாநாசம் வரணாநாசம்
காரியம் கருணமாரியம் நாசம் சித் தபாரத்யாத் ||

[ரா-பு 116-44]

[வானரனே! பாபிகளாயினும், தல்லோராயினும், கொல்லத்தக்கவராயினும் அவர்கள் திறந்து நல்லோரால் கருணைகாட்டப்படவேண்டும். குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.] என்றும் பலவாறு உபதேசித்து அவனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றுகின்றவன், "மலரான் தனத்துள்ளான்" [மூன்றாம் திருவ - 3] என்றும், "மாமலர் மங்கை மண நோக்கமுண்டான்" [பெரிய திரு 8-10-1] என்றும், "அல்லி மலர்மகன் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" [திருவாய் 8-10-8] என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய இனிமையிலே மிகவும் ஈடுபட்டு "நின்னனின் வழி நின்று சிலை பிடித்து எம்பிரானேக" [பெரியாழ்திரு 8-10.7] என்கிறபடியே, "மாயமானின் பின்னே போ" என்று சொன்னாலும், அதனால் விளையக்கூடிய அனர்த்தத்தை அறியாமல் அதன் பின்னே போகும்படி நான் சொன்னபடி கேட்கும் எம்பெருமானின் சீற்றத்தை ஆற்றி, சேதநனுடைய குற்றத்தைப் பொறுக்கும்படி செய்யவல்லவன் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் என்று கருத்து. இவருடைய திருத்தம்பிரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் த்வயப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீமத் பதவிவரணத்தில் - "செய்தகண்ணுக்கில்லை கைம்மாறு" [பெரிய திரு 8-2] என்றும்படி பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் கைம்மாறு காணாமல் திகைக்கும்படி உபகாரம் செய்தமையாலே அவன் சொல்படி நான் நடக்கவேண்டும்படியிருக்க, அனுமனை மறுத்துத் திருத்துகின்ற இப்பிராட்டி

* சார்க்கு நமக்கென்றும் சக்கரத்தான் தண்டுழாய்த்
தாசுவாழ் வரைமார்பன் தான் முயங்கும் - காராந்த
வானமரும் மின்னிமைக்கும் வண்டாமரை நெடுங்கண்
தேனமரும் பூ மேல் திரு * [மூன்றாம் திருவ - 100]

என்கிறபடியே தன்னுடைய இனிமைக்குத் தோற்று 'இவனுக்கு எதைச் செய்வது?' என்று திகைப்புற்று 'நின்னனின் வழி நின்று' [பெரியாழ் திரு 8-10-7] 'கிளர்பொதிய மறிதிரிய அதனின் பின்னே படர்த்தான்' [பெரிய திரு 2-5-8] என்னும்படியினாலும்வரும் அனர்த்தத்தை அறியாமல் பிராட்டியின் முறையுக்குத் தோற்று அவள் சொன்னபடி மாயமானின் பின்னே போன எம்பெருமானின் ஸ்ரீவனுடைய குற்றத்தைப் பொறுக்கும்படி செய்வான் என்னும் விஷயம் சொல்லாமலே விளங்குமன்றோ" என்றும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்தாரன்றோ.

ஆக, த்வயத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள "ஸ்ரீமத்" என்றும் பத்யத்தில் "ஸ்ரீ" என்றும் பகுதியின் பொருளை இதுவரை அருளிச் செய்தார். "மத்" என்றும் விசுவதியின் பொருளை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச் செய்கிறார்.

கு 130: மதுப்பால் இறவர் சேர்த்தியும் நித்யமென்கிறது.

விவரணம் : அதாவது - ஸ்ரீப்புகழ்த்திற்கு மேலுள்ள மதுப்பாகிற விசுவதி "பூமநிந்த்யா ப்ரஸம்ஸா" நித்யயோக்யே அதீதாயதே | ஸம்ஸர்க்கே, ஸந்திவிஷயாயப் பூமநிந்த்யாபுத்யாய:" [மதுப் முதலான விசுவதிகள் "1,10" (மிகுதி) "நிந்த்யா" (இகழ்வு), "ப்ரஸம்ஸா" (புகழ்ச்சி), "நித்யயோக்யம்" (என்றும் சேர்த்திருத்தல்), "அதிஸாயநம்" (சிறப்புற்றிருத்தல்), "ஸம்ஸர்க்க்யம்" (தொடர்பு கொண்டிருத்தல்), "அஸ்திவிஷயா" (உள்ளதாய் இருத்தல்) ஆகிய பொருள்களில் வழங்கப்படுகின்றன] என்கிற இலக்கண வழக்கின்படி பலபொருள்களை உடையதாயினும், இங்கு அது என்றும் சேர்த்திருக்கையாகிற நித்யயோக்யப் பொருளில் வத்திருக்கிறதாயாலே பிராட்டியும் ஈஸ்வரனுமான சேர்த்தி எப்போதும் உண்டு என்னும் விஷயம் இங்கு மதுப்பாலே சொல்லப்படுகிறது என்று கருத்து.

என்றும் சேர்த்திருக்கையாகிற இந்த நித்ய யோக்யத்தை விவரிக்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்,

கு 131 இவளோடே கூடியே வந்து வினுடைய உன்மை.

ஸரீர்ப்பதி நிதிஸ்ஸேவப்பீதயிநி கவ்வாஸீகதாத: ஸ்வேதா
ஸம்ஸிதவஸ்து விவக்ஷணுநிநி ஜ்ஞாநாதநிதய: ஸ்வேதா
[கீதா பூஷ்ய அவதாரிகை]

[திருவின் நாயகரூபம், தாழ்வுகளைத் தாங்கும் எதிர்நிலைப் படை
பிரதிபலனாய், மன்கூலமுணங்களுக்கு ஒரே இருப்பிடமானவராய்,
தன்னைப்போலிந்த எல்லாப் பெரும்களிலும் சிறந்தவராய், அள
வற்ற ஞானம் ஆவந்தம் ஆரீயவந்தம் ஸ்வருபமாக
வந்தவராய் இருப்பவன்.] என்று கீதாபூஷ்ய அவதாரி
கையில் எம்பெருமானார் புகழைச் ஸ்வருபத்தைச் சொல்லும்போது
அந்த ஸ்வருபத்தை திருபித்துத்தரும் ஜ்ஞாநம் ஆனந்தம் முத
லான குணங்களைச் சொல்லுவதற்குமுன்வே, “ஸரீர்ப்பதி:” என்று
புகழ்வான் திருவின் நாயகராய் இருக்கையைச் சொல்லும்படி அவ
னுடைய ஸ்வருபத்துக்கு முக்கியமான நிருபகையாக இப்பிராட்டி
இருக்கையாலே, இவனோடே கூடியே பரமாத்மாவனுடைய ஸத்
தை உள்ளது என்று கருத்து.

ஆக, நிருபகையாக எம்பெருமானுடைய ஸ்வருபத்தோடேயே
கூடியிருக்கையால் உண்டான நித்யயோகத்தை அருளிச்செய்தா
ராயிற்று.

இனி, இவனுடைய அருளாதிற ஞானத்தாலும் இவன் எம்பெரு
மானோடு எப்போதும் கூடியிருக்கிறான் என்பதை அடுத்த ஞான
ரீகில் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸூ 182: ஸ்வரூபிஸாதத்திரியத்தையும் சேதநனு
டைய அபராதநித்யையும் கண்டு அகலமாட்டான்.

விவரணம்: அதாவது—எல்லாம் அறிந்தவருக்கையாலே சேத
நன் செய்யும் குற்றங்களை ஒன்று விடாமல் கணக்கிட்டு அதற்குத்
தக்கபடி தண்டனை கொடுக்கும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதத்திரி
யத்தையும்,

யத் பூஷணமகஸிப நியுதாதுபூஷேப்பநாயணம்
நத் சிவ்யிஷம் ஸ்ருஜந ஜந்தாரிண கூணூர்த்ததே |
ஏலம் ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம்
கூஷணயஸ்யதோ நத்யபீஸந்நி, வீரமமாந்தராத ||

[எந்தப் பாபமானது பிரமனுடைய ஆய்விப்போன்று லக்ஷம்
மடக்கு காலம் அனுபவித்தாலும் அழியாதோ, அப்படிப்பட்ட
பாவத்தை ஜீவன் இங்கு அவரைக்கணத்தில் செய்கிறான். இப்
படி எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்பெருமும் குற்றம்புரித்த அடி
வேளை 'இனிப் பாவஞ் செய்யமாட்டேன்' என்று பாபத்தில்
விருப்பம் தணிந்தவுடன் பொறுத்தருகிறாய், என்ன ஆச்சரியம்?
என்று கார்த்தாழ்வான் அருளியபடியே காலமுள்ள வரை
யிலும் அனுபவித்தாலும் அநீயாததாய், எல்லை கண முடியாதபடி
எண்ணித்திருப்பதாய் (1) தீவினைகளைச் செய்தல், (2) செய்ய
வேண்டியவைகளைச் செய்யாதிருத்தல், (3) எம்பெருமானிடம் அப
சார்ப்படுதல், (4) புகழ்வதற்களிடம் அபசார்ப்படுதல், (5) புகழ்
வந்து புகழ்வதற்கள் விஷயத்தில் காரணமில்லாமல் தீங்கிழைத்தலா
கிற அஸஹ்யாபசாரம் என்று பலவகைப்பட்டதான சேதனை
செய்த குற்றங்களைக் கண்டு இச்சேதனை இவ்வெம்பெருமானை
அடைவமுடியாதபடி ஆவிவிடுமோ என்று பயந்து 'இருவரையும்
தீருத்திச் சேரவி. வேண்டும்' என்னும் அருளாலே எம்பெருமானை
விட்டு ஒரு கணதேரமும் அகல மாட்டான் என்று கருத்து.

இப்படி இவன் அகலாமலிருப்பதால் ஜீவனுக்கு விளையும்
ஸாபத்தை அடுத்த ஞானரீகில் அருளிச் செய்கிறார்.

ஸூ 183: சேதனனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து
அஞ்சவேண்டா.

அதாவது—இப்படித் தாயான இப்பிராட்டி எம்பெருமானை
விட்டு அகலாமலிருந்து இருவரையும் சேரவிடுகைக்கு வேண்டி
யதைச் செய்கையாலே, இந்த ஜீவனுக்கு எம்பெருமானுடைய
ஸ்வாதத்திரியத்தையும், தன்னுடைய குற்றங்களையும் நினைத்து 'நான்
எம்பெருமானை எப்படிச் சேரப்போகிறேன்' என்று பயப்பட வேண்
டியதில்லை என்று கருத்து.

இனி இந்த மதுப்பிரகல் தேறும் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்
கிறார் அடுத்த ஞானரீகில்.

ஸூ 184: இத்தால் ஆம்ராயிக்கைக்கு ரூபியே வேண்டு
வது; காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

விவரணம் : அதாவது - இவ்வண்ணமாகப் புருஷகாரமான பிராட்டியும் உபாயமான எம்பெருமானும் என்றும் கூடியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லும் இந்த "மதுப்" பாகிற விசுவதியால், எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும் என்றும் குசியே வேண்டுகோளாகிய "பிராட்டியும் பெருமானும் கூடியிருக்கும் காலத்திலே ஆஸ்ரயிக்க வேண்டுமே" என்று ஆஸ்ரயிப்பதற்குக் காலத்தைப் பார்த்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

இனி, இவள் புருஷகாரம் செய்ய வேண்டியது மிக அவசியம் என்று அறிவிப்பதற்காக (அவதாரங்களில்) இவள் எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கும் நிலைக்கும், கூடியிராத நிலைக்கும் உள்ள வேற்றுமையை அடுத்த ஞானியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 136 : இவள் வந்திதியாலே காகம் தலைபெற்றது! அதன் இவ்வாணையாலே தரவணன் முடிந்தான்.

விவரணம் : - திருமந்திரவிவரணம் பக்கம் 44-ல் உள்ள "லக்ஷ்மியாலது" என்னும் பிரமாணத்தின்படி கருணையே ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலேயிருப்பவனாக, ஸ்வதந்திரான ஸ்வரணுடைய சுதந்திரத்தன்மையைச் செயல்படாதபடி செய்து கருணையை வெளிப்படுத்தும்படி செய்வனான இவள் அருகிவிருக்கையாலே, இப்பிராட்டி திறத்தில் அலக்யாபசாரத்தைப் பரிபூரணமாகச் செய்து, பெருமானுடைய பூரணஸ்திரத்தாலே விரட்டப் பெற்றுத் தலைவறுபடவேண்டிய காகஸூரன்

ஸதம் நிபதிதம் [பெருமனரண்யம்: ஸ்ரணுகூதம் !

வகூரணமபி காகுதஸ்தி: க்ருபயா பரிபூரணமபி ||

[ரா-ஸு 88-85]

[புரணமாக அடையத்தக்க அந்தக் காகுத்தன் பூமியில் விழுந்து மரணமடைந்த அந்தக் காகஸூரனைக் கொடுக்கையதற்க்கவலையிருத்தபோதிலும் கருணையோடு காப்பாற்றினான்.] என்கிறபடியே பெருமானுடைய கருணைக்கு இலக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனான். அத்தகைய இப்பிராட்டி கூடியிராமையாலே முதல் நாள் போரிலே தேர், வில் முதலான அணிகளையும் இழந்து காகஸூரனைப் போலே போக்கற்றுச் செயலிழந்து நினைந்தலை ஒத்திருந்த போதிலும், காகத்தைப்போலே அவ்வளவு அபசாரம் செய்யாமலிருந்த போதிலும் இராவணன் இராமனுடைய அம்மிக்கு இலக்காகி அழிந்து போனான் என்று கருத்து. ஆகையால் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு இவள் கூடியிருக்கும் நிலையே அவசியம் வேண்டும் என்று கருத்து. ஆக, இதுவரையில் "மதுப்" என்னும் பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அடுத்தபடி, 'தாராயண' பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த ஞானை தொடக்கமாக. (148-வது ஞானை முடிய).

மு 136 : புருஷகார ஸ்வதந்திரியத் தலைபெற்றதால் தலைபெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது தாராயணபதம்.

விவரணம் : அதாவது - ஜீவனை அவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று எம்பெருமானுக்கு எடுத்துச் சொல்வதன் மூலமும், தன் அழகைக்கொண்டும் எம்பெருமானைத் தன் வசப்படுத்தி ஜீவனுடைய காரியத்தை திறைவேற்றவல்ல புருஷகாரமாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாலே - எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்க வந்திருக்கும் இந்த ஜீவன் அதாவது காகஸூரன் பண்ணிவைத்திருக்கும் குற்றங்களைப் பார்த்து, சீரமை கொண்டு, "இவனை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாதது" என்று உறுதியுடன் இருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வதந்திரத் தன்மை மாறினால், அந்த ஸ்வதந்திரத் தன்மையாலே காரியம் செய்யமுடியாமலிருந்த தலை நீங்கப் பெற்றமையாலே ஒங்கி நிற்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது தாராயணபதம் என்று கருத்து.

அந்த குணங்கள் யாவை? என்னும் கேள்விக்குப் பதில் கூறுகிறது அடுத்த ஞானை.

மு 137 : அவ்வயாவன - வாத்தல்வழும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஸீல்வமும், ஸௌவப்பயமும், இஞ்சாதமும், ஸக்தியும்.

விவரணம் : இந்த குணங்களின் லக்ஷணம் பின்வருமாறு : - வாத்தல்வயாவது - அன்று சன்ற கன்றிவிடத்தில் பக இருக்கும் இருப்பு. அதாவது - அக்கன்றினுடைய அழுக்குகளை இனியதாகக் கொள்வதும், அக்கன்றைப் பாலைக்கொடுத்து வளர்ப்பதும், எதிரிட்டவரைத் தன் கொம்புகளால் முட்டியும், குணமினால் உதைத்தும் கன்றை ரகிப்பதும் ஆகும். அவ்வண்ணமே எம்பெருமானும் அடியார்களுடைய குற்றத்தை திறமமாகக் கொண்டு "பாலே போல் சீர்" [பெரிய திருவ 58] என்கிற குணங்களைக் கொண்டு அவர்களைத் தரிக் கச்செய்து.

மித்ரபூவேந ஸம்பரஃபதம் ந தவஜேயம் கதூர்தந |

தேஃஜோயத்யபி தஸ்ய ஸயாத ஸதாமேததூரீயீதம் ||

[ரா-பு 18-8]

[தன்பலின் வேஷத்தோடு வந்தடைந்தவனையும் தான் ஒரு போதும் விடமாட்டேன். அவனுக்கு தேஷமிருந்தாலும் மிக நன்று; தல்லோர்களுக்கு அது பழிக்கத்தக்கதன்று.]

ஸக்குதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீத் ச யாசதே |

அப்யம் ஸர்வ பூதேப்யோ த்யூராயேதத் வ்ரதம் மஃ ||

[ரா-ய 18-84]

[ஒருகால் ஈரணமடைந்தவன் பொருட்டும், தான் உவக்குரி யேன் என்று யாசிப்பவன் பொருட்டும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்தினின்றும் அப்யமளிக்கிறேன். இது என்னுடைய விரதம்.] என் கிறபடியே தனக்கு வேண்டியவர்களோ வேண்டாதவர்களோ தன் அடியார்களுக்கு எதிராய்ப்பேசினாலும் அவர்களை மறுத்து சாஷிப்பதுமாகும். ஸ்வாமிக்மமாகது— அடியவன் தன்வழி வராத போதும் அவனை விடாமல் நின்று இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை சாஷித்துக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமான ஓர் தொடர்பு. அநாவது— உடைமையான இத்தச் சேதனனுக்கு உடையவராய் இருக்கும் இருப்பு. இத்தச் சேதனன் தன் வழிவராமல் இருக்கும்போது வழிபடுவது தொடக்கமாக, கைக்காயம் வரையில் உண்டான தன்மைகளையெல்லாம் இவனுக்கு கர்வரன் லிங்கிப்பது உடையவராய் இருக்கும் இத்தன்மையிலுலேயே. ஸௌஸம் யமாகது— தீத்யவிபூதி ஸீலாவிபூதி என்னும் இரண்டு பெருஞ் செல்வங்களை உடையவராயிருக்கையாலும், ஸர்வ ஜீவராசிகளுக்கும் ஸ்வலரியாக ஜீஸலிக்கத்தத்தில் பேசப்படும் பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பதியாயிருக்கையாலும் தடைபற்ற பெருமையையுடைய ஸர்வேலிராஜையுடைய மேன்மையையும் தங்களுடைய சிறுமையையும் பார்த்து “அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர்” [திருவாய் 5-1-7] என்று ஜீவன் பிள்வாங்காதபடி, அனைவரோடும் ஒருடியாக மேல் ஸிஸூந்து ஐருநீராகக் கலக்கையும், அதையும் தன்னுடைய பயலாக நினைக்கையும், அதுவும் ஜீவல் லேண்டாமலிருக்கும் போதே கலக்கையும் ஆகும். ஸௌஸம் யமாகது— கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கிற தாள் கண்ணுலே கண்டு பற்றலாய்படி எளியவராயிருக்கை. ஐஞானமாகது இந்த ஜீவனுக்குக், கழிக்கவேண்டிய விரும்பத்தகாத தாழ்வுகளையும் கொடுக்கவேண்டிய விரும்பத்தக்க உயர்வுகளையும் நேசே அறிகைக்குத் தக்கதாய், தன்னைத் தவிர்த்த எல்

லாப்பொருள்களையும் ஒரேசமயத்தில் நேசே கண்டு அறியவல்ல அறிவு. ஸக்தியாயதா— மிகத் தாழ்ந்தவராய் அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழையும் ஜீவர்களைத் தனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களான தீத்ய ஸலிரிகளோடு ஒருவரிசையிலே வைக்கவல்ல அகடிதகூடரு ஸாமர்த்யம் (பிரசால் ஸாதிக்க இயலாதவற்றையும் ஸாதிக்கவல்லதிறமை), இந்த ஆறு குணங்களில் வாத் ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌஸீயம், ஸௌஸப்ப்யம் என்னும் தான்கு குணங்களும் ஜீவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவிசெய்யக் கூடியவை. ஐஞானம், ஸக்தி என்னும் இரண்டு குணங்களும் எம்பெருமான் தன்னை வந்தடைந்த ஜீவனுடைய காரியத்தைச் செய்வதற்குப் பயன்படுபவை.

“அகலகிலேன் இறையும் என்று

அவர்மேல் மங்கை உறை மாப்பா!

நிகரில் புகழாய் உலகம் பூன்று

உடையாய் என்னை ஆள்வானே!

நிகரில் அமரர் முலிக்கானங்கள்

விருப்பும் திருவேங்கடத்தானே

புதலொன்றிலொ அடியென் உன்

அடிக்கீழ் அமர்ந்து புலத்தேனே” [திருவாய் 8-10-10]

என்னும் பாட்டில் “நிகரில் புகழாய்” என்பதனால் வாத்ஸல்யத்தை யும், “உலகம் மூன்றுடையாய்” என்பதனால் ஸ்வாமித்வத்தை யும், “என்னை ஆள்வானே” என்பதனால் ஸௌஸீயத்தை யும், “திரு வேங்கடத்தானே” என்பதனால் ஸௌஸப்ப்யத்தை யும் ஆக இப்படி ஆழ்வார் ஜீவர்கள் எம்பெருமானை அடைய உதவிப்பிரியும் தாழ் குணங்களையும் அருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. எம்பெருமான் தன்னிடம் வந்தடைந்த சேதனனுடைய கர்வத்தைச் செய்யப் பயன்படும் ஐஞானம், சக்தி என்னும் இரண்டு குணங்களைச் சொன்னது ப்ராப்தி, பூர்த்தி என்னும் மற்ற இரண்டு குணங் களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று முமுணிகள் உயாநீரானத்தில் அருளிச் செய்வர். அவ்விவரங்கு குணங்களும் எழ்பெருமான் ஜீவனுடைய காரியங்களைச் செய்யப் பயன்படுபவையுள்ளே. ‘ப்ராப்தி’ என்பதை ‘ஸர்வஸ்வாமித்வம்’ என்றும், ‘பூர்த்தி’ என்பதை ‘அவாப்தஸமஸ்த காமத்வம்’ (வேண்டுவனய், வும் நிறைந்திருக்கை) என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யல்கள். இவற்றிடம் அடியார்களின் காரியத்தைச் செய்யும் குணமாக

இரக்கத்தையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பரந்த சமஸ்யத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

“ஆச்ரிதருடைய ஹிதாஹிதங்கள் அறியும் போதைக்கு ஸர்வஜ்ஞானம் வேணும். அறிந்தபடியே கார்யம் செய்கைக்கு ஸர்வசக்தி ஆகவேணும். ஸர்வசக்திவிரும்பும் இவன் பக்கல் ஒன்றும் நர்சாநொழிகைக்கு அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகவேணும். இத்தனையும் உண்டாளும்தன் பேறாகக் கார்யம் செய்யும் போதைக்கு ஸர்வஸ்வாமியாக வேணும். அநாதிகாலம் கர்மாஜ குணமாக அறுத்து அறுத்துத் தீர்த்துகைக்குக் கருவியாய்ப்போந்த இவை சக்ஷணத்திற்கு உறுப்பாவகைக்கு இரக்கம் வேணும். ஆகையாலே ஸௌரீல்யாதி, குண சதுஷ்டயத்தோடு ஜ்ஞாந சக்தியாதி, குண பஞ்சகத்தோடு வாசியா இப்பதத்திலே அறு ஸந்தேயம்” என்றும் பரந்த சமஸ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அறுஸந்திக்கத் தக்கவை.

இந்த ஆறுகுணங்களும் இவ்விடத்தில் எப்படிப் பயன்படுகின்றன என்றும் கேள்விக்கு அடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

ரூ 138: குற்றங்கள் அருவருவாமைக்கு வாக்கல்யம்; கார்யம் செய்யும் என்று துவர்கைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வம் கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌரீல்யம்; கண்டு பற்றுமைக்கு ஸௌலப்யம்; விசேதையைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாந சக்திகள்.

விவரணம்: அநாவது— எம்பெருமானை ஆர்யதீக்க முற்பட்ட இந்த ஜீவன் தன் தோஷத்தைப் பரந்து அஞ்சாமலிருக்க வேண்டுமென்றால் அடியானுடைய தோஷத்தையே இளியதாகக்கொள்ளும் எம்பெருமானுடைய வாக்கல்ய குணத்தை இவன் அறுஸந்திக்கவேண்டும். “எம்பெருமான் நம்முடைய கார்யத்தைச் செய்வானே செய்யமாட்டானே” என்று ஐயமுறாமல், “நம் கார்யத்தை அவசியம் செய்வான்” என்று ஜீவன் தம்பிக்கக்கொள்ளவேண்டும் என்றால் ஜீவனுடைய ஸாப நஷ்டங்கள் எம்பெருமானுடையவையே என்பதை உணர்த்தும் அலனுடைய ஸ்வாமித்வமாகிற குணத்தை இவன் அறுஸந்திக்கவேணும். நித்யவிபுதி ஸீலாவிபுதி ஆகிய இரு விபுதிகளையும் நடத்திவைக்கும் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு, தன் தாழ்வை நினைத்து ஜீவன் அகலாமல் இருக்கவேண்டும் என்றால், தாழ்ந்தவர்களோடும்

ஒரு நீராகக் கலக்கும் எம்பெருமானுடைய தன்மையான ஸௌரீல்யத்தை ஜீவன் அறுஸந்திக்கவேணும். எம்பெருமான் கண்களுக்குப் புலப்படாதவன் என்று பின்வாங்காமல் ஜீவன் அவனைக் கண்ணாலே கண்டு ஆர்யதீக்க வேண்டுமென்றால் எம்பெருமான் தன் திருமேனியை அடியார்களின் கண்களுக்கு இலக்காகக்கொண்டுகிற ஸௌலப்யம் என்றும் குணத்தை ஜீவன் அறுஸந்திக்கவேணும். சரமல்லோகத்தில் சொன்னபடியே எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடைவாயிருக்கும் ஜீவனுடையபாபங்களைப் போக்கி அடையத்தக்க தன்னை எம்பெருமான் காட்டுவான் என்று ஜீவன் உறுதி கொள்ள வேண்டுமென்றால் அடைபவனான ஜீவன் ஏற்கனவே நிற்கும் நிலையையும் மேலே பெற வேண்டிய பேறுகளையும், அதிவதற்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்தையும், அறிந்தபடியே பேற்றைத் தருவதற்கு உறுப்பான சக்தியையும் உடையவன் எம்பெருமான் என்று அறுஸந்திக்க வேண்டும். இப்படி எல்லாம்வல்ல ஸர்வசக்தியானும் ஜீவனுடைய கார்யம் செய்யும்போது அதற்குக் கைம்மாறாக வேண்டுமென்று எதிர்பாராமல் இருக்கும்படியான ஸ்ரீஸூக்தியை உடையவன் எம்பெருமான் என்றும் இவன் அறுஸந்திக்கவேண்டும். அப்படியே தன் பேறாகக் கார்யம் செய்யக்கூடிய பராபுரி (ஸர்வஸ்வாமித்வம்) உள்ளவன் என்றும் அறுஸந்திக்க வேண்டும். அநாதிகாலமாக ஜீவனுக்குக் கர்மாஜகுணமாக தண்டனைகளை அளிப்பதற்கு உதவிவந்த ஜ்ஞாந சக்திகள் சக்ஷணத்திற்கு உறுப்பாரும் என்று உறுதிக்கொள்ளவேண்டும் என்றால் எம்பெருமானுடைய இரக்கத்தை அறுஸந்திக்கவேண்டும்.

எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவும் முற்கூறிய வாக்கல்யம் முதலான நான்கு குணங்களிலும் ஸௌலப்யம் முக்கியமானதாகையாலே இந்த ஸௌலப்யமாகிற ஸௌமையின் எல்லை நிலத்தை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியில்.

ரூ 139: தீங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எச்சில்தலம் அச்சவதாரம்

விவரணம்: அநாவது— இந்த நாசாயணபதத்தில் ஜீவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவுவதற்குச் சொன்ன ஸௌமையின் குணத்தை மிகுதியாகக்காட்டும் எல்லை நிலமாயிருப்பது “தமநுகந்தது எங்வுருவம் அங்வுருவம் தானே” [முதல் திருவாய் 44] என்கிறபடியே அடியவர் உகந்த பொன் வெள்ளி முதலான

வற்றால் ஆள் ஒரு விக்ரஹத்தினைத் திருமேனியாகக் கொண்டு எப்போதும் அதில் கோயில் கொண்டிருக்கும் அரசர்சாவதாரம் என்று கருத்து.

மூன் குத்திரத்தில் சொன்ன விஷயத்தை விளக்குகிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 140: இதுதான் பாய்ப்புறுவிபவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணுலே கர்ணலாம்படிய இருக்கும்.

விவரணம்: அதாவது—இந்த அரசர்சாவதாரமானது நம்மால் சென்றடைவ முடியாத தூரத்தில் உள்ள தேசத்திலிருக்கையாலே பரவரூபங்களையும், செடுங்கலத்திற்கு முன்பே முடிந்து போனபடியாலே கண்ணால் காணமுடியாத விபவாவதாரங்களையும் போலல்லாமல், நாம் வசிக்கும் தேசத்திலும் காலத்திலும் இருப்பதாய், எப்போதும் விக்ரஹத்தில் கோயில் கொண்டு அழுந்தருளியிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணுலே காணலாம்படியாய் இருக்கும்.

இந்தக் குணங்கள் அனைத்தையும் அரசர்சாவதாரத்திலே காண முடியுமோ? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் விடையளிக்கிறார்.

மு 141: இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமான் பக்கனிலே காணலாம்.

விவரணம்: அதாவது—ஜீவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவும் இந்த நானுருணங்களையும் அடியவர்களுடைய காரியங்களிற் செய்வதற்கு உதவும் எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநசக்திகளையும் இவற்றைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விருப்பமுடைய நமக்கு, நம்முடைய அரசர்சாவதார எம்பெருமான்களிடம் காணலாம் என்று கருத்து. நம்பெருமான் என்னும் சொல்லாலே பிள்ளை உலகாசிரியர் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் உதலவ மூர்த்தியான நம்பெருமானையே திருவள்ளம் பற்றுசிறார் என்பது இந்தச் சூர்ணியிலும் அடுத்த சூர்ணியிலும் தெளிவாயிருந்த போதிலும், வெவ்வேறு திவ்யதேசங்களிலுள்ள எம்பெருமான் களுக்கும் இச்சூர்ணைகள் பொருத்துமாகையாலே மணலாளமாமுனிகள் நம்பெருமான் என்பதற்கு நம்முடைய பெருமான் என்று உரையிட்டருளினார் என்று கண்டுகொள்க.

நம்பெருமான் திருமேனியில் இந்தக் குணங்களை வெளிப்படுத்தும் அம்சங்களைச் சொல்லி இவ்வண்ணமாக திற்கும் திவ்யே தமக்குத் தஞ்சம் என்று அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 142: திருக்கையிலே விடிந்த திவ்யாயுதம் களுநம், வையத்து அஞ்சால் என்ற கையும் களித்த ஓடி யும் மகனும் பறையாயும், ஆளநபத்துமத்தலே அழுத்தின திருவடி களுமாய் திற்கிற திவ்யே நமக்குத் தஞ்சம்.

விவரணம்: அதாவது—நம்பெருமான் திருக்கையிலே விடிந்த திவ்யாயுதங்கள் அடியவர்களுடைய எதிரிகளை அழித்துப்பேற்றைத் தரவல்ல ஜ்ஞாந சக்திகள் உடையவர் அவரே என்று காட்டுகின்றன. 'அஞ்சாலீர்கள்' என்று அபயமளிக்கும் அபயஹஸ்தம், நம்முடைய பாபங்களைக் கண்டு நாம் அஞ்சவேண்டாதபடியான வாதஸக்ய குணத்தை உடையவர் அவர் என்று காட்டுகிறது. திவ்யேலே தரித்திருக்கும் முடி நம்மை உடையவான ஸ்வாமி அவர் என்று காட்டுவதன் மூலம் ஸ்வாமித்தவத்தை உடையவர் அவர் என்று காட்டுகிறது. திருமுகமண்டலத்திலே விளங்கும் புன்முறுவல் மிகத்தாழ்ந்த நம்மோடு ஒருநீராகக் கலந்து யரிமாறக்கூடிய ஸௌகர்யத்தை உடையவர் அவர் என்று காட்டுகிறது. ஆலநபத்துமத்திலே அழுத்தி திற்கும் திருவடிகள் அனைவர்க்கும் கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌலப்பயத்தை (எளிமையை) உடையவர் அவர் என்று காட்டுகிறது. ஆக இந்தகைய அரசர்சாவதார திவ்யே வேறு கதியற்ற நம்மை ரக்ஷிக்கவல்லது என்று தேறுகிறது.

இப்படி ஆறு குணங்கள் அரசர்சாவதாரத்திலே ப்ரகாசிப்பதோடு, எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றியிருக்கும் நமக்குத் தேவையான ரக்ஷகத்வம் போக்யத்வம் என்னும் இரண்டு தன்மைகளும் அரசர்சாவதாரத்திலே நோற்றும் என்று அடுத்த சூர்ணியிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மு 143: ரக்ஷகத்வம் போக்யத்வங்கள் திரண்டும் திருமேனியிலே நோற்றும்.

விவரணம்: அதாவது—அடியவர்களுடைய விஜோதிகளை அழிக்கும் திவ்யாயுதங்களைத் திருக்கைகளிலே ஏந்தியிருப்பதும், அனைத்துலகையும் ரக்ஷிக்கும் ஸர்வஜோக சக்சவர்த்தி இவன் என்பதைக் காட்டும் முடியையத் திவ்யேலே தரித்திருப்பதும் இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை உணர்த்துகின்றது. "அணியா ராழியும் சங்கமும் ஏந்தும்" [திருவாய் 8-8-8], "முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" [திருவாய் 8-1-1] என்கிறபடியே அத்திவ்யாயுதங்களும் முடியும் எம்பெருமானுடைய எல்லையற்ற அழகை வெளிப்படுத்துகின்றன. 'அஞ்சேல்' என்று அபயமளிக்கும்

கும் திருக்கதையும், முகமும் புன்முறுவலும், ஆஸனபதிமத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஒவ்வொன்றுமே அழகுக்கு எக்லை நிலமாய் இருக்கின்றன. ஆகையால் இவையனைத்தமே எம்பெருமானுடைய போக்யத்தவமாகிற இனிமையைக் காட்டுகின்றன. இவ்வண்ணமாக சகலகத்தவம் போக்யத்தவம் ஆகிய இரண்டும் திருமேனியிலே விளங்கி நிற்கின்றன என்று கருத்த. ஆக, இதுவரையில் 'நாராயண' என்னும் சொல்லின் பொருளை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, அடுத்ததான "சரணென" என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 144 : சரணென—திருவடிகளை.

விவரணம் : "சரணென" என்னும் துணிவசநம் (இருமை) எம்பெருமானுடைய இருதிருவடிகளையும் காட்டுகிறது என்று கருத்து.

இந்த துணிவசநமாகிற இருமையாகச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 145 : சூத்தால் சேர்த்தியழகையுள், உபாய நூர்த்தியையுள் சொல்லுகிறது.

விவரணம் : அதாவது—"சரணென" என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொன்னபடியால் "இவ்வந்தாமரையடி" [பெரியதிருமொழி 1-8-8] என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூக்களை இணைத்து வைத்தாற்போலே இருக்கிற சேர்த்தியழகைக் காட்டுகிறது. மேலும் 'சரணம்' என்று ஏகவசனமாய்குந்தால் ஐரத்யேகவசனமாய் இரண்டு திருவடிகளைக் குறிக்கிறது என்று சொல்லவும், பெரிய பிரசாத்தியானுடைய திருவடிகளையும் சேர்த்து நான்கு திருவடிகளைக் குறிக்கின்றன என்று சொல்லவும் இடம் கொடுக்கும். நான்கு திருவடிகளைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளும்போது எம்பெருமானும் பெரிய பிரசாத்தியானும் ஆகிய இருவரும் சேர்ந்து உபாயம் என்று சொல்லுவதாகத் தேறும். அப்பொழுது வேறு வந்த ஒரு துணையையும் எதிர்பாராத எம்பெருமானுடைய உபாயத்தன்மைக்குக் குறை ஏற்படும். அதற்கு இடமில்லாதபடி "சரணென" என்று இருமையிலே படிக்கையாதும், இந்த இருமையும் இரண்டுக்குமேல் மற்றொன்று புறா இடம் கொடுக்காமையாலும், இந்த "சரணென" என்றசொல் எம்பெருமான் வேறு துணையை எதிர்பாராத உபாய நூர்த்தியையுடையவன் என்றும் காட்டுகிறது.

இத்திருவடிகளினுடைய உபாயத்தன்மையின் உறைப்பைக்கார்டும் குணப்பெருமையை அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 146 : பிரசாத்தியும் அவனும் விடினும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.

விவரணம் : அதாவது—"ஸ்ரீமத்" என்னும் பதத்திலே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிரசாத்தியும், அவனே அடியாரிடம்குற்றும் கண்பாலும் "தன்னைடியார் திறந்தகத்துத் தாமரையான் ஆகிலும் சிறகுரைக்குமேல் என்னைடியார் அதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்கிறபடியே அக்குற்றத்தை இசையாமல் அதையே நற்றாமரக்கொள்ளும் குணமுடையவனான எம்பெருமானும் கைவிட்டாலும், திருவடிகள் அழகு முதலான தம் பெருமைகளைக் காட்டிச் சேதனர்களைத் திருத்தி ஆட்படுத்துகையாலே கைவிட்டாமல் இருக்கும். இதைத் திருவள்ளம் பற்றியே, "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்சேரே" [திருவாய் 1-2-10] என்று ஆழ்வார் 'திருவடிகள் பற்றினுரை நயுவவிடாத திண்கழலை உடையவை' என்று அருளிச்செய்தார் என்று கருத்து.

திருவடிகளுக்குள்ள இந்த குணப்பெருமையால் மாத்திரமல்லாமல், ஜீவனுடைய சேஷத்தவ ஸ்வரூபத்தை நோக்கினாலும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலேயே சரணமடையவேண்டும் என்பதை திருஷ்டாந்தம் காட்டி அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 147 : ரேஷிபக்கம் ரேஷிபுதன் இழியும் நுறை; பிரஜை ரூபையிலே, வாய்வைக்குமா போலே.

விவரணம் : அதாவது—கைக்கயம் கொள்ளும் சேஷியான எம்பெருமானை ஆரவரிக்க முற்படும் அடிமையை இயல்பாக உடைய ஜீவன் தன் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினாலும் திருவடிகளிலேயே ஸரணம் என்று விழவேண்டும். கைக்குழந்தையானது தாயினுடைய எல்லா அடியவங்களும் அதற்கு உத்தேசமாய்நூலும் தனக்கு வகுத்ததாய் தாய்கமாயிருக்கும் அவளுடைய முகையிலே வாய்வைப்பதை இதற்கு திருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளலாம்.

இங்கு "சரணென" என்று திருவடிகளைச் சொன்னது திருமேகரி முழுவதற்கும் உபலக்ஷணம் என்று அடுத்த சூர்ணியில் காட்டுகிறார்.

மூ 148 : இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், அணம்பரகாலகருமாவது, சிவபாலனைமுகப்படத்திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது.

விவரணம் : அதாவது—'சரணை' என்று திருமேனியின் ஒரு பகுதியான திருவடியைச் சொன்னதால் திருமேனி முழு வறையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இத்தத் திருமேனியானது, "திருவிருந்தமார்வன்" [முல் திரு. 57] என்கிறபடியே 'முடிமத்' என்னும் முதல் பதத்தில் சொன்ன புருஷகாரத்தன்மையையுடைய பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் உள்ளது. 'நாராயண' என்னும் இரண்டாவது பதத்தில் சொன்ன வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது, இந்த குணங்கள் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தின் குணங்களாய் இருந்தபோதிலும் ஒரு கண்ணாடிப் பாத்திரத்தின் உள்ளே இருக்கும் பொருள்களை அப்பாத்திரம் வெளிப்படுத்துவது போலே, வாத்ஸல்யம் முதலான ஆக்ரமகுணங்களையும் செத்தாமரைக்கண் முதலான திருமேனியின் அவயவங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றனவன்றோ. மேலும், இத்திருமேனியானது, "பலபல நாமந் சொல்லிப்பழித்த சிவபாலன்" [பெரியாழ் திரு 4-8-5] என்கிறபடியே கண்ணாடும் எல்லையற்ற தீவேஷத்தை உடையவனும், அவன் மீது மனம் போனபடி வசல்களைப் பொழித்து வந்த சிவபாலனைக்கூட "அடிவலைமை தனித்த அழகன்" [பெரியாழ் திரு 4-8-5] என்கிறபடியே தன் அழகாலே அவனுடைய துவேஷம் முதலான அனைத்தும் நீங்கும்படி திருத்தி, "திருவடி தாட்பால் அடைத்த" [திருவாய் 7-5-8] என்கிறபடியே தன்மேலே சேர்த்துக்கொள்ளும் தன்மையைமுடையதாக இருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு "திருவடிகள்" என்றது திருமேனியைக் காட்டுவதாகக் கொள்வது பொருத்தம்.

அடுத்தபடியாக 'ஸரணம்' என்னும் பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

மூ 149 : ஸரணம்—இஷ்டப்பார்ப்பிக்கும் அந்ஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

விவரணம் : அதாவது—

உபாயே க்ருணாஷ்டிரோ ஸப்ரதா ஸரணமீத்யயம் |
உர்த்ததே ஸாப்பரதம் சைஷ உபாயார்த்தைக்ருவாசகா ||

[அடிகர் 86-88]

[உபாயம், வீடு, ரகசிகள் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது 'ஸரணம்' என்னும் சொல், இப்போது இந்த ஸரணஸப்ரதம் 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.] என்கிறபடியே 'ஸரணம்' என்னும் இச்சொல் ரஷிக்கிறவனையும், தங்குமிடமான வீட்டையும் உபாயத்தையும் குறிக்கும்மானதும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தஞ்சமாக்கக்கொள்ளும் இந்த ப்ரகரணத்தில் இச்சொல் உபாயம் என்னும் அர்த்தத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுவதே பொருத்தம். விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதும், விரும்பத்தகாதவற்றை நீக்குவதும் உபாயத்தின் செயலாகையாலே, 'ஸரணம்' என்னும் இச்சொல்லுக்கு "இஷ்டப்பார்ப்பிக்கும் அந்ஷ்ட நிவாரணத்திற்கும் தப்பாத உபாயமாக" (விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதற்கும், விரும்பத்தகாதவற்றை நீக்குவதற்கும் தவருத ஸாதனமாக) என்று இச்சொல்லுக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார். சேதனர்களால் விரும்பத்தக்கவையும், விரும்பத்தகாதவையும் யாவை என்பதையும் மிள்கைலோகாசாரியர் தம்முடைய பரந்த படியிலே விரிவாக அருளிச்செய்தார். ஸ்ரியாபதிப்படியில், "அந்ஷ்டமாவது—தேவமே ஆத்மா எனக் கருதும் அநீயாமையும், அஸ்வறியாமையினால் விகியும் விருப்பு வெறுப்பு களும், புண்ணியம் பாபம் எனப்படும் இருவகைக் கருமங்களும், தேவர், மனிதர், விலகி, தாவரம் என நானூ லகைப்பட்ட சீரங்களும், தெய்வம், மற்ற ஜீவராசிகள், உடல் ஆகியவற்றால் விகியும் மூன்று லகைப்பட்ட தாடங்களும் ஆகும். இஷ்டமாவது—அரிச்சிராதி மாரிக்கத்தால் பரமபதம் செல்வமும் அப்படிச் சென்று பரமபதத்தை அடைவதும், பரமாத்மாவைக் காண்பதும், அவனுடைய குணங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு வசங்கர்யங்கள் புரிவதும் ஆகும்" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். ஆகையால் இவ்விடத்திலும் அவை அனுஸந்திக்கத் தக்கவை.

மீறே 'தீரந் நாராயண சரணை' என்று சொல்லப்பட்ட திருவடிகளை உபாயமாகச் சொன்னதால் தேறிய பொருளை அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

பு 150: இத்தால், ப்ராப்யம் தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

விவரணம்: அதாவது — “ஸ்ரீமத் நாராயண சரணை” என்று கீழே சொன்ன திருவடிகளை “ஸரணம்” என்று இங்கு உபாயமாகச் சொல்லுவதால், ப்ராப்யமாக (பேராக) இருப்பதே ப்ராபகமாகவும் (உபாயமாகவும்) ஆகிறது என்னும் விஷயத்தை உணர்த்துகிறது என்று கருத்து.

“ஸ்ரீமத் நாராயண சரணை” என்பதால் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கூறுவது எப்படி? என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

பு 151: கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே.

விவரணம்: அதாவது—கீழே “ஸ்ரீமத்” என்னும் பதத்தாலே ஸ்ரீதேவியோடு கூடியிருக்கும் வஸ்து சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸ்ரீதேவியோடு கூடியிருக்கும் எம்பெருமானே அனுபவிக்கப்படும் விஷயமான ‘ப்ராப்யம்’ என்பதை,

வைகுண்டே, து பசே லோகே ஸரியா ஸர்த்தம் ஜகத்பதி |
ஆஸ்தே விஷ்ணுரீந்த்யாத்மா புக்தைர் ப்ராப்யதைஸ் ஸஹ ||
[சைவபுராணம்]

[வைகுண்டமெனும் மேனான உலகில் ஸ்ரீதேவியோடுகூட ஜகத்பதி ஸ்வாமியாய், அறிதற்கரியவரான விஷ்ணு குணநிஷ்டைகளோடும், கைங்கர்யநிஷ்டைரோடும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.] என்னும் ப்ரமாணம் சொல்லிற்று; நாராயணன் என்னும் பதத்தாலே கல்யாண குணங்களோடு கூடியிருக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லிற்று. இப்படிக் கல்யாண குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமானே அனுபவிக்கப்படும் ப்ராப்யம் என்பதை

யோ வேத, நிஹிதம் குணாயாம் பரமே ஸ்யேவமந்
கோ஽ஸ்துதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ராஹ்மணா விவாஸிதேதி
[தை-ஆத 2-3.]

[அந்தந்தான ப்ராஹ்மத்தைப் பரமபதத்தின்குப்பவர்களும், நற்குடியகுணையின்குப்பவர்களும் எவன் அறிகிறானோ, அந்த உபாயகன் எல்லாவற்றையும் உணர்த்த பரம்பொருளோடு எல்லா

கல்யாண குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்.] என்னும் ப்ரமாணம் சொல்லிற்று. “சரணை” என்னும் பதத்தாலே திருமேனியோடு கூடியிருக்கும் வஸ்து சொல்லப்பட்டது. இப்படித் திருமேனியுடைய எம்பெருமானே அனுபவிக்கப்படும் ப்ராப்யம் என்பதை,

தத், விஷ்ணோ: பரமம் பதம் | ஸத்யா பஸ்யந்தி ஸரீரய: ||

[பஜ-காண்டம் 4-2-29; குக்வேத, விஷ்ணுஸூக்தம்]

[விஷ்ணுவிஷ்ணுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்.] என்னும் ப்ரமாணம் சொல்லிற்று. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றாமே ‘ப்ராப்யம்’ என்று தேறிற்று என்று கருத்து.

அப்படி ப்ராப்யமானால் அனுபவிக்கப்படும் இதை உபாயமாக்குவது எகற்காக? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குர்ணியில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

பு 152: துவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானத்தகா.

விவரணம்: அதாவது—உண்மையில் அனுபவிக்கப்படும் விஷயமாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன மூன்றையும் ப்ராப்யமாகக் கொள்வதே பொருத்தம். ஆனால் திருமாதிக் தஞ்சமாகக் கொள்ளும் இந்தச் சேதனை தன்னை உய்விப்பதற்குத் தன் கையிலும் ஒன்றுமில்லாத அகிருசனனாய், தன்னைக் கடைத் தேற்றுவதற்கு வேண்டுமவர் இல்லாதிருக்கையால் அநநயகதியாய் இருக்கையாலே செய்வது அறியாமல், மிக இவிய ப்ராப்யமான இறையே உபாயமாகவும் ஆக்குகிறான். இப்படி ப்ராப்யமே ப்ராபகமாகும் இடம் உண்டோ? எனில் பித்த நோயுள்ளவனுக்கு வதை உண்டாலும் சசக்கிறது. அப்போது அவனுக்கு மருத்துவர்கள் பாசை மருத்தாகக் கொடுக்கின்றனர். அவனும் அது மருத்துவோலே சசத்தாலும், பாசைப் பலதான் பருகுகிறான். இப்படி இவ்வதாய் ப்ராப்யமான பாலே மருந்தாகிப் பித்த நோயைத் தீர்த்து உபாயமாவது போலே, கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமாக இருந்த போதிலும், உபாயமாகக் குறையவில்லை என்று கருத்து.

இயக்கணமாக இளியதான உயோகத்தையே உபாயமாகச் சொல்லுவதால் இவ்வுபாயத்திற்கு ஒரு சிறப்புச் சொல்லப்படுகிறது என்று அடுத்த சூர்ணியில் அருளிச்செய்திருர்.

ஸ்ர 153: "சரவணா மரணம்" என்ற கையாடலே உபாயமாதர' மயானிருத்தமகண உபய மயம் என்கிறது.

விவரணம் : அதாவது—“சரவண மரணம்” என்று பிரபந்தமான நிறுவல்களையே உபாயமாகச் சொல்லுவதையே பிரபந்தம் என்றும், உபாயம் சரத்தியானை மனித முயற்சியையிருக்கும் கீழ் ஜ்ஞாந பத்திகள் முதலான மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் இவ்வுபாயம் எந்த மாவக் கண்ணிலிவந்து இருப்பது என்னும் சிறப்பைச் சொல்லுகிறது.

அடுத்தபடியாக, அடுத்த பதமாய் விளைச்சொல்லுக்கும் பொருள் அருளிச்செய்திருர் அடுத்த சூர்ணியில்.

ஸ்ர 164: பிரபந்த்யே—பந்நுகிதேன்.

விவரணம் : இப்பதும் “பந்த க்திதேன்” என்றும் தரது (வேர்ச்சொல்) விளக்கும் உண்டானது, கழி என்னும் பொருளை உடையது. “பந்த்யே” என்னும் சொல் தன்மை விளைமுற்று ஆகையால் ‘பந்நுகிதேன்’ என்று இறந்திப் பொருள் அருளிச் செய்கிறார்.

‘பந்நுகிதேன்’ என்று இங்கு சொன்னது மனம், வாய், உடல் ஆகிய மூன்றும் செய்யப்படும் பந்நுகிதனைக் காட்டக்கூடிய தாயகயாலே, இங்கு முக்கூணத்தில் எந்தக் கரணத்தால் செய்யப்படும் பொருளைச் சொல்லுகிறது? என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

ஸ்ர 155: வாகிகமகவுக் கரணிகமகவுக் பந்நி னுலாக் பேந்நுகி அறிவிகலை (இழவிகலை); 'ஜ்ஞாநாத் மோக்யக்' ஆகையாலே, மாநலமாக்கக்கடவது.

விவரணம் : அதாவது—

காலநயந வால-தேவ விஷ்ணு
 துரணி துராத்ரக யங்குசகரபானே |
 பூவா மரணாதிநயந்தி மோகை
 நாயஜ் பூட துராதேண தாத்நாயாத் || [வி-பு 8-7-88]

[தாதேன! “கமலகதண்ணனே! வாததேவனே! விஷ்ணுவே! காரணை தயித்தவனே! ஆச்யதனே! (எனக்கு) உபாயமாவாயி” என்று எவர்கள் சொல்லுகின்றனரோ, பாயமற்ற ஆவர்களை வெறு துரத்தில் விலகிச் செய்வாயி.] என்கிறபடியே தஞ்சமாயிருந்து வங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று வாயால் மட்டும் பிரசுத்திக் கையாகிற வாகிகப் ப்ரபத்தியைச் செய்தாலும் பூவம் குறையறக் கிடைக்கும்.

அஞ்ஜனி: பதமா முத்ரா கழிபரம் தேவாய்ரலாத்நீ
 [கூரூட்புரணம்-பூவக்யண்டம் II-28]

[பிரகச்சிறந்த சிவ்வமான அஞ்ஜனி விரையில் சர்வகளை உகாபிக் கிறது.] என்கிறபடியே எம்பெருமான் அருள்புரிவதற்குக் காரண மாயிருக்கும் அஞ்ஜனியை (ககையப்புகளைச்) செய்வது, வேடனாகிற குகளைப் போலவும், ககையகளைப் போலவும், எம்பெருமான் இருந்த இடத்திற்கு வருவது போன்ற ‘காலிக’ (உடலால் செய்யும்) ப்ரபத்தியை மாத்திரம் செய்தாலும் பலம் குறையறக் கிடைக்கும். ஆறலும்.

ஜ்ஞாநாத் மோக்யக் ஜ்யகீத ஜாஜஸிம்ஹ
 தாமிதயஜ்ஞாநாதேவமகணூர் நதேந்திர |
 தஸ்மாத் ஜ்ஞாதம் தத்தவதோநிவேஷணியம்
 யேநாத்மாதம் மோக்யேபஜ்ஜ்ஞாநந்த்யே ||
 [புர-ராத்தி 328 மோக்ய 8-87]

[அரசர் தயிவனே! மோக்யம் ஜ்ஞாநத்தாலேனே உண்டாகிறது; அஜ்ஞானத்தால் உண்டாகாது. இவ்வாறு அறிவாளிகள் உரைக் கின்றனர். ஆகையால் எந்த அறிவினாலும் பிறப்புக்களிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்வானே அந்த அறிவு உள்ளபடி, தேடத் தக்கது.] என்று ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோக்யம் கிடைக்கும் என்று

பிரமானம் சுறுகையாலே மனத்தாலே பற்றுறிகே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். மனத்தாலே பற்று தலாவது—“நீயே எனக்கு விரும்பியது கிடைப்பதற்கும் தடைகள் நீங்குவதற்கும் உபாயமாக ஆக வேண்டும்” என்றும் அறிவே யாகும். இந்த அறிவைப்பற்றிப் பிள்ளைலோகசார்யர் நம்முடைய மறிநொகு விரந்தமான பரந்தபடியில் மிகவிவாக அருளிச் செய் துள்ளார். மரியாதிப்படியிலும், “இந்த அறிவாவது—எம்பெருமா னுக்கே அடிமைப்பட்டது இவ்வாத்மா என்றும் அறிவினால் உண்டாவதாய், மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், எம்பெருமான் நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு நம்முடைய அனுமதி ரூபமாய் இருப்பதாய், ஒருமுறைவே அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாய், தப்பிப் போவதற்கோ, தாமதமாவதற்கோ இடமில்லாததாய், சேதனர் அனைவராலும் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாய், தேச நிலமம், கால நியமம் முதலான நிர்ப்பந்தங்கள் இல்லாததாய், ‘உயிர் விடும் தருவாயில் எம்பெருமானை நினைப்பதாகிற அநீதிமலம்ருதியைச் செய்ய வேண்டும்’ என்கிற நிர்ப்பந்தமும் இல்லாததாய், எளிதில் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாய், நீயே எனக்கு உபாயமாகவேண்டும்’ என்றும் பிரசுத்தனா ரூபமாய் இருப்பதாய், உறுதியான எண்ணமாயிருப்பதோர் சிறப்புற்ற அறிவாகும்” என்றும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸலிசுத்திகளை அருளிச்செய்கிறார். ஆகையால் இவ்விடத்தில் அதுவும் அனு ஸந்திக்கத்தக்கது.

இப்படி மனத்தால் பற்றுதல் மட்டும் போதுமோ? “சந்தை யாலும், சொல்லாலும், செய்கையினாலும் தேவபிரானேயே, நந்தை தாயென்று அனைத்தவண் குருகரவ! ச. கோபன்” [திரு வாய் 6-5-11] என்றும் நம்மாழ்வார் வாக்கவிருந்து முக்கரணக் களாலும் பற்றவேண்டுமெனத் தோன்றுகிறதே? என்றும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணையில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ 158: உபாயம் அவதானையாறும், இவை நேரே உபாயம் அல்லையையாறும், இம்முன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை

விவரணம்: அதாவது மோகஷமாகிற பலன் கிடைப்பதற்கு உபாயமாயிருப்பது பற்றப்படுகிற ஸர்வரணே. ஆன்று கரணக் களாலும் பற்றுதல்களாகிற இவை மேலெழுந்த வாரியாகப்

பார்க்கும்போது உபாயம் போலே தோன்றினாலும், ஆராய்த தால் உபாயமல்ல என்று விளங்கி நிற்பவை; நேரே உபாய மாய் இராதவை. ஆகையால் மோகஷமாகிற பலன் கிடைப் பதற்கு மனத்தில் உறுதி கொள்வதாகிற பற்றுதல் ஒன்றே போதுமானது. இம்முன்றும் வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்று கருத்து.

இந்தச் சூர்ணைக்கு அவதானையும் விவரணமும் வேறு வனாய்களும் கூறலாம். “சென்ற சூர்ணையில் வாயாலும், உட லாலும் பற்றினாலும் பேறு கிடைக்கக் குறையில்லை. மனத்தால் பற்றுலதே முக்கியம்” என்று ஒவ்வொரு கரணத்தால் பற்றுலது சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஒவ்வொரு கரணத்திலே ஒதுக்கீச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், “புரப்பத்யே” என்னும்சொல் முக் கரணத்தாலும் பற்றுலதைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாமே என்றும் கேள்விக்குப் பதிலாக இச்சூர்ணையை அருளிச் செய் கிறார்—என்பது அவதானிகை.

அப்போது விவரணமாவது—உபாயம் அவனையாகைய லும், இம்முன்றும் நேரே உபாயம் ஆகையாலும், முக்கரணத் தாலும் பற்றவேண்டும் என்றும் நிர்ப்பந்தம் இல்லை. ஒவ்வொரு கரணத்தால் பற்றினாலே போதுமானது என்று கருத்து. ஆராயத்தாலே மோகஷமாகையாலே மனத்தாலே பற்றுலது முக்கியமானாலும் மற்ற இரு கரணங்களில் ஒன்றினால் பற்றி னாலும், எம்பெருமான் பலனளிப்பான் என்று கருத்து. இவ் விஷயத்தைப் பிள்ளை லோகசார்யரே பரந்தபடி என்னும் சமஸ்த யத்தில், “இந்த ஸரணுகூறி முக்கரணத்தாலும் விஷயலாம்; ஒரே கரணத்தாலும் வினை யலாம்; எப்படியிருந்தாலும் மோகஷ பலன் கிடைப்பதற்குக் குறையில்லை. சூர்ணைநிகாரிகள் முக்கரணத்தாலும் பற்றுலவர்கள், மோகஷ பலன் கிடைப்பதற்கு ஒரு கரணத்தினால் பற்றினாலே போதுமானது. உபாயமாகிற எம் பெருமானின் சூர்த்திக்குத் திருவிள் நாயகனாகிருக்கையும், வாத் ஸல்யம் முதலான குணங்களோடு கூடியிருக்கையும், திவ்யமங்கள னிகரணத்தை உபாயனாகிருக்கையும் வேண்டியிருப்பது போலே பற்றுகிற அதிகாரியின் சூர்த்திக்கு முக்கரணங்களாலும் பற்றுலகை அவசியமாயிருக்கிறது” என்றும் பொருளுள்ள ஸ்ரீ ஸலிசுத்திகளை அருளிச் செய்தது அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

ஸக்குதேயவ ஹி வாஸந்தாந்தகதக் குதேயயர் தாயேத் தரம் |
உபாயாபாயாஸம்யேகே, நிஷ்டயா ஹியதேதயா |

[லக்ஷ்மீ தந்திரம் 17-80]

[வாஸந்தாந்தபர்யமான இந்த ப்ரபத்தி ஒரு தடவை செய்யப் பட்டாலும் மனிதனை (புலக்காவினின்றும்) நாண்டுவிக்கும். மற்ற உபாயங்களையும் (தகாத செயல்களாகிற) அபாயங்களை யும் அநுஷ்டித்தால் இந்த ப்ரபத்தி நிஷ்டைய நபுஷ்கிறது.] என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியும், “ஸக்குதேய ப்ரபத்தாய” [பக்கம்-23] என்று தொடங்கும் சரம சரம ம்லோககத்தின்படியும் ப்ரபத்தி ஒரு முறையே செய்யத்தக்கதாயிருக்க, பலமுறை செய்யத்தக்கது என்று தோன்றும்படி “ப்ரபத்யே” என்று நிகழ் காலமாகச் சொன்னது எதற்காக? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த ஞ்சீனையில் பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

மு 157 : வர்த்தமானாநிச்சுதேயம்—ஸத்வம் தலை யெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கக்கூடாக:

விவரணம் : அதாவது—“லோகவிச்சாந்த சரணேன வரணம் தேஸ்வரஜம் விபோசா” [விஹகேந்திர ஸம்நிகை - படலம் 22] [எம்பிரானே! தேவாரூபாய உலகமனத்த பொன்னகுகளையே சரணமடைந்தேன்] “நிஷ்டயிணை அடைத்தேன்” [பெரிய திரு 5-8-1], “அடிக்கிரமீந்து புகுந்தேன்” [திருவாய் 8-10-10] என்கிறபடியே ஒருமுறை சரணமடைந்ததாகச் சொல்லாமல் எப் போதுமே சரணமடைந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதுபோலே, “ப்ரபத்யே” என்று நிகழ்காலமாகக் கூறுவது—

அபாயாபாயஸை ஸத்ய: ப்ராயசித்தம் ஸமாதரேத் |
ப்ரமாயசித்திரயம் ஸதீர உத்பந: ஶரணப் ஶரஜேத் ||
உபாயாநசுபாயாதய வ்விசாரேத்ப்யோவீமக ஹீ ||

[லக்ஷ்மீதந்திரம் 17-91]

[(தகாத செயல்களாகிற) அபாயாநஷ்டானம் உண்டானால் உடனே ப்ராயசித்தம் செய்யவேண்டும், மறுபடியும் சரண மடைவது ப்ராயசித்தமாகும். மற்ற உபாயங்களை உபாயமாக எண்ணி அநுஷ்டித்தாலும் இதுவே ப்ராயசித்தமாகும்.] என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி, சரணம்பூரித்ததோடு இருக்கும் இச்

சேதனன் ரஜஸ்தமோ குணங்களாலே கலங்கி உபாயத்தரங் கள், தகாத செயல்கள் ஆகியவற்றில் தொடர்பு ஏற்பட்டு அதன் பின் ஸத்வகுணம் வினைகையாலே அநுநாபம் உண்டாகி, தனது ப்ரபத்தி நபுஷிவிட்டதே என்று பயிபட்ட காலத்திலே அதற்குப் ப்ராயசித்தம் மறுபடி சரணமடைவது என்றே கூறியிருக்கையாலும், ஒருமுறை செய்யப்பட்டதை மறுபடி செய்வது பொருந்தா தாகையாலே இந்த ப்ராயசித்தப் ப்ரபத்தி முன் ப்ரபத்தியை அநுஸத்திக்கவே என்றே கொள்ளவேண்டுமாயினாலும், இப்படி அடிக்கடி த்வயாநுஸந்தானம் செய்யவேண்டும் என்று காட்டு வதற்காக திகழ்காலத்தில் “ப்ரபத்யே” என்று படிக்கப்படு கிறது என்று கருத்து.

இந்த நிகழ்காலத்துக்கு மேலும் சில பயன்களைச் சொல்லு கிறார் அடுத்த ஞ்சீனையில்.

மு 158 : உபாயாந்தரங்களில் பெருக சொல்லா மைக்கும், காலகோடிபத்துக்கும், இனிமையாலே விட வொண்ணாமையாலும் தடக்கும்.

விவரணம் : அதாவது—அநாதிகாலமாக ஏற்பட்ட பழக்கத் தாலும், தன்னையறியாமல் மற்ற உபாயங்களில் மனம் ஈடுபா மலிருப்பதற்காகவும், இந்த த்வயாநுஸந்தானம் செய்யாவிடில் போதுபோக்க இயலாதாகையால், போதுபோக்குக்காகவும், இவ் வநுஸத்தாதமே இனிமையாய் இருக்கையாலே இதை விட முடியாதாகையாலும், சரணுகதி ருபமான இந்த த்வயாநுஸந்தானம் இடைவிடாமல் நடப்பதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

இப்படிக் கொள்ளாமல் மோகபுலன் சிடைப்பதற்குப் பல முறை அநுஸத்திக்கவேண்டும் என்று கொண்டால் என்ன? என்னும் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறார் அடுத்த ஞ்சீனையில்.

மு 159 : பேற்றுக்குப் பல காலும் கோணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நபுஷும்.

விவரணம் : அதாவது முன் இரண்டு ஞ்சீனையில் சொள்ள பயன்களுக்காக மாத்திரமல்லாமல் மோகபுலித்தக்கே த்வயாநு ஸந்தானத்தைப் பலமுறை செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தாக்,

வேறு எத்துணையையும் பொறுக்கமாட்டாத வீரத்தோடாயமான எம்பெருமான் ஆளுநரேயர் விஷயத்தில் சமைந் கயிறு கண்ட பிரம்மாஸ்திரம் நழுவினது போலே, இவனைக் கைவிட்டு விடுவான் என்று கருத்து.

“சரணுகதி மற்ரேர் சாதனத்தைப் பற்றில் அரணுகாதஞ்சனை தன் சேவைய-முரணழியக் கட்டியது வேரேர் கயிறு கொண்டு ஆர்ப்பதன் முன் விட்ட படை போலவிடும்” [ஞானசாரம் 28] என்றும் அருளாளப் பெருமான் எம்பெருமானாரின் ஞான சாரப் பாட்டு இங்கு அனுஸந்திக்கத் தக்கது. ஆக இதுவரையில் த்வயத்தின் பூர்வ வாக்ஷியத்திற்குப் பெருள் விளக்கப்பட்டது.

இனி, த்வயத்தின் உத்தர வாக்ஷியத்திற்குப் பெருள் அருளிச் செய்யத்தொடங்குகிறார் அடுத்த சூட்சியில்.

சூ 160 : உத்தர வாக்ஷயத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

விவரணம் : ப்ராப்யமாவது—நிருஸின் நாயகராய், அனை வர்க்கும் நகிலவரையிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரானுந நாசாயணன் திரு வடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமாகும்.

முன் வாக்ஷியத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் செய்த பிறகு பின் வாக்ஷியத்தில் ‘ப்ராப்யம்’ சொன்னதற்குக் கருத்து அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூட்சியில்.

சூ 161 : ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றெய்க்கை.

விவரணம் : முதல் வாக்ஷியத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸாதனம், “நாவதார்த்தில் தத்யா வாஞ்சூ தாவந்மோஹஸ் தந்தாஸு” கும் | யாவந்ந யாதீ ஸரணம் த்வாமஸேஷாக்ய நாதம் ||” [எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உன்னை எதுவரையில் ஸரணமடையவில்லையோ, அதுவரையிலேயே (செல்வத்தை இழந்ததினால் ஏற்படும்) வருத்தம்; அதுவரையிலேயே (செல்வம் வேண்டுமென்னும்) ஆசை; அதுவரையிலேயே (புகழ்வனை அடையாததினாலே ஏற்படும்) துன்பம். (ஆசீத்தன், அரீத்தார்த்தி, கைவல்யநிஷ்டன், புகழ்வத் ப்ராப்திகாமன் என்னும் நான்கு

விதமான அதிகாரிகளுக்கும் ப்ராபத்தியே பூல ஸாதனம் என்று தாத்பர்யம்)] என்கிறபடியே இழந்த செல்வம், புதிய செல்வம், ஆத்மப்ராப்தி, புகழ்வத்ப்ராப்தி என்கிற நான்கு பூலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே, த்வயத்தின் முன் வாக்ஷியத்தில் பண்ணின உபாயஸ்வீகாரம் முதல் முன்று பூலன்களுக்கும்ன்று. நாலாவது பூலனாகிற புகழ்வத் கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கே என்று உணர்ந்துவதே இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதற்குப் பயன் என்று கருத்து.

மற்ற ப்ராப்யங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை வேண்டு வதற்குக் காரணம் என்ன? என்ற கேள்விக்கு அடுத்த சூட்சிய யில் பதிலளிக்கிறார்.

சூ 162 : உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமோ பாயத்தைப் பற்றினாய்போலே உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

விவரணம் : அதாவது — முன்வாக்ஷியத்தில் உபாயத்தைப் பற்றுகிறபோது, வேறு எவரையும் தஞ்சமாகக் கொள்ளாமல் இருக்கையாகிற ஆக்மஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படாமல், கர்மஜ்ஞாத புக்தியோகங்களாகிற மற்ற உபாயங்களைவிட்டு, கடைசி உபாய மான வீரத்தோடாயமாகிற எம்பெருமானைப் பற்றுவது போலே, உத்தரவாக்ஷியத்தில் ப்ராப்யத்தைப் பிரார்த்தனை செய்யும். இப்போது, புகழ்வத் கைங்கர்யம் நவிர வேறு எவரையும் இனிய தாகக் கொள்ளாதிருக்கையாகிற ஜீவாத்மஸ்வரூபத்துக்கு முரண் படாமல் மற்ற ப்ராப்யங்களாகிற ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு, கடைசி ப்ராப்யமாகிற புகழ்வத் கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்தி க்குகிறது என்று கருத்து.

நினைப்பவர்கள் நினைப்பதையெல்லாம் அத்தர்யாயமாக இருந்து அறியும் ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் இவன் பிரார்த்திக்க வேண்டுமோ? ஸர்வஜ்ஞான அலனை அறியாட்டாரிஞர்? என்று சிலர் கேட்கக் கூடுமாகையாலே அக்கேள்வியை அது வதிக்கிறார் அடுத்த சூட்சியில்.

ஸூ 163 : இவன் ஷர்த்திக்கு வேறுமோ? ஸர்வஜிதன் இவன் நினைவழியானோ? என்பில்.

விவரணம் : எல்லாம் அறிந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தன் விருப்பத்தை இவன் பிரார்த்தனை மூலம் தெரிவிக்கவேண்டுமோ? இவன் நினைவழித்து அவன் இவன் விரும்பியதை அவிக்கவாட்டானோ? என்பது இக்கேள்விக்குக் கருத்து.

இக்கேள்விக்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த ஸூரிசையில்.

ஸூ 164 : இவன் பாகுங்கேட்டவாதே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

விவரணம் : அதாவது — அஜீர்ண நோயாலே உணவில் விருப்பமில்லாமல் இருந்த குழந்தை அந்த நோய் நீர்ப்பெற்றுப் பசி உண்டாகி, 'உணவளிப்பாய்' என்று பிரார்த்திக்கும் வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் பெற்றதாய் பேராசன்தம் அடைவது போலே, அநாதிகாலமாக ஸப்ருதாதி, விஷயங்களை மறந்த பயன்களில் ஈடுபட்டிருக்கையாகிற நோசினாலே, புகூவத் கைங்கர்யமான ப்ராப்யத்திலே விருப்பமில்லாமல் கிடந்தவன் இதிலே விருப்பமுண்டாகித் தன்னிடம் வந்து 'கைங்கர்யத்தை அருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கிற வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் கைங்கர்யம் கொள்ளும் ஸ்வாமியான அவன் பேராசன்தம் அடைகிறான். இதற்காகவே இவன் கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திக்கிறான் என்று கருத்து.

இனி, இந்த உத்தரவாக்யத்தில் ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் பொருள் அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றி, முதல் பதத்தை எடுத்து அதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த ஸூரிசையில்.

ஸூ 165 : ஸூமதே — பெரிவகிராட்டியாரோடே கடிவிதந்துவ்வவனுக்கு.

விவரணம் : இங்கும் பூர்வவாக்யத்தின்போலே "ஸூ" ஸப்ருதத்திற்கு "ஸூரியதே" [சேதநர் அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறான்] என்றும் கர்மணி வ்யுத்பத்திப் பொருளும், "ஸ்ரயதே" [எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறான்] என்றும் கர்த்தரி வ்யுத்பத்திப் பொருளும் (124-வது ஸூரிசை காண்க), 130-வது ஸூரிசையில் 'மதுப்' ப்ரத்யயத்திற்குச் சொன்ன நித்ய யோகப் பொருளும் அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

பூர்வ வாக்யம், உத்தர வாக்யம் ஆகிய இரண்டிலும் 'மதுப்' ப்ரத்யயத்தாலே பிராட்டி எம்பெருமானோடு எப்போதும் சேர்த்திருக்கிறான் என்று நித்யயோகும் சொல்லப்பட்ட போதிலும் இவ்விரண்டு இடத்திலும் எம்பெருமான் உபாயமாகவும், ப்ராப்யமாகவும் ஆகும்போது இவன் எப்படிச் செயல்படுகிறான் என்பதை அடுத்த ஸூரிசையில் அருளிச் செய்கிறார்.

ஸூ 166 : அவன் உபாயமாகிடத்தில் தான் புருஷகாரணாஸிடுக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யயமாய்க் கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாஸிடுக்கும்.

விவரணம் : அதாவது—எம்பெருமான் சேதநருக்குத் (தன்னை யடையத்) தடைகளையிருக்கும் சரீர ஸம்பந்தம் முதலானவற்றைப் போக்குவதற்கும், சேதநருல் விரும்பப்படும் புகூவத் ப்ராப்தி முதலானவற்றை அடைவிப்பதற்கும், தனிக் காரணமான உபாயமாகும் போது, வேறொரு துணையைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாகையாலே, பிராட்டி தான் உபாயத் தன்மையில் தொடர்சில்லாமல், குற்றம் திறைத்த சேதநர்களுடைய குற்றங்களைப்பார்த்து எம்பெருமான் சிறும்போது, அக்குற்றங்களைப் பொறுத்து, சேதனை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யும் புருஷகாரணாய் இருக்கிறான். ஆகையால் பூர்வ வாக்யத்தில் "ஸூ" ஸப்ருதும் புருஷகாரணாஸிடுக்கும் பிராட்டியைக் குறிக்கிறது. உத்தர வாக்யத்தில் முன் சொன்னபடி எம்பெருமான் சேதநர்களுக்குக் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ப்ராப்யனாகும்போது இவனும் அவனைப்போலே கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ப்ராப்யயமாய், சேதநர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே ஒன்

றுக்குப் பத்தாகக் காட்டி அவனை உகப்பிக்கையாலே கைங்கீரணத்தை வளர்ப்பவனாகவும் இருக்கிறான் என்று கருத்து. இவ்விஷயத்தையே பூர்த்தபடியிலே பின்னே லோகாசாரியர், "ஸ்ரீவ வாக்கியத்தில் ஸ்ரீமச்சுப்பிரதீபம் சேதநருடைய குற்றத்தையார் கல்வரணுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையும் கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடைய கோபத்துக்கு இலக்காய் ஆத்மநாசம் அடையாமல் எம்பெருமானை அடைந்து உயிந்து போக வேண்டும்' என்று குற்றம் புரிந்த சேதநரை கல்வரனோடு சேர்ப்பதற்காக எப்போதும் அவனை விடாதே இருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. உத்தர வாக்கியத்தில் 'ஸ்ரீமத்' ஸ்பந்தம் — பெருமானும் பிராட்டியுமான இருவரும் சேர்த்தே கைங்கீரணம் கொள்பவராய் இருக்கையாலும், சேதநர்கள் பண்ணும் கைங்கீரணத்தை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகக் காட்டுவதற்கும், எம்பெருமானைக் கணநேரம் பிரிந்தாலும் தான் ஸத்ததை இழக்கும்படியிருக்கையாலே, எம்பெருமானோடு எப்போதும் அணந்திருக்கக்கூடியும், அவனை ஒரு கணமும் பிரியாமல் எல்லாக் காலமும் அவனோடு கூடியிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது" என்றும் பொருளுள்ள விசிவான ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச் செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

திருமந்திரத்தில் "நாராயணாய" என்னும் கடைசிப் பதத்திற்குத் த்வயத்தில் இந்த உத்தர வாக்கியம் விவரணமாய் இருப்பதை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

கு 167: இதிலே திருமந்திரத்தில் சொன்ன பிராயத்தை விவரமாக அது உத்தரிகிறது.

விவரணம்: அதாவது திருமந்திரத்தில் "நாராயணாய" என்னும் பதத்தாலே "நாராயணனுக்கு அடிமை செய்யப்பெறுவேண்டுக வேண்டும்" என்று சொல்லித்தே ஓடிய, "பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடிய ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கு அடிமை செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லுகிறார். அடுத்த பதத்தாலே அப்படிக்கைங்கீரணத்தையாலே அங்கு இவ்விஷயம் தெளிவாகும். மேலும், 'அடிமை செய்கின்ற ஸ்ரீவன் தன் ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாக அடிமை செய்யலாகாது' என்னும் விஷயமும் அங்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படவில்லை. இவ்விஷயம் குறைகளும் தீர, இங்கு "ஸ்ரீமதே நாராயணாய" என்று கைங்கீரணத்தை ஏற்றுக்

கொள்ளுவது ஒரு நித்யம் என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படுகிறது. "நாராயணாய நம:" என்றதாலே கைங்கீரணம் எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்பதும் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகிறது; இவ்வண்ணமாக, அங்கு தெளிவாகச் சொல்லப்படாத பிராயத்தை இந்த உத்தர வாக்கியத்தில் தெளிவாக அனுஸந்திக்கிறதாய்கையாலே திருமந்திரத்தில் "நாராயணாய" என்னும் பதத்திற்கு இந்த உத்தர வாக்கியம் விவரணமாகிறது.

பெருமானும், பிராட்டியுமான இந்தத் தம்பதிக் கே அடிமை செய்யவேண்டும் என்னும் திரிப்பதம் எதற்காக? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த குர்ணியிலே விடை அருளிச் செய்கிறார்.

கு 168: இவைய பெருமானப்போலே இருவரமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை குறை.

விவரணம்: அதாவது —

புலாந்தது ஸது வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷா ரிஷ்யதே |
அறம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வாதந்திரே ||

[ர-அ 31-25]

[தேவரீர் வைதேஹியோடு கூட மலைத் தாழ்வரைகளில் விரிவாடு வீர், தேவரீர் யிறித்திருக்கும்போதும், கண்வளரும் போதும் உமக்கு எல்லாவடிவாகளும் செய்வேன்.] என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்த இவைய பெருமானப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை இந்த ஆத்மனின் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கது. பிரணவத்திலிருந்து, "பிராட்டியோடு கூடிய பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை இவ்வாத்மனுக்கு ஸ்வரூபம்" என்று தேறுகையாலே, 'அவ்விருவருமான சேர்த்தியிலே கைங்கீரணம் செய்வதே ஸ்வரூபத்துக்குத் தரும்' என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

மேலும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்வதில் உள்ள சிறப்பை அருளிச் செய்கிறார், அடுத்த குர்ணியில்.

கு 169: அடிமை தான் எந்தியும்பதும் ரஸூப் பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

விவரணம் : அதாவது—ஸ்வதந்த்ரணுன ஸர்வலோகவரன் இச் சேதனகைக் கண்டு பாராமுகமாயிராமல் கைங்கர்யம் கொண்டிருக்கும்படி செய்கின்றவன், தாயான இப்பிராட்டியேயாவகையாகே,

ஸப்ரதயம் சரணேன க்ரஹம் திபீட்ட்ய சக்யநந்தநஃ |
ஸீதாமுகாசா தியஸா: ராக்யவப் ச மஹாவ்ரதம் ||

[ரா-அ 84-2]

[பெரும் புகழையுடைய இலக்குவன் தமையனுடைய திருவடிகளை நுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டி விடம் விண்ணப்பித்தான்; (பிறகு) ஸரணாக்ரஹணமாகிற பெரிய வீரதத்தையுடைய ஸீதாம பிராவிடமும் விண்ணப்பித்தான்.]

ஸமூக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாந்ரண: |
ஸீதாமுகைம் கசுக்ரத்தந்தம் வசநமப்ரணித ||

[ரா-ஆ 15-8]

[ராமபிரானால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட இலக்குவன் கைகப்பியவனுள், சீதாபிராட்டியின் முன்னிலையில் கசுக்ரத்தனை நோக்கி இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுகிறான்.] என்று பிராட்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு தம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க அடிமையைய வேண்டிப் பெற்ற இளைய பெருமானைப் போலே, இந்தச் சேதனன் வேண்டுகிற அடிமை எதிர்ப்பதும் பிராட்டியோடு சேர்ந்திருக்கும் நிலையிலேயே ஆகும். தாய், தந்தையர் இருவராலுமான சேர்த்தியிலே அவர்களுக்கு அடிமை செய்யும் பின்னையையப்போலே, இச்சேதனன் செய்யும் அடிமை இனிப்பதும் அகில ஜகத்மாதாவான பிராட்டியும் ஸர்வலோக மீதான பெருமானும் கூடி சிறுக்கும் சேர்த்தியிலேயேயாகும் என்று கருத்து.

இனி, உத்தர வாக்ஷியத்தில் இரண்டாம் பதத்தை அடுத்து அதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த குர்ணியில்.

சூ 170: நாராயணய — கர்வலோகியாயுள் வவனுக்கு.

விவரணம் : 'நார' ஸப்ரதம் உபய விபூதியையும் குறிப்பதாய், "நாராயண" ஸப்ரதம் அந்த உபயவிபூதிக்கும் தலைமுடிய உள்வலகைக் குறிக்கையாலே "நாராயணய" என்னும்

பதத்துக்கு 'ஸர்வலோகியாய் உள்வலனுக்கு' என்று பொருள் அருளிச்செய்கிறார். கைங்கர்யம் செய்யவன் 'மேஷன்' என்றும், கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறவன் 'மேஷி' என்றும் சொல்லப் படுகிறான் என்று கருத்து.

கைங்கர்யமாவது அதை உற்றுக்கொள்ளுகிறவனை அனுபவிப்பதால் உண்டான உகப்பினால் உண்டாவது. அந்த உகப்பும் அனுபவிக்கப்படும் விஷயத்தைப்பெயர்ந்த விளைவது. இங்கு அனுபவிக்கப்படும் விஷயம் இன்னது என்பதை அடுத்த குர்ணியில் அருளிச் செய்கிறார்.

சூ 171: இதிலே திருமேளியையும் குர்ணங்களை யும் சொல்லும்.

விவரணம் : அதாவது — கைங்கர்யம் கொள்கின்றவனைச் சொல்லும் இந்த "நாராயணய" என்னும் பதத்திலே, கைங்கர்யத்திற்கு முன்னால் உண்டாகும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான துல்யமங்களை விக்ரஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும் என்று கருத்து.

தத்ய விஷ்ணோ: பரமம் பத்யம் | ஸத்ய மஸ்யந்த வ: ப்ரம: |

[யஜு-காண்டம் 4-2-29]

[விஷ்ணுவின்னுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும், காண்கிறார்கள்.]

போர ஸேத்ய நிநிதிகம் குர்ணாயாம் பரமே ஸ்யோமத்

ஸோ ஸ்ரஸ்தே ஸ்வாந் காமாத் ஸதாப்ரஹ்ரண வி: ஸரீதேதி
[தை-ஆம் 2-2]

[அந்தத்தனை பிரஸம்மத்தைப் பரமபதத்திலிருப்பவளுக்கும், ஸ்கந்தயகுர்ணாயிலிருப்பவளுக்கும் எவன் அரிகிறானோ, அந்த உபயஸகன் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த பரம்பொருளோடு எல்லாக் கல்யாண குர்ணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்.] என்கிறபடியே துல்யமங்களை விக்ரஹமும் கல்யாண குர்ணங்களும்

ராமம் நமயேவாயம் ஸப்ரத்யா: 55 நந்தீ: புவதி

[தை-ஆம் 7]

[இந்த ஜீவன் ரஸஸ்வரூபனாகிய பரம்பொருளை அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்.] என்று சொல்லப்படுகிற புகழ்வத் ஸ்வரூபத்தைப் போலே சைங்கர்யத்தை வளர்ப்பவையாய். இவியலையாயன்றே இருக்கின்றன. குணங்கள் என்று பொதுவாகச் சொல்லுகையாலே, சேதனனுக்கு மோஷும் அளிக்க உறுப்பான ஜ்ஞாதம், சக்தி முதலான குணங்கள், எம்பெருமானை அறுகு வதற்கு உறுப்பான வர்த்தஸல்யம் முதலான குணங்கள், சேதனனுடைய விரோதிகளைப் போக்குவதற்கு உறுப்பான வெளர்யம் (சூரத்தன்மை) முதலான குணங்கள் ஆகிய எல்லாக் குணங்களுமே அனுபவிக்கத்தக்கவையாய் இருக்கின்றன என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், பூர்வ வாக்கியத்தில் "நாராயண" பதத்தில் உபாயத்தைப் பற்றுவதற்கு உறுப்பாக அனுஸத்திக் கத்தக்கவையாக 100, 187 சூரணிகளால் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் அனைத்தும் உத்தர வாக்கியத்தில் உள்ள இந்த "நாராயண" பதத்தில் அனுபவிக்கத்தக்க பராயமாக அனுஸத்திக்கத்தக்கது. இந்த குணங்களுக்கு இருப்பிடமான ஸ்வரூபத்திற்கு உபாயத்வம், பராயத்வம் என்னும் இரண்டு தன்மைகளும் இருப்பதுபோலே, ஸ்வரூபத்திலிருக்கும் இந்த குணங்களுக்கும் இவ்விரண்டு தன்மைகளும் உண்டன்றே. இவ்விஷயங்கள் அனைத்தையும் பரந்தபடியிலே இவர் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

இப்படி திருமேனியையும், எல்லா குணங்களையும் இப்பதம் சொல்லுவதானாலும் இப்பதத்திற்கு முக்கியமான தாத்பர்யம் எதிலே என்பதை அடுத்த சூரணியில் அருளிச்செய்கிறார்.

சூ 172 : வேஷித்வத்திலே நோக்கு.

விவரணம் : அதாவது—எல்லா குணங்களுமே அனுபவிக்கத்தக்கவையாகையாலே, இந்த நாராயண பதத்தில் சொல்லப்பட்டவையாய் இருந்த போதிலும், இதிதுள்ள நாலாம் வேற்றுமையால் சொல்லப்படும் சைங்கர்யத்திற்கு யி க வ ம் நெருங்கியிருப்பது வேஷித்வமாகிய குணமாகையால் இப்பதத்திற்கு அந்த குணத்தைச் சொல்லுவதிலேயே முக்கிய தாத்பர்யம்—என்று கருத்தீ.

இப்படி வேஷித்வத்தை முக்கியமான தாத்பர்யமாகச் சொல்லுவதற்குப் பயனை அடுத்த சூரணியில் அருளிச் செய்கிறார்.

சூ 173 : பராயத்வ விஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது.

விவரணம் : அதாவது—திருமந்திர ப்ரகரணத்தில் [ப-52] 51-வது சூரணியின் விவரணத்தில் எடுக்கப்பட்ட மறுஸ்மருதி ஸ்லோகங்களின்படி தள்ளப்பட்ட ப்ராக்ருத விஷயங்களில் கைங்கர்யங்கள் போல் அல்லாறால்

வேந யேந தூதா கச்ச்சுதி தேந தேந ஸஹ கச்ச்சுதி
தத்யாதா தருணயத்நா வத்ஸம் உத்தேஸா கா மாதரம்
சூரயா வ ஸத்வமநூச்ச்சேத் தத்யாப்ரகாரம் ||

[புமஸம்ஸிதை]

[எப்படி, இவங்கள்றையுடைய பசு கன்றையும், கன்று பசுவையும், தீழல் பிராணியையும் பின் தொடர்கின்றனவோ அப்படியே, எப்படி எப்படிப் புமபுருஷன் செல்லுகின்றானோ, அப்படி அப்படியே (முத்தனும்) கூடப் போகிறான்.] என்றும்,

வாஸுதேவ தருச்சூரயா நாதிரதா ந கர்மதூர் |
நாகங்கூரஸமந் ஸா விமர்த்தசம் ந ஸேஸ்பதே ||

[விஹகேந்த்யரஸம்ஸிதை 24-14; க்யாருட]

புராணம் பூர்வகண்டம் 222-25]

[மீகக்குவிர்ந்ததாயுமல்லாமலும், மீகுந்த வெப்பத்தையும் தராமலும், தாகமாகிற தெருப்பின் வெப்பத்தைத் தணிப்பதுமாயிருக்கும் வாஸுதேவனுடைய மரநீழல் ஏன் அடையப்படவில்லை? | என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க புகழ்வத்து விஷயத்தில் பண்ணும் சைங்கர்யமன்றே சேதனனுக்குக் கவை உடையதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

இனி, நாராயணய என்னும் பதத்தில் நாலாம் வேற்றுமைக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் அடுத்த சூரணியில்.

சூ 174 : இந்தச் சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகரணமிக்கிறது.

விவரணம் : அதாவது—இந்த நாலாம் வேற்றுமை—ப்ரணவத்தில் அகாரத்தில் ஏதீக்கொந்த நாலாம் வேற்றுமையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. திருமந்திரத்தால் வேஷித்வத்துக்கும் விஹித்வனுக்குப் பூர்வ வாக்கியத்தானெம்பெருமானை உபாயமாய்ப் பற்றியதற்கு, உத்தர வாக்கியத்தில் இந்த நாலாம் வேற்றுமை

படிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இங்கு ஸேஷத்வத்தை மாத்திரம் சொல்லாமல், இந்த நரலாம் வேற்றுமை, பற்றின உபாயத்தினுடைய பூலமான கைங்கர்யத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்று கருத்து. கைங்கர்யத்தைத் தெரிவிக்கையாவது, சைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யைச் சொல்லுகிறது என்கை. கைங்கர்யமாவது எம்பெருமான் முகம் மலர்வதற்கு உறுப்பான செயல்களைச் செய்கை. இக்கைங்கர்யம்

ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே

[தை-ப்-குரு-10-5]

[முத்தன் இந்த ஸாமக்யானத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.]

ஸஹிதாஸ்சாப்-பயத-வந்த ததஸ்தே ம-நக-த்யுருதம் |

க்தத-குஜஸ்புட-ஹ்ருஷ்ட-நம இத்யேவ வாத்யுந: ||

[புரா-ஸாத்தி 344-45]

[இன்பு, அந்த ஸ்வேதத்துவீபவாஸிகளான மஹாஸ்கன் கைகடப்பிய வர்களாய், மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய், 'நம:' என்றே சொல்லும் வர்களாய் ஒன்று கூடி விரைவில் ஓடினார்கள்.] என்கிற ப்ரமாணங்களின் படியும் 173-வது சூர்ணியின் வ்யாக்யானத்தில் எடுக்கப்பட்ட "ஸேந யேந த-தா க-த்யுருதி" என்னும் ப்ரமாணத்தின் படியும் வாக்களும், உடலாளும் செய்யப்படுவதாயிருக்கும்.

இப்படி இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கநாகில் எப்போதாவது செய்யப்படுவதாக ஆகாதோ? என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 175 : கைங்கர்யத்தான் நித்யம்.

விவரணம் : அதாவது—எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையே ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், திருமந்திர ப்ரகரணம் பக்கம்-69-ல் எடுக்கப்பட்ட நியாயங்களின்படி கைங்கர்யம் செய்யவில்லை என்றால் ஸேஷத்வம் பொருத்ததாகையாலும், கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு எப்போதும் உள்ளது என்று கருத்து. அதனாலன்றோ,

பயந்தமேவா துச்சரந்நிரத்தாம்

ப்ரஸாத்த நிலஸேஷ மநோரத்யுத்தாம் |

கத்யுருதமகாந்தி-நித்யஸங்கர:

ப்ரஹ்மஸ்யிஷ்யாயி ஸதாத்யுஜீவிதா: || [ஸ்தோ-ர-48]

[அடியேன் எப்போதும் தேவரீரையே பின்பற்றி நின்று, மற்ற ஆசைகளெல்லாம் அடியோடு அழியப்பெற்று, ஒருபடிப்பட்ட தாய், நித்யமான கைங்கர்யத்தை யுடையவனாய், வாழ்வின் பயன்பெற்றவனாய், என்றுநான் தேவரீரையே மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன்?] என்று ஆளவந்தாரும்,

நித்யகங்கரீச பயஸ்யி

[ஸரணக்யுதிக்யுத்யம்]

[நித்யகைங்கரியம் செய்வனாக ஆகக்கடவேன்.] என்று எம்பெருமானாரும் அருளிச் செய்தார்கள்.

கைங்கர்யம் எப்போதும் இருப்பதனால் வேண்டிப்பெற வேண்டுமோ? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணியில் பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

மு 176 : நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

விவரணம் : அதாவது—கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் எம்பெருமான் மிகப் பெரியவனாய் இருக்கையாலும், கைங்கர்யம் செய்யும் சேதனன் அவ்வெம்பெருமானுக்கு மிகவும் வசப்பட்டவனாய் இருக்கையாலும், வேண்டிப் பெறாதபோது கைங்கர்யம் கைகடாமையாலும், இக்கைங்கர்யத்தை எப்போதும் வேண்டியே பெறவேண்டும் என்று கருத்து.

இக்கைங்கர்யம் எப்போதும் வேண்டிப்பெறவேண்டியதாயிருக்கைக்குக் காரணத்தை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

மு 177 : ஸேஷிக்கு அதியயத்தை வினைக்கை ஸேஷம் தனுக்கு ஸ்வரூபலாப்யமும், ப்ரார்ப்யமும்.

விவரணம் :

நாகிஞ்சித்தூர்வதா ஸேஷத்வம்

[மீமாம்ஸகர் வழக்கு]

[கைங்கரியஞ் செய்பாதவனுக்கு ஸேஷத்வமில்லை.] என்கிற தியாயத்தின்படி கைங்கர்யம் கொள்ளுபவனுக்கு ஒரு சிறப்பை விளைக்காவிடில் கைங்கர்யம் செய்கிறவனுக்கு ஸேஷத்வம் எரித்திக்காது. ஆகையால் கைங்கர்யம் கொள்ளும் சேஷியான எம்பெருமானுக்குத் தன்னுடைய அடிமைத் தொழிலாலே உகப்பாகிற சிறப்பை உண்டாக்குகை அடிமை செய்கிறவனுக்கு ஸ்வரூபம் எரித்திப்பதற்கு உறுப்பாயிருக்கும்; மேலும் அந்த எம்பெருமானுடைய உகப்பை ஜீவன் அனுபவிப்பதற்கும் உறுப்பாயிருக்கையாலே, சேஷியான ஜீவனுக்கு அது ப்ராப்யமாகவும் இருக்கும் என்று கருத்து. இப்படி ஸ்வரூப எரித்திக்கும் உறுப்பாய் ப்ராப்யமாகவும் இருக்கையாலே கைங்கர்யத்தை எப்போதும் வேண்டியே பெறவேண்டும் என்று கருத்து.

அடுத்தபடி உத்தர வாக்கியத்தின் கடைசிப் பதத்தை எடுத்து அதற்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

சூ 178 : 'நமஸு' - கைங்கர்யத்தில் கலைவறுக்கிறது.

விவரணம் : அதாவது - 79-வது சூர்ணியில் சொன்னபடி 'நமஸு' என்றும் சொல் பொதுவாக அஹங்கார மமகாரய்களைக் கழிக்கிறது. திருமந்தரத்தில் நடுவில் இருக்கும் அச்சொல் முதல் பதமான ப்ரணவத்தோடு சேரும்போது ஸ்வரூப விரோதியையும், நான் இருந்தவிடத்தில் இருந்துகொண்டே உடைய விரோதியையும், மூன்றுவது பதத்தோடு சேரும் போது புருஷார்த்த விரோதியையும் கழிக்கிறது என்பது 84-வது சூர்ணியில் விவரிக்கப்பட்டது. இங்கு இந்த நமஸ்ஸப்தம் அப்படி மூன்று விரோதிகளையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்த போதிலும், 'புத்திர நமஸு' என்கிற 'நமஸு' என்ற கைங்கர்ய ப்ராப்யத்தினையொட்டி அமைந்திருக்கையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது என்று கருத்து.

கைங்கரியத்திற்கு விரோதியாய் இருக்கும் கலை எது என்னும் கேள்விக்குப் பதில் அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணியில்.

சூ 179 : கலையாவது - தனக்கென்னப் பண்ணுவது.

விவரணம் : தனக்கென்னப் பண்ணுகையாவது - 'நான் அனுபவிப்பவன், இது என்னுடைய பேராகும்' என்னும் அனுஸந்தானத்துடன் இந்தக் கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ஆவந்தத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; "எம்பெருமானுடைய முகமலர்ந்திருக்க காரணமாகையாலே இது நமக்கு உத்தேசம்" என்னும் நினைவு தவிர இந்தக் கைங்கர்யத்தைத் தான் அனுபவிப்பதாக நினைப்பதும் அவ்வனுபவத்தைத் தன்னுடையதாக நினைப்பதும் ஜீவனுக்கு உண்டானால் அது தகாததாயன்றே இருக்கிறது.

இந்தக் கலையை அனுப்பதற்கு மேலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தை ஜீவன் அடைவதற்குத் தடையாய் இருப்பவையும் இந்த 'நமஸு' ஸப்தத்தாலே கழிக்கப்படுகின்றன என்று அடுத்த சூர்ணியிலே அருளிச்செய்கிறார்.

சூ 180 : இதிலே அவிந்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

விவரணம் : அதாவது - அஹங்காரமகாரங்கள் நீங்கவேண்டுமென்று வேண்டுகிற இந்த நமஸ் ஸப்தத்திலே

அநாத்மந்யாத்மபுத்திரியா சாலவே ஸ்வரிதி யாமதி |
ஸம்ஸாரதருஸம்புதி பீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் ||

[வி-பு 6-7-11]

[ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில் ஆத்மா என்னும் புத்திரியும், தனதல்லாத வஸ்துளில் தன்னுடையது என்னும் புத்திரியும், ஸம்ஸாரமாதிய வ்ருஷத்தின் வ்ருத்திக்கு இருவகையாயிருக்கும் விதையாகும்.] என்கிறபடியே ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தை ஆத்மாவென்று நினைக்கும் நினைவாய் இருப்பதாய், புண்யபாப கர்மங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமாய் இருப்பதான அவிதைய எனப்படும் அஜ்ஞாதமும், அதனால் உண்டாகும் புண்யபாப கர்மங்களும், அதனால் விளையும் தேஹம் முதலானவற்றின் ஸம்பந்தமும் நீங்கவேண்டும் என்று வேண்டுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆகையினாலேயே த்வய மந்த்ரத்தை விவக்கும் கர்யத்திலே நமஸ் ஸப்தத்தின் பொருளை அது ஸந்திக்கும் போது

விவரணம் : அதாவது — கைங்கர்யம் செய்யும்போது திருப்பாவையில் ஆண்டாள் 'உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்' [திருப்பாவை 29] என்று "உனக்கும் எங்களுக்குமாய் இருக்கும் இருப்பைத் தனிந்து, உன் உகப்பை உத்தேசித்தே நாங்கள் அடிமை செய்யவேண்டும்" என்று அருளிச்செய்தது போலே எம்பெருமானுடைய உகப்புக்காகவே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று கருத்தா. இவ்விஷயத்தையே "நனக்கேயாக வணிக் கொள்ளுமீதே" [திருவாய் 2-9-4] என்று ஆழ்வாரும் அருளிச் செய்தார்.

இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்திற்கு இடைபூறுகளை அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணையில்.

கு 182 : கைனந்தர்யம் அத்தராவம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

விவரணம் : அதாவது — எம்பெருமானுடைய திருமேனியழகும், ஜீவனுடைய நெஞ்சை சுரப்பதாய், கைங்கர்யத்தைக் கைவிடச் செய்கையாலே அதற்கு இடைபூறுகும்; இந்த நமர் ஸப்தத்துக்கு முன்னாலுள்ள நாலாவது வேற்றுமையில் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமும், நம் உகப்புக்கு விஷயமான மனைவி முதலானார்க்குச் செய்யும் தொண்டு போலே நம் ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பாக ஆகிவிடுமாக்கையாலே அப்படிச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமும் அவன் முகமலர்த்திக்கேயான கைங்கர்யத்திற்கு இடைபூறு என்று கருத்து.

இப்படி இக் கைங்கர்யத்திற்கு வனிமைமான இடைபூறுகள் இருக்கையால் இந்த இடைபூறுகளைப் போக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டுகல் இடையறாமல் நடக்க வேண்டும் என்று அருளிச் செய்கிறார் அடுத்த சூர்ணையில்.

கு 183 : கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே, தீர்பதாத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுன்னு.

விவரணம் : அதாவது — நாலாவது வேற்றுமையில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை எப்போதாவது செய்வதாயிராமல், என்றும் செய்யவேண்டியது என்று 175, 176-வது சூர்ணைகளில்

சொன்னது போலே, 'இந்த நம: பதாத்தில் விளக்கப்படும் கைங்கர்ய விரோதிகள் நீங்கவேண்டும்' என்னும் ப்ரார்த்தனையும் இந்த லீலா விநியதியில் இருக்கும் காலத்திலும், ப்ரார்ப்யமான பரமபதத்தை அடைந்த காலத்திலும் ஆக எல்லாக் காலத்திலும் நடக்கவேண்டியதாயிருக்கும் என்று கருத்து.

ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்கப்பெற்ற பரமபதத்திலும், அனுபவ கைங்கர்யங்கள் தன் ஆனந்தத்துக்கு உறுப்பு என்னும் எண்ணம் ஏற்படுமோ? என்னும் கேள்விக்கு அடுத்த சூர்ணையில் பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

கு 184 : "மருந்தே நங்கள் பேசுகமகிழ்ச்சிக்கு" என்னுழின்புதிதே.

குறகடிப்படியில் தவயனிவரணம் பூற்றிற்று.

மீன்னைலோகாசாயர் திருவடிகளே சரணம்.

விவரணம் : அதாவது — உன்னை அனுபவிப்பதாலே எங்களுக்கு வினையும் ஆனந்தத்திற்கு 'இது எங்களுக்கு ஆனந்தம்' என்னும் எண்ணத்தை வினைத்து எங்களுடைய ஸ்வரூபம் அழியாதபடி எங்களைக்காக்கும் மருந்தானவனே! என்று நித்யஸூரி கள் பேசும் பாசரமாக "மருந்தே நங்கள் பேசுக மகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாய்கள் சிதற்றும் பிரான்" [திருவாய் 2-9-4] என்னும்பதத்தில் தம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்று ஆகையால் புகழ்வதாபுல கைங்கர்யங்களின் சிறப்பினால் உண்டாகும், 'நாங்கள் அனுபவிப்பவர்கள்' என்னும் எண்ணம் பரமபதத்திலும் விளைகையாலே, இந்த நம: பதாத்தில் கையறுக்க வேண்டும் என்னும் வேண்டுகல் என்றும் உண்டு என்று தேறுகிறது என்று கருத்து.

முத்தானாய் லக்ஷணம் ஹயேதத்யுச்சிவேதத்யுனிபலஸீதாய் !
நித்யாஞ்ஜனிபுடா ஹ்தஷ்டா நம இத்யேவ லாதிந: ||

[ஸ்வேதநீர்வாஸிகளுக்கு எது வகையானமோ, அதிலே முக்தர் களுக்கும் வகையானமும்; அதாவது எப்போதும் ஆளுகிற செய்து கொண்டிருப்பார்கள்; (அதாவது, ஆனந்திப்பார்கள்; வாயால் 'நம:' என்றே சொல்லும் தன்மைபுடையவர்களாயிருப்பார்கள்.) என்று முக்தர்களுக்கு வகையானம் சொல்லும்படித் தில் அவர்கள் எப்போதுமே 'நம:' என்னும் சொல்லிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று கூறியது. இந்த நம: பதத்தின் ப்ராப்தத்தை அவர்களுக்கு என்றும் உண்டு என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஆக, இந்த தவயத்தில் பூர்வ வாக்யத்தில் 'ஸ்'ஸப்தத்தாலே புருஷகாரத்தையும், 'ம'ப்தம்' ப்ரத்யயத்தாலே அப்புருஷகாரம் எம்பெருமானோடு என்றும் சேர்த்திருக்கும் என்பதையும், 'நாஸாயஸ' பதத்தாலே இந்தப் புருஷகாரத்தாலே கிளப்பி விடப்பட்ட வாதஸாயஸ முதலான குணங்களையும், 'சு'ணைவ' என்னும் பதத்தாலே அந்த குணங்களை வெளிக்காட்டும் திருமேனியையும், 'ஸ'ணைவ' என்னும் பதத்தாலே முற்கூறிய குணங்களோடும், திருமேனியோடும் கூடிய எம்பெருமானே உபாயம் என்பதையும், 'ப்ரபத்யஸ' என்னும் பதத்தாலே அந்த உபாயத்தைப் பற்றுவதையும், உத்தர வாக்யத்தில் "ஸ்ரீமதே" என்னும் பதத்தாலே முற்கூறிய உபாயஸ்வீகாரத்தின் பூலமாவ கைக்காயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவது ஒரு மிதுநம் என்னும் விஷயத்தையும், 'நாஸாயஸ' என்னும் பதத்தாலே எம்பெருமானின் ஸர்வஸேஷி என்பதையும், 'ஆய' என்னும் பதத்தாலே அந்த மிதுந விஷயத்தில் கைக்காயத்தையும், 'நம:' என்னும் பதத்தாலே கைக்காயத்தில் கணியறுக்கையையும் தவய மஹாமத்தம் சொன்னதாகத் தெரிற்று. இவ்விஷயத்தையே ப்ரபாசரபட்டர் அஷ்டஸ்வலோகியில்

தேத்குத்வம் நித்யயோக்யம் ஸமுசித குணஜாதம் தநு
க்யஸபதம் ச
உபாயம் கீதமய்ய பூக்யம் தவத: நிதுநபரம் ப்ரப்ய
மேவம் ப்ரஸர்த்தம் |
ஸாஸித்யம் ப்ரபர்த்தநாயம் ச ப்ரப்யஸதஸிதே
ப்ரஹாணம் தஸஸிதநம்
மந்தாரம் த்ராயதே சேத்யதித: திக: ஷட்பதேநாயம்
த்யஸித: ||

[அஷ்டஸ்வலோகீ 5]

[வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதாயும் இரண்டு கண்டங்களையுடையதாயும், ஆறுபங்களையுடையதாயும் இருக்கிற இந்த தவய மத்தரமானது (1) புருஷகாரத்தையும், (2) அப்புருஷகாரம் எப்போதும் எம்பெருமானோடு சேர்ந்திருக்கையையும், (3) அப்புருஷகாரத்தால் (கிளப்பிவிடப்பட்ட) இன்றியமையாத திருக்குணங்களின் திரளையும், (4) (அக்குணங்களை வெளிப்படுத்தும்) திருமேனியையும், (5) (முற்கூறியவற்றோடு கூடிய எம்பெருமானாகிய) உபாயத்தையும், (6) சேதனை செய்யவேண்டிய உபாயஸ்வீகாரத்தையும், (7) ப்ராப்யவஸ்து ஒருமிதுநம் என்பதையும், (8) அது ஸர்வஸேஷி என்பதையும், (9) கைக்காயப் ப்ராப்தத்தையையும், (10) வலிமையிடுக கைக்காயத்தில் கணியறுத்தலையும் ஆக இப்படிப் பத்து அர்த்தங்களையும் அது ஸந்தானம் செய்கிற சேதனைக் காப்பாற்றுகிறது என்று இவ்வண்ணம் பிரசித்தமாய் உள்ளது.]

ஸஸநாம் ஸ்யக்யமத்யக்யதாம் நித்யநபாயம் ஸரியம்
ஸப்சித்யஸஸ்யஸேஷிதானிஸு குணஸ்யஸங்க்யீ ஹரே—

ரஸ்ரீய |

இஷ்டோபாயதயா, ஸரியா ச ஸஸிதாயாதபேர்ஸராயச்த்தயே
கர்த்தும் த்யஸ்யமஸேஷம் அப்ரதிஹதம் நித்யம் தவஹம்

நீர்மம: ||

[அஷ்டஸ்வலோகீ 5]

[உலகங்களுக்குத் தலைவியாய், ஸர்வோர்வானுக்கு இளிய மனைவியாய், அவனை ஒருபோதும் விட்டுப் பிரியாதவளாயிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரைப் (புருஷகாரமாகப்) பற்றி, உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு வேண்டிய எல்லா குணங்களையும் உடைய எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ப்ராப்யமான கைக்காயத்திற்கு ஸாதனமாகப் பற்றுக்கிறேன்; (இது பூர்வ வாக்யத்தின் அர்த்தம்). பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருக்கும் ஸர்வஸேஷியான நாஸாயஸனுக்குக் கைக்காயத்திற்குக் கணியான மமகாரம் சீறினுயில்லாத அடியேன் எல்லாவகைப்பட்ட கைக்காயங்களையும் இடைபுறமின்றி எப்போதும் செய்யும் பொருட்டுப் பிரார்த்திக்கிறேன். (இது உத்தர வாக்யத்தின் அர்த்தம்).] என்று இரண்டு ஸ்வலோகங்களாலே அருளிச்செய்தது இங்கு அதுவந்திக்கத்தக்கது.

ஸ்ரீகுஷ்ணாக்ஷாயி த்யஸன் தியந்நித்ய தவய
விவரணம் நிறைவுற்றது.

இதுவரையில் திருமந்திர விவரணத்திலும் திருவாய்விவரணத்திலும் முழுக்கூறப்படி சூர்ணைகளைக் காட்டி விவரணம் செய்யப்பட்டது. சரமஸ்லோக விவரணத்தில் அவ்வண்ணம் செய்யாமல் தம்முடைய கீதா வ்யாக்யானத்தில் சரமஸ்லோகப்பகுதி இணைக்கப்படுகிறது. அதில் 185 முதல் 262 வரையிலுள்ள சூர்ணைகள் சரமஸ்லோக விவரணத்தில் கொடுக்கப்பட்ட அமையால் இங்கு அச்சிடப்படுகின்றன. விவரணம் அமைந்திருக்கும் சில சூர்ணைகளுக்குப் பக்கங்களும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

185. கீழே சில உபாயவியோஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துயிலகங்களை என்றும், ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து யோகாவளிஷ்டான அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய யோக நின்றுத்தயர்த்தமாக "இனி இறுக்கு அவ்வருகில்லை" என்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

186. இதில் பூர்வார்த்தமாதலே அதிகாரிக்குத்தயத்தை அருளிச் செய்கிறார்; உத்தரார்த்தமாதலே உபாய கிருத்தயத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

187. அதிகாரிக்கு கிருத்தயமாவது - உபாயபரிசுரமம்.

188. அதை ஸாங்க்யோக விதிக்கிறார்.

189. ராக்யப்ரபந்தமான உபாயத்தானே வைத்யமாணுல் கடுகப் பரிசுரமங்களைக்கு உடலாயிருக்கும்மே.

(இச்சூர்ணைகளுக்கு விவரணம் பக்கம் 1, 2)

190. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.

191. ஸர்வதர்மாத்-எல்லா தர்மங்களையும்.

192. தர்மமாவது-புலஸாதநமாயிருக்கும்து.

193. இங்குச் சொல்லுகிற தர்மமாய்த் திருஷ்ட புலஸாத நங்களால் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ய புலஸாதங்களால் சொல்லுகிறது.

194. அவைதான்-சிறுநீர்மம்ருதி விவரிதங்களால் பலவாயிருக்கையாலே புலஸாதநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

195. அவையாவன-கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி யோகங்களும், அவதாரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, தேசுவாலம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம், திருவிவக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய புத்தியா செய்யுமவையும்.

196. ஸர்வ வ்யுத்தாலே அவ்வ வஸாதநவிஸேஷங்களை அறுஷ்டக்ருமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாத்யங்களான தியகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

197. ஆக, சிறுநீர் மம்ருதி சோதிநங்களாய் தியக நெயித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோக்யத்யுபாயங்களை என்றபடி.

198. இவற்றை தர்மம் என்கிறது-புரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

(இச்சூர்ணைகளுக்கு விவரணம் பக்கம் 2 முதல் 5 வரை)

199. பரித்யஜ்ய.

200. த்யாக்யமாவது - உக்தோபாயங்களை அதுஸந்தித்து 'ஸூக்திகையிலே ரஜதபுத்தியி பண்ணுவாரைப் போலையும், விபீத தியாக்யமம் பண்ணுவாரைப் போலையும் அதுபாயங்களிலே உபாய புத்தியி பண்ணினோம்' என்கிற புத்தியி விஸேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

201. 'பரி' என்கிற உபஸர்க்யத்தாலே பாதகாதிகளை விடுமா போலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங் கூட மறுவலி டாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

202. லயப்பாலே "ஸநாத்வா புத்திஜீத" என்னுமபோலே உபாயந்நரங்களை விட்டேயற்றவேணும் என்கிறது.

203. "சால சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்கிறபடியே இவை அதுபாயங்களான மாந்ரமன்றிக்கே காலகட்டு என்கிறது.

204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு.

205. 'ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் 'அதர்மங்கள் புறும்' என்றார்கள்.

206. அது கூடாது; 'அதர்மங்களைச்செர்' என்று சொல்லாமையாலே.

207. 'தன்னடையே சொல்லித்ருகாதோ?' என்னில்—

208. ஆகாது; தூர்மஸப்தும் அதூர்மதிவ்ருத்தியைக் காட்டா மையாலே.

209. காட்டினாலும், அதை ஒழித்தவற்றைச் சொல்லித்ரு மித்தனை.

210. தன்னையும், ஈஸ்வரனையும், பூல்ததையும் பாத்தால் அவை புருர வழியிலலை.

(இச்சூர்ணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 5 முதல் 11 வரை)

211. மம்—ஸர்வரணைகளும், உனக்குக் கையாளாய், உன் இசைவு பார்த்து, உன் தேவாஷத்தை பேசுக்குயமாகக் கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர் கடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போலும் விடமாட்டாதே ரணிக்கிற என்னை.

212. இத்தால் பரவ்யூதலங்கனையும், தேவதாரநர்யாமிதவத் தையும் தவிர்க்கிறது.

213. தூர்ம ஸம்ஸதூபநம்பண்ணப் பிறந்தவஸ்தானே 'ஸர்வதூர்மங்கனையும் விட்டு என்னைப் பற்று' என்கையாலே ஸரணாதூர்மம் தானேயென்கிறது.

214. இத்தால், விட்ட ஸாதூநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

215. அதாவது - ஸித்தூமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வரக்தி யாய், திரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர திரபேணைமாய் றிருக்ககை.

216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாதூயங்களுக்கையானே, ஸ்வரூப ஸித்தூயில் சேதனை அபேணித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அரக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தூயில் ஈஸ்வரனை அபேணித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர திரபேணைமாயிருக்கும்.

217. இதிலே, வாத்தஸல்ய ஸ்வாமிதவ ஸௌஸீல்ய ஸௌஸல்ய யங்களாகிற குண விஸேஷங்கள் தேராக ப்ரகாஸிக்கிறது.

218. னகயும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாக்கயிறும், ஸேதாது, ஸிதூ, ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாத் தின திருவடிகளுமாய் நிமிசிற ஸாரதூயவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

(இச்சூர்ணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 12 முதல் 16 வரை)

219. ஏகம்.

220. இந்த ஏகஸப்தும் ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே அவதூர ணூர்த்தத்ததைக் காட்டுகிறது.

221. "மாமேவயேப்ரபதூயத்தே" "தமேவ சாதூயம்" "தவ மேவோபாயதூதோ மே புவ" "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சர ணாகத் தற்கொழித்தாய்" என்று சொல்லுகிறபடியே.

222. இத்தால், 'ஸ்ரஜ' என்கிற ஸ்லீகாரத்தில் உபாய பூவத் தைத் தவிர்க்கிறது.

223. ஸ்லீகாரத்தானும் அவனாலே வந்தது.

224. ஸ்ருஷ்டியல்தாராதூயத்தாலே பவ்ணின க்ருஷி பூலம்.

225. "அதுவும் அவனது இன்னானே"

226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று திணைக்கக் கடவன்.

227. அஸ்ராதபோது உபாயஹந்ரபேஷ்யம் ஜீவியாது.

228. இது ஸர்வகூக்திப்ரஸங்க, பரிஹாராத்தம், பூதூயி, ஸமாதூநார்த்தம், சைதந்ய கார்யம், ராகூப்ராப்தம், ஸ்வரூப திஸ்டும், அப்ரதிஷைதூய்யாதகம்.

229. கீழ் தானும் பிறகுமான நிலையைக் குணத்தான்; இங்ரு, தானும் இவனுமான் திணைக்கக் குணிக்கிறான்.

230. அவன் இவன் பற்றும் பற்று அதாவகா; சுரீப்பும், அவதூயகம்.

231. அவனுடைய ஸ்லீகாரமே ரணகம்.

232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தேயாஷம், இதுக்குப் ப்ரவ்ருத்தி தேயாஷம்.

233. "சிற்ற வேண்டா"

234. திவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

235. உபகார ஸம்நூதியும் ஸைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப்யாயினு.

(இச்சூத்ரணகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 16 முதல் 28 வரை)

236. ஸரணம் உபாயமாக.

237. இந்த ஸரணாப்யூதம்-ரக்ஷிதாலையும் க்ருஷித்தையும், உபாயத்தையும் காட்டக் கூடவதேயாகிலும், இள்ளிடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது. கீழோடே சேரவேண்டுமாயாலே.

(இச்சூத்ரணகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 28, 29)

238. வ்ரஜ -புத்த்யுபண்ணு.

239. க்யுத்யந்த்யுமாவது புத்த்யுத்யந்த்யுமாய் அத்த்யவஸி யென்றபடி.

240. வரகிக காரிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாத் தோஷாநாகையாலே மாதஸமான அதுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

241. ஆக. த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாக்யப்ரகாரத்தைச் சொல்லி,பற்றிப்படும உபாயத்தைச்சொல்லி, உபாய தைரபேக்ஷயஞ் சொல்லி, உபாயத்வஞ்சொல்லி உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

(இச்சூத்ரணகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 30 முதல் 33 வரை)

242. அஹம்.

243. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிருள்.

244. ஸர்வஜ்ஞானிய, ஸர்வலக்தியாய், ப்ராப்தனான நான்.

245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குண

விநோஷங்களையும், தன்பேருகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு நாண ப்ருத்தி விநோஷத்தையும் காட்டுகிறது.

246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவணியிட்டுப் பாராதே, தன்னையிட்டுப்பார்த்து அஞ்சின அச்சந்தீர்த் தானான தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிருள்.

247. கீழில் பாரதத்தீர்த்யமும் இந்த ஸ்வாதந்தீர்த்யத்தினுடைய எல்லை நிலமிறே.

(இச்சூத்ரணகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 34 முதல் 36 வரை)

248. த்வா-அஜ்ஞானிய, அநக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

(இதன் விவரணம்—பக்கம் 36-ல்)

249. ஸர்வபாபேப்ய: மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபுத்த்யுக்ஷகன் என்று யாவை யாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோ பாபங்கள் எல்லாவற்றில் தின்றும்.

250. "பொய்நின்ற ஞானமும், பொல்லாவொழுக்கும், அழகுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே அனித்யா கர்ம வசனநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்புத்த்யுக்ஷகிச் சொல்லுகிறது.

251. த்ருணச்சேதுகண்டேயநாதிக்கிப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸதியாலே அதுவத்திக்குமவையென்ன, லோகபவாத்யூதி யாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

252. "உந்தந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே த்பவ்ருத்த உபாயங்களிலே இகவ அந்நெய்களானோ?" என்று நினைக்கவேண்டா.

253. கலங்கி உபாயபுத்த்யுபண்ணும் ப்ரபத்தியும் பா தகத் தோடு ஒக்கும்.

(இச்சூத்ரணகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 36 முதல் 39 வரை)

254. மோகையிஷ்யாயி—முத்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்.

255. ஸிச்சாலே—நானும்வேண்டா, நீயும்வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்காண் என்கிறான்.

256. என்னுடைய நிக்ரஹபுலமாய் வந்தவை நானிரங்கி னால் கிடக்குமோ? என்னை.

257. அநாத்,காலம் பாங்குகளைக்கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவை தாம் படுப்படி பண்ணுவிறேன்.

258. இனி உன் கைகளும் உன்னைக்காட்டித் தாரேன், என்னுடையதில் அழக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ?

(இச்சூரிணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 40 முதல் 42 வரை)

259. मायुः 'நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போகுகையாலும், உவக்கு வேகழிமித்தம் இல்லை காண்' என்று அவனுடைய வேகழிமித்தமையப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

260. திவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, திவர்த்தங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாதென்று சொல்லி, 'உனக்கு வேகழிமித்தம் இல்லை காண்' என்கிறான்.

261. 'எத்தினுவிடர்க்கடற்கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே' என்கிறான்.

262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப்புண்வமென்று திரைப்பிடா திதக, நீ வேகிக்கக் கடவையோ?

(இச்சூரிணைகளுக்கு விவரணம்—பக்கம் 42 முதல் 45 வரை)

263 முதல் 278 வரை உள்ள சூரிணைகளும், அவற்றின் விவரணங்களும்—பக்கம் 47 முதல் 61 வரை கொடுக்கப்பட்டு உள்ளன.

பிழைத்துத்தம்

பக்கம் 82 வரி 80-ல் '882' என்பதை '88' எனத் திருத்துக.

சரமஸ்லோக விவரணம்

இனி, பட்டருடைய அஷ்டஸ்லோக பெரிவலாச்சான் பிள்ளை யிற் பரத்த நண்பமும், பிள்ளைவேகாச்சாங்குடைய முழுஷாப்படி, பரத்தாடி, ஸரிய:பதிப்படி, யாத்ருச்சிகப்படி, தவிசரமம் ஆகிய க்ரந்தநுங்கனையும், மணவாளமாமுனிகளின் முழுஷாப்படி ய்யாக யானதையும் அனுஸரித்து சரமஸ்லோகத்திற்கு எனிய நடை யில் விவரணம் வெளியிடுகிறோம். திருக்கோட்டிநூர் தாயியின் தியமனத்தைப் பின்பற்றி எம்பெருமானார் கீதாப்யாஷ்யத்தில் முக் யாச்சிக்ரந்தை மறைத்துப் போத்தாரானாலும், இவ்வரும் பொருள் அடியோடு மறைத்துவிடக்கூடாது என்னும் திருவுள்ளத்தாலே பட்டர் முதலான முற்கூறிய ஆசாஸ்தர்கள் இதை வெளியிட்டருளினாராகையாலே, தாமும் அவர்களுடைய அடிக்கவட்டைப் பின்பற்றி இங்கு எளிதடையில் விவரிப்பதில் குறைவில்லை.

அவதாரிதை:— கீதையில் பதினெட்டு அத்தியாயங்களிலும் இதுவரையில் கர்மயோக்யம், ஜ்ஞாநயோக்யம் முதலிய பல உபாயங்களைத் தன்னையடைவதான மோகைத்திற்கு ஸாத்யமான கக் கண்ணன் விசிவாக உபதேசித்ததைக் கேட்டு, அவை உடலை வருத்திச்செய்யவேண்டியவையாகையாலும், "சஞ்சலம் ஓரி மற:" [கீதை 6-34] "இந்த்யரியாணி ப்ரமாதீநி" [2-60] என்கிறபடியே மனம் முதலான இந்தரியங்களை அடக்குவது மிக அரிதாகையாலும், இவ்வுபாயங்களையும் பல ஜன்மங்கள் கவன மாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவற்றை அனுஷ்டியப்பது அரிது என்றும், ஜீவர்கள் அனைகரும் தனக்கு ஸீரமாவும் உடைமையாகவும் இருப்பதாகக் கண்ணன் கூறுகையாலே, பரத்தத்தரமான ஜீவாத்ம் ஸ்வரூபத்துக்கு, தன் தன்மைக்குத் தான் முயற்சி செய்வது முரண்பட்டது என்றும் எண்ணி "இந்தக் கர்மஜ்ஞாத யுக்தியோக்யுக்கள் முதலான ஸாத்யோபாயங்களால் எம்பெருமானைப் பெறுவது இயலாது, பேற்றை இழந்து போக வேண்டியதே" என்கிற சோகத்தாலே வீடிக்கப்பட்ட அர்ஜுனனைக் குறித்து, அவனுடைய அந்த யோகம் நீங்குவதற்காக "செயற்கு ஏழியதாகையாலும், ஜீவஸ்வரூபத்தோடு பொருத்தியிருக்கையாலும் இனி இவற்று மேல் ஓர் உபாயம் இல்லை" என்னும்படியான சரமமான (முடிவான) உபாயத்தை அருவிச்செய்கையாலே "சரமஸ்லோகம்" என்னும் பெயர் சான்றோர்களால் இவற்றிலுடைய

பட்டது. இந்த ம்லோகத்தில் முற்பாதிவாளே இதில் சொல்லப் பட்ட அத்தத்ததை அனுஷ்டிக்கும் தகுதியுடைய ஜீவாத்மா செய்வவேண்டிய காரியத்தை அருளிச்செய்கிறார் கண்ணன். பித்பாதிவாளே உபாயமான தாய் ஜீவனுக்கு அருளும் பேற்றை அருளிச்செய்கிறார். "தகுதியுள்ள ஜீவன் செய்வவேண்டியதாவது- எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகலு; அதனை மற்ற உபாயங்களை விடுவதாகிற அயக்கத்தோடு செய்வவேண்டும்" என்று முற்பாதியில் விதிக்கிறார். "செயற்கு எனியலும் ஸுகருபத்திற்குப் பொருத்தியுள்ள உபாயத்தைக் கைக்கொள்வது ஜீவனே ஆகைப்படவேண்டியதொன்றாயிற்றே. இதை விதிக்கவேண்டுமோ?" எனில்: இனிமையாவே எனரும் பருக ஆகைப்படும் பாதி, பித்த நோய்க்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி வைத்தியர் விதித்த தாய் விவரணில் கைக்கொள்வதற்கு உறுப்பாவதுபோலே, மற்ற உபாயங்களைக்காட்டில் பலவிதங்களில் சிறப்புற்ற இயல்பாயம் ஜீவன் ஆகைப்பட வேண்டியதொன்றாயினும், 'இதைக்கைக்கொள்வவேண்டும்' என்னும் விதியும் இருந்தால் விவரணில் கைக்கொள்வானக்டு; எனவே முற்பாதியில் இயல்பாயத்தைக் கைக்கொள்ளுப்படி விதிப்பது பொருத்தும்.

விவரம்:-- (ஸர்வதர்மாத்) : எல்லா தர்மங்களையும்; இந்தச் சொல்லில் "தர்ம" ஸப்ரதும், "தர்மாத்" என்கிற பகைமை, "தர்ம" ஸப்ரதத்திற்கு விசேஷணமான 'ஸர்வ' ஸப்ரதும் ஆகிய மூன்று அர்ச்சகக் திருக்கிறன. இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் பெருமையுடையவென்று; தர்மமாகது - ஒரு பூலனுக்கு ஸாத்ய நயவிற்குப்பது. ஆனால் இந்த கீதையில் இயல்பாயப்பலகைகளை விவரிக்கவேண்டுமென்றும், மோக்யபூரணியே கிரும்புகேண்டுமென்றும் கூறி, அந்த மோக்யத்ததைப் பெறுவதற்கு ஸாத்யநயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்குள்ள இந்த தர்ம ஸப்ரதும் பெண்டு பித்கைகள், மாடுபகைகள், அனனபாதுயிகள்குந்தயான ஜீவியுலகப் பகைக்கூக்கும், ஸயர்க்கும் முதலான ப்ரகீருதயான மறுகார்ப்பகைக்கூக்கும் ஸாத்யநயங்களைச் சொல்லியால், கைகொள்வதாகிற தர்மத்த மோக்யத்திற்கும் ஸாத்யநயத்தைச் சொல்லாமல் எம்பெருமானை அடைவதாகிற உபத்த மோக்யத்திற்கு ஸாத்யநயானவத்தைச் சொல்லுகிறது. "தர்மாத்" என்கிற பகைமையாலே மருதி க்ரூகிகளில் இந்தப் ப்ரமமோக்யத்திற்கு ஸாத்யநயாக விதிக்கப்பய் டுருப்பவை பல என்று காட்டுகிறது.

அறவயாவன-- "கர்மவினஷுழி" [6-20] என்று தொடங்கும் ம்லோகத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மயோக்யம், "ஸர்வம் கர்மவிஷயம்" [4-33] என்று தொடங்கும் ம்லோகத்திலும், "ந லிஜ் நாதேந ஸத்யதாய்" [4-38] என்று தொடங்கும் ம்லோகத்திலும் சொல்லப்பட்ட கர்மயோக்யத்தினால் ஸாத்யக்கப்பும் ஜ்ஞாதயோக்யம், "புத்தயா த்வநநயயா ஸக்ய:" [11-54] என்ற ம்லோகத்திலும், "மந்மநா ப்ய" [18-65] என்ற ம்லோகத்திலும் விதிக்கப்பட்டதாய், அத்தக் கர்ம ஜ்ஞாதயோக்யங்களை அயக்மாயாகக் கொண்டதான பூக்தியோக்யம், "ஜந்ம கர்ம ச மே திய்யம்" [4-8] என்ற ம்லோகத்தில் ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் தீய்கி பகையான அடைவதற்கு ஸாத்யநயாகச் சொல்லப்பட்ட அனதாரணஸ்ய ஜ்ஞாதம், "ஈநந் புத்த்யா புத்தியமாந் ஸயாத்" [18-20] என்ற ம்லோகத்தில் மோக்ய பூலத்தைத் தகுதவன் மூலம் ஜீவனை க்ருதக்குத்யனாக்குவதாக (கடமை வயச் செய்தவனாக்குவதாக)ச் சொல்லப்பட்ட ப்ருகோத்தம விதியை, "தேவோயம் ஸர்வநாமதுக்" [க்யூருப்யாணம்-ஸ்ரீரங்க்யமாணாத்ரயம்] [இந்த தேசம் எல்லா இடங்களையும் கொடுக்கும்] என்று எல்லா விருப்பங்களையும் அளிப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட புண்யகோத்தரவாஸம்.

வாஸுதேவாஸ்யோ மர்த்யோ வஸுதேவ ப்ராயண: |
 ஸர்வபாபநிலஸ்த், தர்மாத்மாயாதி ப்ரஹ்மம் ஸநாதநம் ||
 [ப்யூச-ஆறுவா 254-182]

[[நாமஸகீர்த்தனத்தாலே) வாஸுதேவனை அடைத்து வாஸுதேவனையே மேலான புகலாகக்கொண்ட மனிதன், எல்லாப்பூர்ப்புகளினின்றும் விடுபட்ட ஸுகருபத்தையுடையவனாய், பும்பொருகி அடைகிறது.] என்று எல்லாப்பாபங்களையும் நீக்கி எம்பெருமானை அடைவிப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட திருநாம ஸகீர்த்தனம்.

க்யூதேந வாத்ய கதவேந தீயம் யோ ஜ்வாலயேந் நர்: |
 விஷ்ணயே விதிவத்ய பூக்தயா தஸ்ய புண்யப்யலம் ஸுஞ்ஞ ||
 விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸைஸ்வராதீத்யஸந்திபு: |
 ஜ்யோத்ய்மதா விமாதேந விஷ்ணுலோகே மஜிபதே ||
 [நாராயணப்யாணம் 32, 37]

[எந்த மனிதன் விஷ்ணுவில் பொருட்டு, அன்போடு சாஷ்ரீதத்திற் சொன்ன முறைப்படி, தெய்வீனுலாவது அல்லது என்ன

யினாலாவது திருவிளக்கை எரியுப்படி செய்கிறானே அஃது ஊடைய புண்ணியத்தின் பலனைக் கேள்; ஆகவே எல்லாப் பாபங்களையும் விட்டு, ஆயிரம் சூரியனுக்கு ஒப்பானவனாகி ஒளிபெற்ற விவாதத்தாலே விஷ்ணுவோடுகத்தில் பெருமை பெறுகிறான்.] என்று எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி எம்பெருமானை அடைவிக்கும் ஸாத்யநமாகச் சொல்லப்பட்ட திருவிளக்கெரிக்கை, அதுபோலவே எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி எம்பெருமானை அடைவிக்கும் ஸாத்யநமாகச் சொல்லப்பட்ட திருமாரை எட்டிச் சாத்தியை முதலிய மோகோபாசாநம் புத்தியோடு செய்யப்படும் எல்லா ஸாத்யங்களும் (பண்டமயாலே சூறிக்கப்படுவன). "நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி" [திருவாய் 4-8-8] என்று கீதையில் கண்ணன் மோகோபாசாயங்கள் அனைத்தையும் கூறிப்பதாக அருளிச்சொய்தாரன்றே நம்மாழ்வார். இனி 'ஸர்வ' ஸப்தத்தாலே அத்தந்த மோகோபாசாயங்களை அனுஷ்டிக்கும் போது, அவற்றை அதுஷ்டிக்கத் தகுதியை வினைக்கும் ஸந்த்யாகவந்த்யனம் பஞ்சமஸூரீஜ்ஜும் முதலான நித்ய கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

ஸந்த்யாகவந்த்யனம் பஞ்சமஸூரீஜ்ஜும் நித்யமந்ரீஜ்ஜும் ஸர்வகர்மஸு ||
[த்யாகஸம்சுதி 1-12]

[ஸந்த்யாகவந்த்யனம் பஞ்சமஸூரீஜ்ஜும் பரிஸுத்தியற்றவன்: எப்போதும் எல்லாக் கர்மங்களிலும் தகுதியற்றவன்.] என்கிறபடியே ஸந்த்யாகவந்த்யனம் செய்யாதவன் வேறு எந்தக் கர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்கத் தகுதியற்றவன் என்று சொல்லப்பட்டபடியாலே ஸந்த்யாகவந்த்யனம் இத்த ஸரணாக்ரீயையும் அனுஷ்டிக்கத் தகுதியற்றவனே என்ற ஐயம் விளையும். அதனால் 'ஸர்வ' ஸப்தத்தாலே ஸந்த்யாகவந்த்யனம் முதலான நித்யகர்மங்களைக் கைவிட்டக்காலங்களில் சேர்க்கிறான். இவை கைக்கொள்ளத் தக்கவை என்று கொண்டால், இவையில்கூட ஸந்த்யாகவந்த்யனம் கைவிட்ட ஸரணாக்ரீயில் அநிசேயில்கூடாமல் போகும். மற்றவர்களுள் ஸரணாக்ரீயிக்குத் தகுதியை வினைப்பவை எனினும் எண்ணத்தோடு இவைகளை அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. பூய்யத்யாஜ்ஞாகைக்கர்மமாவே இவைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆக, 'ஸர்வத்யாக' என்றதாலே

சேத்யாகவந்த்யனம் த்யாகம்
[புத்தியமம்மை 1-1-2]

['இதைச் செய்; அதைச் செய்யாதே' என்றற்போன்ற ஒரு விதியினால் விதிக்கப்படும் பொருள் த்யாகம் எனப்படுகிறது.] என்கிறபடியே சூருதி ஸ்ரூதிகளில் விதிக்கப்பட்டவையையே நித்யகர்மம் என்கிற கர்மம் என்று வழங்கப்படுபவையான கர்மங்களை வடிவாடையதான கர்மயோக்யம் முதலிய மோகோபாசாயங்களைச் சொல்லிறது. இங்கு ஓர் ஐயம் எழுகிறது - அத்தந்த பரமத்தரமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்ட ஸ்வரூபத்தி (தன்முயற்சி) ரூபமான இவற்றை, ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டிருக்கையாலே 'அத்யாகம்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, 'த்யாகம்' என்று கண்ணன் சொன்னது எப்படி? என்கிற தனக்குரிய த்யாகமான யுத்தியத்தை 'அத்யாகம்' என்றும், இவற்றைத் த்யாகம் என்றும் மடங்கிய அஃது ஊடைய நினைவாலே 'த்யாகம்' என்கிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்.

இனி, இரண்டாவது பத்தாலே இந்த எல்லா த்யாகங்களை யும் சூரியவாஸனைகளோடு விடவேண்டும் என்கிறான். (பரித்யாஜ்ய) இப்பதமும் த்யாகவால் சொல்லப்படும் த்யாகமும் 'த்யாஜ்ய' எனினுமிடத்தில் உள்ள 'ஸப்த'புள் 'பரி' என்கிற உபஸர்க்கும்புகிற மூன்று பகுதியாயிருக்கிறது. 'த்யாக்ய'மாவது - வெறுமி விடுகையெல்ல முதல் அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின் தன்மையை ஆராயத்தால் 'வெள்ளியல்லாத சிப்பியை வெள்ளியென்று நினைப்பது போலவும், ஒருகாரியத்தின் பொருட்டு ஒருதிசையில் போக எண்ணி அதற்கு நேர்மாறான திசையில் செல்லுவது போலவும் எம்பெருமானை அடைய வழிதேடும் தாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயம் எனினும் நினைவை வைத்தோம்" என்கிற எண்ணத்தோடு விடுகையே என விளங்கும். 'பரி' என்கிற உபஸர்க்கும் 'பரி ஸாகக்ரீயே' என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் விடுவதையும் சூறிக்கும். ஆனால், ஸர்வ ஸப்தத்தாலே அது ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டு விட்டதாகையாலே அப்பொருள் தேவையற்றது. ஆகையால் இந்த 'பரி' எனினும் உபஸர்க்கும் யிருதியைக் குறிப்பதாய் மீடவும் விடுகையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது:-

ப்யாஜ்யமஸூரீஜ்ஜும் ஸரணாக்ரீயம் ஸந்த்யாகவந்த்யனம் ||
மஸூரீஜ்ஜும் பாத்யாகவந்த்யனம் ஸர்வகர்மஸுசயிதை: ஸஹ ||
[மஸூரீஜ்ஜும் 11-54]

[அந்தணனைக் கொண்டுதல், கச்சுத்தல், பொருளைத்திருடுதல், ஆசார்ய பத்தினியைப் புணர்ந்தல் ஆகிய இவைகளும், இவை செய்வவரோடு கூடுதலும் (பஞ்ச) மறாபாசகங்கள் எனப்படுகின்றன] என்கிற பஞ்ச மறாபாசகங்கள் முதலானவற்றை விட்டுப்போது அவற்றில் மறபடி தொடர்பு ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமான ருசி வானனைக்கொண்ட 'நாம் இதைச் செய்யவே!' என்கிற வஜ்ஜையோடு விடுவதுபோல இவற்றையும் விடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் பிசுரிசிலோகாசார்யர் பரந்தபடி சரமஸ்லோகப் பாரணத்தில் எடுத்திருக்கும் "அநாதியகாலம் அநுபாயக் களிலே உபாய புத்தியுள்ளவர்களுக்குப் போத்தோம் என்று வஜ்ஜுபுரஸ்ஸாரமான தபூகத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று ஆழ்வான் புனைக்கும்" என்ற ஐதிற்பயம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

வாடீயி, பராவரீ, வ்யாஸரீ, மூகரீ முதலான மறாரிஷிகளின் அனுஷ்டத்துப்போந்த புக்தியோகத்ததை இப்படிக்க கண்டிப்பது தருமோ? என்னும் கேள்வி இங்கு எழுகிறது. புக்திக்கு போகத்ததை விடத்தற்றுப்பாக்குவது போலே, ஸ்வயம் ப்ரபோஜனமான புக்தியை வஸியாகக்கொடுத்து மோகத்ததைப் பெறுவதும் அத்யத்த பரத்தாமான ஜீவாதம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாலு என்கும் திருவுள்ளத்தாலேயே ப்ரவாசார்யர்க்கு இதைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். ரிஷிகளைக் காட்டிலும் ஸத்வகுணத்தின் எக்ஸியில் நிற்பவர்களான ஆழ்வான்களின் நெஞ்சாலே காணும்போது இத்தக கண்டனம் பொருத்தமானதே. "வந்யாத்ருத்தயம் ஸ்ருதீநாம் முதிசுணா விஸிதை: சேதிஸ்தானை: ப்ராக்ஷணா, தத்ராஸெவா ஸத்வஸரீநா: ஸட்யமத:ந முநே: ஸய்ஜித: ஸார்க்ஷபெணயீ" [முனிவர்க்கு இயற்றிய இநிணாஸ புராணங்கள் செய்யும் வேத வினக்கத்தைக் காட்டிலும், ஸத்வகுணத்தின் எக்ஸியில் நிற்கும் நம்மாழ்வார் அருணிய திருவாய்மொழியின் வேத வினக்கம் மிகச் சிறப்புற்றது.] என்ற த்ரமிடேயாபதிஷுத்தாத்தபரீபு. தத்துவவளியில் ஸ்ரீதேசிகளும் ரிஷிகளும் ஆழ்வான்களும் உள்ள வாகியை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார், தத்வவித்துக்களான வாடீயி, பராவரீ, மூகரீ முதலான உபாஸக ஜ்ஞானிகளான மறாரிஷிகளையும் எப்பெருமான் தீகதையில் அருணியபடி ஸ்வயம்ப்ரபோஜன புக்தி நிஷ்டுர்களாய், மறாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகள்க்கி மோகத்ததை நிர்மேதுமாக அனிக்கிறார் என்று கொண்டால் எக்குறையும் இல்லை.

அது பாதகியீதஸ்த்யம் ஸ்வபயுலேந பூராத |
 விமுத்தாத்யஸமாரம்பேய நாராயணப்பேயே புவ ||
 விஷ்ணுதீரமம் 66-71.

[பூசதவயிசத்துதித்தவனே! இனி நீ (மற்ற உபாயங்களின் அனுஷ்டத்துத்தலாகிற) பாவத்தைச் செய்ய அஞ்சினாயாகி, மூழுமனத்தோடு வேறு முயற்சியைக் காவிட்டு நாராயணனிடமே உபாயபுத்தியுள்ளவர்களுக்கு இருப்பாயாக.] என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுதீரமத்திலே தீர்த தேயலதை பரமமாகச் சொன்ன மற்ற மோகோபாயங்களின் விட்டுப்போது, நினைவற்றது அவற்றில் ஸ்ருபடுவதற்குக் காரணமான ருசியும், அதிபாணமயாகே அவற்றில் ஸ்ருபடுவதற்குக் காரணமான வானையுமாகிற அவற்றோடு கூட, "எப்பெருமான் ஓருகையே தஞ்சமாகக் கொள்ளவேண்டிய தம் ஸ்ருபத்தோடு மிகவும் ஸ்ரணப்பட்ட இவற்றை நாம் செய்ய வாமோ!" என்ற வஜ்ஜையோடு கூட மறபடியும் அவ்வுபாயங்களோடு தொடர்பு ஏற்படாதபடி விடவேண்டும் என்று கருத்து. 'தாஜ்ய' என்கிற உபாயமே இத்த உபாயத்ததரிகளை விட்டே எப்பெருமானைப் பற்றவேண்டும் என்று காட்டுகிறது. 'கத்தவ' ப்ரதாயம் 'வயி' ப்ரதாயம் முதலானவற்றிற்கு.

ஸாத்தியுபேயுஜதகாலே து தீயோ யதி: விநஸயதி |
 புந்ரந்நம் த பேக்ததய்யம் புந்நவா சாந்த:ராயணம்
 சரேத் || உஸந:ஸய் துறதை 5-50

[ஸாத்தியுத்தில் புசிக்கும்பொழுது வினக்கு அனைத்தால் உணவை மறபடியும் புசிக்கலாகாது; புசித்தால், (அதற்கு ப்ராயஸித்தமாக) சாத்திராயணவிதத்ததை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்] முதலானவிடங்களிற்போலே எல்லா உபாயங்களையும் விட்டுவிட்டால் எக்ஸிச சரணமடை என்று திங்கு பொருள்படவிடும்;

ஸ்நாதனா புஞ்ஜீத

[ஸ்நானம் செய்துவிட்டே புசிக்கவேண்டும்,]
 ப்ரக்யான்ய பாத்ராலாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதி:வதூர்ச்சரேத் |
 ஸ்தீ:தவார்க்க்யம் பூநவே தூத்தயாத் த்யாத்வா தேயம் ஜபேந்
 மநும ||

[காக்களைக் க்ஞானிக்கொண்டபின்புதான் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்; ஸ்நாதம் செய்தபின்புதான் விதிப்படி ப்ரஜிக்க வேண்டும்; திங்குக்கொண்டுதான் அக்கூபத்தைச் சூரியனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். தேயலனை தியானித்துக்கொண்டுதான் மத்தி தத்தை இயிக்கவேண்டும்.] என்றவிடங்களிற்போலே, ஸீத்தேயோபாயமான எப்பெருமானைப் பற்றும்போது

கைவிடத்தக்க உபாயத்தரங்களை விட்டே பற்ற வேண்டும் என்றும் நியமத்தைச் சொல்லுகிறது. இவ்விஷயத்தில் நீடுவந்த தேசிகரின் கருத்து வேறுபடுகிறது. அகாலது புக்தியை அநுஷ்டிப்பதற்கு ஜ்ஞாநஸக்திகளையுடையவன் புக்தியோக்யாகிற ஸாத்யநத்தையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும, அத்தகைய ஜ்ஞாநஸக்திகள் இல்லாதவனே ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கவேண்டும என்பது அவர் திருவுள்ளம். இதற்கேற்ப "வரவ த்யுமாந் பரித்யஜ்ய (ஸ்திதஸ்சேத்)" [(ஜ்ஞாநஸக்திகள் இல்லாமையால்) மற்ற உபாயங்களை விட்டிருந்தாயானால்] என்று 'ஸ்திதஸ்சேத்' என்றும் பத்யங்களை வகுவித்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநஸக்திகள் இல்லாமையால் மற்ற உபாயங்களைச் செயற்பரியவை என்று தன்னடையே விட்டிருக்கும் அதிசயசிறையைக் குறித்தே "மாமேகம் ஸரணம் ஸ்ரஜ்" [என்னை ஒருவனையே ஸரணமாகப் பற்றுவாய்] என்று ப்ரபத்தியை விதிக்கிறான் என்று அவர் சரம ஸலோகத்தின் முற்பாதிக்குப் பொருள் தொகிசூர். "ஜ்ஞாநஸக்திகள் மிகுந்த ப்ரவாசாயர்கள் ப்ரபத்தர்களாகிருத்திருக்கினாலே" என்றும் கேள்விக்கு, ஜ்ஞாநஸக்திகள் இருந்தாலும் இப்பிறப்பிலேயே மேலானகடைய வேண்டுமென்றும் ஆர்த்தியுடையவர்கள் ப்ரபத்தியையே அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று அவர் பதிலளிக்கிறார். "புக்தி திஷ்டுர்தளம் அவதாஃ ஸரணஸ்ய ஜ்ஞாநத்தோடு சேர்ந்து புக்தியோக்யத்தை அநுஷ்டித்தால் இந்த ஜன்மத்திலேயே மேலானம் பெறலாமாய்கையே ப்ரவாசாயர்கள் அவ்வாறு புக்தியோக்யத்தை அநுஷ்டித்திருக்கலாமே" என்று எழும் கேள்விக்கு இந்தப்பக்கத்தில் பதிலளிப்பது மிகக் கடினம். ஆகையால், தன்னமைக்குத் தான் முயற்சி செய்வது தன்னுடைய அந்யந்த பரதந்தர ஸ்வரூபத்தோடு முரண்பட்டதாகையாலே, ப்ரவாசாயர்கள் தம் தன்னமைக்குத் தாம் முயற்சி செய்வதாகிற புக்தியை அநுஷ்டிக்காமல் அத்தகைய புக்தி முதலான முயற்சிகளினின்றும் தீங்கி, ப்யக்யஸ்ப்ரவ்ருத்தி விசேஷி, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி தீங்குத்தியாகிற [எப்பொருமான் சேதநனைத்தால் பெறச்செய்யும் முயற்சிகளுக்குத் தடையாயிருக்கும் தமது முயற்சிகள் ஆணைத்தினின்றும் தீங்கியிருக்கையாகிற] ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டார்கள் என்று கொள்வதே சிறந்தது. மேலும் இது பற்றிய பன் விசாரங்கள் கீதா 18-ம் அத்தியாய வ்யாக்யானத்தில் (பக்கம் 894 முதல் பக்கம் 896 வரை) காணத்தக்கவை.

யோ வஜ்ரபாதாஸதி ஸந்த்பாதாத்
 ந கஷுபே, நாயி சசால ஸஜா.
 ஸ ராமப்யாஸ்யபிஹிதே ப்யுருஸார்த்த:
 சசால சபஞ்ச குமோச வி: ||

[சா-பு 59-140]

[எந்த சாலணம் வஜ்ரபாதத்தால் அடிபட்டாலும், இடிவிழுந்தாலும் மனக்கலக்கத்தை அடையவில்லையோ, ஸரீரம் நடுங்கப் பெறவில்லையோ, அந்த சாலணம் ஸ்ரீராமப்யாஸனத்தாலே அடிக்கப் பெற்று மிகவும் கலங்கி நடுநடுங்கினான். விசுவாமிருத்தும் (நிராயுத்ய பாணியை சாக்யஸன் அடிக்கமாட்டான் என்னும் நினைவாலே) விலங்கியும் கைவிட்டான்.] என்கிறபடியே, சாலணம் சாமனுடைய அம்புகளாலே மிகவும் வருத்தமுற்று, திலகலங்கி, யுத்த்யகனத்தை விட்டுப்போகப்பார்க்கதாலும் கையில் விலகிவிடுக்கும் வரையில் ஸ்ரீராமபிரான் அவனைப்போகவிடவில்லை.

க்யுச்யாநுஜாநாயி ஸநுர்த்திதஸ்த்வம்
 ப்ரவிஸ்ய தாந்விஞ்சராஜ ஸங்காம் |
 ஆஸ்வஸ்ய நிர்யாஹி ரதீ: ச த்யந்
 தத்ய ப்யஸம் த்யாஸ்யஸி மே தத்யஸ்த்ய: ||

[சா-பு 59-144]

[சாலணம் ஸஜானே? நீ யுத்தத்தில் களைப்படைந்துவிட்டாய்; சிறும் டிப்போ; நானே அனுமதிக்கிறேன். ஸகலகையில் நுழைந்து களைப்பாற்றிக்கொண்டு, சத்யத்தை யுடையவனாகவும், விலங்கியுடையவனாகவும் திரும்பி வர. சத்யத்திலிருந்து கொண்டு அப்போது என்னுடைய ப்யஸத்தைப் பாசப்பாய்.] என்கிறபடியே விலங்கி கை விட்டவுடன் போர்க்கனத்தை விட்டுப்போவதற்குப் பண்ணின அனுமதியை, விலங்கி அவன் கையில் கொண்டிருந்தபோது ஸ்ரீராமபிரான் செய்வவில்லை. ஆகையால், கையிலிருந்த அந்த விலகி எதிரியை ஓடல்வதற்கு ஸாத்யநமாகாதது மாத்திரமன்றிக்கே, போர்க்கனத்தை விட்டுப்போகவும் ஒண்ணாதபடி இவனுக்குக் கை கட்டாயிருந்தது; அதுபோலே, இந்த உபாயத்தரங்களிலே சிதிலு தொடர்பு இருந்தாலும், இவை பேற்றுக்கு ஸாத்யநமாகாததோ 2

டன்றியில் அதற்குத் தடையும் ஆகிவிடும் என்று கருத்து. மற்றும் ஓர் உதாரணம் அறியத்தக்கது. அதாவது — ஏற்கனவே கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தை இப்போது மறுக்கவொண்ணாது என்று ஸத்யமாகிற மேலெழத்தோன்றும் துர்மத்தைப் பற்றி தின்று.

ராமோ விக்கிரஹவாந் துர்ம: ஸாந்ய: ஸத்யபராஹ்ரம: ||
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவாநாம் மக்யாநிவ ||
[ரா-ஆ 37-18]

[ராமன் துர்மமே உருகொடுத்தவன்; நல்லொழுக்கமுடையவன்; உண்மை வீரன்; தேயர்களுக்கு இத்திரிசுப்போல் எல்லாவகுகிறும் இவன் அரசனுசிறன்] என்று சொல்லப்படும் இடல்வான துர்மமான ஸ்ரீராமயோனோடு கூடியவழி இருந்த பேர்வற இழந்த தசரத சக்ரவர்த்தியாயிடுவாரே, மேலெழத்தோன்றும் உபாயாத்ரங்களில் தொடர்புகொள்ளுவது

யே ச வேத்யுஹிதே: விப்ர: யே சாத்யாத்மஸிதே: ஜந: |
தே வத்யுந்தி மஹாத்மசநம் க்ருஷ்ணம் துர்மம் ஸநாதநம் ||
[பா-ஆ-தீர்த்த-88-26]

[வேத்யுமறித்த வேதியர்களும், வேத்யுந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷான கிருஷ்ணரீயே பழமையான துர்ம ஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்.] என்று ஸநாதன துர்மமான (இயல்வான உபாயமான) எம்பெருமானோடே கூடியவழிகையாகிற பேர்வற இழப்பதற்குக் காரணமாய்விடும் என்று கருத்து.

இங்கு ஓர் ஆணையும் எழுதிறது. அதாவது — “இக்கே கைவிடத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்ட ‘துர்மம்’ ‘இதைச் செய்’ என்னும் விதி, ருபமாகவுள், ‘இதைச் செய்யாதே’ எனவும் திஷைதுருபமாகவும் இருக்கிறது. ‘எல்லா துர்மங்களையும் விட்டு’ என்று இங்கு சொல்லுகையாலே விதித்திருப்பதை அனுஷ்டிக்காமல் விடுவதுபோலே, திஷைத்திருப்பதை விவக்குவவதையும் விடவேண்டியும். ‘பொய் சொல்லாதே’ முதலான திஷைதுசஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட வற்றை விட்டால் பொய்சொல்லுவது முதலான தவறான காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்யக்கூடாது” என்பது அவ்வாறேயும். இங்கு ‘துர்மங்களை விடு’ என்று சொல்லிறேயொழிய

‘அதுர்மங்களைச் செய்’ என்று சொல்லாமையாலே, இந்த அனர்த்தம் வராது ‘அதுர்மங்களினின்றும் நீங்குவதும் துர்ம ஸப்ரத்யத்தால் சொல்லப்படுவது தானே’ எனில் — அதுர்மங்களிலிருந்து நீங்குவது துர்ம ஸப்ரத்யத்தால் சொல்லப்படுவது ஆகாது. ‘ஸர்வ’ ஸப்ரத்யத்தால் விசேஷித்திருக்கையால், ‘துர்ம’ ஸப்ரத்யம் இதைமும் காட்டாதே? எனில் — காட்டினாலும் அதுர்ம நிவ்ருத்தியைத்தவிர, விதிக்கப்பட்டதை அனுஷ்டிப்பதாகிற துர்மங்களை மட்டும் இங்கு காட்டுவதாகக் கொள்ளுகிறோம். இப்படி உள்ள பொருளைக் குறுக்கிச் சொல்லவேண்டிய நிச்சயத்தம் ஏன்? எனில் — தன் ஸ்வரூபத்தையும் நன்வர ஸ்வரூபத்தையும் பூலஸ்வரூபத்தையும் பார்த்தால், அதுர்மங்களை உட்புக இடமில்லையாதலால் இப்படியே கொள்ளவேண்டும். அதாவது — அதுர்மங்களைச் செய்வது ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்குக் கோபத்தை விளைக்குமாய்கையாலே, அவனுக்குச் சிறப்பை விளைக்க வேண்டிய சேதநஸ்வரூபத்துக்குப் பொருத்தாது. வேறு எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராத எம்பெருமான் ஜீவனிடம் தன் முயற்சியினின்றும் தீங்குவாதத்தவிர எந்தவிதமான முயற்சியையும் பொறுக்கமாட்டாதானாகையாலே நன்வர ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தாலும் அதுர்மங்களைச் செய்வது பொருத்தாது. இவனுடைய முயற்சிக்குப் பூலன் அவனுடைய உகப் பேயாகையாலே, பூலஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும், அவனுடைய திக்ரஹத்தை வினைக்கும் அதுர்மங்களைச் செய்வது பொருத்தாது. ஆகையால் துர்மஸப்ரத்யம் அதுர்மநிவ்ருத்திதவிர மற்ற துர்மங்களைச் சொல்லுவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு எல்லா துர்மங்களையும் விடச்சொன்னது குறித்து வர்த்தமாலையில் 118 ம் வர்த்தையில் எவகளாழ்வான் நடராசர்மாணுக்குச்சொன்ன அரும்பொருள் அனுஸத்திக்கத்தக்கது —

நடராசர்மயன், பிள்ளையெங்கனாழ்வான் ஸ்ரீபாத்யத்திலே சரமலலோகர்த்தம் கேள்விநிக்செய்தே, பிள்ளை, “ஸர்வதுர்மாத் பரித்யஜ்ய” என்றருளிச்செய்ய; அம்மான், “இதொரு ஸர்வ ஸ்வாதத்தீயமிருத்தபடியென்!” என்ன; பிள்ளையும் “நீர் இப்படி சொல்லுவானென்? அதிகாரிக்குச் சேர்த்தத்தை விடச்சொல்லி லன்றே நீர் இப்படி சொல்லவேண்டுவது; அதிகாரிக்குச் சேர்த்தத்தையன்றே விடச்சொல்லிற்று, ஆகையால் நன்வரஸ்வாதத்தீயமன்று காணும் இது. அதிகாரிக்கு ஸ்வரூபஹாநியாகையாலே கான் இதை விடச்சொல்லிற்று” என்று அருளிச்செய்தார்.

இனி, மூன்றாவதான 'மாம்' என்னும் பதத்தாலே, தஞ்சமான எம்பெருமானைக் காட்டுகிறது.—(மாம்) அணுவரையும் ரஷிப்பவனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன் இசைவு பார்த்து, உன் தேவாஷுத்தையும் பேராக்யமரகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், தன்னைச் சடுவதபோலே உன்னை என்னோடு சேர்த்துவிடும் புகுஷகாரங்கூறே பிரிக்கமுடியாதுமே விடமாட்டாமல் ரஷிக்கிற என்னைக் குறித்து 'நம்மை ரஷிப்பானோ மட்டானோ' என்று தீ ஐயமுற வேண்டாய்; அணுவரையும் ரஷிக்கும் விசுவம் கொண்டவனன்றே நான்.

ஸ்ரீகுஷ்டேசாம் தத்யா வாக்யமித்யமாநா மஸ்யபதே |
 ஜேநயோருப்யயோர் மத்யயே தத்யர் ஸ்த்யபய மெர்யுகி ||
 [கீதை 1-22]

[அரசனே! அப்போது அஜ்ஞானக் கண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறு வாக்யத்தை சொன்னான்.—"ஆசகதனே! இரண்டு ரேகைகளுக்குமிடையே என் தேரை திறந்துவாய்" என்று.] என்கிற படியே ஏனிக் காயம் கொள்ளலாய்.படி உனக்குக், கையாளாய். யிருக்கையாலே "தன் பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலக்காமல் இருப்பானோ" என்று ஐயமுற வேண்டியதிடீயை.

ஸர்வஜ்ஞோ஽பி ஹி ஸர்வேயோ ஸத்யா காரூணிகோ஽பி ஸந் |
 ஸம்ஸரதந்ந்ர வாத்விதவாத் ராஜ்யாபேஷாஃ ப்ரநிக்யதே ||
 [ஸக்யமிதத்தரம் 17-78]

[ஸர்வேஸ்வரன் எல்லாமறித்தவனுயிருத்தபோதிலும், எப்போதும் கருணையுடையவனுயிருத்தபோதிலும், ஸம்ஸரத்தை (தெறிவழுவாமல்) நடத்திக்கொண்டுபோக வேண்டியிருத்தவரால் ரஷிக்கப் பட வேண்டிய ஜீவன் (என்னை ரஷிக்கவேண்டுமென்று) அபேஷிப்பதாகிற ஓர்வாறமாததிரம் எதிர்பார்த்திருக்கான்.] என்கிற படியே உன்னை ரஷிப்பதில் உன்ன ஆசைத்தாலே உன் இசையை எதிர்பார்த்திருப்பவனாகையாலே, உன்னை ரஷிப்பேனோ என்று தீ ஐயமுற வேண்டியதிடீயை. தந்த உறவினரிடம் ஆய்வும், கருணையும், உனக்குரிய துர்மமான எதிர்ப்பாட்டில் அக்யம்மம் என்றும் நினைவும் கொண்டு கலக்கிவிடுதல் உன் தேவாஷுத்தையும் பேராக்யமரகக்கொண்டு மேர்வியுந்து உனக்கு உபதேசித்தவ

னாகையாலே, "நம் குற்றத்தைப் பார்த்து நம்மைக்கவகவிடுவானோ" என்று தீ அஞ்சவேண்டியதிடீயை. நீயும் பிறரும் உன்னை ரஷிக்காமலிருந்த நிலைகளிலெல்லாம் உனக்குத் தஞ்சமாயிருந்துஉன்னை ரஷித்தவனாகையாலே, உனக்குத் தஞ்சமாயிருப்பேனோ என்று தீ அஞ்சவேண்டியதிடீயை. குளிர்ந்தியே இயற்கையாகக் கொண்ட தண்ணீர் கடுவது போலே, உன்னைச் சேரவிடும் புகுஷகாரங்கூறையான பிராட்டியும் "தாமளரயாளாகிலும் சிதஞ்சரக்குமேல்" [பெரியாழ்திரு 4-9-2] என்கிறபடியே உன்னிடம் குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றினாலும் உன்னை விடமுடியாமல் "என்னடிபாதி அது செய்வார்" [பெரியாழ்திரு 4-9-2] என்று மறந்து உறுதியாக ரஷிப்பவனாகையாலே, 'என் குற்றத்தை மறந்துச் சேரவிடுவார் தூரீய' என்று தீ அஞ்சவேண்டியதிடீயை என்று அருந்து.

"மாம்" என்று கண்ணுக்கு இயக்காய் அருகிலிருக்கிற விபூவாவதாயான தன்னைக் காட்டுகையாலே, சேதனை அணுக இசைவாத தூரதேவதத்தில் இருக்கையாலே, காணவும் கிட்டவும் ஒன்றாமல் இருக்கும் பரவாஸாதேவனையும் வ்யூநவழித்திகனியும் சரணமடைவதற்கு விஷாமரகக் கொள்ளலாகாதது என்று உணர்ந்துகிறது. உபயாததரங்களைப்பற்றி நிற்பவகாளுக்குத் திபானிக்கத்தக்கதானிருக்கும் அக்யமி இத்தரன் முதலான தேவாதாதரங்களுக்கு அத்தரயாயியாய் இருக்கும் நிலையும், அபரககுத்த திருமேனியுடையதல்லாமையாலே, அதுவும் சரணமடையத்தக்கதல்ல என்று உணர்ந்துகிறது.

பரிந்ராணய ஸாரூபநாய் விநாலாய ச த்யுஷ்க்குதாய் |
 துர்மஸர்ஸ்த்யபநாரித்த்யாய ஸர்ப்யவாயி யுகேய யுகேய ||
 [கீதை 4-8]

[ஸரதுக்கரீன ரஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், ஸாத்யகத்யுமத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுக்யதேவதும் பிறக்கிகிறேன்.] என்கிறபடியே தன்னைவடைவதற்கு ஸாத்யநங்களை துர்மங்களை நிலைநிறுத்துவதற்காக அவதரித்த தானே "ஸர்வ துர்மாத் பரித்யுத்யு" என்று 'மோக்ஷஸாத்யநங்களைக் காலத்தரங்களைக் விதிக்கப்படுமும் எல்லா துர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே, அவை இயல்வான துர்மங்களைக் கண்டு, நிலைநிறுத்தப்படும் இயல்வான துர்மம் 866 ம் பக்கத்

தில் எடுக்கப்பட்ட "கருஷ்யணம் துர்மம் ஸந்தாதநம்" என்ற ப்ர
 மாணத்தின்படி ஸந்தாதந துர்மமான தானே என்று உணர்த்து
 கிறது. இவ்விருந்து விடச்செவ்வள ஸாதநங்களைக் காட்டிலும்
 "மாசம்" என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஸாதநத்துக்கு உள்ள
 சிறப்புகள் விளங்குகின்றன. அதாவது:- ஜீவனுடைய முயற்சி
 யாலே உருப்பெறவேண்டியவை உபாயாதநங்கள்; ஸந்தாதந
 துர்மமான இது அப்படியிராமல் ஏற்கனவே உருப்பெற்றிருப்பது.
 உபாயாதநங்கள் அசேதநங்கள் (அறிவற்றவை); ஆகையாலே
 ஜீவனுடைய காரியங்களைத் தாம் அறிவவும்மாட்டா; இந்த
 ஸாதநம்

யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வஸித் யஸ்ய ஜ்ஞாதமயம் தப:

[முண்டுக 1-1-10]

[எந்தப் ப்ரமாதமாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபத்
 தையும், ஸ்வபூசுவக்டிப்யம் அறிகிறானோ, எவனுடைய ஸங்கல்ப
 மானது ஞானமயாயிருக்கிறதோ.....] என்கிறபடியே எல்லா
 மறித்த ப்ரமசேதநன். உபாயாதநங்கள் ஜீவனுடைய காரியத்
 தைச் சாதித்துத்தரவல்ல ஸக்தியுடையவைவல்ல; இந்த ஸாதநம்

ப்ராயஸ்ய ஸக்திர் விவிதைய ஸிருயதே ஸ்வபூசுவக்டி

ஜ்ஞாதப்யலக்ரியா ச

[ஸ்கே 6-8]

[இந்தப் ப்ரமாதமாவதுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான
 ஸக்தியும், இயற்கையான ஞானமுட, ப்ரமமும் ஸிருஷ்டித்தல் முத
 லிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.] என்கிற
 படியே எல்லாம் வல்லதாயிருப்பது. உபாயாதநங்கள் ஒரு ஜீவ
 னுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படுபவையாகையாலே இடையில்
 தடைகள் நேருவதற்கு இடமுடையவைவாய் இருக்கும். சீத்துத்
 வஸ்துவான இந்த ஸாதநத்தைத் தடுக்கவல்லது எதுவும்
 இல்லை. உபாயாதநங்கள் யிதவும் ப்ரதத்த்ரண சேதநனுடைய
 ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாதவையாயிருக்கும்; இந்த ஸாதநம் அவன்
 ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதாயிருக்கும். உபாயாதநங்கள் க்ரம
 யோக்யம் ஜ்ஞாதயோக்யம் முதலான பல துணைகளை எதிர்பார்த்த
 திருக்கும்; ப்ரமசேதநமாய் எல்லாம் வல்லதாய் இருப்பதாகை
 யாலே, இந்த ஸாதநம் துணை எதையும் எதிர்பாராதது. இவ்

விஷயத்தைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். மற்ற உபாயங்கள் ஒரு
 சேதநனுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படுகையாலே தாம் உருப்
 பெறவதற்கு அந்தச் சேதநனை எதிர்பார்த்திருக்கும். அறிவற்ற
 வையாய் ஸக்திவற்றவைவாய் இருக்கையால், மேலாகுகிற காரி
 யத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் ஸ்வரூபை எதிர்பார்த்திருக்கும். இந்த
 உபாயம் அவற்றுக்கு நேர் எதிராக ஸீத்துமாய். ப்ரமசேதந
 மாய், எல்லாம் வல்லதாயிருக்கையாலே எதையும் எதிர்பாராததாய்
 இருக்கும்.

சேதநன் ப்ரமசேதநனை ஸ்ரணமடையும் ப்ரகரணமாகையாலே,
 ஆர்வயிப்பதற்கு உதவியுரியும் குணங்களே "மாசம்" என்னும் இப்ப
 தத்தில் பிரகாசிக்கின்றன. அவையாவன:-(1) ஸாத்ஸல்யம்; தனக்கு
 ரியதுர்மமான யுத்தத்திலிருந்து அதுர்மம் என்னும் எண்ணத்தாலே
 நீங்கிய அஜ்ஞானனுக்கு அவனுடைய குற்றம் ப்ராமல் அவனைத்
 திருத்துவதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் அருளிச்செய்கை
 யாலே, குற்றத்தைக் கண்ணாளுக்குக்கையாகிற வாத்தஸ்ய குணம்
 பிரகாசிக்கிறது. (2) ஸ்வாமீத்வம் (உடைபவனாயிருக்கை); தன்
 னுடைய மேன்மையை கீழதையில் பலவிடங்களில் அருளிச்செய்த
 தோடல்லாமல், அஜ்ஞானம் நேரே கண்ணும்படி தன் விஸ்வரூபத்
 தைக் காட்டுகையாலே ஸ்வாமீத்வம் பிரகாசிக்கிறது. (3) ஸௌ
 ஸீல்யம் (நீர்மை); அதாவது—பெரியவன் சிறியவர்களோடும் ஒரு
 தீராகக் கலந்து பரிமாறாதல்.

ஸகேக்யே மத்வா ப்ரஸப்யம் யதுக்தம்

ஷே க்தஷ்யண ஜ்றே யாத்யவ ஜ்றே ஸகேக்யே |

அஜ்ஞாதா மஹிமாதம் தவேத்யம்

மயா ப்ரமாத்யாத் ப்ரணயேந வாயி ||

யச்சபஜ்ஜாஸாதீத்தமஸத்க்ருதோஸி

விஹாரஸய்ஸாஸந யோஜ்ஜநேஷு |

ஏகோ஽த்யுணாப்யச்சத தத்ஸமக்யம்

தத் கூாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் || [கீதை 11-41]

[அச்சதனே! உன்னுடைய இந்த மறிமையை அறியாத என்
 னும், கவனமின்மையாலும் அன்பினாலும், (உன்னை) தன்பனை
 எண்ணி 'ஏ கிருஷ்ணா! யாதவா! தன்பா!' என்று (உன் விஷயத்
 தில்) சொல்லப்பட்டது யாதொன்று உண்டோ, பரிஹாஸத்திற்
 காக, வினையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், உட்காந்த்

திருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும் ஒருவனுயிருக்கும்போதும், பலர் மூன்றிலையிலும் (தீ என்னும்) அஹமதிக்கப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ அது அஹமதிக்கையும், தான் அளந்தொழிய உண்ணப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன்] என்று அஹமதிக்க தானே சொல்லும்படி அவனோடு கலந்து பரிமாறலையாலே ஸௌஸஸியம் பிரகாசிக்கிறது. (4) ஸௌஸஸ்யம் (எளிமை): அப்சாக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இடக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌஸஸ்யம் பிரகாசிக்கிறது. ஆஸ்யஸிப்ப தற்குத் தேவையான குணங்களுக்கையாலே 'மரம்' எனினும் பதத்தில் இவை தெளிவாகப் பிரகாசிக்கின்றன. இந்த நாலு குணங் களிலும் மிகவும் தேவையானது ஸௌஸஸ்யமாகிற 'எளிமை'. அவ தரித்திருப்பதோடக்கலாமல் அஹமதிக்குத் தேரோட்டியாக நிற்கும் எளிமையின் அஹமதி தலத்தை 'மரம்' எனினும் பதத் தாலே காட்டுகிறான். "கையும் உழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும் சோதா தூவிதூவிதான திருக்குழலும், திருத்தேருக்குக் கீழே நார்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஊரத்திய வேறத்தை 'மரம்' என்று காட்டுகிறான்" என்பது முழுக்கூப்படி சூர்ணிகை 218. அதானது—குதிரைகளைத் தூண்டி ஓடச்செய்வதற்காக, திருக் கையிலே தரித்த சாட்டைக் குச்சியும், அக்குதிரைகளை இடப் புறமும் கலப்புறமும் திருப்புவதற்காகவும், திறத்தவேண்டிய சண்டைகே இழுத்துப்போகும் திறத்துவதற்காகவும் கையிலே பிடித்த கடிவாளமும், தேரோட்டியாய் நிற்கும் தீவிக்ஞ்ச சேர, தலையிலே தீவிக்ஞ்சை வைக்காமலிருக்கையாலே வேறதை களின் ஸப்சாரத்தாகக் கிளப்பிய புழுதி படித்திருக்கும் திருக் குழல் கற்றையார், "தேர்தலைய பெருமான் கண்கழல்" [திரு வாய் 8-6-10] என்கிறபடியே திருவடிகளிலே சாத்தின சிறுச் சதங்கையும் நான்காகத் தேருக்குக்கீழே தொங்கவிட்டிருக்கும் திருவடிகளோடு நிற்கிற தேரோட்டி வேறத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான் என்று கருந்து.

இனி, ஏகாரப்பொருளையுடைய தாலாவது பதும் விவரிக்கப் படுகிறது. (மரம் ஏகம்) என்கையே என்றபடி. இந்த ஸித்திதேவ பாயத்தைச் சொல்லியிடங்கல் பலவதிலும் ஏகாரத்தோடு சேர்த்தே வழங்கப்படுகையாலே, பிரணவத்திக் உகாரம் போலே இந்த 'ஏக' ஸப்சுமும் ஸித்திதேவ பாயத்தை அஹமதிக்க மாகிற (ஏகாரமாகிற) அஹமதிக்கைக் காட்டுகிறது.

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயி மம மரயா துரத்தாயயா |
மாமேவ யேப்ரபத்த்யத்தே மரயாமேதாம் தரந்தி தே ||
[கீதை 7-14]

[தேவனுடைய என்னும் நிமிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான சூத்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது. என்கையே எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்த்யே-
யத: பாவ்ருத்தி: ப்ரஸ்குதா புராணீ [கீதை 15-4]

[ஆதிபுருஷான அவனையே ஸரணமடைந்து (அஜ்ஞானமழிதல் முகலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாத்யமான) (முழுக்கான) உடைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.]

அஹமஸம்யபராத்யநாமாலயேஸ்கிஞ்சதேஸ்க்யகி: |
தவமேவோபாயப்யுதோ மே புவேதி ப்ரஹ்மத்யாமதி: ||
ஸரணாக்யுநிரித்யுக்தா ஸா தேவஸம்யித் ப்ரபுஜ்யதாம் ||
[அஹிப்யுத்தயஸம்யுக்தை 86-38]

[“நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமா யிருப்பவன்; (உன்னைத் தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபாயமுமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாகாயாக” என்று பிரார்த்திக்கும் புகழ்த்தியே ஸரணாகதியெனப்படுகிறது. அது இந்த தேவஸமிடத்தில் செய்யப் பட்டும்.] என்று இந்த உபாயத்தைப் பற்றலகதைச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், உபாயத்தைச் சொல்லும் பதத்தோடு 'ஏவ' காரத்தைச் சேர்த்தே சொல்லியிருப்பதைக் காண்கிறோம். “ஆறெனக்கு தின் பாதமே சரணாகத் தத்தொழிந்தாய்” [திருவாய் 5-7-10] என்று ஆழ்வாரும் 'நின்பாதமே' என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே 'மரம் ஏகம்' என்ற இவ்விடத் திலும் ஸித்திதேவ பாயத்தைதாலே 'ஏக' ஸப்சுமும் 'மாமேவ' 'தமேவ' 'தவமேவ' 'நின்பாதமே' என்றுவிடங்களிற்போலே ஏவகாரப் பொருளையுடையதாயிருக்கிறது என்பது தெளிவு. 'என்கையே' என்கிற இந்த ஏகாரத்தாக ஏதோவொன்றில் உபாயத்தன்மை 3

தவிர்க்கப்படுகிறது என்று விளங்குகிறது. அது 'அது' என்று ஆராய்ந்தால் 'எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு' என்று ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டபடியால், உபாயந்தரங்கள் இப்பதந்தால்தவிர்க்கப்படுகிறது என்று கூறினால் புறநகத்திதேராமல் வரும். 'மற்ற தெய்வங்களை விட்டு என்னையே பற்று' என்று சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாமே என்று பார்த்தால், தெய்வங்களுக்கு தெல்லாம் தலைவனான தன்னைக் காட்டும் 'மரம்' என்னும் பதத்தி லிருந்தே இது எடுத்துக்கொண்டால் அதுவும் பொருந்தாது. ஆகையால், இந்த ஏகாதரத்தாலே 'மரணம் க்ரஹ' (உபாயமாக அடைவாய்) என்று அடுத்தபடி சொல்லப்போகும் உபாய ஸ்லோகத்தில் உபாயத்தன்மை கழிக்கப்படுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். "இந்த எரித்யுதேர்பாயத்தைப் பற்றினால் தான் மோக்ஷபுலம் கிடைக்கும். பற்றுவிட்டால் மோக்ஷபுலம் கிடைக்காது" என்னும் நிலைவிருக்கிறபடியாலே, இந்த உபாயஸ்லோகத்தையும் உபாயமாக நினைக்க இடமுள்ளது அவசியம் விடவேண்டிய அந்நினைவை இந்த ஏகாதரம் கழிக்கிறது. இந்த உபாயஸ்லோகம் செய்தாலொழிய எரித்யுதேர்பாயமாகிற எப்பெருமான் காரியம் செய்வமரட்டானாகையாலே சேதநன் பெரும் பேற்றாக்கு இது அவசியம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்தன்மையை எப்படிக்க கழிப்பது? எனில்: பின்வரும் அநுஸந்தானத்தைச் செய்வதன் மூலம் கழிக்கவேண்டும். 'இந்த எரித்யுதேர்பாய ஸ்லோகமும் அந்த எப்பெருமானாலேயே வந்தது' என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும். அதாவது—எரித்யுதேர்பாயத்தைப் பற்றியபிறகு இச்சேதனுக்கு அநிஷ்டங்களான பாவங்கள் தீங்குவதும், இஷ்டமான பிரம்மஜ்ஞ பவ கைங்கரியங்கள் கிடைப்பதும் அவனாலேயே நேருவதுபோலே, இவைபிரண்டுக்கும் முன்னால் உண்டாகும் உபாய ஸ்லோகமும் அநாலே உண்டானது என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும். ஸ்லோகம் அவனாலே உண்டானது என்று சொல்லுவது எப்படி? எனில்—தேரேந்திரியங்கள் இல்லாமலும், இவ்வுகை பேராகும் மோக்ஷத்தத்யும் இல்லாமலும், அசேதநப் பொருளோடு யாசி யற்றுக் கிடக்கும் பிரளயநிலையிலே, தேரேந்திரியங்களோடு கூடியவனாவும் அறிவு மலரப்பெற்றவனாவும் ஆர்ப்படி இச்சேத நனைப்படைத்து "எதிர்குழல் புக்கு" [திருவாய் 2-7-6] என்கிற படியே இவனைத் திருத்தித் தன் கைப்படுத்துவதற்காகப் பல அவதாரங்களைப் பண்ணி, அப்படி அவதரிக்கும்போது தன்னை யடைவதில் குசியும் விவகாரமும் ஏற்படுவதற்காகத் தன்னுடைய

ஸ்வரூபருணங்களையும், ரூபருணங்களையும், தீவ்யமான செயல்களை யும் வெளிப்படுத்தி, இர்முறைபரிலே ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணிய முயற்சி பளித்ததனால் இந்த உபாய ஸ்லோகமும் உண்டாயிற்று என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தை "உணர்ச்சில் உட்பெருகுவின அவனதருளால் உறந் பொருட்டு என்னுணர் வினுள்ளே இருத்தினேன்" [திருவாய் 8-8-8] [உணர்வு மிதந் சிருக்கும் நித்ய ஸுபிரிகளுடைய ஸத்தா ஸுதிதி ப்ரவ்ருத்தி களுக்கும் காரணமான ஒப்பற்ற எப்பெருமானே, அவனுடைய அருளாலே அடைவதற்காக, அவனை அடையவேண்டும் என்னும் விருப்பமாயிருக்கும் அறிவுக்குள்ளே அடக்கிக்கொண்டேன்.] என்று நம்முடைய உபாய ஸ்லோகத்தை அருளிச் செய்தவுடன், "அதுவும் அவனது இன்னாலே" என்று அந்த ஸ்லோகமும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபாயினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்யக்கொண்டால், ஸ்லோகமும் அவனுடைய முயற்சியின் பூலம் என்றே கொள்ள வேண்டும் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், இந்த ஸ்லோகம் எரித்யுதேர்பாயத்தினால் உண்டாவதெயொழிய இதற்கு உபாயத்வம் இல்லை என்று தெளிவாகிறது. "இப்படி இந்த ஸ்லோகத்துக்கும் தானே முயற்சி செய்தி ன்றவனாகையாலே, இதற்காக அவன் நமக்குக் காரியம் செய்யவில்லை, இது இல்லாவிடிலும் ஆத்மக்களை உயலிக்கவேண்டும் என்னும் பெருவிருப்பமுடைய தானே நம்முடைய அநிஷ்டங்களிப்போக்கி இஷ்டங்களை அளிப்பான்" என்று இச்சேதநன் அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று கருத்து. இப்படி எல்லாமல் அவன் காரியம் செய்வதற்கு இந்த ஸ்லோகமும் வேண்டுமென்று நினைத்தால், இந்த எரித்யுதேர்பாயம் எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராதது என்னும் பெருமை இதற்கு இல் லாமல் போய்விடும். அப்படியானால் ஜீவன் மோக்ஷம் பெறும் விஷயத்தில் இந்த ஸ்லோகம் எவ்வகையில் உதவுகிறது. அவ் வது எந்த இடத்தைப் பெறுகிறது? என்னும் கேள்வியெழுகிறது. இதற்குப் பதில் பின்வருமாறு:— 1. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க; பரிஹாரத்துக்கு உறுப்பாக இருந்ததென்கு உதவுகிறது; அதாவது—'இந்த ஜீவனிடம் ஒரு செயலுமில்லாமல் இருக்கும் போது ஸர்வரன் தானே இவனுக்கு மோக்ஷமளிக்கிறான்' என்று நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷத்தைக் கொண்டால், 'எல்லா ஜீவர்களும் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷமுடைய வேண்டுமே' என்று எழும் ஐயத்தை இந்த ஸ்லோகம் போக்குகிறது. எப்படியெனில்

சர்வரன் ஆகலகுக்குமே மோஷ்யமனிக்கவே அநாதிகாலமாகப் பல செயல்களைச் செய்கிறான். ஆனால் அப்படி ஜீவன் மோஷ்ய மடைவதற்கு இந்த ஜீவனிடம் ஒரு தகுதியை எதிர்பார்க்கிறான். இந்த உபாய ஸ்லீகாரமே அந்தகுதியின் வெளிப்பாடாகும். ஒருவன் ஒருபேற்றுக்குத் தகுதியற்றவனானால் அகனுக்கு அப்பேற்றை அளிப்பது பயனளிக்காமல் போவதோடு தீர்மானமும் விளைக்கும். உதாரணமாக உடலோடு கவர்ச்சியும் செல்லத் தகுதியற்ற திரிசக்குவை விசுவாமிதரர் தன் தவவலிமையாலே கவர்ச்சத்திற்கு அனுப்பியபோது, இத்தீரன்முதலானோர் அவனைத் தலைதூக்கத் தன்னிடமிடனர். அவன் கவர்ச்சத்தை அடையமுடியாமல்போனதோடல்லாமல், என்றும் தலைதூக்க அநாதரத்தில் தொங்கும் நிலையும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. இங்கு புக்தனுக்கும் ப்ரபந்தனுக்கும் முழுஷ்யத்வம் (மோஷ்யமடைவதில் விருப்பம்) பொதுவான தகுதியாகும். ப்ரபந்தனுக்கே தன்னிடம் கைம்முதல் ஒன்றுமில்லாமையாகிற ஆகிற்சந்யமும், வேறு புகலில்லாமையாகிற அநத்ய கந்தித்வமும் சிறப்பான தகுதிகளாகும். மற்ற எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுவது ஜீவனுக்கு உள்ள இத்தத் தகுதியை வெளிப்படுத்துவதின் மூலம் எம்பெருமானை மோஷ்யமனிக்கச் செய்கிறது. 2. ஜீவனுடைய புக்தியில் ஸமாத்தரநம் சிறப்பதற்கு உறுப்பயிருப்பதன் மூலமும் இந்த ஸ்லீகாரம் உதவுகிறது; எப்படியெனில்:- 'தெடுக்காலம் தம்மை ரக்ஷிக்காத எம்பெருமான் இன்று தம்மை ரக்ஷிப்பான் என்று நாம் இருக்கிறது எதைக்கொண்டு' என்று ஜீவன் மனம் தளராமல், இவ்வளவுதான் எம்பெருமானைப் பற்றும் நாம், இப்போது பற்றினிட்டோம்; இனி நாம் உய்வதற்குக் குறையில்கூட, என்று ஜீவனுக்கு மனச்சொந்தானம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாய் உள்ளது. இங்கு 'பற்றுகல்' உபாயமாகாதோ? எனில்—உபாயமாகப்பற்றுகல் என்பது உபாயமாக மனத்தில் நினைத்தலேயாகையால் இது தகுதியைக்கொட்டும் அதிகாரி விசேஷணமாகுமேயெழிய அங்கங்கலோடு கூடிய பெருமுயற்சியாயிருக்கும் உபாயமாகாதது. இவையே ஆழ்வார் "மற்றெவற்றில்கூட கருங்கச் சொன்னோம் மாதிலத்து எவ்வுயிர்க்கும் சித்தவேண்டா சித்திப்பே அமையார் கண்டீர்கள் அந்தோ" [திருவாய் 9-1-7] என்றும், "சண்ணனல்வால் இக்கூ கண்டீர் சரண்" [திருவாய் 9-1-10] என்றும் அறுதியிட்டார். இவ்

விடத்தில் "இதுவும் அதிகாரிக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாய்க் கிடக்கிறது; இனி அதிகாரி அங்குமாமன்று. தத்துவிரோஷணமான இந்த ஸ்லீகாரமும் அங்குமாகச் சுவதுஷ்யத்து அனைத்துக்கு ஸாத்யமாகின்றோ. இந்த ஸ்லீகாரத்துக்கு ஸாத்யனத்து மூண்டாவது" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரந்த சமஸ்யத்தில் அருளிச்செய்தது இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கது. ஒரு வள்ளல் "பசியுள்ளவர்களுக்குக்கொள்ளும் அன்னாணிக்கப்படு" என்றும் அறிவிப்பான் அன்ன சத்திரம் கட்டிவைத்திருந்தால், அங்கு சம்பட்டுகிறவனுக்கு, பசி அனைப்பாப்பிக்குத் தகுதியை அளிக்குமதாலுமே யெழிய உபாயமாகாதது; அதுபோல் ஸ்லீகாரமும் அதிகாரிக்குத் தகுதியை அளிப்பதே என்று கருத்து. 3. ஜீவன் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதாகிற இந்த ஸ்லீகாரம் இவ்வுடைய அறிவின் செயலாய் உள்ளது. அதாவது—இந்த ஜீவன் அறிவற்ற அசைதனமாயிராமல் அறிவுள்ள சேதனமுயிருக்கையாலே, அவனே உபாயம் என்கிற இவ்வறுதி இந்த அறிவினாக விளைவது; இது உபாயமாகாதது. 4. இந்த ஸ்லீகாரம் ஜீவன் ஆகாசப்படவேண்டியதொன்றாகையாலே விதிவில்களையாலே விளைவாக்கடியது. அதாவது—எல்லாவிதமான உறவுமாயிருக்கும் எம்பெருமானைத் தஞ்சமாகப் பற்றுவதுதானே கலைவடிவையதாகையாலே, இதன் கலையறிந்த இவன் தானே ஆகாசப்படவேண்டியதொன்று. 'தஞ்சமாகப் பற்றுதாய்' என்றும் விதி தேவைவில்கூட, இவன் விளைவில் பற்றவேண்டுமென்பதற்காக 'ஈரணம் வீரஜ' என்று விதிப்பதைக்கொண்டு இவன் உபாயமாக்கவொண்ணாது. 5. இது ஸ்வரூபத்தில் நிற்பது. அதாவது—எம்பெருமானையே ரக்ஷகனாகக் கொள்வதாகிற இந்த ஸ்லீகாரம் அகனாலேயே ரக்ஷிக்கத்தக்கவனுயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்தில் சேர்த்ததாகையாலே, ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் தனித்து நிற்கும் உபாயமன்று. இங்கு 'ஸ்வரூபம்' என்றது 'ஸ்வரூப நிரூபக துர்மம்' என்றபடி. 6. அப்ரதிஷேதத்துயோதகம்—விடைக்காமையை வெளிப்படுத்துவது. அதாவது—அதாதிகாலமாக எம்பெருமான், ஜீவர்களை உய்வடைவச் செய்வதற்காக கருஷ்டி அவதாரம் முதலான பல செயல்களைச் செய்கிறான். பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும் தனக்கு விளையாமையக்காக, ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு செயலைச் செய்வத் தொடங்கும் போதும் ஒரு ஸ்வாதத்தர்யத்தை அளித்திருக்கிறான். அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இந்த ஜீவன் தன் ரக்ஷணத்தைத் தானே செய்ய முற்பட்டவனாய், "யாதானும் பற்றி நீங்கும் வீரதம்" [திருவிருத்தம் 95] என்கிறபடியே, எம்பெருமானைத்

தனித்த ராப்த்யாதி விஷயங்கள் எதைவரவது பற்றி அவனை விட்டு நீங்கும் விதத்தை மேற்கொண்டு, எப்பெருமான் பண்ணும் சஷணத்தை விலக்கி நிற்கிறான். அவனையே தஞ்சமாசுப்பற்றும் இந்த ஸ்லோகம். "அநாத்யாகஸமாக நீ என்னை என்வசத்தே விட்டமையாலே, நீ கொடுத்த அந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு உன்னிடமிருந்து விலக்கி செல்லுவதன் மூலம் நீ செய்யும் சஷணத்தை விலக்கிவந்தேன்; இப்போது என் தன்மைக்கு நான் பாடுபடுவதில்லின்று தனித்தேன்" என்று எப்பெருமானிடம் தன்னுடைய விலக்காமையை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்திருக்கிறது. ஆகையால் இது உபாயமாகாது என்றபடி.

இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீலோகத்தே சிகரின் திருவுள்ளம் வேறு படுகிறது. "ஏக' ராப்த்யம் ராணவரணத்தில் உபாயத்தன்மைத் தனித்திருது" என்று பூர்வாசார்யர்கள் பலர் ஸாதித்துவந்ததை அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை. "ஏக' ராப்த்யம் ப்ரபத்தியை சரீத்ய தேரபாயமான பகவானோடு ஒக்க உபாயமாக எண்ணக்கூடாது என்றே காட்டும்" என்று அவர் திருவுள்ளம் பற்றினார். இது காரணமாக, "ராணவரணத்தை ஸம்பந்த்யஜ்ஞானமாத்ரம், அநிவாரணம் (விலக்காமை) மாத்ரம், அறுமதிமாத்ரம், ஸசதந்ய க்ருத்தியம், சித்தஸமாத்யாநம், அதிகாரி விஸேஷணம் என்று பூர்வாசார்யர்கள் கூறுவது அதிவாதமாத்ரமே (மிகைப்படக்கூறாமலே)" என்று சஹஸ்யந்யஸாசரத்தில் சரமஸ்லோகாத்யாகரத்தில் 'ஏக' ராப்த்யாத்ரத்தத்தை விளரிக்கும்போது ஸாதித்துள்ளார். இப்படி அதிவாதமாகக் கொள்ளாமல் இவை உண்மையென்று கொண்டாகி, பல தோஷங்கள் வரும் என்றும் காட்டியுள்ளார். உத்யாசணமாக "அநிவாரணமாத்ரம் என்றது விலக்காத மாத்ரமனாலே ரஷ்டகனா ஸர்வரண இவன் மூன்பு ப்ரப்யலனாய் (வலிமையுடைய வானாய்) விலக்கினாலையில் ஸர்வரணுடைய ஸர்வாத்வம் ஸங்க்ரஹிதமாம் (குறைத்து போகும்)..... ஸ்வரணகூர்த்த்ய க்வாபாசரத்தாலே விலக்கினுள்ளென்றில், நீர்வ்யபாசரமான ஸுஷூப்தி ப்ரணயாத்ய வஸ்தைகளிலும் (எச்செயலுமற்ற தூக்கம், ப்ரணயம் முதலான நிலைகளிலும்) வ்யாபரிக்க யோக்யனாயிருக்கிற ஜாக்ரத்யாக்ரணையில் விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஸர்வரண மோஷப்ரத்யாக்ரணம் பண்ணப் ப்ரணயத்திக்கும் (மோஷமளித்தலைப் பண்ண வேண்டி வரும்)" என்று, "அப்ரதிஷேத்யாக்ரணம்" என்று முழுக் கூப்படி குர்ண 226 க் ஸாதித்திருப்பதை உண்மையென்று கொண்டால் "அசத்த

னா ஜீவன் ஸர்வசத்தனா ஸர்வரணத் தடுக்கவல்லவன் என்று ஆருமாகையால் ஸர்வரணுடைய சக்திக்குக் குறைவு உண்டாகும்" என்றும், "தன்னை சஷித்துக்கொள்வதற்குத் தான் முயற்சி செய்வதன் மூலம் ஸர்வரண விலக்கினான் என்று கூறினார், 'ஒரு செயலுமற்ற தூக்கம் ப்ரணயம் முதலான நிலைகளிலும், விழித்திருக்கும்போது, தன்னை சஷித்துக்கொள்ளத் தான் முயலாதிருக்கும்போதும் ஸர்வரண இவனுக்கு மோஷம் அளிக்க வேண்டிவரும்.' என்றும் தோஷங்களுண்டாகும்" என்றும் காட்டுகிறார்.

இவ்விஷயத்தில் 'விலக்காமை' என்று பூர்வாசார்யர்கள் எதைத்திருவுள்ளம் பற்றுக்கிருக்கின்றனர் என்பதை உணர்ந்தால், இந்த தோஷங்கள் விளையமாட்டா என்று விளங்கும். ஸர்வலோகரண ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்போதும் முதல் முயற்சியில் ஓர் ஸ்வாதந்தர்யத்தை அளித்திருக்கிறான் என்பது ப்ராயத்தாதி, காரணத்தின் இரண்டாவது ஸூத்ரத்திலிருந்தும், அதன் ப்ராயத்திலிருந்தும், அந்த அதிக்ரணத்தை விளக்கும் "ஆதெனா ஸர்வர தந்தகயைன்" என்று கொடும்பும் நடாநாசர்மனின் ததவஸாயஸலோகத்திலிருந்தும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இதை அந்த அதிக்ரணத்தின் வ்யாக்யாநத்தில் ச்ருதப்ரகாரஸீகாராயர் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு, சேதன் மோஷத்தைப் பெறுவதற்காக புக்தி முதலான ஸாத்யநயங்களைச் செய்தானால், அப்பந்த பாதத்தரமான ஜீவஸ்வரூபத்தோடு மூரண்பட்ட அது ஸர்வரண ஜீவனுக்கு அந்த ஜுத்தமத்திலேயே நிர்ஹேதுகமாக மோஷமளிக்கவொண்ணாதபடி செய்து விடும். இந்த முறையில் ஜீவன் ஸர்வரண மோஷமளிக்க இயலாதபடி தடைசெய்வதையே பூர்வீகன் ஜீவன் செய்யும் விலக்குதவாகத் திருவுள்ளம் பற்றினார்; மோஷாத்ரமான தன்முயற்சிகளைக் கைவிட்டு எப்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றுவது அவனுடைய விலக்காமையைக் காட்டுகிறது என்று கொண்டார்கள். ஆகையால் ஸர்வரணுடைய சக்திக்கு எத்தக்துறையும் விளையாது. ஜீவனுடையமோஷாத்ரத்தமான முயற்சிகளே இப்படி எப்பெருமானைத் தடைசெய்வதாக இவர்கள் கொண்டார்களாகையாலே, தூக்கம் ப்ரணயம், முதலான நிலைகளிலும் மோஷமளிக்க வேண்டிவரும் என்று செல்லுவது பொருத்தது. இவ்விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்களினுடைய திருவுள்ளம் இவ்வண்மையாகப் ப்ராயத்தாதி, காரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாய் உள்ளது. ஸ்ரீலோகத்தே சிகரின் வெளியில் ப்ரா

யத்தாதிக்காரணத்தின்குத்து ஜீவனுக்கு முதல் முயற்சியில் ஸ்வாதந்தர்யம் உண்டென்று நேருது என்ற திடமான அபிப்பிராயத்தை உடையவர். "அதிஷ்டாநம் ததா கீர்த்தா" [கீமத 18-14, 15] எனும் ஸ்லோகங்களின் கீதாப்யாஸ்பதாத்பய சந்த்ரிகையில் இதை அவர் விரிவாகக் காட்டியிருக்கிறார். நமது கீதா ஸ்வாத்வாணந்திய பக்கம் 850 முதல் 852 வரை இதை விளக்கியிருக்கிறோம். ஆகையால், இந்தக் கருத்துவேற்றுமைவை அடிப்படையாகக் கொண்டே சரமஸ்ஸோகத்தின் 'ஏக' ஸப்யத்திற்குப் பொருள் கொள்வதிலும் கருத்து வேற்றுமை விளைந்தது என்று வெளிவரக் விளங்குகிறது. இவ்விடத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் தனிசரமத்தில்,

"விஷ்ணுபாயோ ஸோ ஸந்யபனஸ்ஸோ ஸதாமா பரிநீர்த்திதா"
 அந்யேபாயோ விஷ்ணுபாயோ மத்யுமனா பரிநீர்த்திதா ||
 மாத்யுமனாங்கீர்த்தியேபாயோ மாத்யுமனாங்கீரி ப்ரமோஜநா |
 யஸ்ஸ ஏவோத்தமா ப்ரோக்தோ மாத்யுவேதைவ நேநஸை ||

[விஷ்ணுவை உபாயமாகக்கொண்டு வேறுபலனைகளைப் பெறுபவன் அத்யமன் (கீழானவன்) எனப்படுகிறான். வேறு உபாயங்களைக் கொண்டு விஷ்ணுவைப் பவானாகப் பெறுபவன் மத்யுமன் (கீழ்க்கீழர் போலுத்தார் நடுவிளிந்துபவன்) எனப்படுகிறான். மாத்யுமனின் திருவடிக்கையே உபாயமாகக்கொண்டு அவற்றையே பவானாக அடைபவன் அந்த மாத்யுமனாலேயே உத்தமன் (மிகமேலானவன்) எனப்படுகிறான்.] என்னக்கடவதிறே. ஆறாம் அவஸ்பதாத்வயமான உபாயஸ்ஸி காரத்துக்கு வேஷமேதென்னிடம், அசித்த்வயா ஸ்ருத்தி லக்ஷணமுமாய். ப்ரதிப்யந்த்யக திவர்த்தகமுமாய், ஸ்வசித்தஸமாத்ய நமுமாய்க் கிடக்கிறது.

புக்யவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோத்ய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:

[ஸ்ரீராமாநுஜசிஷ்யரண சரமஸ்ஸர் எனப்படும் சோமாசியாண்டன் வர்த்ததை]

[நாம் எம்பெருமானை அடைவதற்குச் செய்யும் எந்த முயற்சியும் எம்பெருமான் தம்மை அடைவதற்குச் செய்யும் முயற்சிக்குத் தடையாக உள்ளது. ஆகையால் அந்தகைய நமது முயற்சியைக் கைவிட்டிருந்தலே ப்ரபத்தியாகும்.] என்று சோமாசியாண்டன் அருளிச்செய்வார்" என்று அருளிச்செய்ததும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

"ஸோமாசியாண்டனும், 'புக்யவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோத்ய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாத்யாயா புக்தே: ஸ்வாதந்தர்யாருபாணம் காரணநிவ்வாத புக்யவத்தமுபோத்ய தர்சனணுணத்தி: புக்யா ஸரணுக்யதோபி நீரவ்ருணைவரீய புக்யவத் ஸ்வாதந்தர்ய ஸ்மரண த்யுமாத புக்திமேதுத்துவாச்ச தத்யப்யவிஷயபுக்யவ த்யவதாரபூதபரமகாருணிக - சாமாநுஜ்யோகி: - சரணுணத்தி: - ஸரணுக்யகீரேவ ஸர்ஸோஜ்ஜீவநாய புக்யத்தி ஸமர்த்தி:தம்'

[எம்பெருமான் சேதனரணுணத்தின் பொருட்டுத் தான் முயல்வதற்குத் தடையாகிடுக்கும் ஜீவப்ரயதனத்தினால் விளையும் புக்தி ஸ்வாதந்தர்யாருபாண அஹங்காரத்தை ஜீவனுக்கு விளைப்பதாயிருக்கையாலும், எம்பெருமானின் திருவடித்தாமரைகளை ஸரணமடைவதாகிற ப்ரபத்தியுள் எவ்வென்ற ஐஸ்வர்யமுடைய எம்பெருமானின் ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத்து ஜீவன் அச்சமடையக் காரணமாயிருக்கையாலும், இந்த புக்தி ப்ரபத்திகளுக்கு விஷயமான எம்பெருமானின் அவதாரமாய், பரமகாருணிகரண ஸ்ரீராமாநுஜமுனிவரின் திருவடித்தாமரைகளில் ஸரணமடைவதே அனைவரையும் உய்விக்கும் உபாயமாகும் என்று திருபிக்கப்பட்டது] என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்திமான சரமோபாய விவரணத்திலே அருளிச் செய்தாரிறே" என்று நாலார்த்தசான் பிள்ளையின் சரமோபாய தாத்தர்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸோமாசியாண்டனின் சரமோபாய விவரண வகையுள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

'எடுக்கக்கோ, பற்றுக்கக்கோ உபாயவகையிலீ' எனி றுக்கட்டும் வர்த்தகமாயிலீயுள்ள "ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவக் 'விடுகை உபாயமோ? பற்றுக்கை உபாயமோ?' என்று கேட்க, 'விடுக்கையும் உபாயமன்று; பற்றுக்கையும் உபாயமன்று; விடுவித்துப் பற்று விக்கிறவனே உபாயம்' என்று அருளிச்செய்தார்" என்னும் ஆச்சான் பிள்ளையின் வர்த்ததையும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இதுபோலவே ப்ரபத்தி அதிகாரி விரோணமும், சைதந்ய கரீயம் என்று ஸ்ரீவாசாஸீயர்கள் வர்ணிப்பதோடு தேசிகர்கருத்துவேற்றுமையைத் தெரிவிப்பதும், ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தில் இவர்களைடையேயுள்ள கருத்துவேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதே என்பதை இங்கு சிறிது விளக்குவோம்.

“ அஹமஸ்ய பராநாநாமாலயோ டகிஞ்சநேப டகூதி: |
 ந்வமேவ உபாயபூதேதா மே புவேநி ப்ரார்த்தநாமதி: ||
 ஸரணுகூதிநித்யுக்தா ஸா தேவஸேஸமிந் ப்ரபுஜ்யதாம் ||

[அஹிர்யுத்திய ஸம்ஸிதை 37-80, 81]

[“நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலையிருப்பவன்; (உன்னைத் தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாகாயாக” என்று பிரார்த்திக்கும் புகழ்ச்சியே ஸரணுகூதியென்படுகிறது. அது இந்த தேவஸிந்தத்தில் செய்யப்பட்டிரும்.] முதலான வசதங்களில் எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொள்வதாகிற மதியை — தேவப்திருத்தவரணத்தை—ப்ரபத்தியாகச் சொல்லியிருப்பதை ப்ரபத்திவகாணமாகக் கொண்டு ஆறுகூல்யஸங்கல்பம், ப்ராநிகூல்யவரிஜநம், ரக்ஷிப்பவன் என்னும் மஹாவிச்வரஸம், ஆத்மபூர ஸம்ஸ்ப்பணம், கைசமுததும் புஷுமிவஸம்மயாகிற கார்ப்பண்யம் ஆகிய ஐந்தையும் இந்த அநிவவஸாயமுடையானதுக்குத் தன்னடையே விளையும் ஸம்பூரணிதஸ்பூரணமாகக் கொண்டாட்கள் ப்ரவாசாயர்கள். இதை ‘நன்னுத வானவுணர்’ [பெரிய திரு 2-8] ப்ரகேசத்தில் பெரியவாச்சாமி பின்னை விளக்கியிருக்கிறார். இப்படி மதியே ஸரணுகூதியாகையாலே அது சைதத்ய கார்யமென்றும், அநிவாசி விஸேஷணமென்றும் இவர்கள் விளக்கினார்கள்.

வேத்யூத்ததேசிகரோவெனில் “ந்ஷேபசபர ப்யாயஸந்நாஸா: பஞ்சாங்க, ஸம்யுத: | ஸந்யாஸஸ்த்யாக, இதுயுக்தா ஸரணுகூதிநித்யபி ||” [லக்ஷயீ தத்தரம் 17-74] [நிக்ஷேபம் (ஆத்மாவை ஸம்ஸ்ப்பிப்பது), ஸத்யாஸம், த்யாக்யம், ஸரணுகூதி என்று சொல்லப்படும் ப்ரத்யாஸம் ஐந்து அங்கங்களையோடு கூடியது] என்னும் வசதம் ஸரணுகூதி லக்ஷணத்தைக் கூறுவதாகக் கொண்டு ஆத்ம ஸம்ஸ்ப்பணமாகிற செயலே ஸரணுகூதியென்றும், ஆறுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராநிகூல்ய வரிஜநம், மஹா விச்வரஸம், தேவப்திருத்தவரணம் (உபாயமாக கார்ப்பதாக்கிற ஸரணவரணம்), கார்ப்பண்யம் ஆகிய ஐந்தையும் அந்த ப்ரபத்தியாகிற செயலுக்கு அங்கங்களென்றும் கொண்டு அதை ஸாத்யேபாயமாகக் கருதினார். “ந்யாஸ: பஞ்சாங்க, ஸம்யுத:” என்னும் இந்த வசதம் ப்ரபத்தியில் உபாயபுத்தி கொண்கும் ஸ்வகூத ஸ்விகார நீஷ்டையைக் காட்டுகிறது. இதை அறுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ஸ்வர்த்த்ய கைக்கல்ய ப்ரத்யூதமான மேஷுகேம

கிடைக்குமென்று ப்ரவாசாயர்கள் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள். இவ்வண்ணமாக, ப்ரபத்தாதிக்கரணத்திற்குப் பொருள்கொள்ளுவதிலும், ஸரணுகூதி லக்ஷணத்தைக் கூறுவதிலும் தேசிகருக்கு மற்ற ஆசாயர்களையோடு விளைந்த கருத்து வேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதே ‘ஏக’ பதத்திற்குப் பொருள் கொள்வதில் விஸித்துள்ள கருத்து வேற்றுமை என்று தெளிவாக விளங்குகிறது.

“ஸர்வதர்மாத் பரித்யஜ்ய” என்றவிடத்தில் எல்லா உபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, ஸாத்யேபாயங்களான சேதந்ப்ரவ்ருத்திகளும் அவற்றிற்கும் புலனளிக்கும் தானுமாகக் கூடிநின்ற பூலனளிக்கும் நிலையைக் குலைத்தான் கண்ணன். “ஏகம்” என்கிற இடத்தில் சேதநன் செய்யும் ஸ்விகாரமும் உபாயமன்று என்கையாலே, உபாயமாயிருக்கும் தானும் தான் பற்றும் பற்றில் உபாயம் என்கிற எண்ணங்கொண்டிருக்கும் சேதனானுமான நிலையைக் குலைக்கிறான். இப்பிப்பாக ரக்ஷிப்பவனாகியே இருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் ஜீவன் தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகப் பற்றுகிற ஸ்வகூத ஸ்விகாரம் எம்பெருமான் ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு செயலிலும் ப்ரத்யம் ப்ரவ்ருத்தியில் கொடுத்திருக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு செய்வதாகையாலே அறங்காரத்தை உள்ளடக்கியது. அதாவது “எம்பெருமான் நிர்வேணுகமாக அநாதிகாலமாக நர்மைக காக்கின்றவனாகவும் தமக்கு ஸ்வாமிப்பாகவும் இருக்கிறான். அத்தகையவன் தமக்கு ஸ்ரோபஜ்ஞாதத்தை உண்டாக்கி அதன்மூலம் அவன் திருவடி களைப் பற்றும்படி செய்கிறான்” என்று கருதாமல், “தமது கோஷுத்தின் பொருட்டு தாம் இந்த ஸ்விகாரத்தைச் செய்கிறோம்” என்று நினைப்பது அறங்காரத்தோடு கூடியது. அத்துடன் தத்தையிடம் மகன் தன்னை ரக்ஷிப்பதற்குக் கைவெழுத்து வாங்குவதுபோலே குற்றத்தை விடும்பதாயும் இருக்கும். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து தன்னை ரக்ஷித்து வந்த தகப்பனிடம் ‘என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக உம்மைப் பற்றினேன். நீர் என்னைக் காக்கவேண்டும்’ என்று நிர்ப்பத்திப்பது இருவருக்கும் உள்ள உறவிற்குக் குவறயாய் முடியுமன்றோ இவன் பற்றும் பற்று இவனை ரக்ஷிப்பதல்லவென்றால் இவனை ரக்ஷிப்பது எது? எனில்—இந்த ஆத்மவிஷ்ணுடைய ரக்ஷணத்துக்காகவே உறத்தொண்டு அநாதிகாலமாகச் செயல்படும் எம்பெருமான் ‘இவனை தாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்’ என்று அபிமானித்து ஏற்றுக்

கொள்ளுதலாகிய பரக, தஸ்வீகாரமே உண்மையில் இவ்வீரணத்திற்குமென்று கண்டு கொள்வது. ஆராய்ந்தால், எப்பெருமானாகிய அந்தேவராயம் ஜீவனுடைய முயற்சியில் எதையும் பொறுக்கமாட்டாதது. ஸாந்யோபாயங்களான கர்ம ஜ்ஞான பூக்திகள் ஜீவனுடைய முயற்சியால் கைகூடவேண்டியிருப்பவையாகையால் அந்த உபாயங்களைப் பற்றி திற்பலர்சனாக்கு. தம் முயற்சிகளினின்று நீங்குவது சூறமமாயிருக்கும். இந்த அந்தேவராயமே வெளியில் வேறு எந்தத்திறணமையும் பொறுக்கமாட்டாததானால் இவ்வு இந்த ஜீவன் தன் தன்மைக்குத் தான் முயற்சி செய்வதே சூறமமாயிருக்கும். இந்த அந்தேவராயத்தைப் பற்றுவதைச் சொல்லுகிற "மற்றொன்றில்லை" [திருவாய் 9-1-7] என்று தொடங்கும் பாட்டிலே, நம்மாழ்வார் "சிற்றுவேண்டா" [செயல் புரிய வேண்டா] என்று சேதநன் தன் தன்மைக்குத் தான் முயல் வேண்டியதில்லைவென்றும், "சித்திப்பே அமையும்" என்று எப்பெருமானை ரக்ஷகனாக நினைத்திருப்பதே போதும் என்றும் அருளிச் செய்திருப்பது இவ்விஷயத்தை நிரூபிக்கிறது இக்கருத்தே "ஸர்வ தர்மாத் பரித்யஜ்ய" என்கிறவிடத்தில் சேதநன் தன் தன்மைக்குத் தான் முயல்வதைக் கைவிடவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வு ஒரு கென்னிபெறுகிறது ஆழ்வார்க்கு "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்" [திருவாய் 2-7-8] "மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்" [திருவாய் 2-7-7] என்று எப்பெருமானிடம் அவன் செய்த உபகாரத்திற்கு தன் திறிவிக்கிறார்கள். முயற்சி கூடாதென்றால் அது கூடத்தேவைவிடவே என்று தோன்றுகிறதே. அது உபாயத்தில் சேர்த்துவிட்டதா? என்பது அக்கேள்வி. இச்சேதநன் அறிவுகூடவகையாகையால், இவன் பண்ணும் உபகாரம்குடி (செய்ததன்றி அறிவித்தல்) இவனுடைய அறிவினால்தான் தந்தாகும். இது செய்ததாலன்றே எப்பெருமான் கர்மம் செய்தான் என்றும் திறிவுக்கு இவ்வு இடமிடியலாகையால் இது உபாயத்தில் சேரவே.

இனி, ஐந்தாவது பதம் விவரிக்கப்படுகிறது. (ஸரணம்) உபாயமாக.

உபாயே க்ருணாஹிதரோ: ஸப்ரத: ஸரணமித்யயம் |
 வரீத்ததே ஸாய்ப்ரதம் சைஷ உபாயவரீத்ததே:கரணக: ||

[அஷிர் 36-37]

[உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது 'ஸரணம்' என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஸரணஸப்ரதம்

'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.] என்கிறபடியே "ஸரணம்" என்னும் இப்பதும் ரக்ஷகனையும் விட்டையும் காட்டக் கூடியதாகலும், எல்லாவுபாயங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இவ்வு 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே காட்டுகிறது. இவ்வு ஓர் ஆஷேபம் எழுகிறது: 'எல்லாவுபாயங்களையும் விட்டு என்னையே பற்று' என்று சொன்னாலே 'என்னை உபாயமாகப்பற்று' என்னும் பொருள் கிடைக்கவே! 'ஸரணம்' என்னும் சொல் வேண்டுமோ? என்பது அவ்வாஷேபம். இதற்கு ஸமாதானம் யிவருமாறு:— ஒருமனிதன் ஓடமாகிற ஸாத்யந்ததைக்கொண்டு நதியைக்கடந்து அக்கரையை அடைகிறான். இவ்வு அக்கரையாகிய ப்ராப்யத்தை அடையுமபோது ஓடமாகிற ஸாத்யந்ததைக் கைவிடுதல் ஊணப் படுகிறது. இவ்விடத்தில் அப்படியல்ல. "மற்ற உபாயங்களை விட்டு என்னையே உபாயமாகக் கொள்ளவேணும்" என்று சொல்லுமிடமாகையாலே 'உபாயமாக' என்னும் பதம் ப்ராப்யமாகக் கொள்ளுதலையே வேறுபடுத்துகிறதாகையாலே அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. இதற்குமேல் ஒருகேள்வி எழுகிறது. ஓடத்தைவிட்டு அக்கரையை அடைகிறான் என்றவிடத்தில் 'ஓடத்தை விடுக' அக்கரையை அடைவதற்கு அங்கமாகாது. இங்கே வெளியில் மற்ற உபாயங்களை விடுவது எப்பெருமானைப் பற்று வதற்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகிறது இவ்வு 'உபாயம்' என்பதைக்காட்டும் 'ஸரண' ஸப்ரதம் இல்லாவிடிலும் அப்பொருள் தன்னையையே தேறிவிடுமோ? 'ஸரண' ஸப்ரதம் தேவைவிடிலையே என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு ஸமாதானம் யிவருமாறு:—

ஆஷேபத: ப்ராப்யாத்யபி:த்ய: திகஸ்யைல க்யாஹ்யத்வாத்
 [ஸ்ரீபூஷ்யாசம்பம்]

[அரீத்தப்யவத்தால் வருவதைக்காட்டிலும், ஸப்ரதப்யவத்தால் வருவதே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகையால்] என்று ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே, அரீத்தப்யவத்தால் தேறமிடங்களிலும் சொல்லாலே சொல்லுவதுசிறப்புற்றதாகையாலே, 'ஸரண' ஸப்ரதம் வேண்டியதேயாகும். எப்பெருமானாகிய உஸ்து பேருகவுள் (ப்ராப்யமாகவுள்) பற்றத்தக்கது. ஆளுகவுள் (ப்ராபகமாகவுள்) பற்றத்தக்கது; இவ்விடத்தில் பேருகப்பற்றப்படவில்லை, ஆளுகவே பற்றப்படுகிறது என்று தெளிவாகக் காட்டுவதற்கு 'ஸரண' ஸப்ரதம் வேண்டியிருக்கிறது என்று தேறிற்று.

இனி ஸ்தோகத்தின் முற்பாதியின் கடைசிப்பதமான ஆளுவது பதம் விவரிக்கப்படுகிறது. (வ்ரஜ) உறுதி கொள்வாய். 'வ்ரஜ கடுதெள' என்கிற த்ரஹினிலே தோன்றியதானவாலே, இப்பதம் பொதுவாக ஸஞ்சரிப்பதைச் சொல்லும்; இங்கு உபாயப் ப்ரஹணமாகையாலே "கூத்யந்த்யா புத்ரந்த்யா" [இலக்கண நூல் வழக்கு.] [கூதியைச் சொல்லும் வப்ரந்த்யைகள் (மாணஸ்கூதியான) புத்ரந்த்யையைச் சொல்லுகின்றன.] என்கிறபடியே மனத்தால் ஸஞ்சரித்ததாகிற உறுதிக்கொள்வதைக் கூறுகிறது. இந்த உறுதிக்கொள்ளுதல் எத்தகையது என்பதை விளக்கி, பின்னிலேகாசாரீயர் பரந்த படியில், "இந்த உறுதியானது கைவிடத் தக்கதென்று சொல்லப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் மேறப்பட்டதாய். இதுதானும் உபாய வகுப்பில் சேராததாய், மற்ற உபாயங்களை விட்டபின்னே கொள்ளத்தக்கதாய், எம்பெருமானைப் பிரச்சித்திப்பதை உள்ளடக்கியிருப்பதாய், எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்திக்குக் கரணமாயிருப்பதாய், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குக்கக்கதாய், பேற்றை விளைப்பதில் தவறிய பேசாமலும் தாமதத்துக்கு இடங்கொடாமலும் இருப்ப கொரு அதுபவஸாரி (உறுதி) ரூபமானதொரு அறிவாகும்" என்றும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு அதுஸத்திக் கக்கது.

இங்கு ஓர் கோள் விளக்கிறது. "வ்ரஜ கடுதெள" என்றும் த்ரஹி மனோவாக்ஷா வகையாகற மூன்றுலும் ஸஞ்சரித்ததைச் சொல்லுவதாயிருக்க. மனத்தாலே ஸஞ்சரிப்பதாகிற உறுதி கொள்வதை மாதிரி இத்தற்குப் பொருளாகக் கொள்ளுவானேன்? என்பது அக்கேள்வி. இதற்குப் பதில் பின்வருமாறு:— "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" [திருவாய் 6-5-11] என்கிறபடியே இந்த ஸ்லோகாரம் மனோவாக்ஷாய்க்களாகிற முக்கரணங்களாலும் உண்டாகுதல் தகுதியின் திறைவுக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே 'ஸரணம் பற்றுக்கிறேன்' என்று வாயாலும், அஞ்சலி தமஸ்காரம் முதலானவற்றைச் செய்குகிற காயிக வ்யாபாரத்தாலும் அனுஷ்டிப்பதும் தேவையாயிருந்தபோதிலும், "ஜ்ஞானத்தாலேயே மோஷும்" என்று ஸரஸ்த்ரங்களானதும் ஒரு மீடருக்க உறுகையாலே வாகிககாயிக வ்யாபாரங்களைச் சொல்லாமல் மனத்தால் உறுதி கொள்வதையே சொல்லுகிறது.

'ஸரீவதூர்மாத் பரித்யஜ்ய மஸமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ' என்றும் சரமஸ்தோகத்தின் முற்பாதிக்குத் திரண்ட பொருளை, "இவ்விடத்திலே பின்னையருளிச்செய்து போருவதொரு வர்த்தையுண்டு. அதாவது:— 'பதர்க்குட்டைவிட்டுப் பர்வதத்தை அண்டுகொள்ளாரப்போவே பற்று என்கிறேன்' என்று; அது எங்குமே? என்னில், அவை ஸாத்யங்கவாலையாலும், பவவாகையாலும், அசேதநங்கவாலையாலும் பதர்க்குட்டிதே. இவன் ஸரீத்ரம், ஸ்வரூபனாகையாலும், ஒருவனாகையாலும், பரமசேதநனாகையாலும் பர்வதம்" என்று பின்னிலேகாசாரீயர் தனி சரமத்தில் அருளிச்செய்தார். பெரியவாச்சாரிப்பின்னையும் பரந்த்ரணஸ்யத்தில் இதே பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளியுள்ளார்.

ஷோபா ஸூத்ரீ வேதூவிதுஷோ வதூந்த்யேநம் மஹாமுநே |
 ஆறுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ரஹிஸூக்யஸ்ய வர்ஜநம் |
 ரக்ஷிஷ்யதீநி விஸ்வாலோ கேதூப்த்ருத்வஸரணம் ததூ |
 ஆத்மநிகேபகார்ப்யஸ்யே ஷட்யூவிதூ ஸரணுகதி: ||

[அடர்-ஸம் 37-27, 28]

[மஹாஷியே வேதமறித்தவர்கள் இந்த சரணகூதியை ஆறுகைப்பட்டதாகச் சொல்லுகின்றனர். (அவைவாயன) 1. (பகவத்பாகவத விஷயத்தில்) அறுகூலனாயிருப்பதாக ஸங்கல்பித்துக்கொள்வது. 2. (அவர்களுக்கு) ப்ரதிகூலமாயிருப்பவற்றை விடுவது. 3. "உடையவன் உரை மையைக் கப்பாற்றுவான்" என்றும் நம்பிக்கை. 4. "நீ என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்" என்று எம்பெருமானை வேண்டுவது. 5. தன்னுடைய ஆத்மாவை அவனிடத்திலே அடைக்கலமாக வைப்பது. 6. அலிபயடையத் தன்னிடம் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியுமில்லாமாயிருப்பது என்று ஆறுவிதமானது சரணுகதி.] என்று அடர் புத்ரந்த்ய ஸம்ஸூக்தியில் சரணுகதி ஆறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதில் தாலாவதான கேதூப்த்ருத்வஸரணமே சரணுகதியாகும் என்பது இந்தச் சரமஸ்தோகத்தில் 'ஸரணம் வ்ரஜ' [சரணம் அடைவாய்] என்றும் விதிப்பாலே தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. அறுஸந்தூரத் த்ரணஸ்யமான த்ரவஸத்திலும் 'ஸரணம் ப்ரபத்யே' [உபாயமாக அடைகிறேன்] என்றிருப்பது இதையே வலியுறுத்துகிறது. 882 வது பக்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட "அறமஸ்யரி.....ப்ரஹித்ததூ மதி: ஸரணுகதி:" என்றும் அடர் புத்ரந்த்ய ஸம்ஸூக்தியிலுள்ள ஸக்ஷணவாக்யமும்

அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகம் |
 ததேஹிகாபாயதாயாஸ்தா ப்ரபத்தி: ஸரணுக்யதி: ||

[புரதமுனி; விஷ்வக்ஸேந ஸம்நிதை]

[தன் இஷ்டம் வேறொன்றில் ஆகாதபோது, மஹாவிஸ்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமான் ஒருவனையே 'உபாயமாக இருக்கவேணும்' என்று யாசிப்பது ப்ரபத்தி; அதுவே ஸரணுக்யதி] எனலும் புரதமுனிவரால் சொல்லப்பட்ட ஸரணுக்யதி உண்மையும் இதை வலியுறுத்துகின்றன. 'நமோஸரணம் கர்ச்சு' [கீதை 18-62] [புரமபுருஷனையே உபாயமாகக் கொள்வாய்] 'மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே' [கீதை 7-14] [எனினையே எவர்கள் உபாயமாகக் கொள்கிறார்களோ]

தமேவ சாத்யம் புகுஷ்டி ப்ரபத்யே -

யத: ப்ரயங்குத்தி: ப்ரஸ்ததா புராண [கீதை 15-4]

[ஆதிபுருஷனை அவனையே ஸரணமடைந்து (அதுநூலமழிதல் முதலான) இவைவனைத்துக்கும் (ஸாத்யமான) (முழுமுக்களையுடைய) செய்கைகள் பழக்கவலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.] முதலானவிடங்களில் கீதையிலும் ஸரணுக்யதையைப் பற்றிச் சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம் உபாயஸ்வீகாரமாகிற கோபந்த்ருத்வ வரணமே ஸரணுக்யதியாகச் சொல்லப்பட்டது இதை மிகவும் தெளிவாக்குகிறது. 'கண்ணனகிவாஸ இஹி கண்டர் சரண' [திருவாய் 8-3-9] "ஆரெனக்கு நிற்பாதமே சரணாத் தத்தொழித்தாய்" [திருவாய் 5-7-10] என்று ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானையே (அல்லது திருநாடினையே) உபாயமாக உறந்தொள்ளாதையே ஸரணுக்யதியாக அழைத்திட்டார்கள். அதனாலேயே முதலில் எடுத்த அறிவிப்புந்நய ஸம்நிதாவசனத்தில் ஆரணிகமாகச் சொல்லப்பட்ட சரணுக்யதியில் மற்ற ஐத்தும் உபாயாத்யவஸாய முடைய அதிகாரிக்கு, தெரிவிக்காததினால் தன்னடையே விசுவசனவடிவதுபோலே, உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு முன்னும் பின்னும் தன்னடையே விளைக்கடிய தன்மைகளை (ஸம்பூஷித ஸ்வபூஷங்களை) என்று கொண்டாடிகள் பூர்வாசாஸ்வர்கள், 882 வது பக்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட 'த்யாஸ: பஞ்சாங்க, ஸம்யுத:' [ஸக்யர் தத்தாம் 17-74] [ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பது ஐந்து அங்கங்களோடு கூடியது] என்னும் ப்ரமாணத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை ஸரணுக்யதியாகவும் மற்ற ஐந்தையும் அதற்கு அங்கங்களாகவும் கூறும் வசனத்தை ப்ரபத்தியை ஸாத்யே பாயமாகக் கருதிச் செயல்படும் விஷ்வக்ஸேநாகாரமாகிற அமுக்க்யஸரணுக்யதியைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டனர்.

"எனதானி தத்தொழித்தோன் இனி மின்னென்பதுண்டே" [திருவாய் 2-3-4] என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த ஆழ்வார் "எனதுவி யார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" [ஷட] என்று உண்மையில் எம்பெருமானுடையதான தன் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பதற்குத் தனக்கு அருகதையில்கூட என்று அதுஸந்தூக்தார். "உதவிக்க கைம்மாறு என் உயிரென்ன உற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாய்கவன்றன்னது எதுவும் ஒன்று மில்லை செய்வது இங்கும் அங்கே" [திருவாய் 7-9-10], "திண்ணமாத்ரு உடைமை உண்டேல் அவனடி சேர்த்துய்யம்மினே, எண்ணவெண்டா நுய்மதாதும் அவனன்றி மற்றில்லையே" [திருவாய் 9-1-10] என்னுமிடங்களிலும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்தவுடன் அதற்கு அநுதாபத்தையும் அறிவித்தார் ஆழ்வார். இதை அடியொற்றியே,

"அஹம் அந்யயவ மயா ஸமர்ப்பித:" [ஸ்தோ-ரத் 52]

[நானாகிற ஆத்மா இன்றே உன் திருவடித் தாமரைகளில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது] என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த ஆளவந்தாரும் அடுத்த ஸ்லோகத்தில்

"அந்யவ கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி தே" [58]

[நான் உனக்கு எதை ஸமர்ப்பிப்பேன்] என்று அதற்கு அநுதாபத்தை அறிவித்தார்.

ஆக, சரம ஸ்லோகத்தின் முற்பாதியில் - 'ஸர்வதூர்மாத்' என்று கைவிடவேண்டிய ஸாத்யேபாயங்களைச் சொல்லி 'பரித்யஜ்ய' என்று அவற்றை விடுவோதும், இவ்வளவு தான் அவற்றை உபாயமாக நினைத்தது குறித்து லஜ்ஜையோடும், குறி வானவையோடும் விடவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. 'மாம்' என்று பற்றப்படவேண்டிய எம்பெருமானாகிய ஸித்தீதேர பாயமான எம்பெருமானைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று சேதநன் பரம சேதனைப் பற்றும் பற்குகிற ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயத்வம் இல்லை என்று சொல்லி, 'ஸரணம்' என்று எம்பெருமானுக்கே உபாயத்வம் சொல்லி, 'ஸரஜ்' என்று சேதநன் பரம சேதனை உபாயமாகப் பற்றுவதாகிற ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது என்றதாயிற்று.

இனி, ம்லோகத்தின் பிற்பாதியில் நான்கு பதங்களுலே எம்பெருமான் இச்சேதனுக்குச் செய்யும் அருட்செயலைக் கூறுகிறான் (அஹம்) எல்லாமறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனாய், உனக்கு வருத்த ஸ்வாமியாய் இருக்கும் நான்.

யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநாமயம் தப: [முண்டக 1 1-10]

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வபூவங்களையும் அறிகிறானோ, என்னுடைய ஸர்கல்பமானது ஞானமயமாக இருக்கிறதோ.....] என்கறபடியே ஸ்வரூபம் பொருள்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபூவங்களினைத்தையும் அறிபவனாய்,

பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதௌ ம்ருயதே ஸ்வபூவரீக்ஷ் ஜ்ஞாநாப்யஸ்க்ரியா ச [மேவே 6-8]

[இந்தப் பரமாத்மவுக்குப் பலபடிப்பட்டது, மேலானதுமான ஸக்தியும், இவ்வகையான ஞானமும், பல்முர் (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.] என்கிறபடியே எச்செயலையும் செய்ய வல்லவையுடையவனாய், இவ்வகையான சேஷியாய் இருக்கையாலே ஸ்வரூபத்துக்கும் தகுந்த உறவினனுக்குகிற நான் என்று கருத்து. இந்த 'அஹம்' ஸப்தமும் சேதனுக்குப் பேற்றை அளிப்பதற்குத் தேவையான சூணங்களைச் சொல்லவேண்டும். அறிஷ்டங்கள் நீங்குவது இஷ்டங்களைப் பெறுவது என்னும் இருவகையாடுக்கும் பேற்றையும் எம்பெருமான் சேதனுக்கு அளிக்ரும்போது இவன் முன் நின்ற நிலையையும், மேல் போக வேண்டிய வழியையும் அறிவதற்கும், அறிந்தபடியே செய்து பேற்றை அளிப்பதற்கும் வேண்டியவைபாசையாலே 'ஸர்வ ஜ்ஞாதவம்' (எல்லாம் அறிந்தவனுயிருக்கை) 'ஸர்வ ஸக்ததவம்' (எல்லாம் வல்லவனுயிருக்கை) ஆகிய சூணங்களை இந்த 'அஹம்' ஸப்தம் சொல்லுகிறது. இப்படி எம்பெருமான் காரியம் செய்யும்போது இந்த ஜீவனுக்காகவல்லாமல் இவனைடையது தன் பேருகச் செய்து தலைகட்டுகதற்கு வேண்டிய சேஷிதன் (உடையவனுயிருக்கை) ரூபமான உறவையும் இந்த 'அஹம்' ஸப்தமும் சொல்லுகிறது. 'மாம்' என்கிற ஸப்தத்தில் எம்பெருமனைச் சரணமடைவதற்கு உறுப்பான 'எனினை' முதலான சூணங்கள்

சொல்லப்பட்டதுபோலே, 'அஹம்' என்ற இந்த ஸப்தத்தாலும் எம்பெருமான் காரியம் செய்வதற்கு உறுப்பான இந்த சூணங்களைச் சொல்லவேண்டியது பொருத்தமாதே. 'வாதஸர்வம்', 'ஸௌஸப்யம்', 'ஸௌஸரீயம்' முதலான சூணங்களில்லாதபோது எம்பெருமானை அடைவாறுடியாததுபோலே ஜ்ஞாதம், ஸக்தி முதலான சூணங்கள் இல்லாதபோது பலனளிப்பவன் காரியம் செய்வாறுடியாததன்றே. இந்த சூணங்கள் ம்லோகத்தின் முற்பாதியில் சொன்ன அதிகாரியின் மதராஸர்வஸாத்நிக்கும் காரணமாயிருக்கும். இவ்வு ஜ்ஞாத ஸக்திகளையும் ஸ்வமி த்வமாகிற ப்ராப்தியையும் முமுக்ஷுப்படியில் சொன்னது அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வமாகிற ப்ராப்திக்கும், கருணை சூணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். இவ்வீடத்தில் பெரியவாச்சான் பின்னை பரந்த சஹஸ்யத்தில் "ஆகையாலே, ஜ்ஞாதாஹுசூணமாகக் காரியம் செய்கைக்கு ஸர்வஸக்தியாக வேணும். ஸர்வஸக்தி யானாலும் இவனிடும் பச்சைகொண்டு குறை தீர வேண்டுமபடி அபிச்சனனுயிருக்குமாதில், அவனுக்கீடாக இவனும் இடலாவ தொன்றில்லாமையாலே, அவையிரண்டும் அகிஞ்சித்தரம் (பயனற்றவை) ஆமிதே. அங்ஙனன்றிபிலையெழியும்போது அவாப்தஸமஸ்த காமனாகவேணும். ஸர்வஜ்ஞானாலும், ஸர்வ ஸக்தினாலும், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாலும் இச்சேதனனோடு ஒரு ஸமபந்தத்தில்லாதவன்று அவை மூன்றும் காரியகரமாகாதே; அதுக்காக ஸர்வ ஸ்வாமியாத வேணும். இவ்வ நானும் விபீத ப்ரமமாகாதே, இவ் ஞானடய சூணத்திக்கு உறுப்பான போதைக்கு பாதுகாக்காஸஹத்தவ வகையான பரமத்யயை உடையவனாக வேணும். இல்லாதவன்று ஸர்வஜ்ஞாதம் இச்சேதனன் பண்ணின குற்றங்களைத் தப்பாமல் கணக்கிடுகைக்கு உறுப்பாயறும்; ஸர்வ ஸக்தித்வம் அக்குற்றங்களுக்குக்கீடாக நரகாதி,களில் தள்ளி அஹத் தறுத்துத்தீற்றுகைக்கு உறுப்பாயறும்; தீற்றுகின்றால் கண்ட பாக்த்து நெகிழாமக்கு உறுப்பாயறும், அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வ நிபந்தனமான தைரபேஷ்யம் (எவதையும் பொருட்படுத்தாமலிருக்கை); 'இங்ஙன் செய்யாநின்றால் கடவதில்' வென்று திடமிப்பாரில்லாமக்கு தேறதுவாயித்தனை, ஸர்வ ஸ்வமித்வப்ரபுத்தமான திரங்குஸ ஸ்வாதத்தீயம்; ஆகையாலே ஸர்வஜ்ஞாதத்தை ரக்ஷண வித்யயா விஷயமாக்கு கைக்கும், ஸர்வ ஸக்தித்வத்தை ரக்ஷண வ்யாபாரத்திலே ஆக்குகைக்கும், அவாப்தஸமஸ்தகாமதையை ப்ரயோஜந நிரபேஷமான சூழிக்கைக்கு உறுப்பாக்குகைக்கும், ஸர்வ ஸ்வமி

தவத்ததைத் தன் பேரூகக் காரியம் செய்கைக்கு உறுப்பாக்கு கைக்கும் தூயை வேணும். ஆகையாலே இக்காரியம் செய்கைக்கு உறுப்பான இவ்வைந்து ஞானங்களும் 'அறம்' மரபுத்தொழிலே அறஸந்தேயம், ஆக, ஸர்கற்றுஞ்ஞமாய், ஸர்வஸக்தியுமாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனுமாய் (அனைத்து விருப்பமும் நிறைவேறப்பெற்றவனாய்), ஸர்வ ஸ்வாமியுமாய், பரமதூயாவானுமான நான் என்கிறதாயிற்று" என்று அருளிச்செய்தது இக்கு அறஸந்திச்சுத்தக்கத்து.

கண்ணன் 'மாம்' என்று தேரோட்டி வேஷத்துடன் நித்தமும் தன்னைப்பற்றச்சொன்னபோது அர்ஜுனன் தன்னுடைய சக்ஷணத்தில் பொருட்டு அவன் ஏறிட்டுக்கொண்ட தேரோட்டிவேஷத்தை "அனைவரினும் பெரியவன் இப்படித் தழுநின்றது தன் நீர்மைக்குணத்தாலேயன்றே" என்று அவனையிட்டுப்பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து தேரோட்டியாய் நிற்கிறவனன்றே' என்று தன்னையிட்டுப் பார்த்தது. "எல்லா தூர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று என்கிறானவன். இது எப்படி மூடிப்போகிறதே" என்று அஞ்சின அச்சம்தீர தனக்கு வசப்படுத்திக்கும் மூலகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவனாய், தடைபற்ற ஸ்வாதந்தர்யத்தையுடையவனாயிருக்கிற கன்னுடைய உண்மைவான ஸ்வரூபத்தை 'அறம்' என்று காட்டுகிறான். முற்பாதியில் 'மாம்' எனனுமிடத்தில் சொல்லப்பட்ட தேரோட்டி தின்ற பாரதந்தரியமும், தினைத்ததைச் செய்யுப்போது தன்னை என்கும் தடுக்கமுடியாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய எல்லை நிலம் என்று அறியத்தக்கது.

இனி, பிற்பாதியின் இரண்டாவது பதம் விளக்கப்படுகிறது. (நீலா) உன் காரியத்தை அறிவதற்குத் தக்க அறிவிடலாதவனாய், அறிந்தாலும் அதைச் செய்து முடிக்க வலிமையில்லாதவனாய், அப்படி வலிமையிருந்தாலும் உன்னுடைய சக்ஷணத்தை நீயே செய்து கொள்ளத்தகுதியில்லாதவனாய், இப்படிச் சூடுக்கையாலே எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு என்னையே துணையை எதிர்பாராத உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் உன்னை 'அறம்' என்றதை 'குறைவொன்றுமில்லாத கோலிந்தா' என்றும், 'தன்' என்றதை 'கறையைகள் பிச்சென்று காணம் சேர்த்துண்போம அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து' என்றும் ஆண்டான் திருப்பாவையின் விவரித்தது இங்கு அறஸந்திச்சுத்தக்கத்து.

இனி, பிற்பாதியில் மூன்றாம் பதம் விவரிக்கப்படுகிறது. (ஸர்வ பாரேப்யாய) எல்லாப்பாரங்களிலிருந்தும், 'ஸர்வதூர்மாத்' என்றபதம் போல், இப்பதமும் பாரமும், அதன் பன்மையும், ஸர்வ ஸ்பந்தம்

மூலக மூக்கு வகைப்பட்டிருக்கும். பாரமாவது—இஷ்டத்திற்குத் தடைவாகவும் அந்ஷ்டத்தை விளைப்பதாகவும் இருப்பது. இது மோஷு ப்ரகரணமாகையாலே இங்கு இஷ்டவிநோதியாய் இருப்பவை மோஷத்தை அடைவதற்குத் தடையாய் இருப்பவையே ஆகும். இத்தடை நாலு வகைப்பட்டது. அதாவது—(1) ஜ்ஞாத விநோதி, பாரங்களி— ஜ்ஞாதமாகது தத்தவம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் ஆகியவைபற்றிய அறிவு இந்த கீதையில் அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணன் இவ்வறிவை முழுமையும் உபதேசித்திருக்கிறானாகையாலே இவனுக்கு இப்பாரத்தைப்போக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. (2) ரூசிவிநோதி, பாரங்களி— அதாவது: 'மோஷத்தின் பொருட்டு எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும' என்னும் ரூசியைத் தடைசெய்யும் பாரங்கள். இந்த ரூசியையும் கண்ணன் கீதையில் அர்ஜுனனுக்கு ஏற்கனவே விளைத்து விட்டானாகையாலே இப்பாரமும் இங்கு இவனுக்கு இல்லை. (3) உபாயவிநோதி, பாரங்களி— எம்பெருமானாகிய உபாயத்தைப் பற்ற விடாமல் தடைசெய்யும் பாரங்கள் என்றபடி. நானே உபாயம் என்பதைக் கீதையில் முன் ப்ரகரணங்களில் விரிவாகக் காட்டித் தன்னைப் பற்றும்படி முற்பாதியில் கண்ணனே விதித்திருக்கையாலே இப்பாரங்களும் இவனுக்கு இல்லை. (4) ப்ரஃப்திவிநோதி, பாரங்களி— எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாரங்கள் என்றபடி. இப்பாரங்களே இவனுக்குக் கழிக்கப்பட வேண்டியவையாக உண்டாகையால், இங்கு இப்பதம் அவற்றையே குறிக்கிறது. ஆக, 'என்னை அடைவதற்குத் தடையாயிருப்பவை என்று எத்தப்பாரங்களைக் குறித்து நீ அங்கமிருவோ அத்தப் பாரங்கள் அனைத்தளிக்கும்' என்று பொருள்படுகிறது. பன்மை யாலே "பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடர்பும்" [திருவிருத்தம் 1] என்று சொல்லப்பட்ட அஸிதையை, கர்மம், வாஸனை, ரூசி, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் ஆகியவற்றைச் சொல்லுகிறது. நம்மாழ்வாருடைய இப்பாகரத்திற்குப் பொருள்:— எப்போதும் தோன்றி அறிவதாகையாலே 'பொய்' என்று சொல்லப்படும் அசேதநப்பொருளான தேஹத்தை ஆத்மா என்ற அறிவது பொய்நின்ற ஞானமாகிறது. இந்தப் பொய்த்தின்ற ஞானமாகிற மயக்கத்தால் பிறர் பொருள் முதலியவற்றைக் கவருவது முதலியவை 'பொல்லாவொழுக்கு' எனப்படுகிறது. இந்த மயக்கத்திற்கும் இந்த ஒழுக்கத்திற்கும் காரணமாகவும், விளைவாகவும் இருப்பதாய் மாயிசம், சத்தம் முதலான அழுக்குகள் திறந்

ததான தேஹஸம்பந்தம் 'அஸூக்ருடம்' எனப்படுகிறது. ஆழ் வாரதால் சொல்லப்பட்ட 'பொய்த்தின்ற ஞாலம்' அனீதமய என்றும், 'பொல்லவொழுக்கு' கர்மம் என்றும், 'அஸூக்ருடம்' ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் என்றும் உடமொழி நூல்களில் சொல்லப்படும். இம்முனைநைச்சொன்னது வாஸனைக்கும் குசிக்கும் உபலக்ஷணம் என்று பின்னை லோகாசாயீ திருவுள்ளம். இவற்றில் அனீதமய யாவது— (1) அறிவுபிறவாமனிருக்கையாகிற ஜ்ஞாந அநுத்யம். (2) ஒரு பொருளின் தன்மையை வேருக அறிகையாகிற அந்யத்யா ஜ்ஞாநம். (3) ஒரு பொருளையே வேருக அறிகையாகிற விபரீதஜ்ஞாநம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட அறிவின்கையாகும். கர்மயாவது— ஸாஸ்த்ரவித்ய திஷைத்யங்களைபொட்டி நடக்கும் புண்யங்களும், ஸாஸ்த்ரவித்ய திஷைத்யங்களுக்கு முரணாக நடக்கும் பாபங்களுமாகும். மோக்ஷம் பெறவிருப்பவர்க்கு, பாபத்தைப் போலே புண்யமும் விடத்தக்கதேவாகும்.

தத்யா வித்யவாந் புண்யாஸ்யே வித்யாஸி நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸம்யமுதயதி [மூண்ட 2-1-3]

[பரமபுருஷனை ஸாஷ்டாக்ரீத்தவுடன் ப்ரஸ்ஸம்ஜ்ஞாஸிஸானவகி, புண்யபாபங்களை விட்டு, ப்ரக்ருதிஸம்பந்த்யமற்றவனாய், (புருஷைத் தானுடன்) மேலான ஸம்யத்ததை அடைகிறான்] என்று உபநிஷத் ஒதிறற்குே, வாஸனையாவது நீண்டநாள் பழக்கத்தால் ஏற்படும் ஒரு ஸம்ஸ்காரம். இது அஜ்ஞாந வஸனைபென்றும் கர்ம வஸனையென்றும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த்யவாஸனையென்றும் மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கும். அஜ்ஞாநம், கர்மம், ப்ரக்ருதிஸம்பந்த்யம் இந்த மூன்றேனும் அதாநீகாலமாகப் பழகிவருகையாலே அவற்றில் ஒரு தவிர்க்கவொண்ணாத பிடிமாயம் ஏற்பட்டு மேன்மேலே அவற்றையே செய்யத்தூண்டுதலாயிருப்பது இந்த வாஸனை எனப்படும் ஸம்ஸ்காரம். குசியாவது—ஸம்பந்த்ய விஷயங்களில் விருப்பம். இந்த விஷயங்கள் பலவகைப்பட்டவையாகையாலே, அவற்றில் விருப்பமாகிற குசியும் பலவகைப்பட்டதாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த்யமாவது— அசேதனமான மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான பஞ்சப்யுத்தங்களும், பதினொரு இத்திரியங்களும் அமைந்த ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஸீர்ஸங்களோடு ஜீவனுக்கு உள்ள தொடர்பு.

இனி, ஸர்வஸம்பந்த்யாலே சொல்லப்படுபவை பின்வருமாறு:— 1. வுரும்பு நறுக்குகை, அரித்த இடத்தைச் சொரிகை முதலானவை போலே, தம் நினைவில்லாமலே, ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே ஜீவ

னுக்கு ஸரணாக்ருண பின்பு விளையும் பாபங்கள். 2. 'நாம் இவற்றைநர் செய்யாதபோது உலகம் தம்மைப் பழிக்குமே' என்னும் பயத்தாலும், 'தம்மைக்கண்டு மற்ற உலகினர் இவற்றை விட்டு விட்டால் அவர்களுக்கு ஸ்வருபதாசனாலுமே, ஐயோ!' என்கிற கருணையாலும் செய்யப் பித்ய நைமீத்திக கர்மங்கள், 3. எப்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றிய பின்பு ஈஜோ ஞானத்தாலும் தமோ ஞானத்தாலும் கலங்க, கைவிட்ட உபாயங்களில் ஈடுபடுதல், மறுபடி ஸரணமடைதல் (ஆகிய இம்முன்றும் ஸர்வஸம்பந்த்யாலே சொல்லப்படுகிறது.)

'மோக்ஷத்திற்கு ஸாத்யநம் என்னும் எண்ணத்தோடு செய்யப் படாமல், பழிக்கு அஞ்சியோ, கருணையாலோ, கலக்கத்தாலோ செய்யப்படுபவை ஸாத்யநவஸம்பித் சேருமோ' என்னும் றயம் இங்கு எழுதிறது. அதாவது—

உத்மாத்யஸ் சித்த விப்ரம: [அமர 1-200]

[உ.நமாத்யமென்னும் சொல்லும் மனமயக்கமும் பர்வாயம் (ஒரு பொருளுடையவை)] என்கிறபடியே புத்தமாரூட்டமடைந்தவன ஒருவன் 'இன்ன ஊருக்குப்போகிறோம்' என்கிற நினைவு இல்லாமல் ஒரு வழியில்போகும் போது அஸ்வழியிலுள்ள ஏதோவொரு ஊருக்குச் சென்று சேருவதுபோலே, ஸாத்யநப்யுத்த்யிவில்காமல் பழிக்கஞ்சியோ, கருணையாலோ கலக்கத்தாலோ செய்யப்படுகிற இச்செயல்கள் விட்ட உபாயங்களில் சேர்ந்து விடுமோ? என்பது இவ்வாஷைபம். இவையும் விட்ட உபாயங்களில் சேர்ந்தே விடுமென்பதை "ஆத்முஸாஸ்ய (கருணா) ப்ரத்யாநாயி அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட (உயர எறித்த) கட்டி ஆகாசத்திலே தில்லாதாப்போலே அனவையும் ஒரு புவத்தோடே ஸத்தியப்பிக்கக்கூடவது (சேர்ந்து விடும்). ஆகையாலே அனவையும் பாபாஸம்பந்த்யவாஸ்யகக்கூடவது" என்று பின்னை லோகாசாயீ தனிசரமத்திக் அருவிச்செய்துள் வாகீ. 'பழிக்கஞ்சியோ, கருணையாலோ, கலக்கத்தாலோ செய்யப்படும் புண்யகர்மங்கள் பாபம் எனத்தக்கவையானாலும் மறுபடி ஸரணமடைவதில் தற்றமுண்டோ?' எனில்— ஒருமுறையே அநுஷ்டிக்க வேண்டியதாய், மறுமுறை அநுஷ்டிப்பதைப் பொறுக்காத ப்ரபத்தியின் இயல்வை அறிவாமல் கலக்கி அறிஷ்டங்கள் போலதற்காகவுள். இஷ்டக்களை அடைவதற்காகவும் மறுபடியும் பண்ணும் ஸரணாகதியும் 6-ம் பக்கத்திலுள்ள "அத்யபாதா" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணத்தின்படி உபாயாத்ரங்களைப்போலே பாபத்தையொக்கும் என்று அறியத்தக்கது.

இனி, சரமஸ்ஸோகத்தின் பிற்பாதியில் நாலாவது பதம் விளக்கப்படுகிறது — (மோக்ஷயிஷ்யாமி) இந்தப் பாபங்களிலிருந்து விடப்பட்டவனும்படி செய்யக்கூடவேண்டும். “மோக்ஷயாமி” என்று ‘பாபங்களிலிருந்து விடுதலையளிப்பேன்’ என்று கூறாமல், “மோக்ஷயிஷ்யாமி” ‘பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன்’ என்று ‘ணிச்’ ப்ரயோகம் செய்திருக்கையாலே, “நானும் இதற்கு ஒரு முயற்சி செய்வேன்” என்று, நீயும் இதற்காக என்னை இறைஞ்சுவேண்டா. நீ என்னைச் சரணடைந்த ராஜகுலப்பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு அப்பாபங்கள் தானே பயப்பட்டு

“வானே மந்தகடலோ மாகுதமோ நீயாகமோ —

வானே ஒருவீற்றுக் கண்டமுமால் —

..... வந்துயரையாவா மருவது” [பெரிய திருவ 51]

என்கிறபடியே போனலழி தெரிவாமல் நானாகவே விட்டுப்போய் விடும் என்று அருளிச்செய்கிறார். இப்படி அருளிச்செய்வதற்குக் கருத்து பின்வருமாறு:— பாபமாவது குப்பையில் ஆமணக்குச் செடிபோலில் முளைத்து எழுந்து பாபு போலே கழுத்தைக் கொத்தும் ஸ்தூலப்பொருளன்று. இந்த ஜீவன் செய்த கர்மங்களின் பயனாய் வந்ததொன்றையாரும், இவன் செய்த கர்மங்கள் செய்த அக்கணத்திலேயே அழிந்துவிடுகின்றன. அவற்றைச் செய்தவனான இவனும் அவற்றை மறந்து விடுகிறான். ஆனால் ஸர்வேஸ்வரன் இவன் செய்த கர்மங்கள் யாவற்றையும் நினைத்திருந்து, தக்க காலத்தில் ஒன்றையும் விடாமல் அவற்றின் பயனை இவன் அனுபவிக்கும்படி செய்கிறான். இவ்வழியும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திக்ரஹத்தால் விளைவது. அந்த ஸர்வேஸ்வரனே திக்ரஹத்திற்கு தேர்மாறான அறுக்கரஹத்தைச் செய்தால் ஜீவனைத் துன்புறுத்தி வந்த அப்பாபம் அவனுக்கு அருகிலும் திற்காமல் ஓடிவிடும் என்று கருத்து. ‘அவை தானே விட்டுப் போய்விடும்’ என்றதற்கு அநாதிகாலமாகத் துன்பங்களையளிக்கும் பாபங்கள் வந்து மேலிட்டால் அவற்றைக் கண்டு ஜீவன் தடுக்கின்ற தடுக்கமனைத்தையும், எப்பெருமானை ஆஸ்ரயித்த ராஜகுலப்பெருமையையுடைய அந்த ஜீவனைக்கண்டு அப்பாபங்கள் வயிறெரிந்து தடுக்கும்படி செய்கிறான் ஸர்வேஸ்வரன் என்று கருத்து.

“இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழித்தது என்று தோற்குத படி போக்குவதையும், அவை நினைவுக்கு வந்தாலும் தன்னுடைய இயல்வான ஜ்ஞாநாதத்தாதி ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து ‘வைவு உண்டா? போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழித்தது’ என்று குப்பதையும், அவற்றின் நினைவாலே துன்பம் தொடராதிருப்பதையும் திருவுளிளம் பற்றிப் ‘பாபங்கள் தானே விட்டுப்போய்’ என்கிறது” என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பிள்ளை யோகாசாஸ்பர் தனி சரமத்தில் அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு அதுவத்திக்கத் தக்கது. ‘பாபங்கள் போய்விடும்’ என்று பொது வாகச் சொல்லாமல் ‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’ [பாபங்கள் விட்டுப் போய்படி செய்யக்கூடவேண்டும்] என்று எப்பெருமானின் தன்மையில் அருளிச்செய்ததற்கு ஒரு கருத்துண்டு. அதாவது:— “இவ்வளவு காலமாக ‘நா காரியத்தை நாம் செய்து கொள்ளவேண்டும்’ என்று நீ சொல்லப்பட்டபடியால், ‘இவன் காரியத்தை இவனே செய்து கொள்ளட்டும்’ என்று உன்னை விட்டிருந்தேன் நான். எனக்கு நீ சரீரமாய் அடிமைப்பட்டிருப்பவன் என்பதை உணர்ந்து என்னிடம் உன்னுடைய ரக்ஷணப் பொறுப்பை ஒப்படைத்த பிறகு ‘உன்னுடைய பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு நீ புக்தியோகும் முதலானவற்றைச் செய்துகொள்’ என்று உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தரமாட்டேன். என்னுடைய சரீரமான உன்னுடைய அஜ்ஞாநம் முதலான அழகுக்களை, சரீரத்தையுடையவனான தானே போக்கிக்கொள்வேன்” என்பது அக் கருத்து உன்னை உடைவது எனக்கே பேருகையாலே அதற்கான முயற்சியையும் தானே செய்வேன் என்றபடி. ஆகையால் ஜீவன் ஸர்வரண ரக்ஷகனாக அடைந்தபிறகு இவனுக்கு ஒரு விசேஷியும் இருக்க இடமில்லை என்று கருத்து.

“இங்கு ‘எல்லாப்பாபங்களினின்றும் உன்னை விடுவீடுக்கக் கூடவேன்’ என்று தடைகளை நீக்குவதைமட்டும் சொல்லிற்று. கைக் கையத்தைப் பெறுதலாகிற இஷ்டப்பிராப்தியைச் சொல்லாததற்குக் காரணமென்ன?” என்னும் கேள்வி இவ்விடத்தில் எழுகிறது. இவன் புகுவத்கைக்கரியத்தைப் பெறுவதற்கே சரணமடைகையாலே, அவற்றிற்குத் தடைபான பாபங்கள் நீக்குவதைச் சொன்னால் கைக்கரியத்தை அடைவது தன்னடையே வகுமரகையாலே அதைத் தனிவாகச் சொல்லவில்லை. அப்படியல்லாமல், இந்தச்

சரமஸ்லோகத்திற்கு முந்தின ஸ்லோகத்தில் புக்தியை விதிக்கும் போது 'மாமேவ ஏஷ்யஸி' [என்கையே அடைவாய்] என்று தன்மையடைவதாகிற இஷ்டப்ராப்தியைச் சொன்னது இவனுக்கும் பொருந்துமாகையாலே சொல்லவில்லை என்றும் கொள்ளலாம். 'அப்படியானால் அந்த புக்தி திஷ்டுனுக்குமுள்ள ஸர்வ பாய விபோசநத்தையும் சொல்லாமல் விட்டிருக்கலாமே' எனில், புக்தி திஷ்டுனுக்குப் ப்ராப்த்யுக் கர்மங்கள் தனித்த மற்ற பாயங்களையே போக்குகிறது. அவன் ப்ராப்த்யுக் கர்மம் முடியும்கரை பிறப்பெடுத்தே ஆகவேண்டும். இந்த யானாகுமனுக்கு இந்த ஜன்மம் தனியே மேல் ஜன்மங்களில் அநுபூனிக்கவேண்டிய ப்ராப்த்யுக் கர்மத்தையும் போக்குகிறானாகையாலே அது இங்கு சொல்லப்பட் டது. கடை நீங்கினால் பூலன் தானே வருமானாகவால் அதைத் தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவன்றே. இவ்விஷயம் பின்னாலே காசர்வானுடைய ஸரிய;பதிப்படியில் கருக்கமகவுள், பரந்தபடி தனிசரமங்களில் விசிவாகவும் விளக்கப்பட்டது. "மலயேசக்யத்தாலே (அழுக்கின சேர்த்தியாலே) மழுக்கின மாணிக்கத்தை அழுக்கறக் கடைந்தால் தன் னையே தக்யுமமான ஒளிப் ப்ராப்திக்குமோபாதி, இவனுக்கும் அவித்யாதிகளாகிற த்ரோத்யானங்கண்டையக் கழிகையாலே, ஸ்வஸர்வமான அபஹதபாப்மத்தயாதிகளையத் தன்னையே ப்ராப்திக்கும்றே. ஆகையாலே விரோதி நிய்ருத்தி யிறே அபேஷிதா. அந்த ப்ராப்த்யுநயம் தேற்ற விரோதி நிய்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஆகையிறே, 'ஆவிஸ்வயுர் மம ஸஹஜகைங்கரிய வித்யா' [அஷ்டஸ்லோக-3] [எனக்கு இயல்வான கைங்கரியங்கள் ஆவிப்பணிக்கட்டும்] என்று பட்டர் அருளிச்செய்தது" என்று பெரியவாச்சாணி பின்னாலும் பரந்த ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்துள்ளார்.

இனி, சரமஸ்லோகத்தில் கடைசிப் பதம் விளக்கப்படுகிறது. (மாஸா:) கருந்தாரே, அதானிகாலமாக உன் காரியத்தை நீயே முயலும் நிலையில் இருந்து வந்தாய். அதனால் நானும் உன்னை உன் வசத்தே விட்டிருந்தேன். அத்திலையில் 'நம் காரியத்தை நம்மால் முடிக்க முடியுமோ முடியாதோ' என்று நீ வருத்தியிருப்பதற்கு இடமுண்டு இப்போது உன் காரியத்தில் நீ முயல்வதைக் கைவிட்டு விட்டாய். அதனால் நானும் உன் காரியத்தை என் காரியமாக ஏற்றுக் கொண்டு செயல் புரியத் தொடங்கிவிட்டேன். ஆகையால், முன்பேயிலே நம் காரியம் முடியுமோ முடியாதோ

என்றே 'நம் காரியத்தில் எம்பெருமான் ப்ராப்தமாகாய் இருக்கிறானே; நாம் எப்படி உயிலோம்' என்றே நீ வருத்த இடமில்லை. உன் பேற்றுகரு முயற்சி பலன் ஆகிய இரண்டிலும் தொடர்பற்ற உன் ப்ராப்தத்திய நிலையை நீ தன்குணர்ந்து, உன் ரக்ஷணகாரியத்தை நீ மேற்கொள்ளாமையாலும், உன்னை ரக்ஷிப்பதில் முயற்சியும் பலனும் என்னுடையவை எனக் கருதியுள்ள நானே உன் பாயங்களைப்போக்கி உன்னை ரக்ஷிக்கும் செயலை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டபடியாலும் உனக்கு வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை என்று கருத்து. இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சாணியின் பரந்த ரஹஸ்யத்தில்—'நிரபாய உபாயத்தினால் நான் உன்னுடைய விரோதி நிய்ருத்தி பூர்வமான அபிபிரதவெதி, தியை ஸாதித்துத்தரக் கெடவனாக ஏறிட்டுக் கொண்ட பின்பு ஸாபாயமான ஸாத்யநாத்ரயங்களினுடைய துஷ்கரத்தவாதி, களை அநுஸந்தித்து சோகிக்கக் கடவையல்கீ; அந்த ஸாத்ய விசேஷங்களைப்பொழிய நிரபாய உபாயம் இல்லாதவன்று அன்றே உனக்கு சோகிக்கவேண்டுவது. அவற்றை விட்டு என்னை ஆர்யதிகையாலும் சோகிக்கவேண்டா. ஆர்யணியான நான் வந்ஸலானாகையாலே, உன்னுடைய தேய்ஷங்கண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸாஸ்பதுனாகையாலே, துர்லப்யுன்னன்று சோகிக்கவேண்டா. ஸாஸ்யனாகையாலே, உன்னுடைய சிறமைகண்டு சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வஸ்வாயி யாகையாலே அப்ராப்தனென்று சோகிக்கவேண்டா. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே, உன்னுடைய அபூர்த்திகண்டு சோகிக்க வேண்டா. ஸர்வசக்தியாகையாலே உன்னுடைய அசக்தி கண்டு சோகிக்கவேண்டா. நிருபாநீ, க பூந்நுலாகையாலும், ப்ராப்த்யா வானாகையாலும், 'கார்யம் செய்யுமோ? செய்யானே?' என்று சோகிக்க வேண்டா. ஸர்வபாயவிமோசகனாகையாலும் சோகிக்க வேண்டா, உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்க வேண்டா; என்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; விரோதியைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா. நீ என பக்கல் ஸர்வபுரத்யாஸம் பண்ணுநாகையாலே, உன்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; நான் ஸர்வஜ்ஞாத்வாதியுணவிசிஷ்டனாகையாலே, என்னைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா; விரோதியாகிறது, என்னுடைய திக்ரஹருபமாகையாலே பொறந்தோம் என்னத் தீரும்; ஆகையாலே விரோதியைப் பார்த்தாலும் சோகிக்கவேண்டா" என்று அருளிச்செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

முழுஷூப்படியில் பிள்ளைலோகசாஸ்யதம், 259 வது சூர்ணிகையில் 'அஹம்' என்னும் பதத்தில் சொல்லப்பட்ட ரஷகனுடைய ஸ்வபூவத்தையும் 'தவா' என்னும் பதத்தில் சொல்லப்பட்ட ரஷிக்கப்படும் அதிகாரியில் ஸ்வரூபத்தையும் காட்டி, கண்ணன் வருத்தத்தைப் போக்கியபடியை அருளிச்செய்த பின்பு 260 வது சூர்ணிகையில் — 'அஹம்' என்று எவ்வாறென்ற வகுப்புகளை முதலான குணங்களோடு கூடியவகுப்புகள் இவனுடைய தடைகளைப்போக்கும் தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, 'தவா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாம்' என்று 'கழிக்கவேண்டிய பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போகுமே' போன்ற எண்ணியே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் உன்னை வந்து துன்புறுத்தாது' என்னும் விஷயத்தைச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு 'மாஸாசு' என்கையாலே 'இப்படியான பின்பு உனக்கு வருந்துவதற்கு இடமேயில்லை என்கருள்' என்றருளிச்செய்து, 261 வது சூர்ணிகையில், இவ்விஷயத்திற்குப் பிரமாணமாக "எத்தினுவிடர்க்கடந்திததி ஏழை தெஞ்சேமே" [திருச்சந்த 115] என்னும் திருமுறைப்பிரகாரம் பாசுரத்தை அருளிச்செய்தார், "எத்தகக் காரணத்தால் நீ இப்படித் துன்பக் கடலில் மூழ்கியிருக்கிறாய்? நமக்கு நன்மையை அறிவதற்கு நாம் எல்லாம் அறிந்த காரணமும் அவன் அறியாதவனாகவும் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நமக்கு நன்மையை நடத்துவதற்கு நாம் சக்தி யுள்ளவராய் அவன் சக்தியில்லாதவனாய் இருக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலா? நம்முடைய காரணத்தை நாம் செய்துகொள்வதற்கு நமக்குத் தகுதியுண்டாய் அஃதுக்குத் தகுதியில்லை. என்னும் காரணத்தாலா? நாம் அறிவற்றவராய், அசுத்தராய், தகுதியற்றவராய், அவன் எல்லாம் அறிந்தவனாய், எல்லார் வல்லவனாய், தகுதிடையவனாய், இதற்குமேல் தன் மேன்மை பாராமல் தான் தாழ் நின்று உதவுபவனாக இருக்க, நீ துன்பக் கடலில் துவள்கிறது எக்காரணத்தாலே? அறிவினியான தெஞ்சே! பசுவத் விஷயத்தில் தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்பு, 'இதில் தொடர்பில்லாமல் இருக்கிறேனே' என்று வருத்தமும் அறிவாமல், யானையின் கழுத்திலே வீற்றிருப்பதுபோலே தனைத்துக்கொண்டு அறிவுகொட்டிடுகாய். இப்போது அவ்விஷயத்தில் தொடர்புகொண்டு நம் காரியங்களில் அவன் ஏற்றுகொண்ட பின்பு இன்று வருந்துகிறதும் அறிவின்றாமலாவன்கே" என்பது பெரியவாச்சாள் பிள்ளையின் விவாக்கியானத்தின்படி இப்பாசுரத்தின் பொருளாகும்.

முழுஷூப்படி 259 வது சூர்ணியில் இவனுடைய வருத்தம் திருப்பிவராதபடி தீங்குவதற்குக் காரணமான எப்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை "பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்வென்று நினைப்பிடாதற்கு, நீ வேலிக்கக்கடவையோ?" என்று அருளிச்செய்திருர், இதன் கருத்தாவது:— "நீ செய்த பாபங்களை நான் முதலில் என்னுடைய பொறுமைக்கு இலக்காகி, அத்துடன் தில்லாமல் உன்னிடம் எனக்குண்டான வாதஸர்வத்தாலே, 'செய்த குற்றம் நற்றமயகவே கொள் ஞாலதானே' [திருச்சந்த 111] 'தன்னடியார் திறத்தகத்துக் தாமதரயான்கிலும் சிதலதாக்குமேல், என்னடியார் அது செய்வார் செய்தாரேய் நன்று செய்தார் என்பர் போலும்' [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்கிறபடியே அவற்றைப் பாபமாக நிலையாமல் புண்வென்று நினைப்பிடாதற்கு, இனி நீ வருத்தலாமோ?" என்கை.

ஆக, சுமஸ்கோகத்தின் பிற்பாதியில் 'அஹம்' என்னும் பதத்தாலே பாபங்களைப் போக்கும் உபாயமாறியிருக்கும் எப்பெருமானுடைய இடையும், 'தவா' என்று அப்பாபங்களுக்கு இருப்பிடமான ஸரணுகாணுடைய தன்மையும், 'ஸர்வ பாபேப்யா' என்று தீக்கப்படுப பாபங்களுள், 'மோக்ஷயிஷ்யாம்' என்று அப்பாபங்கள் தீங்கும் வழியும் கூறப்பெற்று, 'மாஸாசு' என்று இது காரணமாகவே ஸரணுகூறன் வருந்த இடமேயில்லை என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இதுவரையில், திருக்கோட்டியூர் நாய்க்கிடமிருந்து எப்பெருமானாரால் மிகமுயன்று பெறப்பட்டதும், ஆசார்ய பரம்பரை மூலம் என்பார், கூரத்தாழ்வாள், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிக்கை, பெரிய வாச்சாள் பிள்ளை, வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களின் உபதேசம் மூலமாவும் நம்மக் கீர்த்திகள் மூலமாகவும் கிடைத்ததுவுமான சுமஸ்கோகத்தின் முழுஷூப்படியை முக்யமாகக் கொண்டு மற்ற கீர்த்தங்களையும் மேற்கோள் காட்டி விவரிக்கப்பட்டது. தமஸ்யத்தரவரணமாக அமைந்த கீர்த்தியில் கவிச் முதன்மைபெற்றதான அஷ்ட ஸ்லோகியில் இவ்வித்தியக் கருக்கமசாக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நடு நிலையான்கள் உணர்ந்துகொள்ளுவதற்காக அஷ்ட ஸ்லோகியில் சுமஸ்கோக விவரணமாக அமைந்த கடைசி இரண்டு ஸ்லோகங்கள் அந்நினைவுப் பொழிப்புரையுடன் கொடுக்கப்படுகின்றன.

மதப்ராப்தியைத் தந்தாய மமோகந்தமகிலாஃ ஸந்தர்ஸ்ய
 துர்யம் புந:
 மமோகம் மத்யுஷாப்தயே ஈரணமித்பாசித்தோ டாஸஸாயம் குரு
 த்வாமோகம் விபவஸாயயுத்த மகிலா ஜ்ஞாநாத் துர்யண
 ஹ்யஸம்
 மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபுத்தயுகை: விவரணீதர் குரியார்
 ஸுசம் மாக்ருத்ய: || [அஷ்டசலோக-7]

[என்னைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக (உன் தெஞ்சைச் சேதிப்ப தறிதாக) என்னாலே சொல்லப்பட்ட எல்லா மோஷோபாயங்களையும் ருசிவாஸனைகளோடு விட்டு என்னை அடைய வேண்டுமென் னும் ஆதித்தியிருத்தவனாய் என்னை ஒருவனையே என்னைப் பெறு கைக்கு உபாயமாக இருப்பவனென்று உறுத்கொள்வாயாக. இப் படி உறுதிக்கொண்ட உன்னை திருமாதம் சக்தி முதலிய குறைய கள் திறந்த நான் என்னைப் பெறுகைக்குத் தடையான பரபய களி அற்றவனாகச் செய்யக்கடவேன்; வகுத்தாதே]

நிஸிந்த்ய த்வத்யுநதாம் மஹீ ஸத்ய கர்மாந்யுபாயாந் ஹரே
 கர்த்தும் த்யக்ருமபி ப்ராப்த்யுநதஸம் ஸ்த்யாமி த்யுக்ருமஸு
 ஷதத் ஜ்ஞாநமயேப்யோ ஸம் புநஸ் ஸர்வாபந்த்யஸயம்
 கர்த்தாவந்தி த்ருடேஸம் தே து சரமஸ் லோகாய் ஸமரந்
 ஸஸந்தே: || [அஷ்டசலோக-8]

[என்பெருமானே! அடியேன் எப்போதும் தேவர்களுக்கு அந்வந்த பாதத்தரமானவன் என்று உறுதிக்கொண்டு கர்மியோக்யம் முதலிய உபாயங்களைச் செய்வதற்கும், அடியோடு கிருவதற்கும், ப்ரபந்தி செய்வதற்கும் கூட வல்லமையற்றவனாய் மிகவும் வகுத்துவிண் றேன். பர்த்தஸாதிபாயம் நின்ற தேவர்களுடைய க்ருதசரமஸ்லோ கத்தை நினைத்திருப்பவனாய், நீயே உபாயம் என்னும் இந்த உறு தியைப் பெற்றிருக்கும் அடியேனுக்கு தேவர்க் எல்லாப்பாபங்களை யும் போக்கியகுணவீர் என்று வகுத்தமற்று உறுதியோடு இருக்கிறேன்.]

இனி, இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் ஊன்றியிருக்கும் அதி காரிகள் மிகவும் விடைத்தறிகரியர் என்பதைவிளக்கும் முழுஷாப்படி ருக்ஷணை (269 முதல் 279 வரை) பதினாறையும் விளக்கிச் சரமஸ்லோகப் பொருளை நிறைவு படுத்துவோம்.

ருக்ஷண 263: உய்யங்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறப்பதில் உள்ள அருமைமயக் காட்டுவதற்காக இதில் ஓர் ஐதீய்யம் எடுக்கப்படுகிறது. அநாவது எப்பெருமானார் காலத்தினிருத்தவராய், 'தக்ஷ நிர்ணயம்' என்னும் க்ருத்யுத்ததைச் செய்தவரான உய்யக் கொண்டார் என்பவர் புக்தியோக்யத்தில் ஊன்றியிருத்தார். எப்பெருமானார் அவரை ப்ரபந்தி நிஷ்ட்யாய்ப்படி பண்ணு னோணுமென்று. திருக்கோட்டியூர் நம்பிரியமிருந்து நாம் பெற்ற இந்த ஸ்லோகத்தில் அருப்பொருளை அகருக்கு அருளிச் செய் தார் அதைக் கேட்டவுடன் உய்யக்கொண்டார், "இவ்வர்த்தம் மிகவும் அழகாரிருக்கிறது. ஆனாலும், புக்தியோக்யத்தை விட்டு ப்ரபந்தனாகநற்குத் தக்க ருசி எனக்கு இல்லை" என்று கூறினார். இவரைக் கேட்ட உடையவர் "அறிவாளியாகையாலே இவ்வர்த்தத்தை ஏற்றக்கொண்டார்; எப்பெருமானுடைய அருளிச்செய்த மையாலே இதில் உனக்கு ருசி பிறக்கவில்லை," என்றருளிச்செய்தார் என்பது அந்த ஐதீய்யம். இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் அறிவாளிகளுக்கும் ருசி பிறப்பது அரிது என்பதை இவ்வைதீய்யம் காட்டுகிறது.

ருக்ஷண 264: இதுக்கு ஸ்ரவணஸ்யாதந்த்ரியத்திலே நோக்கு:

இந்தச் சரமஸ்லோகத்திற்கு இவ்வைதீய்யம் நோக்கு என்று இதில் அருளிச்செய்திருக்கிறார். அநாவது:— ஸ்ரவணஸ்யாதந்த்ரியம் ஒருவாடு என்றால் ஸ்ரவணஸ்யாதந்த்ரியமான இந்த ஸ்லோகம் ஒரு தட்டா யிருக்கிறது. ஸ்வல ஸ்ரவணங்களிலும் விதிக்கப்பட்ட எல்லா மோஷோபாயங்களையும் வானையோடு விடச்செய்து, இச்சேதந னுக்குத் தானே எத்தனைமயையும் எதிர்பாராத ஸாத்யமாய், இவன் தன்னைவடைவதற்குத் தடையான எல்லாப் பாபங்களையும் நீக்கித் தன்னைவடையுப்படி செய்கின்றவனாய், அனைத்தையும் தன் வசப்படி நடத்துகின்றவனான ஸ்ரவேஸ்வரனுடைய, ஸ்வாதந்த்ரிய யத்திலே இந்த ஸ்லோகத்திற்குத் தாத்பர்யம் என்றபடி.

சூரிண 265: "இதுதான் அந்நவமது கோடியில்" என்று வங்கிப்புரத்து நம்பிவார்த்தை

இந்தச் சரமலோகார்த்தத்தில் நம்பிக்கைகளை பிறப்பிப்பதற்கும் அரிது என்பது இச்சூரிணயில் காட்டப்படுகிறது. அதாவது:— முன்பு அறிவிப்பதாக ஒருபொருளை அறிவித்து அதைச் செய் என்று காட்டியிருப்பது விதி, எனப்படுகிறது. அறிந்ததொரு அறிந்ததையே திருப்பிச் சொல்லுவது அதுவாதமென்பதுகிறது மேலேபூத்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது 'என்றையே சரமலோகவாய்' என்று இந்த மலோகத்தின் கண்ணால் அர்ஜுனனைக் குறித்து விதிப்பதாகத் தோன்றினாலும், அர்ஜுனன் ஏற்கனவே அறிந்த விஷயத்தையே இதில் கண்ணால் அறவாதும் செய்கிறான் என்பதே உண்மை என்று மிகவும் ஆபதான வங்கிப்புரத்து நம்பி இவ்வார்த்தையில் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்கிறது இச்சூரிண. வங்கிப்புரத்து நம்பி எம்பெருமானாரால் தியமிகப்பெற்ற எழுபத்துநானூ லோகஸதா தியமிகளில் ஒருவர் என்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

266 விது சூரிண:— அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத் தொழில்களானும், குழிகள் வாக்யங்களானும், க்ருஷ்ணன் தன் வாரியத்தினே அதிசுரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப் பற்றிச் சொல்லுகையாலே

வங்கிப்புரத்து நம்பியின் திருவுள்ளத்தை இந்தச் சூரிண விவரிக்கிறது. அதாவது— இந்தச் சரமலோகத்தைக் கேட்கும் அதிகாரியான அர்ஜுனன் இளமை தொடங்கி, கண்ணால் செய்ததாரிய பல செயல்களைச் செய்ததைக் கண்டும் கேட்டுயிருப்பவன். அவையாவன:— கோவத்தனத்தைக் குடைவாய்ப்பிடித்தல், காளிபனுடைய படங்களில் குறித்து நர்த்தனம் செய்தல், மாண்ட ஆசார்ய புத்திரையும் கைகுண்டம் சென்ற வலதிக புத்திரனையும் மீட்டுக்கொடுத்தல் முதலானவை. அத்துடன் சிஷிகனுடைய வாக்யத்தாலும் கண்ணால் இவ்வான உபாயமான பரமாத்மாவாய் இருப்பவன் என்று உணர்த்தவன்.

அவ்வாகியங்களாவன:—

ஏழு நாராயண: ஸ்ரீமாத் காரீரர்ணவநிகேதத: |
நாகுபர்யங்கருத்மருஜ்ய ஸ்யாகுதே மதுராயம் புரிம் ||
[புர-ஆ-தீர்த்த 86-24; ஹரிவம்ஸம் 138-82]

[பாத்தலில் பன்னிகொண்டபுண இந்த ஸ்ரீமத்தாராயணனே பைத்தாகப்பாயை விட்டு மதுராயுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

புண்யா த்யவரவத் வத்ர ததாரஸ்தே மதுஸூதிநா: |
ஸமகூரத் தேவா புரானோஸஸௌ ஸ நரி தர்ம: ஸநாதநா: ||
[புர-ஆ 86-25]

[புண்ணியமான த்யவரகையிருக்கூமிடத்தில் மதுஸூதிநானினுக்கிறான்; அவஸ்தான் இவற்கையான தேவபுணயும் பழையோணயுமிருப்பவன்; அவனே பழமையான தர்மமாவான்.]

வத்ர நாராயணே தேவா பரமாத்மா ஸநாதநா: |
தந்ர க்ருத்ஸநம் ஜகத் பார்த்து தீர்த்தாயாயதநாதி ச ||
[புர-ஆ 86-27]

[பார்த்தனே! பரம்பொருளும் பழையோணும் தேவனுமான நாராயணன் என்கிறுக்கிறானே அங்குதான் எல்லாவுலகும் தீர்த்தங்களும் கோயில்களுமுள்ளன.]

மே ச வேத்யநிகேதா விப்ரஸாயே சாத்யாத்மஸிதேச ஜதா: |
தே வதூந்தி மஹாத்மாதம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் ||
[புர-ஆ-தீர்த்த 86-26]

[வேத்யமறித்த வேதியர்களும், வேத்யத்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷானை கிருஷ்ணனையே பழமையான தர்மஸ்வருபிவென்று சொல்லுகிறார்கள்.]

பனிதர்மணம் ஸ்ரீ கோ வித்தா: பனிதர்ம பரமுத்யதே |
புண்யாநாமபி புண்யோஸஸௌ மங்குளநாஞ்ச மங்குளம் ||
[புர-ஆ 86-27]

[புனிதப்படுத்தும் பொருள்களில் மேலான புனிதப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறான் கோவித்தன்; புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமாயிருப்பவனும், மங்குளங்களுக்கெல்லாம் மங்குளமாயிருப்பவனுமவனே.]

க்ருஷ்ணம் ஷவஸி லோகாதநாஸூத்பத்திரி சி ப்யயா |
க்ருஷ்ணஸ்ய ஸ்ரீ க்ருதே பூகமிதம் விவம் சராசரம் ||
[புர-ஸபு 41-26]

[கண்ணனே உலகங்களைவெல்லாம் படைப்பவனும் அழிப்பவனும் மாலானவிரே; ஸ்தூபநதனுங்குமருபமான இவ்வுலகெல்லாம் கண்ணனுக்கே உரியதன்றே.]

அத்துடன் இவ்வமைதொடங்கியே, அரசாண்டபோதும் காட்டி விருந்தபோதும் கண்ணன் தங்களுடைய காரியத்தைத் தன்காரியமாக ஏற்றுக்கொண்டுமடத்தினவன் என்பதைக்கண்டு உணர்ந்தவன். அத்துடன் இந்த கீதையிலும் உபாயக ஜ்ஞாநியானவன் ஏப்பெருமானையே உபாயமாகவுள்ளொண்ட மஹாத்மாவான ஜ்ஞாநியாகப்பரிணமிக்கவேண்டுமென்றும், புகுத்தியோகத்திஷ்ட்யும் ஸ்வயம் ப்ரயேஜாத புகுத்திஷ்ட்யுமாகப் பரிணமிக்கவேண்டுமென்றும் பலவிடங்களில் உபதேசித்திருப்பதைக் காட்டி ரூப்பவன். (இவ்விஷயம் கீதா சரமஸ்சோக வ்யாக்யானத்தில் பக்கம் 838 முதல் 853 வரை விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது) அர்ஜுனன் இவ்வளவும் உணர்ந்தவனாகையாலே, "இக்கண்ணன் சொல்லுகிற உபாயங்களெல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று. இன்னே நமக்குத் தஞ்சம்" என்று பரிபூர்ணமாக விஸ்வாஸம் கொண்டு, 'அப்படிப்பட்ட இவன் நம்மை இவ்வுபாயங்களிலேயே ஸூட்டுகிறானே' என்று வருத்தமடைந்ததற்கு 'அப்படியானால் என்னைப்பற்று' என்று ஏற்கணவே அர்ஜுனன் அறிந்த விஷயத்தையே அவனுக்கு அறிவுறுத்துகிறான் என்று கருத்து.

தூரண 267:— புறப்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை மோதிக்கொக்காக.

"அப்படி இவ்விஷயம் ஏற்கணவே அர்ஜுனனுக்குத் தெரிந்ததானால், கீதையில் தொடக்கத்திலேயே அனாத்சொல்லாமல் 'நெறிவெல்லாம் எடுத்துரைத்த' [திருவாய் 4-8-6] என்கிறபடியே எல்லாவுபாயங்களையும் உபதேசித்ததற்குக் காரணம் என்ன?" என்றும் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறது இந்தச் சூரண.

அதாவது:—
கார்ப்பண்பா தேஜஸோபஹுதஸ்சபுரவா
ப்தத்சுதாமி த்வாந் தந்நவந் ப்ரடரேதா: |
யத்சுரேய: ஸ்நாநந்நிசீதாந் ப்ரஹ்நி தந் |
ஸீஷ்யஸ்தேஷ்யய் ஸாதீ மாய் த்வாந் ப்ரநாந்நம் ||
[கீதை 2-7]

[குறையில் மனிப்பள்ளிமையாகிற குற்றத்தால் நலங்கெட்ட நான் தூரமம் இன்னதென்றறியாமல் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு

உறதியாக எது தன்மை பயக்குமோ அனாத்சொல்லி. உனக்கு நான் சீடன். உன்னை ஸரணமடைந்த எனக்கு நல்லறியை உண்டாக்குவாய்] என்று கீதையில் தொடக்கத்தில் தனக்கு நன்னைவாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று சரணமடைந்த அர்ஜுனனுக்கு முகலில் இந்த ஸரணாகூதியை உபதேசிக்காமல் மற்ற உபாயங்களை விவாக உபதேசித்ததெல்லாம் "இவன் தன்னுடைய தன்மையைத் தான் ஸாதிக்க விரும்பி அவ்வுபாயங்களில் ஈடுபடுவானா? அல்லது ஏப்பெருமானுக்கு அந்நத்த பரதத்தரமான ஜீவாத்மா தன் தன்மைக்குத் தான் பாடுபடுவது தவறு என்று உணர்ந்து 'ஏப்பெருமானே உபாயம்' என்றும் உபதேசத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுள்ளவனாவானா?" என்று இவனுடைய நெஞ்சைப் பரிசுஷிப்பதற்காகவே என்று கண்டுகொள்வது.

தூரண 268:— வேத்யுருஷன் உபாயாத்நாங்களை விதித்தது. கொண்டிப்பகவுக்குத் தடிக்கட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்கார மமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் பிறக்கக்கூடாது.

கண்ணன் அர்ஜுனனுடைய நெஞ்சைப் பரிசுஷிக்க உபாயாத்நாங்களை உபதேசித்தானாலும் வேத்யுருஷன் உபாயாத்நாங்களை விவாக விதிப்பதென்? எனும் கேள்விக்கு பதிலளிக்கிறது இந்தச் சூரண. அதாவது:— ஆப்தர்களில் தலைசிறந்தவனான வேத்யுருஷன்

நமோ தீயோ விஜ்ஞாந ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ராஹ்மண: |
நாநுத்யயாயாத் ப்ரஹ்மீத் ஸப்ரத்யாந் வரோ வில்லப்யநம்
ஸயீ தத் || [புருஷ 6-4-21]

[வேத்யுமாதியவன் வறிவுடைவனாய் அத்தப் பரமபுருஷனையே (ஸ்ரவணமதநங்களால்) அறிந்து தியானம் செய்யக்கடவன். (அவனைப்பெரித்தவற்றைச் சொல்லும்) பல சொற்களை மனத்தாலும் எண்ணவேண்டாம். அப்படி எண்ணுவது வாத்நாங்களை வாட்டுவதேவாகுமன்றே]

ஓம்த்யேவ த்வாயாத்நாத்மாநம் ஸ்வஸ்தி வா பாராய தமஸ:
பரஸ்தாத் [முண்டக 2-236]

[புக்குதிக்கு அப்பாலுள்ள அனைப் பெறுவதற்கு, பரமாத்மாவை 'ஓம்' என்றே தியானியுங்கள்; உங்களுக்கு தன்மையுண்டாகும்.]

ஆத்மாநமேவ லோகஸூரணீத [ப்ரகுள 3-4-15]
[காணத்தக்க பரமாத்மாவை உபாஸிபுயக்கம்.]

ஆத்மா வா அரே த்யஷ்டவ்யஸம்
ஸரோ தவ்யோ மந்தகம் யோ நிதித்த்யாஸிதவ்யம்
[ப்ரகுள 6.5-6]

[கேட்கத்தக்கதும், தனைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா நிபாஸிக்கத் தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.] முதலான வாக்கியங்களாலே புக்தி யோக்யம் முதலான உபாயங்களை மோக்ஷஸாத்யநமோக விதித்தது ஏனெனினர் எவருக்கும் அடங்காமல் தன்னிஷ்டப்படி ஊடுங்கும மேய்த்து திரியும் கொண்டிப்பகவை அப்படி மேயாமல் தம் உசர்ப படுத்துவதற்காக அதன் கருத்தில் தடி கட்டி விடுவாணரப்போலே, அறங்கார மமகாரங்களால் தேஹாத்மாபிமானியாய் நாத்திக ளாய்த் திரியும் மனிதனுக்கு அவன் விருப்பும் சத்ரு திரஸனத்தைச் செய்து தரும் ஸயேந யாக்யத்தை விதித்து அனனுக்கு ஸாஸ்திர விஸுவஸத்தை உண்டாக்கி, பணம், பிள்ளை, மழை முதலான இம்மைப் பலன்களை அடைவதற்கு மத்தும் பல யாக்யங்களை விதித்து அந்த ஸாஸ்திர விஸுவஸத்தை உறுதிப்படுத்தி, அவன் மறுமைப் பலன்களைப்பற்றிச் சித்திக்கத்தொடங்கியவுடன் ஸ்வர்க்ய க்யம் முதலான மறுமைப்பலன்களுக்கு 'ஜ்யோதிஷ்டோமம் முத லான யாக்யங்களை விதித்து தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறு பட் டது ஆத்மா' என்று அவனை உணரவைத்து, ஸ்வர்க்யம் முத லான அல்பஸ்திரபுலன்களின் விருப்பம் நீங்கி அதந்தஸ்திர புலனான மோக்ஷத்தில் அனனுக்கு விருப்பமுண்டானவுடன் அந் திலையிலும் இவன் தான் இன்புறவதற்காகவே மோக்ஷத்தை விருப்புகிறானாயலே, இத்தகச் சமநலம் நீங்குவதற்காகக் கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி யோக்யங்களை விதித்து, இப்படி அறங்கார மம காரங்களுக்கு வசப்பட்டுச் செருக்கித்திரிகிற இனனுக்கு

ஜத்மாந்நர ஸஹஸ்யோஷ* நஃபஜ்ஞாநஸமாதிபிபி*)
நரணம் ஸ்ஷணபாபாநாம் க்ருஷ்டேன புக்தி: ப்ரஜ்யபாதே||
[வக்யத்திரியீருதி 1]

[ஆபிரக்கணக்கான பிறப்புக்களில் கர்மஜ்ஞாநபுக்தி யோக்யங் களை அதுஷ்டித்துப் பரமம் நீங்கப்பெற்ற மனிதர்களுக்குக் கண்ணிடம் புக்தியானது உண்டாகிறது.] என்கிறபடியே உடலை வகுத்திச் செய்யவேண்டிய கர்மஜ்ஞாநம், புலன்களை

அடக்குவது முதலான அரிய ஸாத்யங்களாலே படிப்படியாக இவனுடைய அறங்கார மமகாரங்கள் அடங்கப்பெற்று, 'மோக்ஷத் திலும் தன் ஆனந்தத்திற்காகத்தான் பாடுபடுவது தக்கதன்று' என்று உணருவதற்குறப்பான புக்யவத் பாரதத்தீயமாகிற ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்காகவே, கர்மஜ்ஞாநயோக்யங்களையும், வைராக்யாத்மையும் அக்ஷமாக்கக்கொண்டதாய், தரிஸித்ய பரித்யா க்யத்தோடு ஆத்மயாத்யாதீய அஸுஸந்தாநத்தோடு (ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மைபிறவை அஸுஸந்தித்தலோடு) கூடிய புக்தி யோக்யமாகிற ஸாத்யநாமத வேத்யபுருஷன் விதித்திருக்கிறான் என்று கண்டு கொள்வது.

சூர்ண 269:- ஸத்யாஸரி குஷ்புஷ்வாத்நை விநுமஸ்யேலே இவ்வளவு பிறத்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வராது.

"இப்படி இத்தகக் கர்ம ஜ்ஞாந புக்தியோக்யங்கள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை விளைப்பவைவானால், இவற்றை விடுவது குற்ற மன்றோ" என்ற கேள்விக்குப் பதிக் சொல்லுகிறது இத்தக்சூர்ணை. அதாவது:- துறவு நிலையை அடைந்த ஸத்யாஸரி ஒருவன் முன் னிருந்த பிராமசரிய சிநுஸஸ்தாஸ்யம் நிலைகளில் தான் கடைப் பிடித்தொழுகிய தீர்மங்களை அடியோடு விடுவது யேலவே, மற்ற மோக்ஷோபாயங்களைக் கைக்கொள்ளுதல் தன் அந்யந்த பாரதத்தீய நிலைக்குப் பொருத்தாதென்றும், எப்பெருமான் ஒரு களையே உபாயமாகப் பற்றுவதே தன் நிலைக்கு ஏற்றதென்றும் கருதக்கூடிய இவ்வளவு உடர்த்த ஜ்ஞாநப் பிறத்தவன் கர்ம ஜ்ஞாந புக்தி யோக்யங்களாகிற உபாயாத்யங்களை விடுதல் குற் றமாகாது.

சூர்ண 270:- இவள்தான் இவை தன்னை தேராக விட்டவன்.

அதாவது- இத்தகக் கர்ம ஜ்ஞாந புக்திகள் இவனுக்கு வேறொரு ழறையில் உக்கனவாயலாய், இவன் இவற்றை அடி யோடு விடவிடலை என்பது இத்தக்சூர்ணயின் கருத்து.

சூர்ண 271:- கர்மம்-நகங்கரியத்திலே புரும்; ஜ்ஞாநம்- ஸ்வரூபப்ரகாஸத்திலே புரும்; புக்தி-ப்ராப்ய ரூபியே, புரும்; ப்ரபத்தி-ஸ்வரூபயாத்யாதீய ஜ்ஞாநத்திலே புரும்.

இவன் இவற்றை அடியோடு விடவில்லை என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்னும் கேள்விக்கு விடையளிக்கிறது இத்தச் சூரிணை. அதாவது இவன் மோஷ்ட ஸாத்யம் என்னும் எண்ணத்தோடு கர்மயோகத்தை விட்டாலும், தன் வரணத்திற்கும் ஆயிரமத்திற்கும் தக்கபடி சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களை இவன் செய்கிறான். இதற்கு விடையாக மோஷ்டத்தைப் பெறவேண்டும் என்னும் எண்ணமில்லாமல், தன்னளவு பக்குவ மிக்கவர்களை நவறிப்போகக் கூடாது என்னும் எண்ணத்துடன் அவர்களிடம் இரக்கத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞா கைங்கர்யமாக இவற்றை அநுஷ்டிக்கிறான்; இது எம்பெருமானுக்கு மிகவும் உகப்பாசனையாலே அநுஷ்ட உகப்பை விளைக்கும் கைக்கர்யத்திலே சேர்ந்துவிடும், 'ஜுண்ணதிவு' [திருவாய் 5-7-1] என்கிறபடியே தன் ஸ்வரூபத்தை அறிவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையே அறிவதற்குக் காரணமாகும் ஜ்ஞாநயோக்யம் அது மோஷ்டோபாயம் என்னும் எண்ணம் தீய கியவுடன் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்கள் இரண்டு வெளிப்படுவ தில் சேர்ந்துவிடும்:

புத்தயா த்வநற்பாயா ஸத்ய அஹமேவம் விதேயா஽ஜுத |
 ஜ்ஞாதும் தீரண்தீர ச தத்தவீத ப்ரவேஷ்டும் ச பரத்தப ||
 [திருவாய் 11-54]

[அர்ஜுன! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு பலனை எதிர்ப்பாசன புகுத்தியினாலேயே இர்மாதிரியான நான், உண்மையாக அறிவதற்கும், பரிப்பாத்தற்கும், துழைவதற்கும் தக்கவன்.] என்கிறபடியே எம்பெருமானை அடைவதற்கு ஸாத்யமான புகுத்தி அந்த ஸாத்ய புகுத்தி தீயகியவுடன் உணவு உண்பதற்குத் தேவையான பசிபோலே, இவன் அடைய வேண்டிய பரமாத்நமான கைங்கர்யத்திற்கு முன் இருக்கவேண்டிய கைங்கர்ய ரூபியில் சேர்ந்து விடும். அதேபோலயான எம்பெருமானை மோஷ்டத்தின்பொருட்டு உபாயமாக வரிக் கிற ப்ரபத்தி, 'ஏக' பத்யத்தில் சொல்லுகிறபடியே அதில் ஸாத்யம் என்னும் எண்ணம் கழிந்தவுடன், அத்வந்த பரத்தத்தரமாகையாலே அதன்ய ஸரணமாய் இருந்துள்ள (எம்பெருமான் தனித்த எதையும் உபாயமாகக் கொண்டாடில் இருக்கையாகிற) ஜீவாதம் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையறிவிலே சேர்ந்து விடும். ஆகையால் கர்ம ஜ்ஞாநபுகுத்திகளை இவன் அடியோடு விடவில்லை. இவனுக்கும் ஓரோர் ஆகாரத்தில் அவையெண்டு என்றுகருந்து.

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சாஸ்திரிகளை பரத்தரமில் பத்திரி, "அவன் (உபாயம்) உபாயத்தவ புத்தியாய அநுஷ்டய்க்கும்; இவன் (ப்ரபத்தன்) போக்யபுகுத்தியாய அநுஷ்டய்க்கும்; அவன் விதிப்போதிரமும் (விதியாகக் குண்டப்பட்டு) அநுஷ்டய்க்கும்; இவன் சாத்யப்ரேரிதனாய் (என்பத்தாகக் குண்டப்பட்டு) அநுஷ்டய்க்கும். அநுஷ்டயக் கர்ணசரம துர்மம் தியமேத அநுஷ்டயக் கர்ணமும்; இவனுக்கு வர்ணமரமத, ப்ரமநுஷ்டானமகவுமாய்; மைஷ்டணவ கிஷ்டிகதகர்மகவுமாய்; ப்ரமநிகல்வத்வருத்தியிலே தியமம். ஆநுஷ்டயகர்ணில் ஏதேனாமம் ஆகாரசிற நயமா சர்யகர்ண இவற்றை அநுஷ்டய்ப்பாரும் அநுஷ்டயாதருமாய்ப் போருகிறது. அந்த தியமயிக் லாமயிசிற ஸாத்யான அக்ரூன் கருஷ்ட ப்ரமநாமகளை கபலனிடம் அநுஷ்டய சேர்வாபோது வசந்து ஸத்திரிந்தமாயிருக்கச் செய்தேயும். தானுடைய கருத்தவ திலே (கர்மானுஷ்டானத்தில்) அத்வந்திரது" என்று அருளிச்செய் தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

சூரிணை 272:— ஒரு பரத்துக்கு அரிய வழியையும், வரிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே இவை இரண்டும் ஒழிய புகு வத் ப்ரஸாத்யமே உபாயமாகக்கூடாது.

புகுத்தி ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுமே உபாயமகில்காணல் இந்த ஜீவனுடைய பேற்றக்கு ஸாத்யமாயிருப்பது எது? என்னும் கேள் விக்கு இங்கு பதிலுரைக்கப்படுகிறது அதாவது—எம்பெருமானை அடைவதற்கு ஒரு பலனுக்கு இஹமதீபக கத்திலுள்ள (சூரிணை 288-ல் விவரணத்தில் எடுக்கப்பட்ட) "ஜ்ஞாதந்தர ஸஹஸ் ரீலம்" என்று தொடங்கும் ப்ரமணத்தின்படி பல பிறவிக ளிலே கர்மயோக்யர் ஜ்ஞாநயோக்யர் முகலான அக்ஷயங்களே ஸாதிக்கப்படுவதானமையாலே அகியிருக்கார் புத்தியோக்யழி ளையும் இத்தச் சுரமஸ்ரீலோகத்தில் தன் தன்மைக்கத் கான் ப்ரபு படுவதின்மீதும் தீயதுவக முன்னிட்டுக்கொண்டு அகிய ஒரு முறை சரணமடைவதாயிருக்கையாலே எளிதாயிருக்கும் ப்ரபத்தி வழியையும் உபதேசிக்கையாலே வழிவிக் அருமை எளிமை என் பதில் முகத்தகயிக் லாமக் உபாயமான புகுத்தியை வ்யாஜமாகக் கொண்டோ, அநுஷ்டயி விசேஷணமான ப்ரபத்தியை வ்யாஜமாகக் கொண்டோ ப்யுஷ்ட அளிக்ரு அநுஷ்டய அருளுக்கே முக்யத் வமாகையாலே புகுத்தி ப்ரபத்திகள் உபாயங்கள், எம்பெருமானுடைய அருளே உபாயமென்று விளக்குகிறது என்றபடி.

சூர்ணை 73:— பேற்றுக்கு வேண்டுவது—விவக்ஷணமப்யம், இரப்பம்.

ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவனிடமும் ஏதேனும் இருக்கவேண்டாமோ? எனினும் கேள்விக்குப் பதிலுரைக்கிறது இச் சூர்ணை. அதாவது—பேற்றையவை வதற்குச் சேதனனிடம் இருக்கவேண்டியது எப்பெருமான் நன்மையடைவதற்குப் பண்ணும் சுகுணச் செய்கைத் தன் நன்மைக்குத் தான் முயல்வதன் மூலம் விவக்ஷணமறிந்துக்கையும், கைக்கரியமாகிற அப்பேறு இவனாக விரும்பப்படுவது என்பதைக் காட்டும் கைக்கரிய ப்ரார்த்தனை யுமேயாகும்.

சூர்ணை 274:— சக்ரவர்த்தித்திதமகன், மாயத்தோடே வரினும் அமையுமென்றால், இவன் புண்யத்தைப் பொருட்டு வரவேண்டும் என்றான்.

இப்படியல்லாமல், இச்சேதனனிடமும் சில புண்ணியச் செயல்கள் இருக்கவேண்டுமென்று கொள்ளக் கூடாதோ? எனினும் கேள்விமேலும், அது உபாயமான எப்பெருமானுடைய விருப்பத்திற்கு மாறுவது என்கிறது இச்சூர்ணை அதாவது—

ராமோ வீக்ரஹவாந் துர்ம: ஸது: ஸத்யபராக்ரம: |
ரஜா ஸர்வஸ்ய ஸோகஸ்ய தே,வாநாய் மக்யஸாநிவா |
[ர-ஆ 87-18]

[ராமன் துர்மமே உருவெடுத்தவன்; தல்லொழுக்கமுடையவன்; உண்மை விரன்; தேவர்களுக்கு இத்தீரணப்போல எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகிடுக] என்கிறபடியே தம் மல்குபியான சக்ரவர்த்தித்திதமகன்.

ஆநயநம் ஹரிஸ்ரீஷ்ட: துத்தமஸ்யாப்யம் மயா |
விப்யுஷோ வர ஸுக்ரீவா யதி: வர சாவண: ஸ்வயம் ||
[ர-ஆ 18-85]

[வானர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்ரீவனே! இவனை அழைத்து வர விப்யுஷணனாகிடுந்தாலும், சாவணன் தானேயாகிடுந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அப்யயமளிக்கப்பட்டது.] என்கிறபடியே, கொடும் பாயம் புரிந்த சாவணனே வந்தாலும் அழைத்துவர என்று ஸுக்ரீவனைப் பணிக்கையாலே, மாயப் பேற்றுக்குக் காரணமாக நினைப்பதற்கு இடமில்லாமையாலே பாபத்துடன் வந்தாலும் சுகிணக் தடையிடுகிறான் என்றான்.

மோச வேத்ய விதே: விப்ர: யே சாத்யாத்ம விதே: ஜந: |
தே வத்யந்தி மஹாத்மநம் க்ருஷ்ணம் துர்மம் ஸநாதநம் ||
[பா-ஆ-தீத்த 86-26]

[வேத்யமறிந்த வேதிபர்களும், வேத்யாத்மமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹா புருஷான கிருஷ்ணனையே பழமைபான துர்மஸ்கருபி என்று சொல்லுகிறார்கள்.] என்கிறபடியே (ஸநாதந) பழைய தான துர்மமாயிருக்கும் கண்ணன் 'எல்லா துர்மங்களையும் அடியோடு விட்டு' என்கையாலே பேற்றுக்குக் காரணமாக நினைப்பதற்கு இடமுள்ள புண்யத்தை விட்டுவரவேண்டுமென்றான். ஆகையால் சுகிணக்குப்போது வேறொரு துணையை அடியோடு பொறுக்காத உபாயமாயிருக்கும் எப்பெருமானுக்கு, சேதனனிடம் இவனை சுகிணப்பதற்கு உறுப்பாக ஒரு புண்யம் இருப்பது அநிஷ்டம் என்று விளங்குகிறது.

சூர்ணை 275:— "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் குசி வில் வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீசித்தல், நாஸ்திகனாய் தவீத்தல் ஓழிய நடுவில் நிலையிடுகிறான்" என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச் செய்த வார்த்தை

இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் தொடர்பு கொண்டவனுக்கு இதில் தப்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகனாய் உய்வு பெறுதல், இதில் தப்பிக்கையில்லாத நாஸ்திகனாய் ஆத்ம நாமத்தைப் பெறுதல் ஆகிய இரண்டு நிலை ஓழிய நடுவில் ஒரு நிலையிடுகிறான் என்பதை, பூர்வசாய வசதந்தாலே அறிவிக்கிறார் இச்சூர்ணையில். அதாவது: இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தில் தொடர்பு கொண்டவன் 'எப்பெருமானுடைய பெருமைமைப் பார்க்கும்போது இது உண்மையே' எனினும் தப்பிக்கையுடைய ஆஸ்திகனாய், இவ்வர்த்தத்தில் விருப்பமும், இது தப்பாமல் பேற்றைத்தரும் என்ற தப்பிக்கையும் உடையவனாய் உய்வுபெறுதல், "சாஸ்திரங்களெல்லாம் பல அரிய செயல்களைச் செய்து மோகமுடைய வேண்டுமென்று சொல்லும் போது இந்த ஸ்லோகம் 'எல்லாப் புண்யச் செயல்களையும் விட்டு எவனையே பற்று' என்று கூறுவதை எப்படி தப்புவது?" என்று தப்பிக்கையற்ற நாஸ்திகனாய் இந்த அர்த்தத்தைக் கைக்கொள்ளாமல் ஆத்மநாசத்தைப் பெறுதல் ஆகிய இரண்டு நிலையொழிய

நடுவிலொரு நிதியுரிமை—என்று எச்லா ஸஸ்திரங்களுள் அறிந்த வரான பட்டருக்கு பரம ஆப்தரான (ஆசாயிரான) எம்பர் அருளிய வசீத்தை என்றபடி;

சூர்ணை 276 வ்யாசஸாயம் இரவதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமததில் பேசுஜநப் போலே,

இந்த அர்த்தத்தில் நயிக்கையோடு கூடிய உறுதியில்லாத வன் இதில் தொடர்பு கொள்ளுமது அவை ஆதமநாசத்தை அடைவதற்குக் காரணமாகின்றும் என்பவர ஓர் உதாரணத்தோடு விளக்குகிறார் இச்சூர்ணையில். அதாவது—இந்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் ஸர்வதீரம பரித்யாகத்திலும் எம்பெருமானை சரணமடைவதிலும் பரிபூர்ணமான நாபிக்கையோடு கூடிய உறுதியில்லாதவனுக்கு, இவ்வர்த்தத்தில் உண்டாகும் தொடர்பு—அஜீர்ணமாயிருக்கும்போது உண்ட உணவு தேயுநாசத்திற்குக் காரணமாகவாயினாலே இன்னது ஆதமநாசத்திற்குக் காரணமாகின்றும் என்றபடி.

சூர்ணை 277— 'விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பார்' என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதி.

இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்திற்குக் கடைப்பிடிக்கும் அதிகாரிகள் எத்தகையவர் என்பதை இச்சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது— "செய்வையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்யம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டு இருப்பார்" [நா4-திரு 11-10] என்று 'மனம், மொழி, சொல்' என்னும் முக்காரணங்களும் முற்றுபடியாய் இருப்பவர்களைத் தம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ளுதல் தாம் அம்முன்றிலும் ஒருபடியாய் இருப்பவராய், அதைச் செயல் படுத்திக்கொண்டு திருவரங்கத்திலே பள்ளிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய பெருமான், தாம் கண்ணாய் இருக்கும்போது அஜீர்ணனை வ்யாஜமாகக் கொண்டு திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்தநாய், உண்மைபானநாய், சிறப்புமிக்கநாய், அனைவர்க்கும் அனுஷ்டிக்க எளியநான சரமஸ்லோகமான வசீத்தையை விஷ்ணுசித்தநாகிற பெரியாழ்வார் தாரும் கேட்டு அதன்படி என்றும் ஒழுக்குவரவிரும்பார்' என்று ஆண்டான் அருளிச்செய்த

படியே இந்த ஸ்லோகத்தைக் கேட்டு அதன்படி என்றும் நடக்கக் கூடிய பெரியாழ்வாரைப் போன்றவர்களே அதிகாரிகள் என்று கருத்து. 'கேட்டிருப்பார்' என்றதில் கருத்தை "அவ்வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு உபாயம் என்னும் எண்ணத்துடன் வழியிலே குறுக்கீடும் ஒரு தரும்பக கூட நறுக்கியறியார். ப்ரஃப்யம் (ஸ்வயம் ப்ரயோஜனப்) என்னும் எண்ணத்தோடு செய்ய வேண்டுமெல்லாம் செய்வார்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்த நூல்வர், இப்படி இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்திற்கு அதிகாரிகளையிலும் அரிவகங்களையையேயே கருமாத்ர ப்ரஸந்தாசாயிரான எம்பெருமானார் மூலமோனும் கூரத்தாழ்வான் போன்ற சிறந்த அதிகாரிகளுக்கும் பரிசுத்தமன்பே இயை உபதேசித்துப் போத்தவர். அதனுடையே அணையரும் காணக்கூடிய தீர்ப்பாய் யத்தில் சரமஸ்லோகத்தை விவரிக்கும்போது தருக்கிகாட்டியூர் நாபியிடமிருந்து தாம் கேட்ட இந்த முக்கியார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தாமல் அவ்ஊர்ப்பத்தி பரமான அருகிய நிவாஹத்தையே வெளியிட்டார் எம்பெருமானார் என்று கண்டு கொள்வது.

சூர்ணை 278— 'வசீத்தை யறிபவர்' என்கிற பாட்டும், 'அத்தனாகி' என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அருஸந்தேயார்.

இந்தச் சரமஸ்லோகார்த்தத்தினை விளக்குகும் ஆழ்வார்களுடைய தீவ்யவஸூக்தியில் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றவையாக நம்முடைய பூர்வாசாயர்களால் அருஸந்திக்கப்படும் இரண்டு பாட்டுகளினை அருளிச்செய்து சரமஸ்லோக ப்ரகாணத்தை நிறைவுறுத்துகிறார் இச்சூர்ணையில் (1) தம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் [7-5-10] அருளிச்செய்த பாட்டில் அந்வயம் பின்வருமாறு:— "வசீத்தை அறிபவர்—போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிலை போத்துப் பெருந்துன்பா வேறநீக்கீத் தன் நாளில் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்ற ஆளகறி ஆகரோ" என்கை இதன் கொடுபிள்ளருமாறு:— "என்னமே உபாயமாக உறுத்கொள்வாய்; நான் உன்னை என்னை அடையத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப்பாபுகளினின்றும் விடுவிக்கிறேன்" என்ற சரமஸ்லோகமாகிற தல்வார்த்தையை அறிவிக்கிறவர்கள்— பட்டுப்பூச்சிபோன்ற சில ஜந்துக்கள் தம்மைச் சுற்றிக் கூடுகட்டிக்கொண்டு தம் அழிவைத் தாமே விளைத்துக் கொள்வதைப் போலே, இந்த ஜீவாதமாவே தன் ஸ்வரூபம்

தெரியாதபடி தன்செயல்களால் விளைந்துகொண்ட பிறப்புக்கள், அது காணாமலாக வரும் நேயங்கள், அவற்றைப்பொறுத்துக் கொண்டாலும் தவிர்க்கலாண்டுகூடபடி இடிவழிந்தாற்போலே வரும் சிழந்தனம், அப்படியாவது நிலையாகிடுக்க முடியாதபடி இவன் விரும்பாமல் இருக்கும் போது வந்து சேரும் மரணம் ஆகிய கூற்றை, வழிவழிப்புகள் நெடுஞ்சுவரடி எளிதில் தன்சூலத்துமேலே தள்ளி, அவை நீங்கின பிறகு, என்றும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரித்திருக்கக்கூடிய 'பெருந்துன்பம்' எனத்தக்க கைவலிய மோகை மும் வராதபடி அடியோடு நீக்கி, பாதுகேகையேலே விட்டுப் பிரியாதபடி தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படி பண்ணி, மறு படியும் ஸர்ஸாரத்திற்குத் தீரும்பி வராதபடி அவன் பண்ணும் சூழலைக் கை அதுவத்தித்து, 'இவனை நமக்கு ரகசியம்' என்று தெளித்து உறுதிபூண்டு, தங்களுக்கு அடையத்தக்கவனாய், விநோத்யையும் போக்குபவனாய், வியக்கத்தக்கவனான அக்கண்ணிசையொழிய வேறெருவர்க்கு ஆளாவரோ?' என்கை,

(2) "அத்தனாகி" என்று தொடங்கும் திருச்சத்தவிருத்தம் 115 வது பாட்டின் அந்வயம் பின்வருமாறு:— "முத்தனாகி முத்தனாகி ஒத்து ஒவ்வாத பல்பிறப்பு ஒழித்து நம்மை ஆட்கொள்வாகி—அத்தனாகி அண்ணியாகி ஆனும் எப்பிரானுமாய்ப் புத்தனாகி நம்முள்மேலினும் ஏறா நெஞ்சமே! எத்தினால் இடக்கடல் கிடத்தி" என்று. இதன் பொருள் பின்வருமாறு:— தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் எதித்தட்டான வராகையாலே ஸர்ஸாரத்தின் வரணையும் அண்டப்பெருதவராய், முத்தி பூயியை அளிக்கின்றவராகையாலே 'முத்தி' எனப்படுகிறவர், எல்லா தேயுறங்களிலிருக்கும் ஆத்மாக்களும் அறிவே வடிவெடுத்தவராகையாலே ஒத்து, தேவர், மனிதர், தீயக்கு, தாவரம் என்னும் வேறுபாட்டாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட பிறவிகளைப்போக்கி, அநாதிகாலமாக ஸர்ஸாரிகளாய் இருக்கும் நமக்கு நித்யஸூரிகன் அதுபூவிக்கும் கைவலிய ஸூகத்தை அளிப்பதற்காக நன்மையையே நடத்தும் நந்தைவராகவும், இனி அளிப்பதற்காக நன்மையையே நடத்தும் நந்தைவராகவும், இவையையையே செய்யும் தாயாகவும், அடிமை தொண்டக் கூடிய நம் ஸர்ஸாரிகளையும் இப்படி எல்லா உறவினராகவும் இருந்து நம்முடைய தாழ்வையும் நம்முடைய பெருமையையும் பாசாமல், நம்முடைய எல்லாப்பொறுப்பையும் நாமே ஏற்றுக்கொண்டு செய்பவராக மிகத்தாழ்த்த நம்முள்ளே புத்தனாகி ஒரு நீராய்ப் பொருத்தினார்.

அறிவிப்பான நெஞ்சே! எத்தக்காரணத்தால் நீ இப்படித் துன்பக் கடவிலே முழுகியிருக்கிறாய்? நமக்கு நன்மையை அறிவதற்கு நாம் எவ்வாறு அறிந்தவராகவும், அவன் அறிவாதவனாகவும் இருக்கிறான் என்னும் காணத்தாலா? நமக்கு நன்மையை நடத்துவதற்கு நாம் சக்தியுள்ளவராய், அவன் சக்தியில்லாதவனாய் இருக்கிறான் என்னும் காணத்தாலா? நம்முடைய காரியத்தை நாம் செய்து கொள்வதற்கு நமக்குத் தகுதியுண்டாய், அவனுக்குத் தகுதியில்லை என்னும் காணத்தாலா? நாம் அறிவற்றவராய், அசக்தராய், தாசியற்றவராயும், அவன் எல்லாம் அறிந்தவனாய், எல்லாம் வல்லவனாய், தகுதியுடையவனாய், இதற்குமேல் நன்மேன்மை பாசாமல் தான் காழநின்ற உதவுபவனாகவும் இருக்க, நீ துன்பக்கடலில் துலக்கிறாய் எக்காரணத்தாலே?—என்கை. "வாத்தையறிபவர்" என்னும் திருவாய்மொழிப்பாட்டும் "அத்தனாகி" என்னும் திருச்சத்த விருத்தப்பாட்டும் இத்தகையவராகத்திற்கு அத்தகைய அதுவத்திக்குத்தக்கவை என்பது இச்சூத்திரியின் கருத்து.

ஆக, பூர்வாதத்தில் 'ஸர்வதூர்மாந்' என்னும் பதத்தாலே எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு அவ்வுமாகக் கைவிடத்தக்க மோகோபாயங்களையும், 'பரித்யஜ்ய' என்னும் பதத்தாலே 'அவற்றை விடுப்போது வரணியேயேடும் குரியேயேடும் விடவேண்டும்' என்பதையும், 'மாம்' என்னும் பதத்தாலே, அத்த உபாயங்களை விட்டுப் பற்றுப்படியான எம்பெருமானுடைய எளிமை முதலான குணச்சேத்தியையும், 'மகம்' என்னும் பதத்தாலே அத்த குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் வேறு எத்தனையையும் எதிர்பாராத கணையுடையவன் என்பதையும், "ஏரணம்" என்னும் பதத்தாலே அவ்வெம்பெருமானை 'உபாயம்' என்பதையும், 'வ்ரஜ்ய' என்னும் பதத்தாலே, அவ்வெம்பெருமானை உபாயமாக வரிக்கையையும், உத்தராதத்தத்தில் 'அநம்' என்னும் பதத்தாலே வரிக்கப்பட்ட உபாயமாகி அல்லவெம்பெருமான் துறாதம் சக்தி முதலிய குணங்களோடு சேத்தவன் என்பதையும், 'தவா' என்னும் பதத்தாலே, அத்தகைய குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமானிடம் தன் பொறுப்பை

ஒப்படைத்த அதிசயரிதையும், 'ஸர்வபாபேப்ய: என்னும் பதத்தாலே அந்த அதிசயரிக்குத் தடையாய் இருக்கும் பாபங்களையும், 'மோஷயிஷ்யாமி' என்னும் பதத்தாலே, அந்தப் பாபங்களை எப்பெருமான் போக்கும் முறைமையும், 'மாணச:' என்னும் பதத்தாலே, அப்படிப் பாபங்களை நீக்கப்பெற்ற அதிசயரி கவலையற்றிருக்கவேண்டும் என்பதையும் சொல்லுவதாகத் தேற்றிற்று.

சரமல்லோக விவரணம் நிறைவுற்றது.

ஆக இதுவரையில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் அறியவேண்டிய 'ரஹஸ்யத்ரயம்' எனப்படும் 'திருமந்திரம்' 'த்வயம்', 'சரமல்லோகம்' என்னுப மூன்று மந்திரங்களின் பொருள்— புட்டர் அருளிய அஷ்டஸ்தலோகீ, பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிய பரந்த ரஹஸ்யம், பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிய முமுக்ஷுப்படி, பரத்தபடி, ஸ்ரிய: பதிப்படி, யாத்ருச்சிசுப்படி, ஸ்ரீவசநபூஷணம், தனிப்ரணவம், தனித்வயம், தனிசரமம் ஆகிய ரஹஸ்யத்ரய விவரணமான க்ரந்தங்கடையும், மணவாளமாமுனிகள் அருளிய முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யாநத்தையும் அனுஸரித்து எளிய நடையில் விவரிக்கப்பட்டது.

ஓர் ஆசார்யனிடம் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்துகொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் இந்த ரஹஸ்யத்ரய விவரணத்தைக் கற்று அதில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஊன்றியிருப்பதே ஸ்ரிய:பதியின் திருவுள்ளத்துக்கும், நம்முடைய ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்துக்கும் உகப்பாகும் என்று கூறி இந்நூலை நிறைவுபடுத்துகிறேன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மூதர்சன பத்ராதிபஞ்ஜ
ஸ்ரீ விசுவநாதர் வசமி தயாஸன் இயற்றிய
ரஹஸ்யத்ரய விவரணம் நிறைவுற்றது.

This Part of the Book was brought to you

By..,

Maran's Dog , Toronto , Canada.

You are strongly encouraged(advised) to read the following :

1. Thattva thrayam (Just 74 Pages)
2. Srimad bhagavatham

In order to feel the Aathma swaroopam Please watch the Videos of ISKCON Guru's Lectures.

this will give a different perception of life.

Remember .., This Human Birth is very Rare. !! if you dont realize and utliize it .., you are killing your Soul (Aathma Hatham & aathma Hathi)
www.maransdog.com,
www.maransdog.org